

MẠC MẠC AN NHIÊN

Phương Liên dịch
Tiểu thuyết

Mộng
Xưa
Thành
Cũ

MỘNG XƯA THÀNH CŨ

Tác giả: Mặc Mặc An Nhiên

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 584

Ngày xuất bản: 11-2016

Giá bìa: 256.000 đ

Công ty phát hành: Đình Tị

Nhà xuất bản: NXB Thanh Niên

Word: saral

Làm ebook: lehongtho120589

Nguồn ebooks: <https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

Văn án

Mười sáu tuổi, trái tim u uất của thiếu nữ nhạy cảm Trần Mộng được ủ ấm, và cô đã trao trọn tình cảm cho cậu bạn cùng lớp Khúc Thành. Tình yêu của họ cũng trong sáng, đẹp đẽ và bình dị như bao tình yêu khác, nhưng đúng vào thời khắc niềm hạnh phúc tưởng chừng đã lên tới đỉnh điểm, biến cố xảy ra, Trần Mộng gián tiếp hại chết Khúc Thành.

Giữa đêm khuya, cô gái trẻ một mình thả bước trên đường vắng, muốn tới thế giới bên kia để bầu bạn với người yêu, nhưng lại được thiếu niên lang thang Thiệu Khải cứu khỏi tay bọn du côn. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô theo Thiệu Khải lên chuyến tàu hỏa tới một thành phố mới.

Ba năm ở bên nhau khiến hai người đều nảy sinh tình cảm sâu sắc, nhưng Trần Mộng vẫn không thể quên được Khúc Thành. Một mặt, cô không nỡ rời khỏi Thiệu Khải, một mặt, cô lại không ngừng tự trách bản thân, muốn quay về đối diện với quá khứ. Giữa hai dòng ý thức giằng xé, liệu cuối cùng cô gái trẻ ấy có thể đưa ra quyết định chính xác cho cuộc đời mình?.

Mục Lục

CHƯƠNG 1: HIỆN TẠI VÀ THƠ ẤU CỦA TÔI

CHƯƠNG 2: ĐỨA TRẺ BỊ TỔN THƯƠNG

CHƯƠNG 3: ANH LÀ MỘT CHÀNG TRAI GIỐNG NHƯ ÁNH SÁNG

CHƯƠNG 4: Ở CÙNG MỘT NGƯỜI CHỈ ĐƠN GIẢN VẬY THÔI

CHƯƠNG 5: CÓ LẼ EM NÊN LÀM GÌ ĐÓ CHO ANH

CHƯƠNG 6: ANH TRỞ THÀNH NGƯỜI QUAN TRỌNG NHẤT ĐỜI TÔI

CHƯƠNG 7: TÔI KHÔNG CÒN LÀ TỜ GIẤY TRẮNG

CHƯƠNG 8: TÌNH YÊU LÀ TRẬN CHIẾN KHÔNG KHÓI SÚNG

CHƯƠNG 9: ANH KHÔNG BIẾT RẰNG TỪ LÂU EM ĐÃ KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC
YÊU

CHƯƠNG 10: TUY KHÔNG NHÌN THẤY NHƯNG ANH VẪN LÀ NGỌN HẢI ĐĂNG CỦA
EM

CHƯƠNG 11: ANH NÓI CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI

CHƯƠNG 12: ANH ĐÃ NÓI DỐI

CHƯƠNG 13: LỜI NÓI THẬT SAU KHI UỐNG RƯỢU

CHƯƠNG 14: KHÔNG AI LÀ CỨU TINH CỦA AI

CHƯƠNG 15: ĐAU KHỔ LÀ KỶ NIỆM SÂU SẮC NHẤT

CHƯƠNG 16: HÓA RA THẬT SỰ CÓ MỘT THỨ MANG TÊN DỰ CẢM

CHƯƠNG 17: CUỐI CÙNG CŨNG PHẢI CÓ MỘT LỰA CHỌN

CHƯƠNG 18: MÓN QUÀ ĐẸP NHẤT ANH TẶNG EM

CHƯƠNG 19: ĐỢI EM QUAY VỀ

LỜI DỊCH GIẢ

Tôi tên là Trần Mộng, hiện đang sống cùng một đứa trẻ to xác có tên Thiệu Khải tại một thành phố xa lạ cách rất xa quê hương. Tôi rời khỏi quê nhà lúc mười chín tuổi, hiện giờ sắp hai mươi một tuổi.

Người bố là giáo viên Ngữ văn đã đặt tên cho tôi. Lúc nhỏ đã không dưới một lần tôi hỏi bố rằng tại sao lại đặt cho tôi cái tên có một chữ duy nhất không giống ai thế này. Bố chỉ trả lời tại vì ông tên là Trần Niên. Mãi sau này tôi mới hiểu được lý do, thế rồi mỗi khi có người gọi tôi Trần Mộng, tôi lại bất chợt nhớ đến những ký ức tuổi thơ đã dần phai nhạt theo năm tháng. Trần niên cựu mộng - Giấc mơ xưa. Điềm báo xấu.

CHƯƠNG 1: HIỆN TẠI VÀ THƠ ẤU CỦA TÔI

Mới sáng sớm đã nghe thấy tiếng trống âm ì phát ra từ nơi nào đó, tôi mơ màng mở mắt, nhìn thấy bầu trời phía sau rèm cửa vẫn là một màu lam tối, chắc chắn bây giờ mới chỉ năm giờ sáng. Tôi trở mình kéo chăn trùm kín đầu định ngủ tiếp, nhưng âm thanh lúc nhanh lúc chậm kia cứ réo rắt bên tai, tôi nhắm mắt thò tay kéo nốt chiếc chăn bên cạnh trùm lên đầu, suýt chút nữa thì chết ngạt.

“Thiệt Khải!” Tôi ngồi dậy đẩy đổ chiếc ghế cạnh giường, sau âm thanh tiếp đất của chiếc ghế là một không gian hoàn toàn im lặng, tiếng trống vừa nãy cũng ngưng bật. Tôi chớp mắt một cái rồi đổ người ra chiếc gối phía sau lưng, nhắm nghiền mắt.

Mơ hồ có tiếng cửa mở, tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến và dừng lại ở bên cạnh giường.

“Lại làm em thức giấc rồi sao?” Nhìn tôi vẫn nhắm nghiền mắt nằm bất động, người kia cúi xuống, chống hai tay cạnh hai bên đầu tôi. “Một lát nữa có việc, em đâu phải là không biết.” Tôi trở mình, mở to mắt nhìn người đang mặt đối mặt với tôi, mái tóc ngắn màu đỏ được vuốt keo tạo dáng cần thận rất đẹp mắt, khiến những đường nét trên gương mặt càng thêm sáng sủa.

“Em biết, nếu em bực tức vì chuyện vừa nãy thì hẳn là tám trăm năm trước em đã chết vì bực rồi.”

“Nếu không thì làm sao em lại là vợ của Thiệt Khải này được.” Anh ngồi xuống cạnh giường, dùng tay vuốt nhẹ gương mặt tôi. “Nhưng vừa nãy em làm cho A Mao sợ chết khiếp rồi, cậu ta còn nghĩ em giận thật. Vẫn còn ngủ sao? Nếu em muốn ngủ thì bọn anh không tập nữa.”

“Ngủ gì nữa, tỉnh rồi.” Tôi dang hai tay ôm lấy cổ Thiệt Khải, anh thuận đà kéo tôi ngồi dậy. “Máy giờ anh về?”

“Vẫn chưa biết, có lẽ phải tối, em tự nghĩ cách ăn tối đi, đừng đợi anh!”

“Vâng.” Ngoại trừ từ này thì tôi cũng không biết có thể nói được gì nữa.

Mấy người Thiệu Khải chưa đến bảy giờ đã đi, tôi tiễn anh ra cửa, anh móc hết tiền trong túi ra đưa tôi. Lần nào cũng như vậy, ngay cả tiền ăn cơm của mình anh cũng không giữ lại. Tôi kiễng chân hôn vào má anh. “Về sớm nhé!” Có tiếng huýt sáo trên chóc của A Mao và Tiểu Triết ở phía sau, Thiệu Khải cười cười quay đầu vờ đấm bọn họ.

Đây là cuối năm thứ hai tôi và Thiệu Khải ở bên nhau.

Trở vào trong sân, bầu trời mùa đông ở Ly Thành giống như mắt cá chết, cho dù có nắng cũng không thể nào xuất hiện màu xanh vốn có của bầu trời. Cái cây duy nhất trong vườn sau một trận tuyết cách đây không lâu đã rụng hết những cành lớn nhỏ vốn rất miễn cưỡng gắn vào thân, chỉ còn trơ lại thân cây đơn độc mang trên mình những vòng vết tích của năm tháng, đợi chờ mùa xuân năm sau. Tôi bước vào căn phòng bọn Thiệu Khải để nhạc cụ và luyện tập, guitar điện đã được mang đi, chỉ còn lại chiếc guitar mộc treo lửng lễ trên giá, một bộ trống hỏng được dựa vào tường, phía trên phủ một lớp bụi mỏng. Kéo cái ghế đẩu ngồi xuống, cầm chiếc guitar kia lên gảy gảy mấy cái, bàn tay bình thường có vẻ không linh hoạt của Thiệu Khải mỗi khi đánh guitar đều rất nhập thần, còn bàn tay thon thả vốn được anh gọi là “trời sinh để đánh guitar” của tôi dưới sự dạy dỗ tận tâm của anh cũng chỉ biết gảy vài đoạn nhạc đơn giản. Mỗi lần bọn họ đi diễn là mỗi lần một mình tôi đợi chờ cả ngày, phần lớn thời gian là ngồi ngẩn ngơ, đến khi tỉnh ra thì trời đã tối, cơm cũng quên ăn. Đến Ly Thành đã hai năm nhưng tôi vẫn chưa thể quen được với nó. Không còn như trước kia, giờ tôi rõ như lòng bàn tay chỗ nào quần áo rẻ, chỗ nào có văn thẩn ngon. Tôi cảm thấy Ly Thành luôn dùng thái độ xa lạ đối đãi tôi, dường như lúc nào cũng muốn mời tôi rời khỏi nơi này. Vì vậy tôi chỉ có thể nắm lấy Thiệu Khải, thứ duy nhất tôi có ở đây.

Nói đến Thiệu Khải, tôi cũng không biết phải hình dung thế nào. Con người lớn hơn tôi hai tuổi này thật sự đã mang lại cảm giác vô cùng an toàn cho tôi, nhưng cũng có lúc lại giống như một đứa trẻ. Tôi hay nói rằng anh vẫn chưa phát triển hết về tâm lý, hoặc gọi anh là đứa trẻ to xác, sau đó có một lần anh đặc biệt nghiêm túc hỏi tôi một câu: “Thế rốt cuộc là nhỏ hay to?” Tôi vừa cười vừa luồn tay nghịch mái tóc đỏ của anh. Không thể phủ

nhận rằng tôi rất thích nhìn Thiệu Khải cười, anh lúc đó rất khác với cảm giác anh mang đến cho mọi người - ngây thơ, nhất là lúc ngượng ngùng hoặc buồn, anh đều cười đến híp mắt. Tôi biết kiểu cười đó chỉ dành cho người nhà như tôi, A Mao, Tiểu Triết, còn với người ngoài Thiệu Khải lúc nào cũng tỏ vẻ vô cùng ngang ngạnh, ngông cuồng tự cao. Người ta đã đặt một cái tên cho kiểu người như thế: thanh niên hư hỏng.

Nhưng tôi lại ở cùng một người như vậy, bởi vì trong lòng tôi rất rõ anh là một người tốt như thế nào, một con người có máu có thịt và còn có cả một trái tim nồng ấm.

Thực ra, tôi và Thiệu Khải cãi nhau như cơm bữa, chỉ vì một vài chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống cũng cãi nhau, rồi lại làm hòa. Hai người chúng tôi đều thuộc kiểu tính cách vô lo vô nghĩ, anh là người ngang bướng tới mức tám con ngựa cũng không kéo về được, không ngờ rằng tôi còn trên anh một bậc, nói theo kiểu của anh thì là: “Tám con ngựa đi kéo em vẫn chưa đủ, cuối cùng phải thêm anh đi kéo.” Mỗi khi chiến tranh lạnh, tôi ngủ một mình trong phòng, anh ngủ ở phòng tập, mùa đông trong phòng tập không có lò sưởi nên vô cùng lạnh giá. Một lần nửa đêm không ngủ được, tôi liền đi đến phòng tập, trong lòng nghĩ sẽ chịu thua một lần mà kéo anh về phòng, kết quả vừa mở cửa đã thấy anh ngồi ở bậc thềm đốt thuốc, đóm đỏ ở đầu thuốc sáng rõ trong đêm tối, dưới đất đã vớt đến mười đầu thuốc. Nghe thấy tiếng mở cửa, Thiệu Khải quay lại nhìn tôi, mắt đối mắt được mấy giây anh liền vớt điếu thuốc hút dở xuống nền nhà, dùng chân giẫm tắt rồi chạy đến ôm tôi, nhẹ nhàng đặt cằm lên vai tôi, nói với tôi trong hơi thở vẫn còn phảng phất mùi khói thuốc: “Anh không ngủ được, nhớ em...” Tôi đưa tay khẽ đặt lên mặt anh, lạnh lạnh, không biết anh đã ngồi đây bao lâu rồi. “Thiệu Khải, nếu anh đồng ý với em hai việc em sẽ không giận anh nữa, một là lần sau không được hút nhiều thuốc thế này, hai là chúng ta không cãi nhau nữa. Được không?”

Sau khi nghe được tiếng “ừ” từ anh, tôi liền áp mặt vào ngực anh, lần đầu tiên thấy mùi khói thuốc đáng ghét kia cũng có thể khiến tôi an tâm. Chỉ có điều chúng tôi đều biết sự thỏa thuận này không có hiệu lực lâu dài, câu “Em yêu anh” trong lúc quần quýt yêu đương và câu “Em hận anh”

những lúc giận nhau đều được nói ra từ một người. Anh quả thật đã hút ít thuốc hơn nhưng cãi nhau thì vẫn như thế, may mắn là không ảnh hưởng gì đến tình cảm đôi bên. Có lúc A Mao và Tiểu Triết đứng giữa hòa giải, nửa đêm lôi Thiệu Khải từ phòng tập hoặc phòng bọn họ ra, sau đó gào lên gọi tôi, tôi nín cười nhìn từ cửa sổ ra thấy Thiệu Khải đứng giữa sân, trên mặt lộ rõ vẻ tủi thân rất trẻ con.

Cứ như vậy cho đến lần đó, lần chúng tôi cãi nhau gay gắt nhất.

Nguyên nhân là tôi đã trốn Thiệu Khải đi hát đêm ở quán bar, tôi không ngờ rằng anh về sớm bởi trước khi đi anh có nói phải gần sáng mới về. Tôi đẩy cửa bước vào nhà, thấy gương mặt sa sầm, lạnh như băng của Thiệu Khải đang nhìn tôi. Tôi biết những việc như không về nhà ngủ là vô cùng nghiêm trọng, nhưng vẫn cho rằng giải thích rõ sẽ không có chuyện gì, không ngờ sau khi nhìn số tiền tôi đưa ra và nghe tôi nói vừa đi làm gì về, anh liền đứng bật dậy, cao giọng hỏi tôi: “Có phải em cho rằng anh không nuôi nổi em?”

“Thiệu Khải... Anh đừng giận, nghe em nói.” Tôi hít một hơi sâu rồi kéo tay anh, phát hiện cơ thể anh đã trở nên cứng đờ. “Em chỉ đi hát thôi, em không nghĩ là anh không nuôi nổi em, trái lại em nghĩ em không thể cứ để anh nuôi mãi thế này được, anh hiểu không? Anh có biết mỗi ngày em thấy các anh vất vả đi kiếm được ít tiền, thậm chí bị thương trở về, còn em lại ngồi không, trong lòng em cảm thấy khó chịu thế nào không? Cuộc sống của chúng ta cần tiền, nhạc cụ của các anh cũng cần tiền để bảo dưỡng, nếu nơi này bị người ta đòi lại thì chúng ta phải đi thuê chỗ khác, kiếm nhiều tiền một chút cũng không có gì sai. Chúng ta thật sự cần tiền, không phải sao?”

“Đúng, nhưng đó không phải việc của em, nếu em còn dám đi nữa, anh sẽ tới đập nát cái quán bar đó, em có tin không?”

“Anh nói có lý một chút có được không?” Cơn bực tức trong tôi bắt đầu bùng phát. “Nếu em cần tiền thì hà tất em phải theo anh!”

“Nếu em hối hận thì có thể đi bất cứ lúc nào.” Thiệu Khải bước ra, đẩy cửa. “Anh cản em thì anh không phải là người!”

“Ồ!” Tôi lắc lắc đầu rồi đột nhiên bật cười, đứng dậy đi ra cửa, nhìn Thiệu Khải nói. “Đây là anh nói đấy nhé, Thiệu Khải, coi như em nhìn lầm người.” Sau đó bước thẳng ra sân không quay đầu lại.

Thực ra rời khỏi nhà rồi tôi cũng không biết có thể đi đâu, một mình bước vô định. Khi ngang qua cửa hàng bán đồ ăn nhanh liền vào mua một chiếc hamburger, lúc trả tiền bất giác nhớ lại đêm giao thừa bước xuống tàu hỏa ở Ly Thành, trên mặt đất toàn băng tuyết, có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương khi tuyết tan. Tại cửa hàng đồ ăn nhanh không một bóng người, Thiệu Khải mua hamburger cho tôi, sau đó tại nơi đất trời trắng xóa bởi tuyết ấy, anh mở áo khoác ôm tôi vào lòng, tôi có thể thấy rõ một điều rằng anh cũng giống tôi, tràn đầy cảm giác bất an và vô định, nhưng anh vẫn dụi dụi nói: “Đừng sợ, có anh đây rồi.”

Có lẽ tại biểu cảm của tôi có phần kỳ quái, bàn tay cầm tiền lẻ trả lại tôi của cô gái thu ngân không hề lay động. “Sao vậy?” Tôi cười với cô ấy, lúc này ánh mắt cô ấy lại càng có vẻ nghi hoặc, đưa tiền và hóa đơn cho tôi, rồi lại đưa thêm cho tôi tờ khăn giấy. “Cô không sao đấy chứ, sao cô lại khóc?” Tôi ngẩng đầu lau mặt, quả nhiên có nước mắt. Ngượng quá, tôi chỉ biết cười, vừa cười vừa lau nước mắt.

Cả một ngày trời lãng phí trên chiếc ghế dài ở công viên, hamburger đã ăn hết, giấy gói vò lại để bên cạnh. Những người ở công viên đều rất trầm lặng, tâm trạng tôi cũng vui vẻ trở lại. Những đôi tình nhân tình tứ ngả đầu vào nhau, những người cao tuổi tập thể dục, người mẹ trẻ đẩy chiếc xe nôi, chỉ có mình tôi ngô nghê nhìn trời. Cho đến tận khi màn đêm buông xuống, công viên sắp đóng cửa, tôi mới phát hiện dưới ánh đèn đường chỉ còn mình tôi.

Thực ra tôi hiểu, điều quan trọng thật sự không phải cãi nhau mà là vấn đề sớm muộn cũng phải đối diện mà cuộc cãi vã đã ngầm đề cập tới. Nhưng cho dù có như thế chẳng nữa cũng nên trở về, tôi không muốn và cũng không dám đi quá xa, bởi tôi rất rõ bóng tối chính là con quái vật có thể ăn thịt người. Vô tình tôi lại đi đến quán bar đó, đứng ở cửa cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc, do dự một lúc nhưng tôi không bước vào. Vào lúc tôi vừa quay người đi được hai bước, phía sau bỗng dưng vang lên

một âm thanh khủng khiếp, hình như có vật gì đập vào cửa. Tôi định thần quay đầu lại, thì thấy ba người bảo vệ của quán bar đang ra sức đấm đá một người nằm trên mặt đất. Người đi đường vừa nhìn vừa sợ hãi tránh xa, dường như sợ bị liên lụy. Tôi chau mày nhìn và ngay lập tức rõ rằng tôi không thể không quản việc này. Ba người kia mang danh bảo vệ nhưng thực chất là những người phụ trách an ninh cho quán bar, chuyên dùng bạo lực để đối đầu với kẻ gây sự. Ánh mắt của tôi đưa xuống, liền gắn chặt vào người bị đánh đang nằm cuồn tròn dưới đất, hai cánh tay che mặt.

“Thiệu Khải!” Người có mái tóc đỏ kia không phải anh thì là ai.

Nghe tiếng hét, ba người kia liền dừng tay, đưa mắt nhìn quanh để tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Thiệu Khải bỏ tay che mặt ra một cách dè dặt, vào đúng thời khắc nhìn thấy tôi, anh cười, nhưng đụng phải vết thương nên lập tức chau mày. “Em đứng yên đó đợi anh.” Anh hướng về phía tôi nói. Tôi ngây người tại chỗ nhìn Thiệu Khải lao đảo đứng dậy, sau đó... Một nắm đấm hương thẳng vào mặt một người vừa đánh anh, người ấy lập tức ngã lả ra. Khoảnh khắc đó quá đột ngột, tất cả mọi người đều ngây ra, bao gồm cả tôi. Thiệu Khải chạy đến kéo tay tôi, nói: “Chạy mau!”

“Anh... anh...” Cũng không biết đã chạy được bao xa, cuối cùng rẽ vào một con ngõ nhỏ, nhìn phía sau không có người đuổi theo, tôi liền giật tay ra khỏi tay Thiệu Khải, chống lên đầu gối thở dốc. “Anh dám đi phá quán thật sao?”

Thiệu Khải dường như không còn sức đứng vững, ngồi phệt dưới đất, đầu dựa vào tường, cứ như vậy rất lâu mà không nói lời nào.

Tôi quay người định đi ra đường lớn gọi xe, anh lại nghĩ tôi muốn bỏ đi liền bật dậy túm lấy tôi. Nhìn anh loạng choạng, tôi quay hẳn người lại đỡ. “Này... Anh định làm gì thế?” Thân hình cao một mét tám hai hiện tại đều do tôi đỡ, tôi chỉ có thể ôm thật chặt lấy anh, nhưng cảm giác lại giống như chính anh đang ôm tôi vào lòng thì đúng hơn. Một lúc lâu tôi chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của Thiệu Khải, cuối cùng mới có những âm thanh nho nhỏ len lỏi vào tai tôi: “Nha đầu này... Cả ngày hôm nay em đi đâu?... Bọn anh tìm em muốn phát điên em có biết không?”

“Em đi lòng vòng quanh đây thôi...” Mũi và miệng tôi bị ép chặt vào lồng ngực anh nên giọng nói trở nên ồm ồm. “Là anh tìm em muốn phát điên chứ...”

“Biết rồi còn nói, anh sợ em giận anh lại đi đến mấy chỗ như vậy, nhưng họ không cho anh ra phía sau tìm em. Nếu biết em không ở đó thì anh đã không động thủ... Cái lũ người đó...”

Tôi nhẹ nhàng lùi lại một chút để nhìn rõ mặt anh hơn, gò má có một vết xước sâu, khoe môi vẫn còn dính chút máu sưng vù lên, còn cơ thể thì không biết đã bị thương đến mức nào. “Đồ ngốc, chẳng phải anh đã để em đi sao? Anh còn tìm em làm gì?” Tôi đột nhiên bật khóc. Lần này cuối cùng cũng đã có cảm giác, trong lồng ngực tôi như có một chiếc vòi không ngừng phun nước ra, đến tôi còn thấy sợ từng giọt nước mắt lớn nhỏ rơi lã chã của mình, nói gì đến một Thiệu Khải chưa từng thấy tôi khóc.

“Em đừng khóc.” Anh hoảng sợ lau mặt tôi, nước mắt lã vào lòng bàn tay anh, cuối cùng anh ôm tôi vào lòng rồi cúi xuống hôn tới tấp vào mặt tôi. “Anh là đồ ngốc, đồ ngốc, chỉ cần em không khóc thì cái gì cũng được... Đừng khóc...”

Tôi không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu Thiệu Khải bị thương vì tôi, có lẽ ngay cả anh cũng không nhớ nổi. Nhưng suy nghĩ trong lòng tôi hiện giờ lại là làm thế nào để trả nợ anh, làm thế nào để trả. Tôi sợ sớm muộn cũng có ngày anh phát hiện ra tôi chỉ có thể cho anh một nửa lòng mình, thậm chí, chỉ là một cái vỏ vô hồn rỗng tuếch.

Từ lần đó tới giờ, hầu như cả năm tôi và Thiệu Khải không cãi nhau, chỉ là tôi thương anh chuyện gì cũng không biết, anh không hiểu lý do tôi khóc, cũng không nhìn ra những thứ thuộc về ký ức của riêng tôi sau giọt nước mắt kia. Đối với tôi Thiệu Khải như sợi dây cứu sinh, tôi hy vọng dựa vào nó để đi qua những nơi tăm tối, nhưng cũng lo lắng có ngày sẽ để tuột mất nó.

Ngồi mãi trong phòng tập đến tận trưa, đánh đi đánh lại vài hợp âm rồi lại chìm trong những ký ức. Chính bởi thế này nên tôi mới sợ phải ở một mình, tôi không muốn trong đầu mình chỉ toàn ký ức, vì nó sẽ khiến tôi mất dần năng lực cảm nhận những điều trong thực tại. Sống trên đời đã hai

mười năm, tôi ngày càng hiểu sự ấm áp như có thể dùng tay chạm tới ở ngay cạnh mình đáng quý nhưng cũng mong manh biết chừng nào, tựa hồ chỉ cần nới lỏng tay một chút là sẽ vĩnh viễn mất đi. Đột nhiên tôi chú ý đến tờ lịch trên tường, tôi bước tới lật lật, còn hai mươi lăm ngày nữa là đến giao thừa.

Tôi mặc áo khoác, cầm tiền, đi ra ngoài. Tôi đã nghĩ ra được một việc phải làm rồi.

Nơi tôi sinh ra có tên là An Thành, là một nơi nhỏ nhưng rất đẹp. Trong trí nhớ của tôi, An Thành tràn ngập màu xanh, liễu, hải đường của mùa xuân; hòe, long não, lại còn cả tùng xanh mướt của mùa hạ; chúng hoặc đứng hai bên đường, hoặc được trồng trong sân nhà, năm này qua năm khác. Trong trí nhớ của tôi, những người dân ở An Thành đều rất biết cách sống, họ làm việc đâu ra đấy, nhưng cũng không quên ăn uống điều độ ngày ba bữa, lại còn uống trà chiều. Trong trí nhớ của tôi, bố tôi, Trần Niên bất kể xuân hạ hay thu đông đều dậy rất sớm đi bộ, sau đó về làm bữa sáng cho tôi. Ông trồng rất nhiều hoa ở ban công, bây giờ nghĩ lại đều là phong lan, cây nhện, huệ tây, lan hồ điệp... Có một đợt tôi thích xương rồng, mua về hai chậu và chăm sóc cẩn thận, nhưng sau một mùa hè chúng đều chết hết. Trong trí nhớ của tôi, không hề tồn tại một người nào mang tên là Mẹ.

Nghe bố kể lại, năm đó mẹ là văn công, lần đầu tiên bố nhìn thấy mẹ liền cảm thán hóa ra trên đời lại có một cô gái có vẻ đẹp thoát tục đến dường ấy. Cả đời ông là người thật thà, trong đám lính thông minh, hoạt bát đó hoàn toàn không có gì nổi bật, nhưng ông viết chữ Khải vô cùng đẹp, lại còn tinh thông văn thơ, ca hát. Trong một lần sinh hoạt văn nghệ, ông đã viết dòng chữ “Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương. Vân vũ Vu Sơn uống đoạn trường”¹ lên bảng, ngay lập tức lọt vào mắt xanh của mẹ ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Sau này, ông tự học mà thi đỗ đại học rồi tiếp tục được giữ lại trường giảng dạy, khiến người khác vô cùng khâm phục, mẹ cuối cùng cũng trở thành cô dâu của ông. Chuyện tình của hai người không có những lời thề non hẹn biển, thậm chí còn không được bắt đầu một cách chính

thức, nhưng tôi biết rằng họ rất hạnh phúc. Có điều hạnh phúc đó chỉ vì tôi mà phải kết thúc.

¹. Nghĩa là: Một cảnh màu hồng diễm lệ thơm hương ngưng chỉ. Chuyện mây mưa ở Vu Sơn chỉ luống đau lòng. Trích Thanh bình diệu kỳ 2, Lý Bạch.

Bố mẹ kết hôn ba năm nhưng vẫn không có con, người lớn hai bên gia đình đứng ngồi không yên, bà nội thậm chí đã tìm đủ mọi phương thuốc cổ truyền cho mẹ uống, bà ngoại hằng ngày đều cầu nguyện trước bàn thờ Phật. Dưới áp lực đó, vào đầu năm thứ tư, mẹ cuối cùng cũng có thai, được bố chăm sóc chu đáo nên mẹ ngoài việc bị nghén ra thì đều khỏe mạnh. Ai ngờ lên đến bàn đẻ rồi mới xuất hiện triệu chứng khó sinh. Thuốc gây tê đã hết tác dụng mà đứa bé vẫn chưa ra, bác sĩ đành phải mổ, đồng thời hỏi ý kiến Trần Niên đang đứng đợi ngoài cửa phòng phẫu thuật rằng muốn giữ mẹ hay giữ con. Lời kể của bố dừng lại ở đó, ông chưa bao giờ nói cho tôi biết lựa chọn lúc ấy. Mãi đến tận sau này bà ngoại mới nói với tôi, lúc đó bố đã quyết định mà không cần suy nghĩ lấy một giây: giữ mẹ. Kết quả này nằm trong dự đoán của tôi. Ai có thể đồng ý rời xa người vợ yêu sớm tối bên nhau của mình vì một người trước giờ chưa từng nhìn thấy mặt? Tiếc rằng, mẹ không biết điều đó.

Đại loại là bởi vì sinh tôi, mẹ đã phải dùng hết sự kiên cường vốn có, nên đã trở nên nhạy cảm dễ cáu giận, hoàn toàn khác với mẹ trước kia. Mẹ thường ném đồ đạc, la hét hoặc khóc một mình. Lúc đầu Trần Niên cho rằng cơ thể mẹ khó chịu dẫn đến tâm lý lo lắng, là hiện tượng bình thường, nhưng tình hình càng lúc càng nghiêm trọng. Khi đi khám, kết quả kiểm tra cho thấy, đó là triệu chứng trầm cảm sau sinh đã ở mức trầm trọng. Từ khi hiểu chuyện, hằng ngày tôi đều nhìn di ảnh của mẹ đến thất thần, không còn nhận ra vẻ đẹp thoát tục mà bố thường nhắc đến, chỉ cảm thấy đôi mắt đen kia dường như có điều gì muốn nói với tôi. Tôi nghĩ bà nhất định hận tôi, hận tôi khiến bà đau đớn đến mức không muốn sống, mấy lần ngất đi trên bàn mổ, hận tôi khiến bà trở nên phì nộn xấu xí, hận tôi đã cướp mất một nửa tình yêu của bố... Chỉ có nghĩ như vậy mới khiến tôi lý giải được

tại sao bà lại ôm một đứa bé sáu tháng tuổi là tôi ngồi trên ban công tầng sáu.

Lúc đó Trần Niên và bà ngoại đều ở nhà chăm mẹ và tôi nên đã kịp thời phát hiện, họ vội vàng nhưng cũng bình tĩnh vừa mắng vừa dỗ mẹ tôi một lúc lâu mới có thể đón tôi từ tay mẹ. Vào lúc Trần Niên ngẩng đầu định ôm bà xuống thì cũng là lúc bóng mẹ tôi chợt biến mất sau cửa sổ, ngay sau đó là một loạt tiếng thét đinh tai như muốn phát điên từ phía dưới.

“Chỉ là trong một khoảnh khắc, anh không nghĩ em thật sự sẽ nhảy xuống, chỉ là trong một khoảnh khắc thôi...” Bố đã lăm bằm không ngừng trước di ảnh vào mỗi lần giỗ mẹ.

Còn tôi, trở thành đứa bé được cướp lại từ tay tử thần, hay nói cách khác, là đứa bé được đổi lại từ chính mạng sống của mẹ mình.

Đó thật sự là một khởi đầu oanh liệt nhưng cũng tràn đầy bi kịch của đời người.

“Mộng Mộng, người ta đều nói con gái giống bố, nhưng con lại giống mẹ con.” Đây là câu Trần Niên nói với tôi nhiều nhất. Bốn tuổi nói như vậy, sáu tuổi nói như vậy, mười tuổi nói như vậy, mười bốn tuổi nói như vậy, cho đến tận năm mười chín tuổi khi tôi rời xa ông. Tôi có cảm giác rằng tất cả những thứ ông nhìn thấy được từ tôi đều là ảo giác, tôi trong mắt ông chỉ là một sự kế tiếp, kế tiếp cuộc đời của mẹ, kế tiếp tình yêu của ông, còn ngay cả đến việc tôi vốn như thế nào cũng không quan trọng.

Đúng vậy. Năm mười chín tuổi tôi rời xa ông, rời xa An Thành, rời xa ký ức. Nửa đêm tôi thu dọn hành lý, vặn nắm đấm cửa, bước ra con đường tối mù mịt, để lại chiếc chìa khóa có lẽ không bao giờ dùng đến nữa dưới chiếc thảm trải trước cửa. Toàn bộ quá trình có phát ra vài tiếng động rõ rệt nhưng đèn trong nhà vẫn không bật sáng. Lúc xách hành lý xuống dưới nhà, tôi tưởng tượng ra phản ứng của bố vào sáng hôm sau khi đọc được tờ giấy nhắn chỉ ghi vắn vẹn ba chữ “Con đi đây” mà tôi đặt trên bàn, sẽ đi tìm nhưng cũng không tuyệt vọng, sẽ kinh ngạc nhưng cũng không quá kích động. Ông là như vậy, trầm tĩnh tới mức dường như cả thế giới đều không liên quan đến ông. Càng hưởng hồ lúc ông đọc được tờ giấy đó cũng là lúc tôi và Thiệu Khải đã yên vị trên tàu hỏa đến Ly Thành.

Ly. Có lẽ chỉ từ này là hợp với tôi nhất, vì vậy cuộc đời tôi mới phải diễn nhiều vở kịch ly biệt đến không biết chán như vậy.

“Thiệu Khải...”

“Ừ?”

“Không có gì...” Tôi chỉ muốn xác nhận có người đang ở cạnh tôi.

Ra khỏi sân là một đoạn đường dốc, cách chân dốc không xa là bưu điện. Tôi đi vào mua phong bì và tem thư, nghĩ đi nghĩ lại liền chọn một tấm bưu thiếp, cầm cây bút máy hơi bị chảy mực viết lên đó một câu, rồi dùng hồ dán lại và bỏ vào hòm thư.

“Con rất ổn, không phải lo lắng.”

Năm ngoái tôi cũng đã làm thế này, viết chính xác địa chỉ người nhận, nhưng chỗ người gửi lại ghi một địa chỉ lộn xộn tự nghĩ ra. Tôi không biết Trần Niên có gửi thư trả lời hay không, cũng như không biết người nào nhận được bức thư đó.

Tôi không tìm ra nổi một chút ý nghĩa nào trong hành động này.

Màn đêm mùa đông ở Ly Thành buông xuống rất nhanh, tôi dựa lưng vào bức tường màu nâu xám trong nhà, muốn ngắm nhìn khoảnh khắc chạng vạng, nhưng trong khi tôi vẫn chưa điều chỉnh được tâm trạng để thưởng thức thì màn đêm đã bao trùm xuống một cách triệt để. Tôi đặt nồi lên bếp đun nước, sau đó thái rau mà tôi vừa mới mua bỏ vào, thêm vắt mì, cả nhà không tìm ra nổi một quả trứng, rất may là tôi đã chuẩn bị đầy đủ gia vị. Bọn Thiệu Khải không có chút xíu yêu cầu nào với đồ ăn, mỗi lần tôi làm đồ ăn cho họ, họ đều bày ra vẻ mặt vô cùng biết ơn và không biết nên cảm ơn thế nào cho phải. Nghĩ đến đây tôi lại thấy buồn cười, ngồi trong nhà vừa ăn vừa đợi họ về.

Tôi đã thật sự thích ứng với cuộc sống này, biết nấu vài món đơn giản mà trước kia chưa từng làm, học cách quen với việc thi thoảng sẽ bất ngờ vang lên một vài đoạn nhạc, học cách thích thú mỗi lần Thiệu Khải vô duyên vô cớ bá đạo ngang ngược trêu chọc tôi.

Tôi... đang học cách thích Thiệu Khải. Có điều hai từ “đang học” giống như chiếc xương cá mắc trong cổ họng, khạc không ra nuốt không trôi.

“Nào, mấy người nhanh lên nào!” Từ xa đã nghe thấy tiếng bọn họ, một lúc sau cửa bị đập bật ra, Thiệu Khải là người bước vào đầu tiên, rồi quay lại mắng A Mao, Tiểu Triết ở phía sau: “Hai người chậm chạp quá, lè mè!”

“Cái cửa cứ bị anh đập như thế sớm muộn gì cũng bung ra thôi.” Tôi bước đến giúp anh hạ chiếc guitar điện nặng trĩch trên lưng xuống, vừa quay người định mang vào nhà thì anh đã cúi xuống ôm lấy tôi. “Sao lại phấn khích thế này?”

“Lát nữa sẽ nói với em, còn đồ gì ăn không? Anh đói rồi.” Thiệu Khải vừa nói vừa bước vào bếp, mở vung nồi rồi cười cười hét lớn với A Mao, Tiểu Triết: “Các anh em, mau lại đây!”

Tôi ngồi trên bậc cửa nhìn bọn họ vây quanh chiếc nồi ăn như hổ đói, chỉ một lúc sau đã hết nhẵn. “Các anh sao giống như mấy đời mấy kiếp chưa từng được ăn thế này...” Tôi đi đến quỳ gối bên cạnh Thiệu Khải, A Mao, Tiểu Triết nhìn nhau rồi biết điều thu dọn sạch sẽ nồi và bát đĩa, cuối cùng chỉ còn lại hai chúng tôi. “Chúng ta về phòng đi, anh bị lạnh cóng cả ngày rồi.” Tôi kéo tay Thiệu Khải, phát hiện bàn tay vừa ấm lên được một chút vì cầm bát nóng của anh giờ đây đã lại lạnh băng.

“Chà, anh nói cho em biết, hôm nay bọn anh đã giúp cửa hàng thu hút được không biết bao nhiêu người, họ rất vừa lòng với bọn anh nên đã ký hợp đồng dài hạn, sau này có việc gì sẽ gọi bọn anh.” Thiệu Khải vừa bước vào phòng đã kéo ghế ngồi xuống, tôi ngồi lên giường đối diện anh, một bàn tay đang được anh nắm chặt. “Này, cho em.” Nói rồi anh rút từ túi ra hai trăm tệ đặt xuống cạnh tôi.

Tôi nhìn hai tờ tiền màu đỏ, dạ dày chột co thắt lại, cầm lên nhét vào túi anh. “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng đưa hết tiền cho em, người ta lại tưởng em bắt nạt anh...”

“Vớ vẩn, người khác có muốn anh cũng không cho, em là vợ anh, không đưa em thì đưa ai.” Mỗi lần đều như vậy, cuối cùng tôi đành phải cầm, tuy nhiên ngoài việc chi tiêu thiết yếu hằng ngày, tôi đều gửi tiền vào một tài khoản chưa bao giờ dùng. Có điều mỗi lần anh đưa tôi những đồng tiền anh rất vất vả mới kiếm được, tôi đều không có cách nào ngăn từng cơn buốt nhói trong tim.

“Mệt không?” Tôi xoa mặt anh.

“Không sao.” Anh ngồi xuống cạnh tôi, ngừng lại hai giây rồi đưa hai tay đỡ lấy đầu tôi hôn. “Ai bảo anh không có năng lực...”

“Thiệt Khải... không cho anh nói như vậy...” Tôi bị anh hôn tới mức không thể mở miệng, chỉ có thể nói một cách ấp úng. Khi nụ hôn cháy bỏng của anh di chuyển tới cổ, tôi nhắm mắt, đưa tay kéo dây đèn trên tường.

Đây từ lâu đã không phải lần đầu tiên của tôi. Vào đêm đầu tiên ở căn nhà này, khi tôi và Thiệu Khải thu xếp xong mọi thứ, anh đã cúi xuống ôm tôi, muốn làm “chuyện ấy” với tôi. Trong tích tắc đầu tiên tôi không lý giải được anh muốn làm gì, khi hiểu ra thì phản ứng đầu tiên là phản kháng, có điều cánh tay giơ lên định đẩy anh ra của tôi cuối cùng lại nhẹ nhàng đặt lên bờ vai trần của anh. Bóng tối phủ xuống dường như muốn nuốt chửng tôi, hơi thở gấp gáp bên tai khiến tôi càng cảm thấy lạnh.

Tôi mãi mãi không quên được vẻ mặt của Thiệu Khải khi phát hiện ra đó là lần đầu tiên của tôi, quả nhiên là biểu cảm không biết phải làm thế nào. Tôi có thể hiểu suy nghĩ của anh, một cô gái trẻ tuổi phiêu bạt khắp nơi cùng một chàng trai mới gặp mặt có ba lần thì làm sao có thể là một cô gái ngoan. Khi tôi hỏi có phải anh nghĩ như vậy không, anh ôm chặt tôi vào lồng ngực ấm áp và nói một cách kiên định: “Đúng, nhưng giờ anh hối hận rồi. Về sau, Thiệu Khải này còn sống ngày nào thì nhất quyết sẽ không bao giờ để em phải chịu ấm ức dù chỉ một chút.”

Từ đó về sau, anh đã thật lòng nỗ lực hết sức vì lời hứa đó, không một chút hối hận. Có điều khi áp mặt vào ngực anh, tôi chỉ cảm thấy trái tim mình trống rỗng như cái động không đáy, có ném vào đấy hòn đá to cỡ nào cũng không vang lên một tiếng động.

Sáng sớm hôm sau tôi tìm quyển nhật ký trong đồng hành lý và viết vào đó câu cuối cùng: “Năm mười chín tuổi em đã giao cơ thể mình cho một chàng trai, để mặc anh ta biến em thành phụ nữ, thật đáng tiếc, người đó không phải anh.” Sau đó tôi tìm bật lửa trong túi áo Thiệu Khải, biến bằng chứng duy nhất của ký ức đó thành đồng tro tàn.

Khi Thiệu Khải tỉnh dậy, mơ màng ôm lấy tôi từ phía sau, thứ anh nhìn thấy chỉ là một đám bụi nâu nâu chưa được quét dọn ở dưới chân tôi.
Gió thổi là sẽ bay đi hết.

CHƯƠNG 2: ĐƯA TRẺ BỊ TÔN THƯƠNG

Tôi, Thiệu Khải, A Mao, Tiểu Triết, bốn người chúng tôi ở cùng nhau. Chúng tôi gọi căn phòng cũ kỹ này là nhà, gọi nhau là người nhà. Đúng rồi, còn có Tôn Diệc, tuy anh ta không thường đến nhưng Thiệu Khải nói Tôn Diệc mãi mãi là anh em tốt của anh, là người nhà chúng tôi.

Tôn Diệc là người hoàn hảo nhất trong số chúng tôi, anh ta có bố mẹ, có gia thế giàu có, có một trường đại học hàng đầu làm đường lùi và có cả núi tiền của bố mẹ. Nhưng con người ấy lại không hề quên đi bạn bè thuở nhỏ, cũng không quên những hứa hẹn được nói ra lúc còn trẻ tuổi vô tư. Vào đêm tôi và Thiệu Khải xuống tàu hỏa tại Ly Thành, Thiệu Khải tìm một bộ điện thoại công cộng gọi cho Tôn Diệc, số điện thoại vẫn là số Tôn Diệc đưa cho Thiệu Khải trước khi chuyển đến Ly Thành sống vào năm mười hai tuổi.

“Gần mười năm, anh chưa bao giờ gọi, có lẽ đã đổi số từ lâu rồi.” Vì đã chuẩn bị tâm lý như vậy nên khi Tôn Diệc chạy tới, tôi đã nhìn thấy một tia sáng lấp lánh trong mắt Thiệu Khải. Càng hướng hồ, đó là đêm giao thừa cả nhà đoàn tụ.

A Mao và tôi giống nhau, đều không có mẹ, nhưng không phải mẹ cậu ta đã qua đời mà là bỏ đi cùng người khác lúc cậu ta mới bốn tuổi. Đơn ly hôn có một điều khoản được viết rất rõ ràng: Đưa con để lại cho bố nuôi. Bố A Mao là một người đàn ông vô cùng bình thường, không có tài lại sợ vất vả, mãi mãi mắt ngược lên chỗ cao nhưng tay chỉ ở chỗ thấp, cho đến tận lúc tiêu hết gần như toàn bộ sản nghiệp mới tỉnh ra cần phải kiếm tiền, nhưng độ tuổi ấy của ông làm sao kiếm được việc tốt, chỉ có thể làm công việc dọn vệ sinh, trực đêm, vừa vất vả lại không nhiều tiền. A Mao tốt nghiệp cấp hai xong đã thi được vào cấp ba, nhưng cậu ta kiên quyết ghi tên học trung cấp nghề. Bố cậu ta biết chuyện đã đánh cậu ta gần chết, mắng cậu ta không có chí hướng. A Mao không chịu được đã cự lại một câu: “Thế chẳng phải là giống bố sao!” Nghe xong câu đó, bố cậu ta dừng tay, thẫn

thờ cả buổi tối không nói một lời, dường như chỉ qua một đêm người đã già hẳn đi.

“Em không trách mẹ, ai chẳng muốn sống những ngày tươi đẹp. Em cũng không trách bố. Chỉ là nhiều lúc đột nhiên em nghĩ không biết mình sống có ý nghĩa gì.” Nói xong câu đó, cậu ta ném mạnh chai bia uống được một nửa vào tường, những mảnh thủy tinh đầy bọt vương khắp sàn nhà, dòng chất lỏng màu vàng chảy lênh láng, đây là khung cảnh của sự thất bại thảm hại.

Tiểu Triết thì căn bản không biết bố mẹ mình là ai, từ nhỏ cậu ta và bà nội sống nương tựa vào nhau. Càng giống như một vở kịch là mãi đến khi bà nội mất Tiểu Triết mới biết, người thân duy nhất đó cũng không có quan hệ máu mủ gì với cậu ta, đó chỉ là bà lão tốt bụng do sớm mất đi đứa con đẻ của mình mà nhận nuôi cậu ta. Bà nội mất để lại cho Tiểu Triết ít tiền và một căn nhà cũ kỹ. Cậu ta nhờ môi giới bán căn nhà rồi cầm tiền đi lang thang khắp nơi một tháng. Cậu ta đi đâu, thấy gì, nghĩ gì, không ai biết. Điều duy nhất cậu ta kể là một buổi tối ngồi trên cầu vượt ở thành phố nọ, nhìn thấy những ánh đèn đủ màu sắc xa lạ và dòng xe như mắc cửi ở phía dưới, bỗng nhiên nghĩ nếu nhảy xuống thì tất cả sẽ được giải quyết triệt để. Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn tỉnh lại, bình tĩnh theo cầu thang đi xuống rồi ngồi bên đường hút điếu thuốc đầu tiên trong đời, bị sặc khói đến chảy nước mắt. Trong tháng đó cậu ta đã sáng tác ra cả một tập bài hát, tự viết lời, tự phổ nhạc. Cậu ta nói tế bào âm nhạc trong người dường như đến cùng với mạng sống của cậu ta, nhưng lại không biết ai đã cho cậu ta sinh mệnh này.

“Em không biết em là ai.” Cậu ta luôn thích nói câu này.

Còn Thiệu Khải, không ai biết trong đời anh đã gặp phải biến cố như thế nào. Anh không kể, với tôi cũng vậy. Tôi có thể hiểu trong lòng ai cũng có một bí mật không thể chia sẻ cùng người khác. Chỉ là tôi nhìn thấy môi anh khê động khi nghe A Mao, Tiểu Triết kể chuyện về mình, dường như có lời gì đó đã đi đến bờ môi nhưng cuối cùng lại bị anh nuốt xuống.

Anh là người như vậy, hoang liên có là gì, ngay cả thuốc độc anh cũng uống được, đau đến chết cũng không cho ai biết.

“Thiệu Khải, sao anh lại đồng ý mang em đi?” Tôi vuốt ve khuôn mặt anh trong bóng tối, lông mày, mắt, mũi, miệng, cho đến khi anh giơ tay giữ tay tôi lại. “Anh không cảm thấy đang mang theo sự phiền phức hay sao...”

“Ngủ đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.” Anh vòng tay ôm chặt lấy tôi, làn môi anh chạm vào trán tôi, nhẹ nhàng nói.

Hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy mới là bảy giờ, Thiệu Khải vẫn đang ngủ say, lông mày anh phớt chốc lại nhú lại. Tôi nằm ngắm anh một lúc rồi nhẹ nhàng bỏ cánh tay anh vào trong chăn, mặc quần áo đi ra ngoài.

Những hạt tuyết nhỏ lại bắt đầu rơi, bị gió cuốn chạm vào mặt tôi, đau như dao cứa. Mùa đông ở Ly Thành lạnh hơn An Thành rất nhiều, có mặc bao nhiêu quần áo đi nữa vẫn lạnh đến run người, tuy nhiên tôi đã bắt đầu thích nghi, chí ít cũng không sợ hãi nữa.

“Chị Mộng...” Cánh cửa trước mặt đột nhiên bật mở, A Mao đi ra nhìn thấy tôi bỗng hơi khựng lại.

A Mao nhỏ hơn tôi một tuổi, cậu ta gọi Thiệu Khải là anh, vì vậy gọi tôi là chị. Lúc đầu tôi nghe rất khó chịu, sửa đi sửa lại cách xưng hô cho cậu ta, kết quả cậu ta buông một câu làm tôi cứng họng: “Thế em gọi chị là chị dâu vậy.”

“Sao dậy sớm thế này?” Tôi cười với cậu ta.

“Chị Mộng, em muốn nói với chị một việc. Tết năm nay em muốn về nhà ăn Tết với bố, hai hôm trước em nhìn thấy ông ở trên đường... Thấy sức khỏe ông không còn tốt nữa, em muốn về nhà xem, hết Tết sẽ quay lại.”

“Đi đi, cái này có gì phải nói, lúc nào đi thì chào bọn tôi một tiếng là được.” Tôi nhìn cậu ta rồi chợt nhớ tới con người đi gửi bưu thiếp là tôi đây. “Đợi một chút...” Tôi quay người trở vào phòng, tìm chiếc thẻ ngân hàng rồi nhét vào tay A Mao. “Mua ít đồ mang về đi.”

“Không được, thế này tuyệt đối không được.” Cậu ta vội vàng đẩy chiếc thẻ lại vào tay tôi. “Thiệu Khải anh ấy...”

“Cậu còn không rõ anh ấy hay sao, chắc chắn sẽ đồng ý, tiền này là của cả nhà chúng ta.” Tôi kéo túi áo khoác A Mao nhét thẻ vào trong. “Cầm đi, nhưng không được phép tiêu hết đấy.”

“Vâng... Cảm ơn chị, em ăn Tết xong sẽ quay lại.”

“Tôi bảo này, người trong nhà không được phép nói cảm ơn. Cái này Thiệu Khải nghe thấy anh ấy mới giận.”

Về phòng thu dọn đồ đạc đi, đợi Thiệu Khải dậy tôi sẽ nấu đồ ăn cho cả nhà.”

Tôi dõi theo A Mao bước vào phòng, sau đó tôi cũng quay về phòng, ngồi bên cạnh giường một lúc rồi không chịu được nữa giơ tay đánh anh. “Anh còn muốn giả vờ ngủ đến bao giờ? Tỉnh rồi còn không mau mở mắt ra?” Nghe tôi nói vậy, quả nhiên Thiệu Khải mở mắt, đưa ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn tôi. “Lúc nào cũng không lừa được em, em làm thế nào mà biết vậy?”

Bị anh hỏi như thế, đến lượt tôi ngây ra. Lúc giả vờ ngủ, hơi thở luôn không bình thường, không giống hơi thở ổn định khi ngủ say. Nhưng nếu nói vậy, thế nào anh cũng bảo: “Ngay cả anh thở thế nào em cũng rõ như vậy sao?” Nghĩ thế, mặt tôi bất chợt đỏ bừng lên.

“Này này, nghĩ gì thế?” Thiệu Khải hỏi tôi bằng một gương mặt cợt nhả rất hư hỏng, tôi cầm gối ném vào mặt anh. “Này, anh kiện em mưu sát chồng đấy nhé!”

“Trêu đủ chưa? Anh mau dậy đi... Này...” Tôi bị anh trêu không biết làm thế nào, bèn giơ tay kéo cánh tay anh, không ngờ bị anh kéo ngược lại, đầu tôi bị anh ngang ngược giữ chặt ở dưới cổ anh. “Này, vừa rồi anh đều nghe thấy hết đúng không?”

“Ừ!” Thiệu Khải cọ cọ cằm vào đầu tôi. “Em đấy, rất ra dáng nữ chủ nhân rồi.”

“Xí, mỗi lần A Mao nói chuyện với em, em đều thấy mình giống như vợ của lão đại hắc bang, hoặc... áp trại phu nhân... Có phải anh nói với mọi người là em rất ghê gớm không?”

“Anh nào dám.” Thiệu Khải lại dùng giọng điệu

“không liên quan”, lùa ngón tay vào nghịch tóc tôi. “Anh chỉ nói với họ rằng, ai dám bắt nạt vợ anh, anh sẽ sống chết với người ấy.”

“Được rồi được rồi, còn nói sống chết gì nữa, mau dậy đi!” Tôi kéo đầu, hôn vào mặt anh.

“Mộng Nhi, em có nhớ nhà không? Nếu nhớ thì bảo anh, anh đưa em về.”

Tôi không ngờ Thiệu Khải lại đột nhiên nói tới chuyện này, trong lòng bất giác thấy trống rỗng, liền sau đó là cảm giác mẫn nguyện đè nén lồng ngực đến mức khó thở. “Đây không phải nhà em sao? Em còn có thể đi đâu được nữa...” Nghe tôi nói vậy, Thiệu Khải không nói gì thêm, chỉ ôm thật chặt tôi vào lòng, tôi lơ mơ nhận ra dường như anh đang sợ điều gì đó.

Tôi không biết phải nói thế nào với Thiệu Khải, rằng tối hôm đó, tôi nằm trong vòng tay anh và mơ về An Thành. Tất cả mọi thứ trong mơ đều chân thực tới mức khiến người ta kinh ngạc. Tôi biết rõ mình đang mơ nhưng vẫn cố ý bước thật sâu vào giấc mơ. Tôi mơ thấy căn nhà sáu tầng mà tôi đã sống suốt mười chín năm, sơn tường đều bong tróc hết để lộ ra màu hồng nhạt phía trong; nền vẫn là nền xi măng, chiếc thảm trải trước cửa ngấm nước rách tả tơi. Hai chiếc hòm bằng gỗ long nảo khóa chặt để chõng lên nhau bên cạnh cửa. Hồi nhỏ tôi luôn hiếu kỳ bên trong có gì, sau này mới biết đó là cửa hồi môn của mẹ tôi khi được gả về đây, bên trong trống không. Tôi mơ thấy bố tôi, Trần Niên, ông vẫn như xưa, có điều tóc đã bạc đi nhiều. Ông ngồi dưới ánh đèn chuẩn bị giáo án cho hôm sau, cốc trà để ở góc bàn, đã nguội lạnh từ lâu. Tôi mơ thấy trường cấp ba, với những thân cây phải hai người ôm mới xuể, xuân hạ đều có rất nhiều cây nở hoa rực rỡ đa sắc màu, cũng vì lẽ đó mà có rất nhiều sâu, những con sâu róm đầy lông có lúc bị chết cứng ngay trên bờ tường. Tôi mơ thấy những người bạn cũ, cả những người không được gọi là bạn và những người thật sự là bạn. Họ đều vẫn ở đó, hỷ nộ ái ố, liêu lĩnh hoặc đã bứt phóng túng. Tôi thậm chí còn mơ thấy anh... Anh vẫn với vẻ ngoài của chàng thanh niên mười tám tuổi, khi nhìn thấy gương mặt trẻ trung của anh trong mơ tôi đã không thể cầm lòng được mà bật khóc.

Tỉnh dậy vẫn là màn đêm tĩnh mịch, trên gối có một khoảng ướt. Tôi dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo một lúc rồi lại dựa vào ngực Thiệu Khải, anh chưa tỉnh nhưng có cảm giác như anh vừa ôm tôi vào lòng.

Tôi nghĩ tôi muốn về nhà, hay nói cách khác là tôi đã từng nghĩ đến chuyện ấy. Nhưng tôi mãi mãi không thể trở về nơi tôi muốn trở về đó nữa

rồi.

Cách Tết còn mười ngày, Tôn Diệc xách túi lớn túi nhỏ đến thăm chúng tôi, cả nhà ngồi quanh bàn ăn lẩu.

Khung cảnh này giống hệt lần đầu tiên chúng tôi tụ tập, hơi nóng tỏa ra từ nồi lẩu khiến xung quanh trở nên ấm áp, chúng tôi cụng ly mạnh tới mức khắp bàn đều là bia rơi vãi. Trong lòng tôi luôn coi ngày đó là giao thừa, chúng tôi - những người một nhà ngồi lại với nhau, trên khuôn mặt mỗi người là những nụ cười rạng rỡ. Có điều mỗi khi nghĩ như vậy, trước mắt tôi lại hiện lên hình ảnh hồi nhỏ bố đưa tôi đi mua bùa treo may mắn, không biết hiện giờ một mình ông có đang chuẩn bị đồ ăn Tết, có giống như trước kia, mua hai chiếc đèn lồng lớn treo ở cửa từ giao thừa đến tận tết Nguyên tiêu hay không.

“Trần Mộng, Trần Mộng!” Tôi định thần lại, thấy Tôn Diệc đang đưa cốc về phía mình. “Em càng ngày càng đẹp đấy.”

Tôi cười và một hơi uống cạn cốc bia. “Lần nào gặp em anh cũng nói câu này, có định đổi câu khác không?”

“Khải, cậu tìm thấy cô vợ khéo mồm khéo miệng này ở đâu vậy, cẩn thận không bị cướp mất đấy.” Tôn Diệc không tiếp lời tôi mà quay sang công kích Thiệu Khải.

“Vợ tôi là bảo bối tôi nhật được.” Thiệu Khải dùng một tay ôm chặt tôi. “Mấy người đừng ai có tình ý gì với cô ấy, nếu không đừng trách tôi trở mặt.”

“Tại sao tôi không sớm nhìn ra cậu có tật trọng sắc khinh bạn nhỉ, mau nói, hai người yêu nhau thế nào?”

“Được rồi, ăn đi đã, chuyện của chúng tôi để sau hãy nói.” Nói xong anh liền kéo tôi hôn một cái thật kêu. “Có đúng không?”

“Xí...” Ba người kia tỏ rõ vẻ thất vọng, Tiểu Triết dùng ánh mắt nói với Tôn Diệc: “Hai người đó ngày nào cũng như thế.” Thiệu Khải vứt chiếc lon rỗng qua một bên. Thế rồi năm chúng tôi cùng chơi trò “chém nhau” trong gian nhà chật chội này.

Tôi và Thiệu Khải quen nhau thế nào thật sự nói ra thì rất dài, tuy vậy trong những thứ mà anh cân nhắc và những thứ mà tôi nghĩ đến chỉ có một

phần vô cùng nhỏ có thể kết hợp lại với nhau. Mọi thứ và cả tôi lúc đó, tôi đều không muốn nghĩ đến, thậm chí là không thể nghĩ đến. Còn con người ngốc nghếch ở bên cạnh tôi đây lại đi nhặt một con bé vô hồn về nhà rồi bảo vệ như bảo bối, lo sợ nó sẽ gặp phải dù chỉ một chút mưa đập gió vùi.

Khi Tôn Diệc rời đi, A Mao tiện thể đi cùng anh ta, trong nhà chỉ còn lại tôi, Thiệu Khải và Tiểu Triết. Tôi để ý thấy khi A Mao rời đi, trong mắt Tiểu Triết hiện rõ lên một vẻ hiu quạnh không thể che giấu, vì thế tôi bàn với Thiệu Khải để anh ngủ cùng Tiểu Triết. Dù sao đi nữa, cứ đến Tết mọi người đều muốn đoàn tụ với gia đình, nhưng Tiểu Triết ngay cả một cái Tết ở cạnh người thân cũng chưa bao giờ có. Tết năm ngoái, vì mọi người vẫn chưa quen nhau nên cậu ta mới luôn cười một cách gượng ép. Thiệu Khải nghe xong bèn xoa đầu tôi nói:

“Vẫn là em tâm lý.” Sau đó anh ngủ cùng Tiểu Triết mấy tối. Tôi thật sự không nghĩ được rằng Tết năm nay người buồn nhất lại là Thiệu Khải.

Buổi sáng sau giao thừa, tôi bị tiếng gõ cửa làm thức giấc. Thiệu Khải không bao giờ gõ cửa, vì vậy tôi chỉ còn cách bật dậy thật nhanh rồi khoác áo ra mở cửa. Tiểu Triết đứng ngoài cửa đợi tôi với vẻ bồn chồn, lo lắng.

“Sao vậy?”

“Anh Khải sáng sớm đã ra khỏi nhà, vừa về đến nhà lại giam mình trong phòng, em nói chuyện anh ấy cũng không đáp lại.” Tiểu Triết vừa nói vừa nhìn phòng tập đang đóng kín cửa. “Em hết cách rồi, chỉ còn biết đi tìm chị.”

Tôi đến phòng tập, thấy đúng là cửa được khóa trái từ bên trong. Căn phòng này ngay cả nửa đêm cũng không bao giờ khóa. Thiệu Khải từ trước tới nay đều không phải kiểu người tùy tiện, nếu anh tức giận hoặc trong lòng có gì khó chịu, nhất định sẽ nói ra.

“Thiệu Khải, Thiệu Khải, mau mở cửa!” Tôi đập hai nhát, bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

“Cậu không trêu chọc gì anh ấy đấy chứ?” Tuy biết không bao giờ xảy ra chuyện đó, nhưng trong lúc không nghĩ ra được cái gì như thế này tôi chỉ còn cách quay người hỏi Tiểu Triết, cậu ta lắc đầu lia lịa. “Thiệu Khải, Thiệu Khải, anh mau mở cửa được không?”

“Thiệt Khải... Mau lên, có chuyện gì ra đây rồi nói được không?”

“Anh mà không ra em sẽ không thèm quản anh nữa đâu, mở cửa!”

“Ngoan... Mau mở cửa được không, để em vào...” Sau mười phút mềm dẻo kiên cường rần, phía sau cửa vẫn không chút động tĩnh. Tôi cuối cùng cũng ý thức ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, quay lại nói với Tiểu Triết cũng đang chờ người ra: “Lấy cho tôi thứ gì nặng nặng, có phá cửa tôi cũng phải vào.”

May mắn là cánh cửa cũ kỹ này chỉ là loại gỗ ép hai lớp, tôi dùng ghế sắt đập mấy nhát đã thấy ở giữa xuất hiện một lỗ nhỏ, liền thò tay qua đó mở then chốt bên trong, sau đó lấy chân đá cánh cửa giờ không còn tác dụng gì, bước vào phòng. Lòng bàn tay bị một chiếc dầm gỗ rất to đâm vào, tôi bực tức nhổ phăng ra. Thiệt Khải ngồi trên sàn nhà ở tận góc phòng, chân co lại, hai cánh tay ôm chặt đầu gối, đầu cúi gằm. Cánh cửa bị đập ra đem theo vào phòng luồng ánh sáng, anh lấy tay che mắt.

“Em đừng lại đây.” Tôi nghe thấy anh nói với tôi.

“Anh muốn chết có phải không?” Tôi không còn giữ được bình tĩnh, chạy đến cúi người kéo cánh tay anh. “Có chuyện gì đi ra rồi nói.”

“Anh nói em đừng lo cho anh...” Anh không ngẩng đầu, chỉ phát ra mấy tiếng đó từ cổ họng.

“Được, em không lo, em không thèm lo cho anh nữa!” Tôi quay người định đi ra thì đột nhiên bàn tay bị ai đó nắm lấy. Tôi cúi xuống nhìn người đang giữ tay không muốn cho tôi đi kia. “Thế này có ý nghĩa gì không? Thiệt Khải!”

Sau vài giây giằng co, tôi thấy bàn tay kia dường như càng lúc càng kéo mạnh hơn, cuối cùng trở nên run rẩy. Lúc đầu tôi cho rằng đây là cảm nhận sai, liền đưa bàn tay còn lại đặt lên mu bàn tay Thiệt Khải, sau đó phát hiện đúng là anh thật sự đang run. “Thiệt Khải, anh sao vậy?” Tôi quỳ xuống, đưa tay nâng mặt anh. “Nào, nhìn em nào!”

Đó là một Thiệt Khải tôi chưa bao giờ thấy, tiêu tụy tới mức không còn ra hình người, hai mắt đỏ hoe. Anh giống như con thú bị thương, trốn vào một góc gặm nhấm vết thương, trong khoảnh khắc ngón tay tôi chạm vào

mắt anh, từng giọt nước mắt lăn dài trên má anh nặng nề rơi xuống. Trái tim tôi đau như bị ai bóp nghẹt. “Thiệt Khải...”

“Đừng gọi anh... Anh ghét phải nghe cái tên này, anh hận cái tên này!”

Tôi ôm đầu anh vào lòng, vỗ vỗ lưng anh. “Khóc đi, khóc rồi sẽ không có chuyện gì nữa cả, em ở đây...” Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy anh đang dùng hết sức để kìm nén cảm xúc. Hai vai anh không ngừng run lên, cuối cùng cũng khóc ra được thành tiếng, nước mắt nhanh chóng thấm ướt vai áo tôi. Trong tiếng khóc nức nở, tôi nghe thấy anh nói: “Bố anh mất rồi... Anh hận ông ấy... Nhưng sao ông ấy có thể chết, sao ông ấy có thể chết...”

Tôi nhìn thấy Tiểu Triết đang đứng trước cửa phòng nhìn tôi và Thiệu Khải, nhưng vì ngược sáng nên tôi không trông rõ vẻ mặt cậu ta. Bầu trời Ly Thành vẫn u ám như nó vốn có, khiến tâm tư của mỗi chúng tôi càng trở nên bi thương, nặng nề.

Năm đó đã kết thúc trong nỗi hoang mang giống như ngày tận thế sắp tới.

Cuối cùng tôi cũng rõ câu chuyện của Thiệu Khải, nhưng sau khi nghe xong, tôi chỉ ước giá như tôi vĩnh viễn không bao giờ được nghe. Bởi tôi hiểu phải cần một sự dũng cảm vô cùng lớn lao, phải cần chịu bao nhiêu khổ cực để đối diện với ký ức đã được chôn giấu ở nơi sâu nhất trong trái tim. Tôi nhìn Thiệu Khải, vô số lần không cho anh nói, nhưng anh không thể dừng lại. Có lẽ từ giây phút biết bố mình mất, vết thương trong tim lại một lần nữa rách ra, dòng máu nóng xô đổ bức tường lãng quên mà anh đã khổ tâm xây dựng bấy lâu nay.

Thiệu Khải nói, câu chuyện của anh được bắt đầu từ lúc anh hiểu chuyện. Lúc đó gia đình anh ở trong căn phòng “ba không” hết sức bình thường cạnh đường tàu, hai mươi mét vuông, được xây bằng gạch đỏ và xi măng, mái phủ giấy dầu vừa dày vừa nặng. Căn phòng hút gió, mùa đông đốt lò cũng vẫn lạnh, trong trí nhớ của anh, mẹ lúc nào cũng cầu nài về việc chân lạnh cứng mỗi buổi sáng ngủ dậy. Có lẽ vợ chồng nghèo nên trăm sự đều không thuận, từ nhỏ, thứ Thiệu Khải nghe thấy nhiều nhất chính là tiếng cãi nhau, những trận cãi vã không có hồi kết, những lời nói gay gắt đó

như những mũi kim độc xuyên thẳng vào đầu anh. Thiệu Khải nhỏ bé hằng đêm đều cuộn mình trên giường, trái tim từ chỗ sợ hãi dần trở thành tê liệt. Cuối cùng, cho dù bên ngoài có đập vỡ bát vỡ đĩa anh vẫn có thể ngủ ngon. Một lần, lúc mới học tiểu học, anh buột miệng chửi bậy, bố đã tát anh mạnh đến nỗi ngã lăn ra, miệng đầy máu. Nhưng anh không những không khóc mà còn đứng dậy hỏi lại bố bằng một ngữ khí không thể lạnh lùng hơn: “Tại sao bố nói được còn con thì không?” Cái tát thứ hai của bố giáng xuống khiến anh như muốn thổ huyết.

Vào một ngày mùa hè lúc anh tám tuổi, khi trời chưa sáng, bỗng có người đập cửa. Bố Thiệu Khải ngủ ở chiếc giường đơn bên ngoài miễn cưỡng trở dậy mở cửa, cửa vừa mở ra đã có mấy người đàn ông xông vào, hình như nói với ông vài câu rồi kéo ông đi cùng, thậm chí đến cả quần áo cũng chưa kịp mặc tử tế. Thiệu Khải được mẹ ôm vào lòng, anh nhớ rõ trước khi đi bố còn quay đầu lại nhìn anh. Sau đó từ những cuộc điện thoại liên tiếp mà mẹ anh nhận, từ những lời châm biếm của họ hàng, anh đã hiểu mấy người kia là cảnh sát, còn bố anh thì phạm tội. Lúc đó anh cuối cùng cũng hiểu tại sao gia đình mình lại sống ở nơi đến số nhà cũng chẳng có này, tại sao bố luôn không ở nhà, tại sao mẹ ngày ngày đều ai oán và than thở... Từ đó về sau Thiệu Khải một mực cho rằng bố anh là người xấu, là một tên khốn, đồng thời cho rằng mình phải lớn thật nhanh, phải trở thành người đàn ông chân chính để có thể bảo vệ mẹ.

Bố Thiệu Khải bị tuyên án ba năm tù dưới sự nỗ lực nhờ vả của mẹ anh, cũng có nghĩa là ba năm đó chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau. Thiệu Khải bảo anh từng hy vọng có thể kể rằng ba năm đó thật đẹp, nhưng anh không có cách nào tự dối lòng mình. Trên thực tế, ba năm đó anh sống không hề tốt hơn những năm trước. Mẹ Thiệu Khải không có việc, cũng không quen phải ra ngoài bươn chải, hằng ngày chỉ biết đánh mặt chược ở sòng bài từ sáng sớm tới tối khuya, thắng thì tươi cười hơn hờ, thua thì vạ sự không thuận, thường lấy anh ra để trút bực tức. Dùng tay đánh, đánh không nổi thì dùng gậy, cán chổi, cây cán bột, đũa bếp... Thiệu Khải không khóc cũng chẳng la hét, anh cảm thấy như mẹ đang dồn hết mọi bực tức với bố lên người anh, nếu như vậy mà có tác dụng thì cũng được. Mãi đến một

ngày năm Thiệu Khải mười tuổi, mẹ anh về nhà rất muộn, anh cẩn thận quan sát sắc mặt mẹ, mang chum nhỏ đã rửa sạch cho mẹ ăn, chiếc đĩa thủy tinh hơi nặng nên anh sơ ý làm rơi hai quả, anh lập tức cúi xuống nhặt, ai ngờ đúng lúc đó mẹ mắng anh tới tấp: “Cầm cái đĩa cũng không ra hồn thì mày còn làm được việc gì? Đồ vô dụng! Mày giống hệt thằng bố khốn nạn của mày! Kiếp trước tôi đã gây ra họa gì vậy? Cưới một tên khốn rồi sinh ra một đứa con không bằng con người ta!”

Lòng tự tôn của đứa trẻ mười tuổi bị tổn thương nghiêm trọng. Thiệu Khải nhắm mắt, lần đầu tiên ý thức được có lẽ mẹ còn hận anh hơn bởi anh chính là sản phẩm của cuộc hôn nhân thất bại kia, là một vật ký sinh vô dụng.

Từ đó trở đi thứ mà Thiệu Khải học được chính là nhẫn nại, hay nói đúng hơn là kìm nén. Anh giấu hết tất cả suy nghĩ, tủi nhục cũng như phần nộ, đồng thời tạo ra cho mình một vỏ bọc ôn hòa, lãnh đạm. Nhưng cũng từ lúc đó, anh đã hoàn toàn biến thành một con người khác, thành tích học tập không theo kịp chúng bạn, tính tình cô độc cao ngạo, động tí là đánh nhau. Vào một ngày khi học lớp Năm, tan học về, anh đột nhiên trông thấy bố trong nhà, ông lạ lẫm tới mức gượng gạo, dường như căn nhà này không còn là nhà ông nữa, lúng túng không biết nên đứng hay ngồi. Từ hôm đó, gia đình họ lại trở thành nhà ba người, có điều cuộc sống càng lúc càng khó khăn, tiền tiết kiệm bị tiêu gần hết. Bố không tìm được việc, mẹ đành phải đi làm thuê khắp nơi. Cuộc sống của ba người không những không ấm áp hơn mà ngược lại càng trở nên lạnh nhạt. Những lời nghe thấy hằng ngày toàn là những lời chửi gà mắng chó cay độc xuất phát từ trái tim đầy hận thù của mẹ. Thiệu Khải thi đỗ cấp hai cũng không có ai hỏi tới. Anh ngầm phát hiện ra ẩn dưới sự trầm mặc này là một trận giông bão lớn hơn, nhưng anh không biết, cũng không muốn nghĩ nó sẽ ra sao. Khi đó anh bắt đầu dẫn thân vào cuộc sống thành thị, đồng thời quen biết vài thanh niên vô công rồi nghề chơi nhạc rock ngầm, hằng ngày toàn tụ tập gây gổ đánh nhau, hoặc ngồi lì hết đêm này tới đêm khác ở quán game. Bạn hữu xung quanh đều ngưỡng mộ sự nuông chiều mà gia đình dành cho anh, chỉ có mình anh là biết rõ anh mong muốn có người gọi anh về nhà đến đường

nào. Một ngày năm lớp Mười khi trở về nhà, đập vào mắt anh là cảnh tượng lộn xộn vô cùng kinh khủng, khắp nơi toàn là mảnh thủy tinh, rượu, đầu thuốc lá, mẹ quỳ trên nền nhà, toàn thân thương tích. Lúc đó anh chỉ biết đứng ngây ra một chỗ lắng nghe tiếng trời long đất lở vang lên từ trái tim. Khi bố anh lại giơ tay lên, Thiệu Khải xông vào ôm chặt lấy ông.

“Mày cút đi! Chuyện người lớn trẻ con không được can thiệp.”

“Con coi thường loại đàn ông đánh phụ nữ!” Thiệu Khải mười sáu tuổi đứng trước mặt bố, ngiễn răng nói. “Được, thế thì tao nói cho mày biết, mẹ mày trốn tao ra ngoài tìm đàn ông! Mẹ kiếp, coi tao là thằng ngu à?”

“Thế thì bố đi tìm đàn bà đi! Ly hôn đi, mau ly hôn đi! Con thấy mệt thay hai người!” Nói xong câu đó, Thiệu Khải nhặt một vỏ chai rượu lên hăm hăm đập xuống nền nhà, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Lần đó anh phiêu bạt suốt một tháng bên ngoài, uống rượu hút thuốc bặt mạng, nửa đêm ngồi bên vệ đường cười cười khóc khóc như người điên. Một tháng sau anh trở về cái nơi gọi là nhà đó, nghĩ tất cả đã kết thúc, nào ngờ anh lại chính là lý do khiến họ không thể ly dị. Cả bố và mẹ anh đều cương quyết một điều, đưa con nhất định phải theo mình.

Cuối cùng tự Thiệu Khải đưa ra quyết định, anh nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đi đi, đi sống cuộc sống của mình đi, con theo ông ấy, ông ấy có muốn đánh cũng không đánh lại được con.” Anh bảo, vẻ mặt mẹ anh trước lúc rời đi là biểu hiện muốn nói nhưng không nói nên lời, sau này anh đã mơ thấy vẻ mặt ấy rất nhiều lần.

Quãng thời gian sau đó Thiệu Khải nói anh cũng không nhớ rõ, hình như là làm công kiếm tiền, sau đó lại vung tay tiêu hết, cuộc sống hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Trong vài năm đầu bố vẫn còn đánh anh, rồi thật sự không thể đánh được nữa. Thiệu Khải nhớ cuối cùng anh đã nói với bố mấy câu để rồi dứt khoát dọn khỏi căn nhà đó, đến ở nhà một người bạn chơi nhạc rock. Có duy nhất một lần anh trở về khi căn nhà “ba không” đó bị dỡ bỏ, giả danh một tên vô lại đến gây sự với những người dỡ nhà để kiếm thêm ít tiền. Số tiền đó anh không giữ một xu mà dùng thuê một căn nhà cho bố sống rồi lại bỏ đi.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi Thiệu Khải.

“Một mình anh lang thang ở ngoài một thời gian dài, sau đó phát hiện anh vẫn chưa quen kỹ năng chơi guitar căn bản học được lúc nhỏ khi ở nhà Tôn Diệc, bèn để dành tiền mua một chiếc đàn thật tốt rồi vui đầu luyện tập cùng họ và hy vọng sẽ có một ngày anh rời xa cái mảnh đất ma quỷ đó.” Một nửa gương mặt Thiệu Khải chìm trong bóng tối nên nhìn không rõ vẻ mặt của anh, điều đó càng khiến trái tim người đối diện cảm thấy lạnh lẽo. “Tất cả mọi thứ đều thuận lợi, chỉ có duy nhất một việc ngoài ý muốn, đó là em. Có phải em từng hỏi khi đó tại sao anh đồng ý mang em đi đúng không? Chính bởi vì câu nói nửa đùa nửa thật khi đó của em “Em đón anh về nhà”.”

“Được rồi, tất cả đã qua rồi.” Tôi ôm Thiệu Khải. “Bây giờ chẳng phải chúng ta đang ở nhà sao...”

“Buổi sáng, Tôn Diệc bất ngờ tới tìm anh, bảo cô anh không biết tìm thấy số điện thoại của cậu ấy ở đâu, gọi điện nhờ cậu ấy tìm anh. Lúc đó anh còn không tin. Nhưng khi anh nghe điện thoại... cô anh đã mắng anh... Anh không nghe rõ một lời nào cả, chỉ nghe được câu cuối cùng: “Bố cháu bị bệnh tim chết trong nhà không ai biết, cháu là đứa con bất hiếu”... Mộng Nhi, Có phải anh đã sai rồi không, em nói đi, có phải anh đã sai rồi không...”

“Thiệu Khải, về đi, về thăm bố, tiễn bố lần cuối cùng đi. Anh muốn về đúng không?” Tôi nâng khuôn mặt anh lên, nhẹ nhàng hôn vào mắt anh. Tôi đang nghĩ mình nên làm thế nào để khiến đứa trẻ to xác bên ngoài kiên cường nhưng bên trong chứa đựng trái tim ngàn vết cứa này cảm thấy vui vẻ.

Có lẽ chỉ khi mọi việc đã đi đến cuối cùng, vào lúc quay đầu nhìn lại mới hiểu rằng, hận chính là bởi quá yêu. Nếu như không yêu, chúng ta sẽ không tự nhắc đi nhắc lại bản thân sự tồn tại của thù hận. Có điều chính bởi vì tình yêu quá nặng nề nên chúng ta mới lựa chọn chạy trốn.

Ở bến tàu hỏa Ly Thành, Thiệu Khải một lần nữa hỏi tôi có muốn đi cùng anh không, tôi cật lực lắc đầu, sau đó phát hiện ra phản ứng của mình có phần hơi thái quá, tôi kiễng chân ôm cổ anh nói: “Em ở nhà đợi anh về.”

Khi thấy bóng dáng đoàn tàu chìm khuất ở nơi tận cùng của đường ray, tôi bất giác đưa tay lau nước mắt.

Nếu so với Thiệu Khải thì thời thơ ấu của tôi có thể nói là hạnh phúc. Đương nhiên, lời này chỉ được nói ra sau khi đã so sánh. Bóng tối duy nhất mà tôi phải chịu đựng là cái chết của mẹ. Cùng với sự trưởng thành của mình, tôi ngày càng thấy phương thức dùng cái chết để giải quyết triệt để vấn đề của mẹ đã để lại dấu ấn không bao giờ có thể xóa mờ trong tôi. Bà ngoại không phải không yêu tôi nhưng bà cũng sợ tôi. Bà lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt nửa sợ hãi nửa dè chừng, bà chưa bao giờ cho tôi ở gần bà đến nửa bước trong nhà thờ Phật, bà không chỉ một lần nói với người ngoài rằng tôi là con quý lấy mạng người. Tôi hiểu mâu thuẫn trong lòng bà, tôi là cốt nhục máu mủ của con gái bà, là đứa cháu ngoại duy nhất của bà, và cũng là người gián tiếp gây ra cái chết của con gái bà. Còn ông bà nội tôi chưa bao giờ quan tâm tới tôi chỉ bởi vì tôi là con gái, chính vì vậy tôi cũng chưa bao giờ muốn gặp mặt họ. Những người già đó không có cách nào đối diện với cái chết khác lẽ thường tình này, họ trước sau kiên định một điều rằng trong cái chết đó nhất định phải có một tội lỗi gì đó.

Chỉ có Trần Niên là đối xử với tôi trước sau như một, nhưng lúc nào ông cũng tìm kiếm ảo ảnh không hề tồn tại kia từ tôi một cách vô vị, có điều ít nhất ông chưa bao giờ đụng đến một sợi tóc của tôi. Giọng nói của ông luôn âm áp chậm rãi giống như đang giảng bài cho học trò. Ông không quá nghiêm khắc với tôi, ông sắp xếp mọi thứ từ ăn ở đi lại cho tôi, hằng ngày đều đặn nấu ba bữa cơm sáng chiều tối, trước những trò gây sự vô cớ của tôi ông chỉ cười... Tuy vậy, tôi luôn cảm thấy giữa chúng tôi hình như thiếu cái gì đó, sự kết dính quan trọng nhất kia. Khi Thiệu Khải đi rồi, tôi ngồi tưởng tượng nếu người mất đi hôm nay là Trần Niên, liệu tôi có đau lòng giống anh không? Tuy cách nghĩ này rất đại nghịch bất đạo, nhưng kết quả lại là: không!

Tình thân giữa hai cha con tôi không ăn nhập gì với nhau, không hề tồn tại sự tin tưởng, thậm chí quên đi nhu cầu của đối phương, quên đi sự tồn tại của tình yêu.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên thấy kinh nguyệt vào năm lớp Sáu, tôi đã trốn trong nhà vệ sinh nữ ở trường và nhìn chăm chăm vào vệt màu đỏ trên quần đến ngây người. Tôi không ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không có ai nhắc nhở trước rằng tôi phải chuẩn bị cái gì, phải chú ý cái gì. Hôm đó tôi cởi áo khoác đồng phục thắt ở thắt lưng để che mông quần, rồi một mình trốn đi siêu thị mua băng vệ sinh và tự mày mò cách dùng. Tan học về, tôi cởi quần bỏ vào chậu giặt ra sức chà, Trần Niên đi làm về nói rằng cứ để đấy ông giặt được rồi, tôi quay đầu lạnh lùng nhìn ông. Tôi nghĩ ánh mắt khi đó của mình tràn đầy thù hận, giống như hàng trăm hàng nghìn mũi kim có thể đâm vào trái tim người khác, bởi vì Trần Niên bất giác lặng đi, vài giây sau ông tìm ra được nguyên nhân từ chậu giặt đang chứa thứ nước hồng hồng, khuôn mặt cứng đờ lại, tôi quay đầu lại không nhìn ông nữa.

Có lẽ do ngâm tay trong nước lạnh lâu nên hôm đó, bụng tôi đau tới mức quần quai, tôi ngồi dậy định đi vào nhà vệ sinh, vừa mở cửa thì nghe thấy tiếng Trần Niên. Tôi đứng trong bóng tối nhìn con người đang ở độ tuổi trung niên nhưng bề ngoài già hơn tuổi thật rất nhiều nói với di ảnh của mẹ tôi: “Sao em có thể nhẫn tâm như vậy, con gái sao có thể sống không có mẹ, anh làm sao thay thế em được...” Chắc do đêm quá tĩnh mịch nên giọng ông tuy đã được tiết chế ở âm lượng nhỏ nhất nhưng vẫn lộ rõ thanh âm run rẩy, thậm chí giống như đang khóc. Tôi nhẹ nhàng đóng cửa rồi ngồi một mình trên nền nhà tới khi trời sáng. Từ đó tôi luôn luôn bị đau bụng mỗi khi đến tháng, như sự minh chứng cho điều gì đó.

Có lúc tôi rất muốn biết nếu trên đời thật sự có thế giới khác, nơi không có phiền muộn, không có thế tục, không có lòng tham, không có đau khổ, mẹ tôi liệu có sống vui vẻ thanh thản không? Liệu bà có cảm thấy, dù chỉ một chút vô cùng ít ỏi sự hối hận với hành động lúc ấy khi chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra trước mắt?

Thiệu Khải đi ba tháng, đây là quãng thời gian sống xa nhau lâu nhất trong hai năm nay của chúng tôi. Trong lúc đó, A Mao cũng trở về. Khi biết chuyện, cậu ta trách chúng tôi không cho cậu ta biết, nếu không bất luận thế nào cậu ta cũng quay về ngay lập tức.

“Thiệu Khải không muốn bị thương hại, tất cả các cậu có ở đây chẳng nữa cũng không giúp được anh ấy.” Tôi nói với A Mao.

Ba tháng đó trôi qua chậm chạp một cách lạ thường. Tôi ngồi trong phòng ngắm nhìn ánh mặt trời bên ngoài càng lúc càng rực rỡ, bầu trời dần trở nên trong xanh. Trong vài buổi sáng như vậy, tôi mở to mắt lo sợ tự nói với bản thân: “Thiệu Khải có lẽ sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Nhưng khi tỉnh hẳn thì tôi lại vô cùng rõ một điều là anh sẽ không như vậy, anh tuyệt đối không vứt tôi một mình ở lại đây. Bởi vì anh là Thiệu Khải. Sự khẳng định chắc nịch như vậy khiến tôi cảm nhận được trái tim đang đập rất nhanh trong lồng ngực.

“Thiệu Khải sao vẫn chưa về?” A Mao hỏi tôi khi ăn sáng.

“Tôi biết làm sao được, có lẽ ở nhà còn nhiều thứ cần phải giải quyết.”

“Có phải chị hy vọng anh ấy không bao giờ trở lại nữa?” Tiểu Triết bất thành linh hỏi một câu khiến tôi cảm thấy ngạt thở.

Thấy tôi cứng người lại, A Mao bực dọc đá chân Tiểu Triết. “Thằng này, điên rồi à?”

“Trần Mộng, chúng ta trạc tuổi nhau, có chuyện gì em cứ nói thẳng nhé!”

Tôi đặt bát đĩa xuống, gật gật đầu: “Cậu nói đi.”

“Thiệu Khải đối xử với người khác như thế nào chị rõ hơn chúng em. Hôm hai người cãi nhau, chị chạy ra ngoài, anh ấy như muốn phát điên. Khi đó em và A Mao đã hiểu rằng anh ấy đối với chị rất thành tâm thật ý. Với những người hai bàn tay trắng giống như bọn em, thứ dễ dàng cho đi nhất mà không hề so đo nghĩ ngợi chính là tình cảm, hay nói cách khác, thứ mà bọn em không bao giờ dám để trong bụng chính là tình cảm, thế nhưng người trọng tình trọng nghĩa như Thiệu Khải thật sự là lần đầu tiên em thấy. Nhưng không hiểu tại sao em luôn cảm thấy chị còn giấu giếm điều gì đó, giấu bọn em đã đành, em sợ ngay cả Thiệu Khải chị cũng giấu. Nếu không phải chị mê muội theo anh ấy thì tốt nhất nên sớm nói ra, chị cũng biết đấy, anh ấy không chịu đựng được.”

Tôi im lặng nghe cậu ta nói hết rồi đứng lên. “Tiểu Triết, những lời cậu vừa nói tôi nghe cả rồi, nhưng đừng nói với Thiệu Khải, đừng vì tôi mà phá hỏng tình cảm anh em của mọi người. Có vài điều cậu thật sự đã nói đúng,

nhưng có một điều, nếu không phải tôi mê muội đi theo anh ấy thì hà cớ gì tôi lại ở đây đến hai năm? Thiệu Khải đối với tôi là thật lòng, điều này ai cũng nhìn ra, trái tim tôi không phải làm bằng đá, không cần người ngoài phải nói cho tôi biết!” Tôi đập ghế ra sau rồi trở về phòng, A Mao gọi hai tiếng: “Chị Mộng, chị Mộng!” sau lưng tôi nhưng tôi không quay đầu lại. Nếu lúc đó tôi đứng lại thì họ sẽ thấy được toàn thân tôi run rẩy, không phải vì tức giận mà là vì sợ hãi.

Thiệu Khải trở về mà không nói cho ai biết, vì vậy khi anh đứng trước cửa nhà, tôi thậm chí đã không thể có phản ứng gì, mãi tới khi A Mao hét to phía sau lưng: “Anh Khải về rồi!” tôi mới giật mình định thần. Thiệu Khải gầy đi rất nhiều, hai mắt trũng sâu, tôi chạy lại đỡ hành lý cho anh, nhẹ nhàng ôm anh. Lồng ngực anh buông ra một tiếng thở dài, giống như người sắp chết đuối sau một hồi vẫy vùng cũng tìm được tới bờ. “Anh mệt rồi, cho anh ngủ một lúc.”

Tôi đưa Thiệu Khải vào phòng, nhìn anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, lúc đầu vẫn là dáng nằm co quắp không tự nhiên, một lúc lâu sau mới dần dần thả lỏng. Anh ngủ khoảng hai mươi tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, tôi hầu như không hề đi đâu mà lặng lẽ ngồi cạnh giường nhìn anh, chốc chốc lại xoa xoa má anh. Vào lúc đó tôi mới phát hiện ra mình thật sự rất nhớ Thiệu Khải, tôi nghĩ anh sẽ nhanh chóng khỏe lại, tràn đầy chí khí và nhiệt huyết như trước, khiến người khác không lúc nào không cảm nhận được sự tồn tại của anh. Thân hình tiều tụy hiện giờ của anh khiến tôi thấy sợ, từ trước tới giờ tôi chỉ là cây tầm gửi mềm yếu, còn anh là động lực để tôi tiếp tục sống. Nếu như có ngày nào đó anh sụp đổ, tôi không tưởng tượng được mình sẽ thế nào.

Hoặc là, không có Thiệu Khải, từ lâu tôi đã không còn hiện diện trên thế giới này.

“Mộng Nhi...”

Việc đầu tiên anh làm khi tỉnh giấc là gọi tôi, tôi nhìn thấy vẻ mệt mỏi trong mắt anh, không kiểm lòng được mà vùi mặt vào ngực anh, hai bàn tay để lên mặt anh. “Ừ, anh về rồi.”

“Bây giờ thật sự anh sẽ chỉ ở đây.” Anh nghiêng người ghì tôi vào lòng, trong căn phòng yên tĩnh tôi cảm nhận được nhịp đập mệt mỏi giống như đang chìm đắm dưới đáy biển sâu của trái tim anh.

Tiểu Triết nói đúng, thực sự tôi đang giấu tất cả mọi người. Nhưng đó là bởi bản thân tôi đang nỗ lực quên đi.

Quên đi con người thực sự đã tồn tại trong cuộc đời tôi, nhưng cũng không bao giờ còn trở lại.

Anh ấy tên là Khúc Thành.

Tôi không muốn nhưng không thể tự kiềm chế được mà nghĩ tới anh ấy.

CHƯƠNG 3: ANH LÀ MỘT CHÀNG TRAI GIỐNG NHƯ ÁNH SÁNG

Có một thanh niên như vậy đã từng tồn tại ở một nơi nào đó trong cuộc đời, trên cơ thể anh có mùi của nắng, khô mà lạnh.

Khúc Thành! Khúc Thành! Khúc Thành! Tôi đã từng thích gọi cái tên này hơn bất cứ thứ gì trên đời, nhưng giờ đây, hai chữ ấy đã trở thành một cái gì đó rất linh thiêng. Tôi như một con yêu tinh không thể đối diện với ánh sáng mà chỉ biết vội vàng lẩn tránh, cơ thể tôi trở nên đau đớn mỗi khi vô thức chạm phải thứ ánh sáng đó rồi trở nên trống trải như một chiếc hang rỗng.

Khúc Thành là một chàng trai có vẻ ngoài yếu ớt. Cơ thể gầy gò, da trắng hơn da con gái, môi có màu đỏ tự nhiên, mái tóc hiện màu nâu nhạt dưới ánh nắng nhẹ nhàng ôm lấy vầng trán. Mùa hè thích mặc áo sơ mi trắng hoặc áo phông cotton màu trắng, có thể nhìn thấy xương đòn vừa mảnh vừa đẹp dưới cổ anh, mùa đông mặc áo gió màu đen hoặc áo lông vũ tối màu. Năm lớp Bảy anh chuyển đến lớp tôi, đó cũng là lúc anh bước vào thế giới của tôi.

Lúc đầu tôi không để ý đến anh lắm, nói chính xác tôi không để ý đến bất kỳ ai. Là học sinh lớp Bảy của trường trung học trọng điểm, học tập dường như đã trở thành điều phải làm duy nhất trong cuộc sống. Vì muốn đảm bảo tỷ lệ lên lớp nên nhà trường đã phân lớp giỏi, lớp yếu. Ai cũng biết rằng bị phân vào lớp yếu là đồng nghĩa với bị lãng quên. Vì vậy để được phân vào lớp giỏi, đám học sinh đã suốt ngày cắm mặt vào mớ đề thi như thể chỉ cần mở to mắt ra nhìn là nhà lầu xe hơi lập tức hiện lên trước mắt. Họ vui mừng và buồn bã cùng với sự lên xuống của điểm số, biểu cảm phong phú tới mức hết như một vở kịch nhưng lời thoại lại luôn giống nhau. Thậm chí có lần đi vệ sinh, tôi đã nghe thấy tiếng khóc thút thít rất nhỏ phát ra từ phòng bên cạnh, ngó đầu sang thì thấy một bạn nữ trong lớp đang nước mắt lưng tròng hậm hực vò nát bài kiểm tra. Thế mà ngay trong tiết học vừa rồi tôi mới thấy cô ấy nói với người bạn thân nhất: “Cậu nhất

định giỏi hơn mình, sau này thi được vào trường tốt thì đừng có quên mình.” Tôi nhìn vở kịch giữa họ mà thấy thú vị, tuy nhiên không muốn tham gia đóng vai. Tôi là một học sinh cá biệt, vì vậy tôi mới có phúc làm kẻ bàng quan. Cái gì mà tình bạn với tình yêu, tất cả đều không dịch lại được hai con số đơn giản được viết bằng bút đỏ, ban ngày ca tụng và ban đêm khóc thầm dường như không liên quan tới nhau. Có lúc tôi nghĩ mới chỉ là lớp Bảy, lớp Tám, thế cấp ba thì sao, cái tương lai vẫn thường trực ở cửa miệng họ liệu có chứa một quả bom, “bùm” một tiếng tất cả liền hóa thành tro bụi?

So với môi trường hỗn loạn này, Khúc Thành đặc biệt im ắng, im ắng tới mức khiến người khác quên đi sự tồn tại của anh. Từ khi chuyển vào lớp anh đều như vậy, hằng ngày đều đặn lên lớp, tuyệt đại đa số thời gian là ngồi im ở chỗ của mình. Tôi không nhìn ra sự chăm chỉ từ anh, cũng không nhìn ra sự được mất, thậm chí còn không nhìn ra sự luân chuyển của thời gian ở anh. Anh ngồi chỗ cạnh cửa, tôi ngồi chỗ cạnh tường, chúng tôi ngồi cùng hàng, có lần đi học tôi ngủ gật, tỉnh dậy đang là giữa giờ. Lúc mở mắt, xuyên qua mấy chỗ ngồi trống, tôi nhìn thấy ánh mặt trời tập trung ở chỗ anh, tia nắng khúc xạ qua mái tóc anh chiếu thẳng vào mắt tôi, chói lóa tới mức dường như có thể tan biến đi bất cứ lúc nào.

Con người này không nên tồn tại ở không gian này, lúc đó trong đầu tôi tự nhiên lóe lên suy nghĩ kỳ quái đó.

Có điều ý nghĩ của chúng ta về người khác đa phần chỉ là một đoạn phim ngắn ngủi chạy roẹt qua trong đầu, luôn luôn không có căn cứ thực tế hoặc là chúng ta ngại đi tìm hiểu. Bởi vì nói cho cùng, đó là người khác, giống như chúng ta quen với việc đánh giá bạn thù dựa vào cảm nhận đầu tiên, cho dù sau này phát hiện ra đã sai cũng không vì vậy mà ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta. Nhưng cùng là đồng loại, những việc đã trải qua luôn luôn có một phần nào đó giống nhau. Chúng ta thường có thể nhìn người khác mà liên tưởng tới bản thân, sau đó từ chỗ so sánh đi tới hồi tưởng. Quá trình này rõ ràng rất dài, thậm chí nhiều khi chúng ta sẽ tự thấy uất hận hoặc vô thức làm lớn chuyện, điều này cũng là bình thường. Ai cũng rõ con người là động vật ích kỷ cực độ nhưng vẫn thường trực ở cửa

miệng câu nói: “Ghét nhất là loại người ích kỷ”. Đây vốn là thế giới mâu thuẫn, trong đó mọi người đều nhất thiết phải lấy mình làm trung tâm.

Nếu nói Khúc Thành không phù hợp tồn tại trong không gian này, vậy thì tôi không biết phải đặt mình vào nơi như thế nào. Ở ngôi trường cấp hai trọng điểm thành phố này, sự tồn tại của tôi giống như một con mọt đang gặm nhấm bộ kỳ bào vô cùng hoa lệ, cho dù có nhỏ tới đâu đi nữa, cho dù lỗ rách có không ảnh hưởng gì tới mỹ quan đi nữa, trong mắt người mặc vẫn là một thứ không nên tồn tại. Cứ cho rằng không nhìn thấy đi chẳng nữa nhưng trong lòng họ lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân: “Đây là bộ kỳ bào rách”, sau đó bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, đứng ngồi không yên. Tôi chính là sự tồn tại nhục nhã đó. Người tích cực giúp tôi nhận ra điều ấy nhất chính là giáo viên chủ nhiệm. Cô giáo tự cho rằng mình có phương pháp giảng dạy tốt nhất kia đã hận tôi - kẻ tội đồ hại cô vĩnh viễn không dành được danh hiệu lớp tiên tiến, đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi lần gặp nhau ở hành lang đều nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó cao ngạo nện gót giày “cộp cộp cộp” xuống sàn và đi qua tôi. Ngoài cô ra, còn có trưởng khối, trưởng ban kỷ luật, thậm chí cả hiệu trưởng cũng chú ý đến tôi, cái người chỉ lộ diện khi họp lãnh đạo hoặc trong đại hội thể thao đã tự dưng dùng tiếng phổ thông khi đọc quyết định kỷ luật tôi, khiến tôi bỗng nghi ngờ người không phân biệt được “s” với “x” này có phải ông ấy không.

Tôi chính thức trở thành nhân vật cả trường biết đến vào ngày khai giảng đầu năm lớp Bảy. Khi tôi đầu tóc gọn gàng bước qua cổng trường, tất cả mọi người đều dùng ánh nhìn như vũ bão hướng về phía tôi. Cả biển người ở sân vận động đều ngoái lại, người kéo cờ đang kéo được một nửa cũng dừng lại. Cho đến tận lúc tôi ngoan ngoãn đứng vào cuối hàng thì nghi lễ kéo cờ mới lại tiếp tục, nhưng những ánh mắt đó dường như vẫn găm trên người tôi, đặc biệt là những ánh nhìn phẫn khích từ đám con trai. Ở vào hoàn cảnh như vậy, những mũi tên nhọn hoắt như muốn đục lỗ trên người tôi căn bản không còn ý nghĩa nữa. Mượn một câu nói ghi trên bức thư tình mà ai đó đã gửi cho tôi: “Em giống như một chấm đỏ mê người trên nền tuyết trắng”, tuy lúc đó tôi ghê tởm đến buồn nôn nhưng trong lòng lại

thăm chấp nhận sự so sánh thô thiển ấy. Trần Mộng khi đó trong mắt họ giống như một con bướm bắt mắt, nhìn từ xa cũng thấy nó đẹp thế nào, hoa văn kỳ lạ, màu sắc hiếm gặp. Nhưng khi tiến lại gần họ sẽ thấy thực ra con bướm vẫn có những sợi tơ và góc cạnh xấu xí, trên cánh có vết lở loét giống hệt con thiêu thân.

Hoặc giả đó là con thiêu thân có trình độ hóa trang dở tệ.

Nhà trường quy định khi ở trường phải mặc đồng phục, mùa đông là bộ quần áo thể thao kẻ ngang trắng xanh dày cộp, mùa hè là áo sơ mi ngắn tay và quần âu đen. Đây lại là những năm tháng yêu cái đẹp nhất, nên có những nữ sinh tình nguyện mặc quần áo mùa đông trong mùa hè chỉ vì muốn mặc những bộ đồ ren hoặc đồ hoa bên trong, đợi có thời cơ là phô ra cho mọi người ngắm. Có những nam sinh to gan tự nhuộm tóc tại nhà, đa số đều là vàng hoặc đỏ, dưới ánh nắng hiện lên chỗ đậm chỗ nhạt, giáo viên phát hiện ra liền ra lệnh phải nhuộm trở lại nếu không sẽ không cho lên lớp. Để có hiệu quả giống như người mẫu nên tôi đã nhuộm màu trắng làm nền, sau đó thêm vào màu tím, mặc áo sơ mi đen hoặc áo sát nách, quần soóc bò, bấm liền ba lỗ tai ở một bên tai, tai còn lại bấm ở vành tai, đeo hoa tai to bản mà thời đó vẫn chưa thịnh hành, chỉ cần quay đầu mạnh là có thể rơi ra. Có thể thấy cái con người là tôi đây ăn mặc như vậy ngồi dưới lớp sẽ chói mắt đến thế nào. Bọn con trai mỗi lần đi ngang qua chỗ tôi, trong lòng họ đều tràn đầy hy vọng mà khẽ chậm bước chân rồi chờ đợi tôi phản ứng. Đến khi tôi đi qua mà coi họ như không khí, không để ý dù chỉ một chút thì phía sau lưng tôi vang lên tiếng “hứ” không to không nhỏ, rất có thể còn bổ sung thêm một câu: “Ra về cái gì?” Tôi không thèm để ý nhưng cũng tự thấy khinh thường chính mình.

Hoặc giả có người cứ cảm thấy kỳ quái, rằng tại sao tôi vẫn chưa bị đuổi, ngay khi năm học mới bắt đầu chưa được bao lâu tôi đã bị gọi đến phòng Giáo dục vì đánh nhau. Lúc đó tôi đã đâm thẳng vào mặt một cậu bạn cùng lớp, nhấn ở ngón tay và chiếc vòng kim loại ở cổ tay đồng loạt cửa rách đuôi mắt cậu ta. Cậu ta lấy tay ôm mặt trợn trừng mắt nhìn tôi như nhìn một con quỷ. Tôi nghĩ cậu ta nhất định không thể nghĩ được rằng một đứa con gái gầy gò bằng nửa cậu ta cũng có thể ra tay đánh người, tôi cười

giơ tay cho cậu ta xem. “Xin lỗi, tay tao là năm đấm sắt, đánh người sẽ đau đấy!”

Cuối cùng cánh tay giơ lên của cậu ta cũng hạ xuống, đấy có lẽ không liên quan gì tới lý luận “quân tử không động thủ với nữ nhi” mà chỉ bởi cậu ta đã bị tôi dọa cho chết khiếp. Khi biết cậu ta mang chuyện này mách với cô giáo, tôi đã cười. Cậu bạn đấy ngồi ở góc phòng Giáo dục không dám nhìn vào mắt tôi lấy một lần. Khi bị hỏi tại sao lại đánh nhau, tôi nhìn cậu ta một cái, cậu ta quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Chẳng tại sao cả!” Tôi nhún vai.

“Chẳng tại sao?” Cô chủ nhiệm quả thật vô cùng bất ngờ trước câu trả lời này.

Nhưng tôi không nhắc lại, cúi đầu phát hiện không biết tại sao không nhìn thấy bóng dáng của chính mình.

Nếu nhất định muốn truy cứu thì nguyên nhân của sự việc có thể chỉ là một câu, một hành động, thậm chí chỉ một ánh mắt, nhưng nếu nói ra được nguyên nhân thì sự việc đã không nghiêm trọng tới mức không thể thay đổi được cục diện. Chỉ đến lúc bát nước hắt đi không thu lại được, có lẽ người ta mới hy vọng có thể quên đi nguyên nhân. Ví dụ như cái chết của mẹ, ai có thể nói cho tôi biết nguyên nhân là do đâu, lẽ nào do tôi? Lần đánh nhau này thực ra rất ngẫu nhiên. Tôi chỉ là giữa giờ đi vệ sinh, lúc ra khỏi nhà vệ sinh đi ngang qua nhà vệ sinh nam vô tình nghe được đoạn hội thoại bên trong. Cậu bạn đó nói với bạn cậu ta: “Nó có thể vào được trường này còn không phải là do bố nó là giáo viên ở đây sao?” Thế là tôi đứng dựa tường chờ cậu ta đi ra.

Điều thú vị nhất trong toàn bộ quá trình là, cậu bạn vừa nãy còn nói chuyện hăng say với cậu ta, vừa nhìn thấy tôi đã bỏ bạn lại chạy mất dép, thậm chí còn không kịp nhìn thấy năm đấm của tôi vung ra.

Tôi thật sự đã vào trường trọng điểm này bằng điểm số của mình, tuy cũng biết hiện tại tôi căn bản không có lấy một bằng chứng khiến người ta phục. Nhưng trong sáu năm tiểu học, học chính là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi, Trần Niên là người hiểu nhất. Nhưng khi tôi nói cho ông biết ý nguyện muốn ghi tên vào trường này, ông đã nhẹ nhàng

phản đối. Đương nhiên, tôi không nghe. Kết quả, chưa lâu sau tôi đã nhìn rõ sự lo lắng của Trần Niên.

Một người không hề sắc sảo góc cạnh, hiền từ như nước như ông hoàn toàn không biết cách phản bác khi đối diện với những lời bàn ra tán vào, cho đến năm tôi học lớp Bảy, ông từ chức đến dạy ở trường khác. Hoàn toàn không cách nào lý giải được tại sao từ năm đầu tiên bước chân vào ngôi trường này, tôi đột nhiên mất hết sự hứng thú với việc học. Ở cái tuổi đó tôi vẫn chưa có cách nào nhìn rõ rất nhiều việc, chỉ cảm thấy trái tim sau khi phải chịu đựng quá nhiều đã quá tải đến mức không thể chịu đựng thêm. Còn cái khiến tôi phải “chịu đựng” kia rốt cuộc là gì thì tôi không biết, giống như loài cỏ dại mang hình dạng mục nát nhưng không có cách nào nhổ tận gốc.

Một thời gian rất lâu sau, lâu đến mức tôi không thể quay đầu hồi tưởng lại nữa, mới phát hiện ra nguyên nhân của tất cả là do một đặc tính trời sinh nào đó có trong tính cách của tôi. Bởi vì sợ hãi nên không muốn gắng sức, hờ hững nhưng lại rất thích dựa dẫm, thậm chí có thể nói đó là ham muốn chiếm hữu tàn khốc. Một khi đã quyết định điều gì, thì cho dù có sai đi nữa cũng không quay đầu lại, cứ để mọi thứ thuận theo dòng nước. Nhìn từ phương diện nào đó thì yếu đuối đến mức dễ thành vật cản, nhưng khăng khăng không muốn nhận sự giúp đỡ từ bất cứ ai, thay vào đó là không ngại làm tổn thương người khác để bảo vệ sự khiếm khuyết của con người mình. Tất cả những điều đó đã được thể hiện triệt để vào những năm tháng sau này, hết lần này tới lần khác đẩy tôi vào đường rãnh nhỏ hẹp của cuộc sống, nhưng đồng thời cũng lại chống đỡ để giúp tôi tiếp tục tồn tại một cách tạm bợ trên cõi đời.

Tôi nhớ rất rõ, lần đầu tiên chính thức nói chuyện của tôi và Khúc Thành là lúc sắp kết thúc năm học lớp Bảy. Hôm đó cũng giống như những lần trước, giáo viên chủ nhiệm gọi điện cho Trần Niên lúc ấy đang lên lớp, vì thế sau khi thu xếp công việc, ông liền vội vàng chạy sang bên này. Ông đứng trong phòng làm việc trước kia của mình, đối diện với người từng là đồng nghiệp để thảo luận một vấn đề cũ rích là tôi có nên chuyển hướng để đi học nghề hay không.

Lúc tôi nhận được tin chạy đến văn phòng thì Trần Niên đã ở đó, cửa phòng khép hờ, tôi đứng bên ngoài nghe cô giáo vốn chưa bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt thiện cảm dùng một giọng phổ thông khách khí tới mức không tự nhiên nói: “Thầy Trần, với thầy tôi thật không dễ dàng mở miệng, những điều thầy vừa nói tôi đều rõ, có cha mẹ nào không muốn tốt cho con mình. Nhưng Trần Mộng cho dù có tiếp tục ở đây hao công tốn sức đi chăng nữa cũng không thể thi đỗ cấp ba. Đối với em ấy, đi học những thứ liên quan đến tay nghề cũng là một lối thoát.”

Lại là những lời này, nghe đến mức thuộc lòng. Tôi mở cửa, cô giáo nhìn thấy tôi lập tức im bật, muốn thay đổi vẻ mặt nhưng ngại Trần Niên còn ở đó nên chỉ còn cách kiên quyết không thèm đưa mắt sang nhìn tôi.

Bàn tay Trần Niên xua tôi ra ngoài. “Mộng Mộng, con lên lớp học đi.”

“Không phải là chuyện chuyển hướng sao, từ lâu con đã không muốn đi học rồi.”

“Con đi trước đi, bố và cô giáo vẫn còn chuyện phải nói, mau lên lớp đi.” Thấy tôi vẫn đứng im bất động, ông nâng cao giọng: “Mau đi ra!”

Tôi bĩu môi, quay ra, tiện thể hậm hực đóng cửa lại. Lúc ngẩng đầu lên suýt nữa đâm phải một người, theo phản xạ tự nhiên, tôi đưa tay ra chặn, người kia cũng lùi lại phía sau.

“Xin lỗi...” Tôi nhìn khuôn mặt trắng bệch điển hình của cậu ta, lắc đầu nói: “Không sao!”, rồi quay người đi về phía lớp học.

“Này!” Không nghĩ được là Khúc Thành lại gọi tôi. “Tốt nhất là cậu để hết giờ hãy vào, vừa rồi cậu đi khỏi lớp mà không xin phép, thầy giáo nói...”

“Sẽ không cho tôi vào lớp nữa đúng không?” Trong lòng tôi cười thầm, cái này thì có gì mà phải giấu giếm giếm giếm. “Thế cậu ra ngoài làm gì?”

“Tôi có chút việc nên đi xin phép nghỉ học.”

“Thế thì tôi đợi bên ngoài, cậu đi vào trong giúp tôi nghe lén xem họ nói những gì.” Nhìn vẻ mặt ngơ ngác không hiểu sự tình của cậu ta, tôi liền bĩu môi. “Bố tôi đang trong đó.”

Nói thật lòng lúc đấy thật tình là tôi chỉ đùa. Nhưng Khúc Thành lại tin là thật, nên đã dùng hết khả năng quanh co vụng về của mình để ở trong đó

rất lâu, có điều lúc cậu ta đi ra thì tôi đã sớm rời khỏi trường rồi.

Cậu ta nào biết được tôi không hề có một chút hy vọng nào với nội dung nghe lén kia. Đêm sơ cũng đã quá năm lần cô giáo nói đến rách mép nhưng Trần Niên vẫn không đồng ý cho tôi chuyển hướng. Hy vọng là thứ quá xa xỉ, nó chứng thực sự đòi hỏi trong lòng, là chỉ số quan trọng của mọi cường độ trong cuộc sống, nó không hợp với tôi.

Tôi lang thang bên ngoài đến tối mới về, bất luận tôi trốn học đi đâu chẳng nữa nhưng cũng không bao giờ trốn nhà qua đêm, có lẽ chính vì vậy nên Trần Niên mới tin tưởng có thể cứu vãn được tôi. Mở cửa liền nhìn thấy ông đang ngồi trên sofa, tivi không bật, chiếc đèn tròn tỏa thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt khắp căn phòng, yên tĩnh tới mức lạnh lẽo. Tiếng “bố” sắp được bật ra khỏi miệng đột nhiên dừng lại, tôi buông thõng hai tay đứng bất động ở cửa, chiếc nhẫn thép ở ngón giữa bàn tay trái không hiểu tại sao bỗng dưng cọ vào ngón bên cạnh đau rát.

“Mộng Mộng, rốt cuộc con nghĩ thế nào...” Trần Niên cuối cùng cũng mở lời hỏi tôi, nhưng tai tôi lại nghe ra đó là một tiếng thở dài bất tận.

Tôi cúi đầu bước về phòng, mở cửa xong không thềm ngoái lại, nói: “Sáng mai không phải gọi con, tự con biết phải làm thế nào.” Cửa đóng lại như khiến không gian ngăn tách ra thành hai thế giới riêng biệt. Tôi đứng trong căn phòng tối om, nhắm mắt trong hai phút, sau đó thả người xuống giường như thả một túi bột.

Thế giới này rốt cuộc có ý nghĩa gì để tôi có thể tiếp tục tồn tại, hay nói cách khác tôi tồn tại ở thế giới này có ý nghĩa gì? Đây là câu hỏi cả khi mơ tôi cũng nghĩ đến, tiếc rằng đến giờ vẫn chưa có đáp án.

Hôm sau tôi tỉnh dậy lúc năm giờ kém mười, bầu trời bên ngoài vẫn còn tối, nhưng Trần Niên đã dậy, tôi nhìn thấy bóng ông đi đi lại lại qua khe cửa dưới. Nghiêng người nhắm mắt lại, tuy không còn buồn ngủ nhưng tôi cũng không muốn dậy, một giọt nước mắt bỗng dưng lăn ra từ khóe mắt.

Nằm đến tận bảy giờ, sau khi nghe tiếng Trần Niên đi ra ngoài tôi mới ngồi dậy. Thực ra tôi biết trước lúc đi làm ông đã nấn ná trước cửa phòng tôi, nhưng đúng lúc tôi không chịu được định ra mở cửa thì ông lại đi mất. Thay quần áo, làm vệ sinh cá nhân xong mới bảy rưỡi, ngồi bên bàn ăn

nhìn bát cháo yến mạch vẫn còn vương chút hơi nóng, cùng với bánh mì và trứng ốp, tôi chậm chạp cầm lên cắn một miếng, nước mắt bỗng dưng trào ra như nước vỡ bờ, những thứ trong miệng rơi hết xuống mặt bàn, nhìn vô cùng kinh tởm.

Trần Mộng, rốt cuộc mày muốn thế nào? Tôi cũng không biết phải làm sao.

Buổi chiều tôi vẫn đến trường vì cặp sách còn để ở lớp học từ hôm trước. Khi vào sân vận động thì thấy cả lớp đang học thể dục, nữ chạy tám trăm mét, nam chạy một nghìn mét, chưa kịp chào hỏi thầy giáo tôi đã lập tức chạy. Cậu con trai chạy nhanh nhất lớp lần nào cũng dành được điểm tuyệt đối, nhưng tôi nghĩ có lẽ nguyên do nằm ở chiều cao một mét tám lăm của cậu ta, chân dài là lợi thế trời cho. Tôi cứ chạy sau cậu ta, cũng không biết cậu ta đã chạy bao nhiêu vòng. Đến vòng thứ ba thì cậu ta phát hiện tôi đang theo sau, đột ngột tăng tốc. Tôi cắn cổ chạy thục mạng phía sau, cảm nhận được từng luồng gió vút qua bên tai khiến tôi không nghe rõ bất cứ âm thanh gì. Tuy dần dần bị đuổi sức, chạy đến đích không chịu được liền khụy gối xuống đất, nhưng tôi đã mang danh nghĩa của kẻ bám đuôi để trở thành học sinh nữ chạy nhanh nhất.

“Này!” Trong lúc tôi vẫn đang ngồi thở dốc dưới đất thì đột nhiên có bàn tay cầm chai nước giơ ra, một bóng người theo đó chặn luôn ánh mặt trời, ngẩng lên, tôi kinh ngạc phát hiện ra là Khúc Thành. “Vừa chạy xong không được uống nước, đây là nước tăng lực.”

“Tôi không sao, tôi không cần.”

“Cậu chạy nhanh thật đấy, vừa rồi thầy giáo còn khen cậu.” Cậu ta chẳng hề để ý đến sự hờ hững của tôi, quỳ xuống phía trước nói.

“Khen tôi?” Cuối cùng cũng có người lãng phí lời khen cho tôi. “Tôi nói này, cậu chạy hết một nghìn mét mà mặt không biến sắc sao?”

“Tôi không chạy. À, xin nghỉ!”

Lại xin nghỉ. Tôi nghĩ trong lòng nhưng không nói ra. “Thế chai nước đó của cậu...”

“Tôi mua ở cửa hàng tạp hóa lúc cậu chạy gần xong, cậu uống chút đi.” Nói rồi cậu ta ấn chai nước vào tay tôi, tôi cúi đầu quay mặt đi chỗ khác.

“Đúng rồi, hôm qua...” Cậu ta dứt khoát ngồi xuống cạnh tôi. “Hôm qua thế nào mà cậu lại đi?”

Nhất thời tôi không hiểu rõ cậu ta muốn nói gì, não ngưng trệ một lúc mới bắt đầu vận hành lại. “Cảm thấy không đợi được.”

“Thực ra tôi cũng không nghe thấy gì, có tôi ở đó nên họ nói chuyện cũng chừng mực, đặc biệt là cô giáo. Tuy nhiên, lúc tôi vừa vào có nghe rõ một câu...”

“Câu gì? Nói đi, tôi không trách cậu đâu.” Tôi cười, bàn tay bất giác nắm chặt cái chai nhựa.

“Cô giáo nói: “Thật không thể hiểu được thầy đã dạy dỗ con cái như thế nào”.”

Tôi trầm mặc mở nắp chai nước tăng lực, ngẩng đầu uống liền hai hơi nhưng không cảm thấy cơ thể khỏe khoắn lên chút nào. Đặt chai sang một bên, tôi chống tay đứng dậy, ánh nắng mặt trời thật là nhức mắt, khiến tôi đột nhiên choáng váng.

“Này, cậu không sao chứ?” Chắc là do Khúc Thành thấy tôi nhắm mắt lại nên vội vã chạy đến.

“Không sao, hạ đường huyết.” Tôi vẫn nhắm mắt không muốn mở. “Cậu biết không? Tôi ghét cái vẻ nhỏ nhẹ nhu nhược của ông ta, tôi ghét cái vẻ đó!”

“Nhưng... Đó chẳng phải vì cậu hay sao?”

Các bạn có cảm giác này không? Trong một giây cả thế giới bỗng dừng im lặng như không hề tồn tại bất kỳ sự vật nào, nói như thế có lẽ không đúng, phải là toàn bộ bầu không khí xung quanh bạn bỗng dừng biến thành chân không. Nhiệt độ, âm thanh, tất cả mọi vật trung gian đều tuyệt nhiên không tồn tại, những thứ đang diễn ra ở trước mắt như biến thành những hình ảnh nhảy múa được phát ra từ máy chiếu, hoàn toàn không liên quan gì tới bản thân. Tôi trợn mắt nhìn Khúc Thành, tôi nghĩ tôi phải tát cho cậu ta một cái, nhưng cơ thể không nghe theo ý muốn của tôi, tay chân tôi nặng nề như thể đang bị nhúng trong bê tông.

“Xin lỗi...” Cậu ta nói lí nhí.

“Chẳng có gì sai cả... Cậu nói đúng.” Tôi một lần nữa đưa tay lên che mắt. “Cậu nói đúng.”

Buổi tối khi tôi về nhà, Trần Niên vẫn chưa về, ông đang dạy lớp Mười, có lúc phải giám sát lớp tự học buổi tối. Tôi nằm trên sofa lạng người nhìn bức tường bong tróc, cuộc trò chuyện buổi sáng cuồn cuộn dội lên trong đầu.

Nếu như không có tôi, Trần Niên có lẽ sẽ tái hôn, ông sẽ có một gia đình hạnh phúc, có những đứa con vừa ngoan ngoãn vừa giỏi giang.

Nếu như không có tôi, Trần Niên vĩnh viễn không cần phải cúi đầu trước đồng nghiệp, không bị người đồng nghiệp tuổi nghề còn non nớt kia lên giọng chỉ trích.

Nếu như không có tôi... Mẹ có thể sẽ còn tồn tại trên thế giới này, họ nhất định vẫn sống cùng nhau hạnh phúc.

“Cạch cạch!” Tiếng ổ khóa chuyển động kéo ý thức của tôi trở lại, tôi đứng dậy mở cửa. Trần Niên nhìn thấy tôi đã sững sờ trong giây lát. “Không phải đã nói nếu con ở nhà thì phải khóa trái cửa sao?”

“Con quên.”

“Con vẫn chưa ăn cơm đúng không, để bố đi nấu.” Ông đặt cặp lên bàn rồi quay người đi xuống bếp. “Nếu con đói rồi thì ăn tạm bánh đi, nhưng đừng ăn nhiều quá.”

“Được rồi, con đi nấu bát mì là được.” Tôi cảm ông. “À, đúng rồi, nếu không thấy phiền thì bố tìm giáo viên phụ đạo cho con, có điều có lẽ con phải bỏ túc lại từ đầu, nhưng có tác dụng không thì con cũng không dám chắc.” Nói xong tôi quay đầu về phía bếp gas, quay lưng ra ngoài.

Khúc Thành nói: “Sao cậu không thử lại? Dù gì cũng không thể tồi tệ hơn bây giờ.”

Cậu ta hỏi tại sao không thử. Tại sao lại không đây? Trong mơ là ánh mặt trời gay gắt đang chiếu rọi mọi vật trên mặt đất rõ ràng tới mức không thiếu một sợi lông tơ. Ở sân bóng rổ, mồ hôi trên người các học sinh nam tuôn ra như tắm, con chim khách vỗ cánh bay khỏi cành cây, những mẫu thủy tinh vỡ vương vãi khắp nền nhà phản chiếu lên tường thứ ánh sáng bảy màu. Nhưng tôi không nhìn thấy mình trong giấc mơ, chỉ thấy một bàn

tay giơ lên trong không trung như muốn nắm lấy mặt trời, ánh sáng xuyên qua kẽ tay, biến thành những cái động không đáy đen ngòm. Ở giữa động dần dần xuất hiện khuôn mặt Khúc Thành, đầu tóc và đồng tử của cậu ta tất cả gần như trắng tới mức trong suốt.

“Này...” Tôi muốn gọi cậu ta nhưng không thể cất lời, chỉ có tiếng ve kêu từ xa vọng lại rồi những âm thanh đó nổi lại với nhau càng lúc càng cao, càng lúc càng đậm đặc. Đến tận khi tôi lại không nhận được nữa muốn gọi, âm thanh đột nhiên nổi thành một sợi dây vừa sắc vừa lạnh, giống hệt như tiếng tuyên cáo khi mạng sống kết thúc.

“A...” Hoảng hốt tỉnh dậy thấy mình đang nằm chật vật áo ngủ, sau gáy là một lớp mồ hôi nhễ nhại. Rèm cửa vẫn lặng lẽ buông thõng, vài tia sáng yếu ớt đong đưa trên tường. Tất cả khiến những gì tôi vừa thấy giống như ảo giác, chỉ có tiếng thở của tôi trong màn đêm yên tĩnh là chân thực đến kinh ngạc.

Thế giới này tại sao lại có người như cậu ta, dung hòa tất cả mọi thứ ánh sáng và hy vọng nhưng lại tinh táo và sắc bén một cách tự nhiên? Tôi muốn hỏi Khúc Thành nhưng cho đến tận cuối cùng tôi cũng không mở lời được.

Tồn tại ở mảnh đất cõi, hồi sinh ở mảnh đất chết. Đây là câu nói tôi dán lên tường vào năm lớp Mười.

Trong tất cả các môn học, tôi ghét nhất là tiếng Anh và Vật lý, tự tin nhất là Ngữ văn. Tôi nghĩ lý do tôi không thấy chán ghét mấy môn như Ngữ văn từ trong xương tủy chính là bởi di truyền. Trong căn nhà mà mọi thứ đều biến thành màu vàng già nua, thoang thoang mùi cũ kỹ của tôi, chỉ có duy nhất vài chiếc tủ sách chiếm gọn cả diện tích bức tường kia của Trần Niên là luôn luôn sạch sẽ, như thể Alice thật sự bước vào thế giới khác từ đó. Trần Niên yêu sách như mạng sống, tính cách đó coi như trời sinh, tất cả sở thích sau này của ông đều không bì được. Hằng ngày ngoài việc soạn giáo án, lên lớp, chấm bài thì hầu như không lúc nào rời khỏi sách, các tác phẩm văn học nổi tiếng Trung Quốc và nước ngoài, sách hoặc tạp văn khái quát về công nghệ kỹ thuật, thậm chí ông còn lùng mua cả mấy quyển tiểu thuyết rẻ tiền mà đám học sinh mê mẩn. Mỗi quyển sách sau khi đọc xong đều được ông bọc bìa bằng giấy A4 rồi dùng bút đen nắn nét ghi tên sách

và tác giả ở gáy, cuối cùng xếp vào từng ngăn trên giá theo thể loại. Trong cuộc sống sau này, mỗi lần nhìn thấy những cửa hàng sách lậu ở ngoài đường hoặc những quyển sách mới bị người đọc lật đến rách giấy rồi bỏ lung tung trên giá trong siêu thị, tôi đều bất giác nhớ lại bệnh cần thận quá mức với sách của Trần Niên.

Chính bởi Trần Niên nên trong khi bạn cùng trang lứa vẫn còn xem Tây du ký như xem phim hoạt hình thì tôi đã đọc xong tứ đại danh tác, những chỗ văn cổ đọc không hiểu, Trần Niên đều cặn kẽ giảng giải cho tôi. Bài kiểm tra Ngữ văn đầu tiên trong lớp Sáu của tôi đã đạt điểm cao nhất lớp, nhưng giờ đây ngoài quyển sổ điểm được giấu kỹ dưới đáy ngăn bàn ra, chắc không còn ai nhớ đến điều đó.

Hôm đó, tôi mừng rỡ cầm bài kiểm tra chín mươi hai điểm định đưa cho giáo viên Ngữ văn xem. Lúc đứng ở cửa văn phòng, tôi nghe thấy vài giáo viên dùng giọng điệu kỳ quái tán gẫu với nhau. Tóm lại bọn họ nói rằng có phải Trần Niên đã viết hộ tôi bài văn đó hay không, rồi lại nói đến chuyện tôi được vào trường học thì có quan hệ gì với Trần Niên không. Đây là lần đầu tiên tôi nghe được loại chuyện đó ở trong trường học. Cho dù thực sự bị hiểu lầm, bị phủ nhận, nhưng bản thân vẫn không được chán nản mà phải dũng cảm chứng minh. Tiếc là tôi không như vậy. Tôi chỉ biết nhanh chóng khoác lên một chiếc vỏ bọc cứng ngắt, nặng nề.

Từ đó về sau, tôi không bao giờ nộp bài tập nữa. “Cậu muốn có cuộc sống như thế nào? Ừm... Hay là, làm thế nào mới khiến cậu vui được?” Khúc Thành đã hỏi tôi câu đó khi chính thức giúp tôi học thêm tiếng Anh. Tôi nghĩ một lúc nhưng không sao nghĩ ra được đáp án, chỉ biết hỏi lại: “Cậu thì sao?”

“Thực ra con người sống rất dễ dàng, nếu cứ nghĩ như vậy thì mỗi ngày đều không có lý do khiến mình buồn bực.”

“Này, cậu bi quan thế!” Tôi nghe xong không nhin được mà bật cười. “Không thể đoán bản chất thông qua vẻ bề ngoài đâu.”

“Này, lẽ nào cậu lại không nghĩ như vậy?” Không ngờ cậu ấy lại lập tức trở nên nghiêm túc với tôi. “Chúng ta cứ sống như thế này thì lúc nào cũng cảm thấy hết hôm nay sẽ còn ngày mai, nên cho dù có lãng phí thời gian

hôm nay cũng không sao cả. Nhưng thực chất, chúng ta đều không thể biết trước được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì, có thể một hôm nào đó đi qua đường bị xe đâm phải, hoặc hôm nào đó đột nhiên phát hiện ra mình mắc bệnh nan y. Những người chết vì họa vô đơn chí đều cho rằng mệnh của họ dài như người bình thường.”

Những lời như vậy được thốt ra từ miệng một thanh niên có ngoại hình rạng rỡ như ánh mặt trời khiến tôi bất giác ngây người. Nói thật, ngay cả Trần Niên cũng chưa từng nói với tôi như vậy. Nếu như chỉ để nhắc nhở phải coi trọng thời gian, coi trọng sinh mệnh thì những lời vừa rồi thật nặng nề và u ám quá mức. “Nếu nói như cậu thì cũng có thể có một suy nghĩ khác.” Đắn đo một lúc, tôi vẫn quyết định nói ra những gì mình nghĩ. “Cứ coi như chúng ta có thể chết bất cứ lúc nào, vậy thì không bằng bây giờ hãy tích cực hưởng thụ, hoặc không làm bất cứ việc gì. Nếu mỗi người đều nghĩ vậy, chẳng phải thế giới sẽ đại loạn sao?”

“Tại sao lại nghĩ như thế?” Lần này đến lượt cậu ấy không hiểu.

“Có thể lắm chứ, nếu như... mình...” Tôi cười, nhưng lại cúi đầu xuống. Khúc Thành không nói thêm gì nữa.

Trần Niên tìm cho tôi một thầy giáo già đã nghỉ hưu. Ông giúp tôi phụ đạo Toán, Vật lý, Hóa học, nhưng không hề sắp xếp để tôi học tiếng Anh. Tôi biết Trần Niên còn phải nghĩ đến nhiều việc khác. Ông rất rõ tôi vốn không có cảm tình với tiếng Anh nên căn bản là không hứng thú học thêm. Nếu nhờ vả người quen thì sẽ rất dễ gặp phải những vấn đề khó xử, nhưng ông cũng không yên tâm tìm giáo viên phụ đạo bên ngoài cho tôi.

Sau sự việc hôm đó, tôi mới chính thức mời Khúc Thành đến phụ đạo cho tôi. Cho đến tận trước lúc ấy, tôi thậm chí còn không hề biết Khúc Thành luôn đứng đầu lớp môn tiếng Anh. Quan hệ giữa người với người thật kỳ diệu, có những người cả đời sống sát vách nhưng chỉ đơn thuần biết đối phương là hàng xóm, cho đến khi ngẫu nhiên cao hứng nói chuyện một vài câu thì mới lại bỗng dưng xuất hiện sợi dây kết nối trong quan hệ của hai bên, sau đó sẽ phát triển đến mức độ không thể kiểm soát được. Cũng giống như tôi và Khúc Thành, từ sau lần đầu tiên nói chuyện, cậu ấy đã để

lại một dấu ấn trong con đường đời của tôi, hơn nữa còn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Khi đang chạy trốn một đám người xấu, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là khuôn mặt kính ngọc của Khúc Thành. “Cậu sao thế?” Cậu ấy nhìn tôi hỏi.

“Không sao, tìm giúp mình một chỗ, bây giờ mình không về nhà được.” Tôi xoa xoa chiếc cằm đang nóng rát, không có máu, trong lòng yên tâm hẳn.

Thực ra tôi chỉ hy vọng Khúc Thành có thể đưa tôi đến nơi cậu ấy thường đến hoặc tới nhà một người bạn nào đó. Tôi chỉ cần thời gian để bình tâm lại và tự biên ra một lời nói dối hợp tình hợp lý. Nhưng thật không ngờ cậu ấy dẫn tôi về thẳng nhà cậu ấy.

“Ê... Cậu làm gì thế?” Sau khi biết cánh cửa trước mặt là cổng nhà cậu ấy, tôi lập tức quay lưng định đi, cậu ấy cản tôi lại.

“Mình làm gì ư? Cậu vô duyên vô cớ kéo mình đến nhà cậu làm gì?”

“Không phải cậu nói mình giúp cậu tìm một chỗ hay sao? Nhà mình là tốt nhất.” Nói xong cậu ấy liền giơ tay bấm chuông.

“Cậu?!” Tôi thật hy vọng mình có thể bốc hơi ngay lập tức. Cậu ấy không thể biết được lúc này tôi hoảng loạn thế nào, thậm chí còn hoảng loạn hơn lúc gặp đám người nguy hiểm kia. “Nếu người nhà cậu nhìn thấy...” Cánh cửa đột nhiên bật mở, mở cửa là một phụ nữ rất đẹp, tuy đã ở tuổi trung niên nhưng vẫn nhìn ra được nét đẹp thời trẻ. Tôi cúi đầu thầm nghĩ đây chắc hẳn là mẹ của Khúc Thành, bởi vì không chỉ hình thức mà cả khí chất cũng hoàn toàn giống nhau.

“Mẹ!” Quả nhiên... “Đây là bạn con, tìm con để hỏi bài tập.”

“Được, mau vào đi!” Mẹ Khúc Thành nghiêng người để tôi đi vào, tôi lại đứng như trời trồng tại chỗ.

“Mau vào đi!” Khúc Thành giơ tay kéo tôi vào trong. Tôi đã quá hoảng sợ mà quên mất cậu ấy.

Tôi không biết buổi tối hôm đó trôi qua như thế nào, hình như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần câu “phiền cậu”. Tôi thấy mình giống như con nhím bị nhổ hết lông, bỗng nhiên trở nên đặc biệt ngoan ngoãn, lại còn lo sợ tính xấu của mình sẽ làm người khác sợ.

Phải hình dung thế nào về người ở đây đây? Tuy không nói nhiều nhưng có thể thấy rõ ràng sự khăng khít giữa họ, không khí cũng vui vẻ một cách tự nhiên. Họ thấy con trai dẫn về một đứa con gái kỳ cục, trên người còn có vết thương, nhưng không hề hỏi han gì, lại càng không dùng ánh mắt soi xét để đánh giá. Họ tìm thuốc cho tôi bôi, đồng thời chẳng nói chẳng rằng mà sắp thêm một đôi bát đĩa khi ăn cơm.

Lần đầu tiên tôi ăn cơm với người lạ nên cũng lần đầu tiên cảm thấy hóa ra ăn cơm cũng có thể là một loại nhiệm vụ. Tôi không biết nên ăn nhanh hay chậm, cũng chỉ dám gắp thức ăn ở nơi gần mình nhất. Sau đó Khúc Thành hình như phát hiện ra, lặng lẽ đổi vị trí món ăn. Tôi cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên.

“Bố mẹ, thực ra...” Ăn được nửa bữa cơm, Khúc Thành ấp úng mở miệng. “Nhà Trần Mộng tối nay không có ai ở nhà, có thể cho bạn ấy ngủ tạm ở nhà mình một đêm không?”

“Không cần, thực sự không cần...” Tôi suýt chút nữa nhảy dựng lên, nhưng cũng chỉ còn cách nói dối theo cậu ấy. “Bố cháu chỉ về muộn thôi, không sao đâu ạ.”

“Thế này đi, con gái ở nhà một mình ban đêm thực sự không an toàn.” Bố Khúc Thành nói, nhưng tôi lại nhìn thấy sự miễn cưỡng trong mắt ông, ánh mắt ông đảo một vòng quanh nhà, đại loại như tìm xem có còn chỗ ngủ hay không. “Buổi tối mẹ cháu cũng phải đi làm sao?”

Tôi biết đây là câu hỏi vô cùng bình thường, mọi người ai cũng có thể hỏi như vậy, ông tuyệt đối không muốn làm tổn thương tôi. Nhưng tôi vẫn thấy ghen trong cổ họng và có chút vô lễ khi dùng sự im lặng để trả lời ông, khiến không khí trở nên căng thẳng.

“Được rồi, con ăn xong rồi, thế này đi, lát nữa con đưa bạn ấy về.” Trong thời khắc quan trọng, Khúc Thành đứng dậy. Tôi thấy cậu ấy dùng mắt ra hiệu, nên cũng đứng dậy theo. Mãi đến khi bước vào phòng cậu ấy, đóng cửa lại, tôi mới thở phào.

“Xin lỗi, mình không nghĩ cậu sẽ không thoải mái như vậy. Sớm biết sự việc thành ra thế này mình đã không đưa cậu về.”

“Không liên quan gì tới cậu, đây là thói quen của mình. Còn nữa... nhà cậu thật tốt.”

“Tốt chỗ nào?” Cậu ấy cười. Tôi lắc đầu không nói gì.

“Mình có thể hỏi cậu một câu không...” Một lúc sau Khúc Thành lại thử kiểm đề tài nói chuyện. “Nếu cậu không muốn có thể không trả lời.”

“Nếu cậu muốn hỏi việc liên quan tới mẹ mình thì không cần phải ấp úng như thế. Mình căn bản chưa bao giờ nhìn thấy bà, vì vậy không thể nói chuyện tình cảm gì ở đây.”

“Không phải, xin lỗi, mình không muốn hỏi cái đó.” Hiển nhiên cậu ấy không biết tôi sẽ nói vậy, nên có chút bối rối. “Tuy mình đã nghe được vài chuyện về gia đình cậu, nhưng thật sự mình không muốn dò hỏi gì cả. Mình muốn hỏi hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Không phải là cậu trốn học để đi cùng Lý Tư Tư đấy chứ?”

“Cậu cũng thấy rồi còn gì, không sao cả, có điều về sau đừng nhắc tới cái tên ấy trước mặt mình.” Tôi không kiềm chế được mà cười nhạt một tiếng. “Cô ta suýt nữa đã bán mình.”

Nói đến Lý Tư Tư, cô ta là người bạn gái duy nhất của tôi tính đến thời điểm này. Có lẽ là bị cảm giác không an toàn thao túng nên không chỉ tôi, mà khi đến môi trường mới, ai cũng sẽ dễ dàng nảy sinh tình bạn với người đầu tiên đối xử tốt với mình. Lý Tư Tư là người đầu tiên chủ động nói chuyện với tôi vào ngày khai giảng lớp Bảy, hơn nữa, cô ta đã cùng tôi đi một quãng đường dài kể từ lần đầu nói chuyện cùng đó. Bất kể tôi trở thành thế nào, cô ta cũng không hề phụ họa cùng người khác. Chỉ như thế thôi nhưng trong lòng tôi đã vô cùng cảm động rồi. Do tính tình tôi xa cách mọi người nên chưa bao giờ cùng cô ta làm những việc mà hai người bạn thân nên làm như cùng nhau nghe một chiếc tai nghe hay cùng uống một cốc nước. Nhưng nếu nhắc đến hai từ “bạn bè”, phản ứng đầu tiên của tôi chính là tên của cô ta.

Nhưng Lý Tư Tư vẫn khác tôi. Tính tình cô ta vui vẻ, hòa nhã lại biết ăn nói, rất hòa đồng với các bạn nữ khác. Tôi thật sự không dám khẳng định trong đầu cô ta liệu có xuất hiện tên tôi khi nhắc đến hai từ “bạn bè” hay

không, nhưng nếu có thể tiếp tục thế này thì cũng không tồi. Tôi không dám mơ ước quá nhiều.

Vì vậy, tôi đã vô cùng hối hận khi để cô ta quen biết Trầm Siêu. Vào thời khắc cô ta nhìn thấy Trầm Siêu, mối quan hệ giữa chúng tôi đã không có cách nào để duy trì được nữa. Có điều mãi sau này tôi mới biết như vậy, lúc đó đã quá muộn.

Trầm Siêu là học sinh lớp Mười của trường trung học hạng ba bên cạnh, vừa cao vừa béo, nhưng do nhà có tiền nên luôn mua đồ rất đắt, lại còn học theo minh tinh cứ vài ngày thay đổi kiểu tóc một lần, nên cũng có thể coi là ưa nhìn. Lần đầu tiên tôi trốn học đi quán net, ông chủ sắp cho tôi chiếc máy cạnh anh ta, gạt tàn thuốc lá của anh ta ở ngay cạnh tôi nên tôi đã dụi mũi liên tục, sau đó ngồi chờ ra trước máy tính. Lúc đó tôi không chơi game, không tán gẫu, màn hình của anh ta đang hiển thị một trận đánh nhau vô cùng kịch liệt, anh ta đeo tai nghe ra sức nhấn bàn phím, miệng không ngừng lầm bầm chửi rủa.

“Nhìn cái gì?!” Đại khái do tôi nhìn quá lâu, anh ta cuối cùng cũng quay sang hỏi. Vì đang đeo tai nghe nên tiếng của anh ta rất to, mọi người xung quanh lập tức quay sang nhìn. Tôi không cam lòng chịu thua mà kéo tai nghe của anh ta ra rồi hét to vào tai: “Tôi không nhìn gì cả!” Tất cả mọi người cười phá lên.

Trầm Siêu nhìn tôi một cách ngây ngô rồi đột nhiên cười ranh mãnh. “Thế nào? Anh dạy em chơi nhé?”

“Được thôi!”

Từ hôm đó trở đi, tôi luôn gặp Trầm Siêu ở quán net, tuy chưa bao giờ hẹn thời gian nhưng mỗi lần tôi đến đó đều gặp anh ta.

“Anh ở đây luôn à?” Tôi thực sự đã hỏi vậy, anh ta lườm tôi, buông một câu: “Không liên quan tới em” rồi đẩy tôi về chỗ. Từ đó trở đi tôi không hề hỏi anh ta bất kỳ câu nào nữa. Trầm Siêu chơi game online rất thành thực, nhiều lúc tôi thấy cũng có thể coi như anh ta có tài trong lĩnh vực này, tuy cái tài này cần rất nhiều tiền để bồi dưỡng nên.

Lúc đầu người nhà đã lờ đi tình hình của anh ta, nói theo cách của anh ta thì là “anh có ông nội rất tốt bụng”. Trầm Siêu là cháu đích tôn ba đời. Lúc

anh ta còn nhỏ đã được ông nội nuông chiều đến sinh hư. Quan niệm lạc hậu “con trai phải ngỗ nghịch một chút mới thông minh” đã biến anh ta thành cả gan trơ tráo như bây giờ. Cho đến một ngày, bố mẹ quyết định không cho anh ta nhiều tiền tới mức tiêu không hết nữa, mà anh ta lại không muốn xin ông nội. Tôi nghĩ bố mẹ biết ở điểm này anh ta rất bướng bỉnh nên mới dùng cách đó để ép anh ta quay đầu, nhưng không thể ngờ rằng đã dồn anh ta vào đường cùng.

Tôi thật sự hoảng sợ khi lần đầu tiên thấy Trầm Siêu đi cướp tiền ở trường, nhưng ngay sau đó tôi đã vờ như không thấy. Tôi không ngăn cản, cũng không nói chuyện với anh ta, chỉ bước thật nhanh qua mặt anh ta. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt anh ta không ngừng nhìn theo tôi. Trong lòng tôi, tôi và Trầm Siêu chỉ là hai kẻ vô dụng ngẫu nhiên gặp nhau, sự bắt đầu của chúng tôi có gì đó rất xấu xa, vì vậy, căn bản không cần thiết phải nghiêm túc với nhau. Có điều kể từ hôm đó, tôi không đến quán net để tìm Trầm Siêu nữa. Vài ngày sau, anh ta bỗng nhiên tới trường tìm tôi.

“Ê... Sao dạo này không thấy đến?” Anh ta giơ tay cản đường tôi, tôi rẽ trái anh ta cũng rẽ trái, rẽ phải anh ta cũng rẽ phải. Mùi thuốc lá nồng nặc trên người anh ta khiến tôi buồn nôn.

“Em không muốn đi nữa, không được sao?”

“Được, lại đây, lại đây cùng anh...” Nói rồi anh ta dùng sức kéo tôi đến một chỗ trống trước cổng trường. Tôi biết mình làm thế nào cũng không thoát khỏi, chỉ còn cách tự trấn tĩnh rồi đi theo và ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Trầm Siêu, ruốt cuộc anh định làm gì?” Bàn tay tôi bị nắm tới mức toát mồ hôi nhưng anh ta vẫn không buông. Đúng lúc đó có hai thằng nhóc rất nhỏ đi đến chỗ chúng tôi, Trầm Siêu giơ chân ngáng đường chúng.

“Đừng để tao phải động thủ, trên người có tiền mau móc hết ra đây.” Hai đứa trẻ bị anh ta dọa chết khiếp nhưng không cam tâm để bị cướp tiền như thế. Tôi nhìn thấy rõ ràng hai đứa thò tay vào túi lục tìm một lúc lâu mới móc ra mấy đồng lẻ, lí nhí nói: “Chúng em không có tiền.”

Trầm Siêu đương nhiên không tin, lúc anh ta định mở miệng, tôi đã giật lấy mấy đồng trên tay hai đứa trẻ, bảo: “Tùng này được rồi!” Anh ta nhìn

tôi không nói gì.

Đến khi hai đứa trẻ ấy đi xa rồi, tôi mới ý thức được mình đã làm gì. Chuyện vừa rồi không phải giống một màn kịch sao, một người vai ác một người vai thiện.

“Nếu cảnh sát tới bắt, em cũng sẽ là đồng phạm.” Trầm Siêu trước sau vẫn là cái vẻ ngang ngược đó.

Tôi đứng dậy, lại bị anh ta kéo ngồi xuống. “Anh...”

“Ngồi cùng anh một lúc, một lúc thôi rồi sẽ để em đi.” Anh ta nghiêng mặt nhìn tôi. “Có phải em thấy anh rất vô lại?”

“Em chẳng thấy gì hết, em và anh cũng chẳng phải là thân quen gì.” Tôi không thấy có điều gì sai trong lời mình nói, nhưng Trầm Siêu lại lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái, nhìn chăm chăm tôi như đang nghĩ điều gì, vài giây sau anh ta gật gật đầu rồi cười.

“Đi đi, về đi học đi!” Nói xong anh ta buông cánh tay tôi ra, đứng dậy sửa sang quần áo cho mình rồi không thèm nhìn tôi một cái mà quay người bỏ đi thẳng. Tôi cúi đầu nhìn cánh tay bị anh ta kéo tới mức lằn đỏ lên, không đau, nhưng rất nóng.

Lần thứ hai tôi bị Trầm Siêu chặn đường là giờ tan học một hôm nào đó. Tôi và Lý Tư Tư đạp xe về nhà thì đột nhiên nghe thấy ai đó gọi mình. Tôi nhìn sang bên kia đường rồi nói với Lý Tư Tư: “Cậu đi trước đi, mình có việc.” Ai biết cô ta kiên quyết đứng lại chờ tôi, tôi nghĩ một lúc rồi cũng không cản cô ta nữa.

“Anh làm gì thế?” Tôi và Lý Tư Tư dắt xe sang đường. “Bạn em à?” Trầm Siêu cười với Lý Tư Tư. “Em còn có bạn cơ à?”

“Thì làm sao, không có gì thì em đi đây.”

“Cho anh mượn ít tiền đi.”

“Không phải anh có cách để kiếm ra tiền hay sao? Còn nữa, nếu anh ngoan ngoãn về nhà có phải sẽ tốt không?”

“Em cứ nói có cho mượn hay không, không cho thì thôi.” Trầm Siêu hết kiên nhẫn. Tôi đạp xe đi, đột nhiên

không thấy Lý Tư Tư đâu. Tôi ngoái lại nhìn, vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô ta đứng bên cạnh Trầm Siêu mà không đi cùng tôi.

Lúc đó trong lòng tôi có một cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không biết nó là gì. “Cậu không biết anh ta, để ý tới anh ta làm gì?” Tôi đợi Lý Tư Tư đuổi kịp mình rồi nói. “Cậu có biết cậu cho anh ta mượn một lần, sau này sẽ có lần thứ mười, thứ hai mươi không?”

“Cậu nói về bạn bè như thế à? Mình thấy anh ta thực sự thiếu tiền.”

“Bạn?” Tôi cười. “Thôi đi, nói với cậu cậu cũng không hiểu. Mình đi trước đây, bye!” Cũng đúng lúc đi đến ngã ba mà chúng tôi thường tạm biệt nhau, tôi vẫy tay rồi rẽ phải, không nghe thấy tiếng trả lời của cô ta nhưng cũng không lấy làm lạ.

Tôi chính thức thấy được sự sâu đậm trong quan hệ của Lý Tư Tư và Trần Siêu là từ chính những lời cô ta nói. Nếu một người bất giác nhắc đến một người khác, bất luận là khen hay chê, nhất định là do người đó có vị trí rất lớn trong tim. Lúc đầu, tôi vẫn còn ngây thơ cho rằng cô ta chưa bao giờ gặp qua loại người như vậy nên sẽ ghét, cho đến khi cô ta hỏi tôi câu đó, tôi mới ý thức được sự tình nghiêm trọng hơn tôi tưởng nhiều.

“Trần Mộng, cậu có biết Trần Siêu thích cậu không?” Sẽ là giả vờ nếu nói không hề phát hiện ra, mà chính bởi phát hiện ra nên mới muốn tránh xa một chút, không ngờ Lý Tư Tư lại hỏi thẳng tôi như vậy.

“Mình không biết, mình và anh ta cũng không thân.”

“Này, đừng như thế, mình thấy anh ta rất tốt. Hơn nữa, trước kia không phải hai người đã làm bạn với nhau rất lâu sao?”

“Làm sao cậu biết?” Tôi cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

“Có một lần... Cũng không có gì đâu...” Lý Tư Tư lập tức quanh co. Nhìn bộ dạng vừa giấu đầu hờ đuôi vừa như muốn nói ra cho cả thế giới biết của cô ta, tôi liền có dự cảm không tốt, chỉ còn cách thẳng thắn nhắc nhở cô ta: “Dù sao mình cũng không có hứng thú với anh ta, mình khuyên cậu đi lại ít với anh ta thôi.”

“Cậu thật sự không thích anh ta? Thế...” Cô ta hoàn toàn không thèm để ý tới lời khuyên của tôi. “Mình thích anh ta.”

Tôi nghĩ lúc đó mình bất ngờ tới mức không kịp phản ứng gì, chính vì thế sau này trong rất nhiều cảm giác hỗn độn ở trong lòng, tôi thấy hình

như còn có chút gì đó mất mát. Nhưng Lý Tư Tư đã hiểu nhầm hàm ý của tôi, cô ta không hiểu cái “mất” mà tôi nghĩ đến là gì.

Vì vậy mới có sự việc ngày hôm nay.

Hôm nay, tôi và Lý Tư Tư không đi xe đạp mà cùng nhau đi xe buýt. Khi đi qua một con ngõ nhỏ cách không xa cổng trường, cô ta chợt nói biết đường tắt gần hơn. Tôi không nghĩ gì, đi cùng cô ta vào trong ngõ. Đi đến cuối ngõ, khi nhìn thấy bức tường chắn cuối ngõ cũng là lúc tôi nhìn thấy Trầm Siêu, còn có đám bạn vẫn đi cùng anh ta. Tôi lập tức hiểu ra, quay sang nhìn Lý Tư Tư với ánh mắt không thể tưởng tượng được.

“Em hoảng sợ cái gì? Anh chỉ muốn tìm em đi chơi cùng thôi.” Trầm Siêu hấp háy mắt, bước đến nắm lấy vai tôi.

“Anh rút ra!” Tôi lùi lại một bước.

“Làm vợ anh đi, sau này không ai dám bắt nạt em.”

“Mấy người thật vô vị!” Tôi liếc mắt nhìn Lý Tư Tư đang đứng bên cạnh, quay người định đi, một người đột nhiên chạy đến chặn trước mặt tôi. “Rốt cuộc các người định làm gì?”

“Đi cùng anh.” Trầm Siêu kéo tay tôi đi ra. Tôi bất ngờ siết chặt bàn tay còn lại, dấm anh ta một cú, rồi nhân cơ hội đó chạy thực mạng. Người đầu tiên đuổi theo đã túm được tôi và ép vào bờ tường đá gồ ghề khiến mặt tôi đau rát. Trầm Siêu lại gần, trong mắt anh ta hiện lên chút bất mãn. “Thật lợi hại, hóa ra cũng biết đánh người cơ đấy.”

“Có muốn thử nữa không?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng nắm đấm tiếp theo của tôi bị anh ta dễ dàng khống chế. Cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, tôi co chân đạp thẳng vào đầu gối anh ta.

Rất may mắn, lần này sau lưng không có ai đuổi theo, nhưng tôi vẫn chạy cật lực. Mãi đến khi gặp Khúc Thành ở đầu ngõ, tôi đột nhiên cảm thấy an tâm.

“Thế sau này cậu định thế nào?” Sau khi nghe xong câu chuyện kịch tích mà tôi đã dùng hết sức để kể lại cho thật đơn giản, Khúc Thành vẫn giữ vẻ mặt vô cùng lo lắng hỏi.

“Chỉ có thể tự mình cẩn thận hơn thôi, dù sao bố cũng tìm giáo viên phụ đạo cho mình rồi, sau này có thể mình sẽ không thường xuyên tới trường.”

“Mời giáo viên phụ đạo sao, thế thì tốt, thực ra có vài môn học rất đơn giản.”

“Đấy là đối với cậu thôi!”

Tự nhiên có thể cười đùa cùng nhau, nếu nghĩ kỹ một chút thì việc xảy ra lúc này hóa ra lại là trong cái rủi có cái may. Không có một chút gợn nào trong lòng, trái lại giờ đây còn có thể nói chuyện một cách tự nhiên, thật đúng là kỳ tích. Trong lúc nói chuyện, Khúc Thành lôi trong cặp ra một quyển bài tập tiếng Anh và bắt đầu ngồi làm, tôi kinh ngạc khi thấy cậu ấy viết nhanh như bay. “Này, tiếng Anh của cậu giỏi thế sao?”

“Tạm tạm!”

“Cậu phụ đạo thêm tiếng Anh cho mình đi, mình có thể bảo bố trả tiền công cho cậu.”

“A, không được, mình không biết dạy người khác.” Cậu ấy dừng bút, quay đầu lại. “Hơn nữa, làm sao có thể nhận tiền được?”

“Thế thì thế này, nếu cậu không dạy được mình, mình sẽ không trả tiền. Mình xin bảo đảm mình chính là học sinh khó dạy nhất trên đời.”

“Thế này... Được thôi, nhưng mình cũng có điều kiện. Chỉ cần cậu bắt đầu học thì phải học thật chăm, nếu không sẽ làm lãng phí thời gian của mình.” Khúc Thành giơ tay ra một cách thật sự nghiêm túc. “Thỏa thuận xong nhé?”

Tuy trong lòng không thật tự tin lắm, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy có sự thách thức trong lời cậu ấy nói. Hừ, ai sợ ai! Tôi bắt tay cậu ấy. “Cứ quyết định thế đi.”

Cuối cùng là Khúc Thành đưa tôi ra bến xe, tôi nhảy lên xe rồi còn quay lại vẫy tay với cậu ấy. Khi xe bắt đầu chuyển bánh tôi bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng, liền muốn xuống. “Bác tài ơi, dừng xe, xin lỗi, dừng xe một chút!”

“Làm cái gì thế, không có tiền còn đòi ngồi xe.” Tài xế là một phụ nữ trung niên, lạnh lùng ném ra một câu khiến tất cả mọi người quay sang nhìn tôi, nhưng cuối cùng vẫn phanh xe lại.

Tôi nhảy xuống, chạy đến trước mặt Khúc Thành lúc này đã quay lưng đi được mấy bước, khiến cậu ấy sợ chết khiếp. “Sao cậu lại...”

“Cậu có di động không? Cho mình số.”

“Chỉ vì cái này sao?” Mặt Khúc Thành hiện rõ hai chữ “bó tay”. “Có phải sau này không còn gặp nhau nữa đâu. Được, cậu lưu đi, 137****.”

“Được rồi, bye bye!” Tôi lưu xong liền giơ tay vẫy chào cậu ấy, không ngờ bị cậu ấy nắm chặt lại. “Làm gì thế?”

“Có qua có lại, câu này cậu phải hiểu chứ. Hơn nữa, không phải cậu phải chờ chuyển xe sau sao?”

Tôi ngây ngốc nhìn cậu ấy rồi lại nhìn bên xe trống không, ngại ngần gãi gãi đầu. “Ừm...”

Lại đợi thêm mười phút, xe đến. “Vây... Tạm biệt!”

“Tạm biệt!” Cho dù khuôn mặt Khúc Thành vẫn vô cùng trắng trẻo vào buổi tối, nhưng khi cậu ấy mỉm cười, tôi lại cảm thấy có chút gì đó không chân thực. Xe đã dừng lại trước mặt, tôi bước lên, vào lúc cửa xe đóng lại hình như tôi nghe thấy tiếng cậu ấy: “Mình nghĩ cậu để tóc đen sẽ xinh hơn.”

Quay ngoắt đầu lại, nhưng tôi chỉ trông thấy bóng lưng cậu ấy.

Cuối cùng tôi đã viện ra rất nhiều lý do, nào là “nhuộm tóc lâu ngày sẽ không tốt cho sức khỏe”, “cảm thấy rất phiền, tóc đen tiện hơn”... để nhuộm đen lại tóc. Khi về nhà, Trần Niên bỏ quyển sách đang đọc dở trên tay xuống nhìn tôi hồi lâu rồi gật đầu nói: “Thế này nhìn rất đẹp.” Ngay cả Trần Niên cũng không muốn nghe tôi nói ra lý do, tôi cũng không rõ tôi muốn dùng nó để che đậy điều gì.

Con người trong gương tuy có chút xa lạ nhưng thực sự rất xinh. “Cô ấy” cúi đầu nhìn số máy đang hiển thị trên màn hình điện thoại, tin nhắn của người gửi là “Khúc Thành” viết: “Ngày mai mình đến nhà cậu”.

Khi Khúc Thành đến, Trần Niên đang đi dạy. Cậu ấy bước vào cửa với sắc mặt không tốt lắm, dựa vào khung cửa thở hốt hển. “Này, cậu có làm quá lên không đấy? Tầng sáu có hơi cao nhưng mỗi ngày mình đều phải leo lên như thế đấy.”

“Nhà mình có một tầng... Cậu chẳng phải đã đến rồi sao...”

“Cậu không chịu tập thể dục nên mới thế, sau này thường xuyên đến đây là ổn thôi.” Tôi kéo một chiếc ghế ngồi xuống rồi chỉ vào chiếc bên cạnh.

“Thầy giáo, mời ngồi!”

“Sau này cậu có thể đến nhà mình không?”

“Không được, mình không quen đến nhà người khác.”

“Không phải cậu thấy nhà mình rất tốt hay sao?”

“Đúng, nhưng... Cậu cứ coi như mình nhìn cảnh mà thấy đau lòng đi, không được sao?” Tôi vốn chỉ định nói đùa, biểu hiện cũng không nghiêm túc, nhưng Khúc Thành lại coi đó là thật. Thấy bộ dạng lúng túng và vẻ mặt hối hận của cậu ấy, tôi phì cười. “Lừa cậu đấy. Mình rất biết lừa người, cậu đừng để bụng.”

“Ồ, cậu đã nhuộm lại tóc thật sao?” Khúc Thành quả thật đã bị làm khó, liền lập tức đổi chủ đề. “Cậu không lộ mặt ở trường lâu như thế cũng được à? Ngộ nhờ bị coi là trốn học thì cậu thảm đấy!”

“A, chết rồi, mình đúng là chưa xin phép, làm thế nào đây?”

“Cậu... Được rồi, sau này mình xin phép hộ cậu là được.”

“Ha, cậu lại bị lừa rồi.” Tôi không biết giới hạn bật cười của mình đã bị hạ xuống thấp thế này từ lúc nào, cũng không biết từ lúc nào mà tôi lại thích đùa cùng người khác. “Bố mình đã nói với giáo viên rồi.”

“Hôm nay, lúc giảng bài...” Khúc Thành kiên quyết không để ý đến tôi, bắt đầu chỉnh đốn lại tôi. “Nhớ đấy, mình đã nói sau này sẽ cho cậu làm rất rất nhiều đề thi, cho đến khi cậu được một trăm điểm mới thôi.”

“Thế này là cậu lấy công báo thù tư!”

“Thường thì thế quá khứ dùng để biểu thị trạng thái hay hành động đã tồn tại hoặc xảy ra vào thời điểm nào đó trong quá khứ. Động từ phải chia ở thì quá khứ đơn. Dấu hiệu thời gian là: yesterday, lastweek...”

“Mình ghét cậu!”

“Sao cậu lại giống trẻ con thế?” Khúc Thành cuối cùng cũng không chịu được kiểu nhất quyết không chịu tập trung của tôi nên quay sang nhìn.

“Trước kia cậu không như thế này đúng không?”

“Nào có...” Tôi cúi đầu nhìn quyển vở đang đặt trên bàn của cậu ấy. Là kiểu chữ Hành rất đẹp. Ở lứa tuổi này rất ít người thật sự biết viết chữ Hành, thông thường là muốn viết mà không biết làm thế nào để viết được, cuối cùng phải luyện viết theo kiểu chữ Thảo. Tôi là dạng đó.

Con người này rốt cuộc có cái gì là không biết? Tuy cảm thấy rất áy náy, nhưng tôi vẫn tự thả hồn mình lên tận mây xanh.

Vào những ngày cuối cùng trong những năm cấp hai hỗn tạp và u ám, tôi đã đón những ánh nắng không đậm không nhạt, nó vô tình làm tan chảy lớp vỏ bọc dày cộp của tôi, vô tình vẽ lại quỹ đạo trong cuộc đời tôi, vô tình khiến tôi không cam lòng chỉ sống một mình.

Đó là Khúc Thành. Cả cuộc đời tôi sẽ không thể quên được cái tên này.

CHƯƠNG 4: Ở CÙNG MỘT NGƯỜI CHỈ ĐƠN GIẢN VẬY THÔI

Mỗi khi mùa đông đến, tôi đều nhớ lại đêm giao thừa tôi và Thiệu Khải đặt chân đến Ly Thành.

Đó là mùa đông lạnh nhất trong đời tôi.

Ly Thành vừa trải qua một trận mưa tuyết, đường phố khắp nơi đều là tuyết, ở nhiều con ngõ nhỏ vẫn còn những tảng băng cứng đanh. Đâu đó vừa dứt pháo, mùi thuốc pháo trong không khí nồng nặc, xác pháo trộn lẫn nước tuyết tan càng khiến mặt đất trở nên bẩn thỉu. Trong khung cảnh ảm đạm đó, chỉ có bóng đèn lồng thấp thoáng ở cửa sổ vài ngôi nhà mới khiến người ta nhớ ra hôm nay là ngày lễ. Lúc này điều mọi người nên làm là quây quần bên gia đình ăn cơm đoàn viên, vì vậy, những chiếc taxi ít ỏi đang lượn lờ trên phố càng trở nên cô độc.

Từ thời khắc bước xuống tàu hỏa, tôi đã cảm thấy bất an tới mức phát run, không khí lạ, con đường lạ, con người lạ... Thiệu Khải đeo guitar sau lưng, tay phải xách túi của tôi, tay trái nắm tay tôi, tôi cùng anh liêu lĩnh tiến về phía trước, mặt đường dưới chân trơn đến mức vài lần suýt ngã. Sự trống rỗng và vô định khiến tôi không còn nghĩ được mình đã làm gì.

“Nào, vào đây!” Khi đi đến cửa hàng bán đồ ăn nhanh vẫn còn làm việc, Thiệu Khải kéo tay tôi vào trong. Cửa hàng không có lấy một vị khách, chỉ có một cô gái bán hàng đang ngồi ngẩn ngơ bên quầy thu ngân. Thấy chúng tôi, cô ta đứng lên một cách miễn cưỡng.

“Em không đói...” Thiệu Khải chẳng nói chẳng rằng cầm chiếc hamburger dúi vào tay tôi rồi quay sang ngồi lên chiếc ghế bên cạnh. “Này, còn anh thì sao? Anh cũng chưa ăn gì.”

“Em ăn nhanh đi, lo cho anh làm gì.”

“Không được, nếu không em cũng không ăn.” Tôi đứng lên định đi mua thêm bánh thì Thiệu Khải đứng dậy lạnh lùng kéo tôi lại và ấn ngồi xuống ghế. “Cho em mười phút để ăn hết.” Lúc này giọng của anh không có chút

xíu dịu dàng, mà lãnh đạm và độc đoán. Nhưng tôi lại thấy cay cay sống mũi, chỉ biết quay mặt đi và cố gắng nhét chiếc hamburger vào miệng.

Trên thực tế, chúng tôi đã ngồi hai mươi phút ở cửa hàng ăn nhanh, không phải tại tôi ăn chậm mà bởi Thiệu Khải cứ ngồi im một chỗ. Cho đến tận lúc tôi hết kiên nhẫn đẩy đẩy anh, anh mới chậm rãi bảo tôi: “Em hồi hận không? Anh có thể đưa em về.”

“Không - cần - phiền - anh - nữa!” Tôi nói rõ ràng từng từ rồi đứng lên chạy ra ngoài.

“Này, em đừng chạy!” Thiệu Khải đuổi theo như bay, nhưng khi tay anh chưa kịp kéo tôi lại thì tôi đã ngã soài ra mặt đường vì trơn, đầu gối đập xuống băng tuyết đau đến tê đi. “Em... Nào, đứng dậy!”

Anh định kéo hai cánh tay đỡ tôi đứng dậy, tôi lạnh lùng hất tay anh ra. “Cút đi, anh đi đường anh, em thế nào cũng không cần anh phải lo.”

Thiệu Khải đứng yên tại chỗ nhìn tôi một lúc lâu rồi mới chậm chậm quỳ xuống, cởi áo khoác ngoài phủ lên vai tôi.

“Em không cần!”

Đại loại là thái độ của tôi thật sự rất phiền phức nên anh lại mặc lại áo. Tôi nghĩ là anh thật sự sẽ vứt bỏ tôi, không ngờ anh kéo tôi đứng lên rồi ôm tôi thật chặt vào lòng. “Thế thì chỉ còn cách này thôi.”

“Anh...” Vì không đề phòng nên ngay cả tư thế phản kháng tôi cũng không kịp chuẩn bị. Lúc đó tôi và anh chỉ quen biết nhau hơn hai người lạ một chút, nhưng tôi không cố gắng vùng vẫy khỏi tay anh, tôi thấy mình đã bị đông cứng lại. Thiệu Khải không ngại ngừng cuộn tôi thật chặt vào lòng, dùng thân nhiệt anh sưởi ấm cho tôi, khiến tôi bất giác cảm thấy an toàn.

Sau này khi trải qua một thời gian dài bên Thiệu Khải, tôi mới dần nhận thấy đây chính là đặc điểm của anh. Anh giống một chiếc lò tản nhiệt, chỉ cần bạn muốn thì sẽ không ngừng cung cấp nhiệt lượng cho bạn, cho dù bản thân anh cũng đang lạnh tới cùng cực. Có lẽ cảm thấy tôi cũng đang ôm chặt mình, anh đưa tay xoa xoa đầu tôi. “Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Bên ngoài cửa hàng ăn nhanh có một nốt điện thoại công cộng, Thiệu Khải nhìn chân tôi, bảo tôi vào bên trong ngồi, tôi nhất quyết không chịu.

“Sao em cứng đầu thế?!” Anh vừa nói bằng giọng bất lực vừa móc từ trong túi ra một tờ giấy và gọi điện theo số ghi trên đó. Khoảng nửa tiếng sau, một chiếc ô tô đỗ trước mặt chúng tôi, một thanh niên lao ra ôm lấy Thiệu Khải rồi hai người cùng đấm người kia một cái.

Tôi thật sự bị phương thức biểu lộ tình cảm của họ dọa cho một trận, nhưng quả thực tôi đã quá mệt, không muốn trong đầu gợn lên bất cứ cơn sóng tinh thần nào, hai mắt không thể đừng được từ từ khép lại. “Này, em không sao chứ?” Tiếng Thiệu Khải khiến tôi tỉnh lại, người thanh niên kia cũng đứng ở trước mặt tôi.

“Không sao, em hơi mệt.”

“Đây là người anh em từ thuở nhỏ của anh, Tôn Diệc.” Thiệu Khải giới thiệu với tôi xong, lại quay sang giới thiệu tôi với người kia, nhưng nhất thời không tìm được một danh xưng phù hợp. “Đây...”

“Tôi biết, không cần nói.” Tôn Diệc đẩy Thiệu Khải sang bên với biểu cảm “tôi biết tổng rồi”. “Chào em!”

Đương nhiên tôi biết điều anh ta nghĩ đến là gì, nhưng tôi cũng không tìm được sự giải thích nào hợp lý hơn, chỉ còn cách gật đầu chào lại: “Chào anh!”

Tối hôm đó, Tôn Diệc sắp xếp cho tôi và Thiệu Khải ở tại một nhà nghỉ. “Hai người nghỉ đi, ngày mai tôi lại đến tìm hai người.” Tôn Diệc nói xong vẫy tay chào tôi, nói vài câu gì đó với Thiệu Khải rồi rời đi nhanh chóng như lúc anh ta đến. Tôi nghĩ chắc anh ta vội về nhà.

Tôi biết Tôn Diệc chỉ thuê một phòng, may mắn thay là phòng đôi. Tôi ngồi lên một chiếc giường, không biết phải làm gì, ai ngờ Thiệu Khải nằm luôn lên chiếc còn lại, nhắm mắt ngủ, đến quần áo cũng không buồn thay.

Tôi ngồi một lúc, cuối cùng cũng bị sự mệt mỏi đang cuộn cuộn trong huyết quản đánh gục, gối đầu lên ba lô của mình, ôm chăn ngủ. Đến lúc ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ tôi mới mở mắt. Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt tôi chính là khuôn mặt đang ngủ của Thiệu Khải ở phía đối diện. Thời khắc đó, cảm giác lạ lẫm lại một lần nữa trào tới, nhưng trong lòng tôi vẫn êm ả như mặt hồ tĩnh lặng.

Tôi cẩn thận xuống giường đi vào nhà vệ sinh, nghĩ chắc chắn không có nước nóng, nhưng tôi vẫn kéo chiếc rèm tắm ra. Tôi cần một không gian để yên tĩnh.

Đang tắm, tôi nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cánh cửa bị đẩy ra, may sao tôi có cài chốt.

“Em ở bên trong, anh đợi chút được không?”

“Ừ!” Thiệu Khải âm ừ, sau đó tôi nghe thấy tiếng mở cửa đi ra ngoài.

Tôi nhanh chóng dọn dẹp nhà vệ sinh rồi đi ra, vừa lúc Thiệu Khải quay lại.

Thiệu Khải vừa muốn nói gì đó thì có tiếng gõ cửa ngăn anh. Tôn Diệc bước vào phòng, nhìn thấy tôi, lập tức vẫy tay. “Người đẹp, chào!”

“Cái thằng này sao vẫn cứ như thế. Từ nhỏ hễ gặp con gái đều gọi người ta là người đẹp, đến bây giờ vẫn chưa sửa.” Thiệu Khải cầm bao thuốc không trên bàn ném về phía Tôn Diệc.

“Cậu không cần phải phản ứng mạnh thế, tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Tôi nhìn ra cửa sổ, không có ý định chen ngang câu chuyện của bọn họ, nhưng im lặng như vậy lại giống như tôi ngầm đồng ý về quan hệ của tôi với Thiệu Khải. Được thôi, có lẽ ngay từ giây phút bước lên tàu hỏa cùng Thiệu Khải, tôi đã có sự chuẩn bị này rồi. Dù gì sống ở trên đời nhất định phải kết nối mạng lưới quan hệ với nhiều người, vậy thì kiểu quan hệ này sẽ khiến hai bên cảm thấy thân thiết hơn.

Đương nhiên, đồng thời, nó cũng khiến người ta mềm yếu hơn.

Mùng một Tết, Tôn Diệc đưa bọn tôi đi cả một ngày. Vốn định thuê nhà nhưng sau khi đến vài nơi môi giới thì phát hiện việc đó quá sức của chúng tôi.

“À, đúng rồi!” Vào thời khắc quan trọng, Tôn Diệc đột nhiên nghĩ ra. “Tôi có một nơi để hai người ở tạm, đó là...” Anh ta nhìn tôi, rõ ràng có ý thăm dò. “Trước kia bà ngoại tôi ở căn nhà đó, sau này bà cũng mất tại đó.

Nhưng mà là mất tự nhiên, hình như do bệnh tim bột phát. Tôi lo mấy cô gái sợ cái đó.”

Anh ta chưa nói hết nhưng tôi đã nghe thấy tiếng “lộp cộp” vang lên trong tim, như có vật gì đó rơi vào cái hang ngay cạnh mình, phát ra âm

thanh khiến người ta không lạnh mà run lên cầm cập. Tại sao mùa đông ở Ly Thành lại lạnh như thế, hít thở quá mạnh cũng khiến lục phủ ngũ tạng như muốn đóng băng.

“Em lạnh sao? Ai bảo em mới sáng sớm đã tắm nước lạnh.” Thiệu Khải phát hiện ra sự bất thường ở tôi, đặt tay lên trán tôi. “Không sốt đấy chứ?”

“Em không sao, chỉ thấy hơi lạnh thôi. Tôn Diệc, làm phiền anh rồi, bọn em sẽ ở chỗ anh.”

Thiệu Khải ngạc nhiên nhìn tôi rồi cười.

Tôi biết, anh cho rằng tôi đang cố tỏ ra rần rỏi. Nhưng điều tôi đang nghĩ lại là, nếu một người đến cái chết cũng không sợ thì còn sợ gì ma quỷ.

Cái tôi sợ chỉ là sự thật quá đỗi giống nhau ở khắp mọi nơi, sợ chúng sẽ lôi tôi vào bẫy ký ức.

“Đây, chính là nơi này.” Ngồi xe một lúc lâu, cuối cùng cũng đến được một nơi xa thành phố, khắp nơi đều là nhà kiểu tứ hợp viện. Tôn Diệc dẫn chúng tôi đến trước cánh cổng lớn bằng sắt, dùng chìa khóa mở cửa rồi đưa chúng tôi vào. Tất cả có ba phòng, đồ đạc bên trong vô cùng đơn giản. Có thể nhìn ra đã rất lâu rồi không có người ở, khắp nơi bụi bám dày đặc. Tôi kiễ chân mở chiếc cửa sổ bé tẹo trên tường, bụi bắn lập tức bay đầy. Tuy cũ kỹ nhưng tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.

“Hai anh đi mua chút gì ăn đi, em dọn dẹp ở đây.” Tôi hạ chiếc ba lô không to lắm trên lưng xuống, bên trong là toàn bộ hành lý của tôi, lấy ra quyển sổ, viết những thứ cần thiết lên một tờ giấy rồi đưa cho Thiệu Khải.

“Một mình em dọn dẹp?” Hai người đồng thanh hỏi. “Không dọn hết em sẽ nhờ hai người giúp, nếu không muốn ở nhà nghỉ thêm vài tối nữa thì mau đi đi.”

Đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, tôi lấy tiền trong ba lô đưa cho họ. “Em mang nhiều tiền, dùng tiền của em trước đi.”

“Em cứ giữ lại mà dùng.” Thiệu Khải không cầm, kéo tay Tôn Diệc đi. “Vây lát nữa bọn anh về đưa em đi ăn.”

Căn hợp viện xám xịt và tĩnh lặng như bức tranh bút chì, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi. Sự trống rỗng bỗng nhiên ủa tới khiến tôi có thời gian nhớ lại mọi việc đã xảy ra trong hai ngày ngắn ngủi vừa rồi. Nhưng tất cả

những gì tôi nhớ được chỉ là An Thành mà tôi nhìn thấy lần cuối cùng trước khi bước lên tàu hỏa, tĩnh lặng tuyệt đối, bầu trời không trăng không sao ôm gọn cõi nhân gian vào trong bức bình phong vô hình, thế mà tôi lại lựa chọn Ly Thành. Sau một ngày một đêm nửa tỉnh nửa thức trên tàu, cuối cùng tôi cũng tự quăng mình vào một cuộc sống hoàn toàn mới.

Nó không đẹp, không an toàn, thậm chí còn không cho mình cảm giác thân thuộc, nhưng nó lại là lựa chọn của tôi trong lúc mê muội. Tôi vốn nghĩ giả sử ngay từ đầu không đi ký thác hy vọng thì hiện thực sẽ trả lại càng nhiều sự tuyệt vọng. Chỉ có điều tôi đã đánh giá thấp bản thân, đánh giá thấp vận mệnh. Nó ném cho tôi một sợi dây vào lúc tôi chuẩn bị ngã tan xương nát thịt trong một cái động sâu hun hút, và tôi, trái với tính cách thường ngày của mình, đã nắm chặt lấy nó. Nhiều lúc tôi đã nghĩ đó không phải là tôi, bởi vì tôi phải lờ đi sự tồn tại của sợi dây đó mới đúng.

Tôi dọn dẹp không ngừng nghỉ từ ba giờ chiều đến bảy giờ tối, cuối cùng cũng lau dọn sạch sẽ ba căn phòng, sân cũng được quét dọn và cọ rửa sạch sẽ. Tôi ngồi dựa lưng vào tường, ngủ thiếp đi. Chỉ tiếc rằng vừa ngủ được một lát thì đã bị tiếng mở cửa đánh thức. Tôi mơ hồ mở mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy Thiệu Khải đứng trước mặt.

“Bọn anh về rồi, em ở đây...”

“Em rốt cuộc có sợ lạnh không mà lại ngủ ở ngoài sân?” Thiệu Khải cúi người, một cánh tay vững chãi vòng qua ôm lấy người tôi. “Vào trong đã rồi nói.”

“Không cần, em...” Muốn đứng dậy nhưng phát hiện ra mình không còn chút hơi sức nào, tôi chỉ còn cách để mặc anh dìu vào trong căn phòng chỉ có chiếc giường sắt và sàn gỗ.

“Sớm biết em thế này anh đã mang chút gì về cho em ăn rồi, để khỏi phải lo lắng.” Thiệu Khải quay lại nói với Tôn Diệc đang đứng ngoài cửa: “Nếu không thì ngày khác đi, hôm nay thật sự...”

“Có chuyện gì sao? Không phải lo cho em, em không sao.”

“Ra ngoài ăn cơm, tiện thể gặp gỡ vài người bạn. Thôi vậy, hôm nay em mệt rồi.”

“Em đi cùng anh.”

“Em... thật là...” Thiệu Khải bất lực than nhẹ, giơ tay vỗ vỗ đỉnh đầu tôi. “Vậy thì em ngủ một chút đi đã.”

Sự ấm áp bất ngờ này khiến tôi đứng như trời trồng, không biết nên làm thế nào. Thiệu Khải là người tốt, có lẽ bởi lúc trước có cảm giác như vậy nên tôi mới có hành động bột phát đi đến Ly Thành cùng anh, hơn thế nữa, chỉ trong thời gian ngắn ngủi ở cùng nhau tôi còn phát hiện thêm rằng anh không phải là người đáng ghét, trái lại là người dịu dàng và biết cách bày tỏ tình cảm. Tôi cố gắng mỉm cười với anh. “Em đói rồi, muốn ăn cái gì đó.” Anh không ngờ được tôi nói như vậy, lại một lần nữa bị tôi chọc cười.

“Haizz, sao anh lại dễ cười đến thế?”

Bàn tay ấm áp tràn đầy yêu thương kéo đầu tôi lại gần phía anh, liền sau đó là một nụ hôn của anh đặt lên môi tôi. Loạt hành động xảy ra quá nhanh, tôi mở to mắt không nói nên lời, điều duy nhất mà tôi ý thức được lúc đó là khi đầu lưỡi anh khẽ tách môi tôi ra thì bàn tay còn lại của anh ôm chặt lấy tôi.

Nụ hôn này khác hoàn toàn với nụ hôn bờ ngõ ngại ngùng khi còn nhỏ, giờ đây đã là người trưởng thành, nụ hôn cũng vì thế mà tràn đầy sự chiếm đoạt. Anh cứ hôn như vậy đến khi tôi gần ngạt thở mới đột ngột buông tôi ra rồi chạy ra ngoài nhún nhún vai với Tôn Diệc đang vờ nhìn trời mây. “Đi thôi!”

Quay lưng lại phía Thiệu Khải, tôi cắn môi nhắm chặt mắt, sau đó đứng dậy làm ra vẻ như chưa hề xảy ra chuyện gì và đi ăn cùng họ.

Chúng tôi gặp A Mao và Tiểu Triết trong quán lẩu, đều là những người trạc tuổi nhau nên chỉ một lúc sau đã nói chuyện rất thoải mái. Hóa ra Tôn Diệc biết Thiệu Khải đang muốn thành lập ban nhạc nên đã đặc biệt giới thiệu hai người này cho anh, một người chơi trống, một người chơi keyboard.

“Thế bây giờ hai người đó đang sống ở đâu?” Thiệu Khải hỏi.

“Bọn họ giống các cậu.” Tôn Diệc tiếp lời. “Vì thế tôi mới nghĩ chỗ đó vẫn còn phòng, mọi người hãy dọn đến ở cùng nhau.”

“Được thôi, cứ quyết định vậy đi.” Thiệu Khải dường như rất vui mừng, một tay ôm chặt lấy tôi. “Cả nhà sống chung không có vấn đề gì đúng

không?”

Tôi cười gật đầu.

Tất cả mọi việc đều xảy ra và được sắp xếp với một tốc độ chóng mặt, nhanh hơn dự đoán của tôi tới vài năm ánh sáng. Tôi cũng không muốn nghĩ ngợi, chấp nhận dường như là điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ. Có điều vốn muốn sống yên tĩnh, nhưng bỗng dưng lại phải sống cùng rất nhiều người, cuối cùng tôi cũng tin rằng cuộc sống của mỗi người thực chất đều được tạo thành bởi sợi dây liên hệ với rất nhiều người khác.

Kỳ thực sau khi biết được câu chuyện của mỗi người trong họ, tôi lại càng chắc chắn tất cả những điều này đều là số phận.

Tối hôm đó có những biến cố trời diên đất đảo, bao gồm cả việc một cô gái trở thành phụ nữ. Tôi nhắm chặt mắt suốt toàn bộ quá trình, cố gắng trấn áp sự đau đớn và hơi thở của mình nhưng cuối cùng tôi vẫn kêu lên. Lúc mọi việc kết thúc, Thiệu Khải trầm ngâm lau vết máu trên ga giường rồi lại gần hôn tôi. Tôi có thể cảm nhận được rõ rằng tất cả đều xuất phát từ trái tim anh.

Chỉ có điều... Nếu như có thể, tôi thích cùng anh diễn kịch hơn. Diễn xong, hai người có thể đi về hai hướng ngược nhau mà không cần nhìn lại.

Tôi chỉ cần khoảng ba tháng là đã thích nghi hoàn toàn với cuộc sống ở thành phố này. Tôi bắt đầu cười nói giống như xưa. Tôi căm ghét mạng sống dai dẳng của chính mình. Bọn Thiệu Khải đã nhận lời biểu diễn cho hoạt động của một công ty, mỗi khi gần đến dịp lễ tết công việc đặc biệt nhiều, nhưng cũng có khi vài tháng liền không có thu nhập. Cuộc sống của chúng tôi luôn ở trong tình trạng cố gắng duy trì qua ngày, thậm chí lúc bắt đầu, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi đó còn khó bảo đảm.

Thế giới này vĩnh viễn không phải là một nơi tươi đẹp và công bằng, điều nó giỏi nhất là khiến mọi người phục tùng nó. Con người ngây thơ dần trở nên phức tạp, con người nhiệt tình trở nên lãnh đạm, con người thuần khiết trở nên nhơ nhuốc. Nó cũng quen với việc tạo nên các mối quan hệ thôn tính, người giàu bóc lột người nghèo, thương gia lừa bịp khách hàng, thậm chí ngay trong cùng một ngành nghề cũng phân sang hèn.

Có lẽ nhóm Thiệu Khải không hợp với xã hội này nhất. Họ ngây ngô, họ liều lĩnh, họ kiên cường, quan trọng nhất, họ còn lương thiện. Ví dụ họ đi làm công, mỗi ngày đều lĩnh lương cố định là một chuyện, nhưng họ lại khăng khăng gia nhập lĩnh vực hỗn tạp nhất và còn không hề được bảo vệ.

Lần đầu tiên thấy anh trở về cùng vết thương trên người, tôi không chú ý lắm. Nhưng về sau càng ngày càng nhiều, tôi mới ý thức được có điều gì đó không bình thường, nhưng bất luận hỏi họ là ai, họ đều nhất nhất nói dối tôi. Vì điều đó tôi còn cãi nhau với anh, yêu cầu anh phải biết tự lo cho bản thân. Lần nào anh cũng đều cười cho qua chuyện.

Giấy không gói được lửa, cho dù ngọn lửa có bị chôn vùi như thế nào chẳng nữa thì cũng có ngày nó bùng phát. Có điều tôi không nghĩ được rằng, lâu như vậy tôi mới biết được sự thật, biết được Thiệu Khải phải đối mặt với điều gì ở những chỗ không có tôi. Sau khi Thiệu Khải làm lễ tang cho bố và giải quyết việc gia đình trở về, một thời gian rất lâu sau đó tinh thần anh vẫn không khá lên được, tôi thường thấy anh ngồi đờ đẫn một mình. Thấy rằng không thể cứ tiếp tục như vậy, tôi liền chạy tới quỳ xuống trước mặt anh.

“Này, anh không nói chuyện, em cảm thấy rất lạnh lẽo.”

“Anh có không nói chuyện đâu.”

“Đúng đúng đúng. Anh có nói chuyện, “được”, “ừ”, “đúng”, “không sao”. Có thể nói nhiều hơn được không?”

“Anh không sao.” Thiệu Khải xoa đầu tôi. “Thật sự không sao.”

“Anh xem anh xem, lại là câu đó.” Tôi dịch người ngồi xuống cạnh anh, cố ý mở to mắt chống cằm nhìn anh. “Làm theo em.”

“Xấu lắm.”

“Này, chưa có ai nói em xấu đâu đấy. Anh cười đi, khi em làm thế này, tất cả mọi người đều cười đấy.”

“Còn có ai?” Thiệu Khải đã bị tôi chọc cười. “Ngoài anh ra còn có ai?”

Không có cách che giấu sự bối rối trong mắt, tôi lập tức giả bộ giận dỗi quay lưng lại phía anh. “Xem ra không cần lo lắng rồi, còn biết ghen nữa.”

“Chắc chắn bạn trai cũ của em là người rất tốt.” Anh ôm tôi từ phía sau, đặt cằm lên vai tôi. “Chắc chắn rất thương em, đúng không?”

“Thiệt Khải...” Tôi đặt tay mình lên mu bàn tay anh rồi quay người vùi mặt vào ngực anh. “Anh tốt với em nhất, thật đấy.”

Anh cúi đầu áp mặt vào trán tôi thì thầm: “Đồ ngốc!” Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, bên cạnh tôi không có người, trên gối để một tờ giấy viết: “Bọn anh ra ngoài rồi, nhìn em ngủ ngon như lợn con say sữa nên anh không nỡ gọi. Em nhớ ăn cơm đấy nhé”.

Anh mới giống lợn, chữ viết như học sinh tiểu học. Tôi công kích lại tờ giấy, khoe môi cong lên thành một nụ cười. Tôi quần chần ngồi dậy. Thời tiết bên ngoài rất đẹp, lát nữa sẽ đi siêu thị mua đồ ăn. Vừa nghĩ vậy tôi vừa lật mặt sau tờ giấy lại, viết vài dòng lên mặt giấy trắng tinh.

Khúc Thành!

Anh đã nhìn rõ cuộc sống hiện tại của em rồi đúng không? Em thật sự thấy rất mãn nguyện. Rất nhiều lúc em nghĩ, nhất định là anh sợ em cô đơn nên mới để anh ấy bước vào thế giới của em. Sau khi anh đi, con người vốn không có lòng tin vào bất cứ điều gì là em đây bắt đầu tin vào số mệnh, duyên phận, linh hồn, tin rằng anh đang ở nơi nào đó thật hạnh phúc, có lẽ phải tin tưởng trước mới có thể trở thành sự thật. Điều này cũng là anh dạy em.

Khúc Thành, thật sự là số lần nhớ đến anh của em đã giảm, có điều vẫn còn vài thói quen chưa sửa được, đôi khi còn hốt hoảng cho rằng anh vẫn ở đó, nhưng rõ ràng đã bao nhiêu năm trôi qua. Gần đây hình như ngày càng nhiều người biết tới sự tồn tại của anh trong trái tim em, có lẽ bao gồm cả Thiệt Khải, thậm chí trong vài khoảnh khắc em còn nghĩ anh ấy đã biết hết mọi chuyện. Em nhớ anh từng nói, người chúng ta muốn giấu giếm, muốn lừa gạt lại luôn là người hiểu rõ mọi chuyện nhất.

Anh chưa từng đến Ly Thành đúng không? Lúc đầu em nghĩ nó là thành phố u ám chết chóc, nhưng càng ngày em càng thấy trong nó có một sức sống mãnh liệt, lạnh lẽo chỉ là cái vỏ bề ngoài. Có lẽ em cũng có thể yêu nó, quen với nó.

Em hy vọng không lâu nữa em có thể dũng cảm trở về để nhìn ngắm anh. Nhất định sẽ có ngày đó. Em chỉ muốn cười và bước đến trước mặt anh, không biết chừng anh ấy sẽ đi cùng em. Khúc Thành, chúc anh hạnh phúc!

Em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh!

Trần Mộng.

Sau khi đến Ly Thành tôi mới biết có siêu thị cung cấp xe buýt riêng miễn phí, cũng bởi thế nên tôi mới phát hiện ra mình không hiểu chút gì về thế giới cả. Vốn có rất nhiều rất nhiều người đã sống như vậy, họ vì muốn tiết kiệm chút tiền đi xe buýt công cộng mà tình nguyện đứng ngoài trời lạnh căm căm để chờ xe buýt miễn phí vốn chỉ xuất hiện vào vài khung giờ trong ngày và thường xuyên thay đổi lịch; họ không để ý tới kiểu nói năng khô khốc cứng nhắc và ánh mắt thiếu thiện cảm của nhân viên siêu thị, chỉ chờ có dịp là trộm vài túi đường viên và mấy quả hạch bỏ vào túi áo, trước đó còn không quên ném thử; lấy đồ xong đi được vài bước họ lại thấy không đáng làm thế, liền tiện tay vứt lại trên một giá đồ bất kỳ nào đó, chỉ khổ các nhân viên dọn dẹp. Nếu đưa họ lên tivi để tất cả khán giả cùng xem thì mỗi người bọn họ đều là điển hình đáng ghét: keo kiệt cực độ, dung tục, chua ngoa, hiếu thắng, lại còn thói ghen ăn tức ở. Tuyệt kỹ duy nhất mà họ thành thạo chính là sinh tồn. Vì thế họ mới chính là người phát ngôn tốt nhất cho cuộc sống. Họ chính là đa số những người sống quanh chúng ta, thậm chí chính là một phần con người chúng ta hiện tại hoặc chính là tương lai của chúng ta.

Nơi tôi ở hiện tại có tuyến xe buýt miễn phí đi siêu thị, mỗi lần đến đó tôi đều ngồi cùng xe với một nhóm các bà nội trợ lớn tuổi hoặc phụ nữ trung niên. Lúc đầu cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể thích ứng được, nhưng theo thời gian, tôi cũng quen dần. Một lần, trên xe có hai mẹ con nhà nọ cãi nhau. Đứa con gái hơn mười tuổi vẻ mặt tràn đầy bất mãn, trách mẹ sao cứ phải lên chiếc xe này. “Chỉ có một đồng thôi, nếu ngồi xe kia chúng ta đã đến nơi từ lâu rồi, đợi cả nửa ngày, có đáng không?”

“Con chưa lấy chồng chưa biết gạo củi đắt!” Người mẹ lớn tiếng mắng lại con rồi đột nhiên nghiêng đầu nhìn sang tôi ở chéch phía đối diện, chỉ vào tôi và nói với đứa con gái: “Con nhìn cô gái kia đi!”

Tôi cười ngượng nghịu. “Cô đừng nói vậy, trước kia cháu cũng thế.”

“Cô nhìn thấy cháu mấy lần rồi, lần nào cũng đi một mình. Cháu sống một mình sao?”

“... Vâng!” Tôi chỉ còn cách tùy cơ ứng phó. “Cháu đi làm công, thuê nhà ở đây.”

Người phụ nữ vừa rồi còn mắng con rất hùng hổ, giờ lại bắt đầu quay sang tôi: “Tuổi còn trẻ thế này, thật không dễ dàng gì.”

Tôi thật không biết phải phản ứng thế nào, chỉ còn cách im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đồ ăn trong siêu thị đắt hơn bên ngoài một chút nhưng vừa nhìn qua đã thấy tươi và sạch hơn, nên tôi thi thoảng cũng đến đó mua. Tôi lấy túi đựng cà chua và dưa chuột, trứng chắc sẽ mua ở bên ngoài. Khi đi qua quầy bánh mì, tôi dừng lại nhặt mấy cái bỏ vào làn, nhất định phải làm cho ba người bọn họ có thói quen ăn sáng, hoặc ít nhất trước khi ra ngoài cũng phải mang thứ gì theo để ăn.

Tôi thích đi lung tung trong siêu thị bởi có về sớm thì bọn Thiệu Khải cũng chưa về, chỉ một mình tôi ở nhà. Bên trái cổng siêu thị là khu bán sách và băng đĩa. Tôi đặt làn xuống đất rồi lật qua sách trên giá. Thực tình tôi cũng không xem kỹ tên sách và tác giả, chỉ là tiện tay cầm một cuốn gần nhất lên xem. Khi mở ra, bốn chữ màu đỏ nổi bật trên nền giấy trắng ở trang bìa giả đập vào mắt. Tôi bị bốn chữ đó cuốn vào, đứng bất động tại chỗ.

Tặng bố của con!

Tôi nhớ đến niềm yêu thích sách của bố, nhưng ý nghĩ này lại giống như một vật cứng đập mạnh vào đầu tôi. Tôi cuống quýt đặt lại quyển sách lên giá rồi đi tính tiền. Tôi muốn về nhà thật nhanh, muốn nhìn thấy nụ cười của Thiệu Khải, chỉ như vậy mới khiến tôi không nghĩ linh tinh nữa.

Về đến nhà tôi phát hiện cổng đang mở, bên trong có tiếng nói chuyện. Thiệu Khải về sớm thế cơ à? Tôi vui mừng xách đồ vào trong. “Các anh về...”

“Cậu muốn đánh chết tôi à? Đau!”

Câu nói vang lên cùng lúc với câu chào của tôi khiến tôi lập tức đứng khựng lại. “Các anh... làm sao thế?”

Bọn Thiệu Khải đang đứng trong phòng tập, lưng quay về phía tôi. Nói một cách chính xác thì Thiệu Khải ngồi còn A Mao và Tiểu Triết hai người

đứng hai bên. “Mộng Nhi, em đừng lại gần, đi về phòng đi, ngoan!”

Anh không nói câu này thì thôi, lần nào anh nói từ “ngoa” là lần đó có việc anh không muốn cho tôi biết. Trực giác mách bảo tôi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Anh lại...” Tôi vút đồ xuống sàn rồi chạy lại chỗ anh, lập tức thất kinh bởi khung cảnh trước mắt. “Sao vậy? A...”

Nửa mặt trái của Thiệu Khải đầy máu, không thể nhìn ra vết thương có sâu hay không, máu vẫn còn chảy ròng ròng xuống ướt cả quần áo. Tôi ngẩng lên nhìn A Mao và Tiểu Triết, phát hiện ra trên mặt họ cũng có vết thương, nhưng không nghiêm trọng. “Rốt cuộc có chuyện gì? Hai người! Mau nói!”

“Em đừng hỏi chúng, không sao, chảy chút máu thôi mà. Anh không muốn làm em sợ.” Thiệu Khải lấy tay chạm vào miệng vết thương ra vẻ không sao, nhưng không chịu được nên lông mày khẽ nhíu lại.

“Anh đừng chạm tay vào... Đi, đi bệnh viện.”

“Vừa rồi bọn em bảo đi bệnh viện nhưng anh ấy nhất quyết không đi.” A Mao nói một cách thận trọng, tôi đột nhiên tức giận đánh cậu ta.

“Các người chết cả rồi à, anh ấy không đi các người còn không lôi anh ấy đi!”

“Mộng Nhi!”

“Anh... Thôi được rồi. Chúng ta về phòng, em giúp anh xử lý vết thương, được không?” Tôi thấy lúc này tốt nhất không nên chọc vào tính khí nóng nảy của Thiệu Khải, liền dịu dàng quay lại nói với hai người có vẻ mặt vô cùng kỳ lạ ở phía sau: “Mau mang cho tôi băng, gạc, cồn, thuốc tím, thuốc đỏ. Không cần biết là đi mua hay đi mượn, ngay lập tức!”

May mắn là tốc độ làm việc lần này của hai người họ nhanh ngoài sức tưởng tượng. Tôi vừa đặt Thiệu Khải ngồi xuống giường, họ đã mang hộp thuốc vào rồi lập tức chạy về phòng mình. Tôi cũng không hỏi đã mượn ở nhà ai, có dọa người ta chết khiếp hay không. “Xem ra sau này cũng phải chuẩn bị một hộp, to xác thế này còn đi đánh nhau.” Tôi vốn không biết phải xử lý vết thương như thế nào, nên lúng túng đồ cồn ra gạc để lau vết

máu rồi xem qua miệng vết thương. “Đau quá thì anh bảo em, em sẽ nhẹ tay.”

“Em lúc nào cũng giỏi hơn hai đứa nhóc kia.”

Vết thương của Thiệu Khải kéo dài từ trán tới thái dương, thậm chí bên trong còn có mảnh thủy tinh vỡ. Từ đầu tới cuối Thiệu Khải luôn cau chặt mày, nhưng nhiều nhất chỉ thở mạnh một tiếng chứ không kêu đau. Anh càng thế tôi lại càng không dám mạnh tay, ngay cả bàn tay cầm gạc của tôi cũng bắt đầu run lên bần bật.

“Em kệ anh đấy!” Thật sự không thể tiếp tục nữa, tôi vứt đồ sang một bên rồi quay mặt đi không thèm nhìn anh.

“Sao vậy? Lại đây, cho anh ôm một cái nào.” Thiệu Khải giơ tay kéo đầu tôi vào lòng, chắc nhìn thấy mắt tôi đỏ hoe nên anh trở nên luống cuống. “Không sao không sao, em nhìn xem đã không còn chảy máu nữa. Anh biết là em thương anh mà.”

“Ai thèm quan tâm anh sống hay chết...”

“Không thèm quan tâm đến anh thì sao em lại chực khóc? Nào, cười một cái nào.”

Tôi sắp sửa bật khóc. Thiệu Khải chạm đầu ngón tay vào mắt tôi rồi lại dùng sức ôm chặt lấy tôi. “Không khóc không khóc. Ngoan! Bôi thuốc là sẽ khỏi. Nhanh nào, nếu không anh thật sẽ chảy máu đến chết đấy.”

Tôi hít một hơi sâu rồi cắn chặt răng tiếp tục bôi thuốc cho anh, cuối cùng dùng băng cố định lại.

“Em sợ bị lây!”

“Nếu vết thương này ở trên người em thì sẽ đưa em đến ngay bệnh viện. Như vậy anh không bị lây.”

“Anh...” Tôi giơ tay ôm chặt anh, áp mặt mình vào ngực anh. “Anh có thể đối xử tốt hơn với bản thân không? Hay là cứ làm thế vì em được không?”

“Nha đầu ngốc!”

“Nói cho em biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là đánh nhau một trận thôi. Nhưng nếu bị sẹo thì thật sự sẽ thảm đấy. Khuôn mặt đẹp trai ai nhìn cũng yêu của anh sẽ bị hủy hoại

mất.”

“Đẹp cái đầu anh ấy.” Tôi không nhìn được giơ tay đánh anh một cái thật nhẹ, nhưng anh lại tỏ ra đau đớn. “Trên người anh vẫn còn vết thương đúng không? Cởi quần áo ra em xem nào.”

Thiệu Khải nắm chặt bàn tay đang định cởi quần áo của anh một cách quyết đoán rồi dùng vẻ mặt vô cùng đểu giả hỏi lại tôi: “Này cô, thói quen tùy tiện cởi quần áo người khác này là ai dạy cô vậy?”

“Anh... Em...”

“Ồngốc, anh giả vờ đấy, thế mà cũng không nhận ra.” Thiệu Khải bị vẻ mặt vừa tức giận vừa bất lực của tôi làm cho cười ngất. “Anh buồn ngủ, em để anh ngủ chút đi.”

“Cũng được, lát nữa ăn cơm em sẽ gọi anh. Chậm thôi, đừng đụng vào vết thương.”

“Ừ!” Thiệu Khải gật đầu nghe lời, nằm xuống rồi còn đưa tay sờ lên mặt tôi. “Nghe lời anh, không được khóc.” Tôi ngồi cạnh giường ngắm anh, đến tận khi chắc chắn anh đã ngủ mới nhẹ nhàng cởi quần áo anh ra.

Đúng như tôi dự đoán, trên vai anh có một mảng thâm tím. “Anh mới là đồ ngốc. Chỗ đau nhất tại sao lại lừa em...” Tôi cúi xuống hôn lên vết thương của anh, nước mắt theo đó rơi xuống lã chã.

Thiệu Khải ơi Thiệu Khải, từ trước đến giờ anh đều không biết rằng em thực sự mong anh sẽ đối xử tốt với bản thân hơn một chút, em muốn anh đừng làm điều gì cho em cả. Đối với em, những điều anh đã làm thật sự quá nặng nề, anh cho em những thứ tốt nhất, vì em mà bị thương, khiến em càng ngày càng thấy mình giống như tội nhân. Nếu có thể, em muốn anh đừng có tình cảm sâu đậm như vậy với một người qua đường như em. Vậy em mới có thể nói với bản thân rằng nếu em rời xa anh, có lẽ anh sẽ sống tốt hơn.

Nhưng hiện tại, anh muốn em phải làm sao đây? Đứng dậy bước ra ngoài, cố gắng đóng cửa thật khế, lúc quay lại tôi giật thót người vì Tiểu Triết đang dựa tường đứng bên ngoài. “Cậu đứng đây lâu chưa?”

“Anh Khải...”

“Ngủ rồi, hiện tại không có chuyện gì. Nhưng anh ấy bị thương quá nặng, chắc không nhanh khỏi được. Nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy thế nào cũng không chịu nói.”

“Trần Mộng, xin lỗi, vết thương trên mặt anh ấy là em... là em làm. Xin lỗi!”

“Cậu nói cái gì?” Tôi cảm thấy máu trong người như ngừng chảy, khi định thần lại tôi bất giác siết chặt nắm tay.

“Chị muốn đánh thì đánh đi, em thật sự không cố ý. Em không ngờ rằng anh ấy lại chạy đến chặn...”

“Cậu nói lại cho tôi rõ từng từ xem.”

“Đám người đó không phải là người. Họ dựa vào hợp đồng muốn thao túng bọn em. Thực tế đã có một lần họ nợ tiền bọn em, nói rằng lần sau sẽ trả tất, bọn em không nói gì. Hôm nay vừa đến đó một lúc họ đã nói bọn em không có việc gì nữa, có thể đi. Bọn em đến lấy tiền, kết quả họ nói họ cũng không kiếm được tiền, còn lòi ra năm mươi đồng vứt trước mặt bọn em... Chị cũng biết tính anh Khải, bọn em vốn không muốn đánh nhau, chỉ muốn lấy thứ bọn em đáng được hưởng. Không ngờ vừa cự cãi được hai câu thì họ liền gọi ngay bảo vệ tới, nói rằng bọn em đến gây chuyện.”

“Sau đó thì sao?”

“Trong tay họ có vũ khí, ra tay lại tàn nhẫn, bọn em không đánh lại được. Sau đó thật sự là bị đánh đến uất ức, em liền nhặt chai thủy tinh bên cạnh ném về phía bọn họ. Em... em không ngờ anh Khải lại đỡ đòn đó.” Tiểu Triết cúi đầu, mái tóc lòa xòa che kín mắt cậu ta. “Lúc đó, vừa nhìn thấy máu bọn họ cũng hoảng sợ, ba chân bốn cẳng chạy trốn hết. Khi bình tĩnh lại em mới thấy sợ, nếu em thật sự đánh trúng một người trong bọn họ... thì bây giờ em đã ở đồn công an rồi, ngay cả người đến nộp tiền bảo lãnh cũng không có...”

Nghe xong câu chuyện, tôi cảm thấy có gì đó chẹn ngay ở cổ họng, tôi thử ấn ấn cổ, vẫn thấy thật khó thở. “Tiểu Triết, cậu nên biết...” Tôi do dự vỗ vai cậu ta. “... Nếu hôm nay cậu có mệnh hệ gì, dù thế nào đi nữa chúng tôi cũng sẽ mang tiền đến cứu cậu, vì vậy... cậu không cần thấy khó nghĩ, hiểu không?”

“Trần Mộng, việc ngày hôm đó, xin lỗi. Hôm nay ai cũng có thể nhìn ra chị thật sự hoảng sợ.”

“Tôi quên lâu rồi.” Tôi cười. “Tôi đi nấu ăn, cậu vào trông anh ấy giúp tôi, tôi sợ anh ấy ngủ say sẽ chạm vào vết thương, còn nữa, hai người cũng bôi thuốc đi.”

Đặt nồi lên bếp, cho dầu vào, nhưng tôi lại đứng ngây ra không biết nên làm gì tiếp theo. Ngón tay như sắp rơi vào trong nồi, một giọt nước mắt lăn xuống khiến bọt dầu nóng cuộn lên chạm vào ngón tay. Tôi vội vàng cho tay vào miệng, khóc không ra tiếng.

Nấu xong cơm trở về phòng, tôi không nỡ gọi anh dậy. Thiệu Khải, rốt cuộc là anh ngốc nghếch hay thông minh đây? Nếu như anh ngốc nghếch, tại sao lại có thể phản ứng nhanh như vậy? Nhưng một người không biết cách tự bảo vệ bản thân có được coi là thông minh không? Tôi đưa tay khẽ vén tóc trên trán anh, chợt phát hiện thấy điều bất thường. “Thiệu Khải, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, anh đang sốt!”

“Sao vậy...”

“Anh đang sốt! Dậy mau, em đưa anh đi bệnh viện, mau lên!”

“Không cần... Em để anh ngủ một giấc là được rồi, sốt một chút rồi lại khỏi.”

“Là anh cố ý có đúng không?” Sự nhẫn nại cả một buổi tối cuối cùng cũng bùng phát, tôi nhảy xuống khỏi giường đạp cửa bước ra ngoài, sau đó ngồi ở ngoài cửa áp mặt vào hai đầu gối.

“Em sao thế? Sao em lại phản ứng dữ dội thế...” Thiệu Khải đuổi theo, quỳ xuống trước mặt rồi nâng cằm tôi lên. “Sao lại khóc thế này? Anh đau hàng, anh đau hàng được chưa?”

“Em cầu xin anh, anh đừng dọa em...”

“Mộng Nhi...”

“Em xin anh, anh đừng dọa em, anh không thể xảy ra chuyện được...”

“Anh xin em.”

Cảm giác quen thuộc dội lên trong ký ức, dễ dàng đánh gục tinh thần tôi. Cảm giác xé tim rách phổi đó khiến tất cả sự việc trước mắt không còn ý nghĩa, bao gồm cả Thiệu Khải đang ôm chặt lấy tôi. Sự lặp lại này khiến tôi

sợ hãi, thậm chí tôi bắt đầu không thể phân biệt được đâu là quá khứ đâu là hiện tại, ý thức tôi dần trở nên mơ hồ.

“Thiệu Khải!” Tôi mở bừng mắt, muốn ngồi dậy nhưng một đôi tay mềm mại lại ấn tôi xuống gối. Giọng điệu trách móc của Thiệu Khải vang lên bên tai: “Nha đầu gối, em cũng bị sốt cao đấy biết không?”

“Em?” Bây giờ tôi mới ý thức được hình như mình đang ở bệnh viện. “Em không nhớ...”

“Em dọa anh chết khiếp, khóc đến mức ngất đi. Bây giờ thành ai chăm sóc ai?” Bàn tay Thiệu Khải dừng lại trên trán tôi. “Sốt suốt một đêm, cuối cùng cũng hết rồi.”

“Anh thì sao? Anh cũng sốt, còn nữa, anh...” Tôi lúng túng ngồi dậy, Thiệu Khải lập tức ngồi xuống cạnh giường rồi ôm lấy tôi, cuối cùng tôi cũng thấy an tâm được một chút. “Nhờ ơn trời Phật, em bị nhẹ hơn anh nhiều. Mộng Nhi...”

“Vâng?”

“Hôm qua thực sự em đã dọa được anh đấy.” Tay anh luồn vào tóc tôi, tôi nghe thấy nhịp đập của trái tim anh. “Sau này không được như thế nữa.”

“VẬY anh cũng phải đồng ý với em không bao giờ được đùa với cơ thể mình nữa, được không? Anh đồng ý với em, nhất định anh phải chết sau em, được không?”

“Em đang nói linh tinh cái gì thế? Em bị làm sao vậy?” Thiệu Khải tách người tôi ra một chút, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi chỉ lắc đầu rồi lại vùi mặt vào ngực anh.

Em chỉ sợ mà thôi. Nếu như anh chết sau em có lẽ anh mới hiểu được cảm giác trong lòng em. Nhưng, em làm sao nỡ để anh phải một mình gánh chịu những ngày tháng đen tối như ngày tận thế đó?

CHƯƠNG 5: CÓ LẼ EM NÊN LÀM GÌ ĐÓ CHO ANH

Nói tóm lại, Ly Thành là một nơi có thu nhập bình quân đầu người không cao, có nhiều người làm công đến từ các thành phố khác, nhà cao tầng cũng vô cùng ít, còn chưa hề xuất hiện bóng dáng nhà chung cư. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, những biển hiệu màu sắc rực rỡ của quán bar và vũ trường lại có ở khắp mọi nơi. Có lúc lại nhớ về An Thành, khi đó nhà tôi và những nhà bên cạnh chắc chắn không thể xếp vào hàng giàu có, nhưng từ nhỏ tôi đã có phòng riêng, trong nhà có nhà vệ sinh và phòng tắm. Nhưng tivi vẫn là loại hai mươi một inch cũ kỹ bởi Trần Niên không thích xem tivi. Bây giờ tôi và người khác cùng sống trong một căn hợp viện mà cứ một khoảng thời gian lại có tin đồn là sắp bị tháo dỡ, thậm chí có lần đã thật sự bị dỡ ra, bảo là sẽ xây một khu thương mại ở đây. Nhưng cuối cùng vì vấn đề nhà thầu nên chỉ dỡ nhà của vài hộ rồi lại để đấy, lại còn kiện cáo ra tòa mấy lần. Trong nhà chỉ có bộ bàn ghế gỗ cũ kỹ và chiếc giường sắt rất cao, không có tivi, tủ lạnh, máy giặt, thậm chí ngay cả bếp gas và máy sưởi cũng không có. Tôi đã học được cách nhóm lò ban đêm để khiến đêm đông bớt lạnh lẽo. Muốn tắm phải đến nhà tắm công cộng, ngắm nhìn thân hình hoặc phì nộn hoặc gầy đét của người lạ, có lúc tự dưng cảm thấy sợ hãi khi có quá nhiều người, hơi nước như muốn làm người ta nghẹt thở. May mắn là cạnh nhà có nhà vệ sinh, rất gần, nhưng mùa hè có rất nhiều ruồi nhặng, còn ban đêm thì chỉ có thể dùng bô.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, ngoài khoảng thời gian bỡ ngỡ ngăn ngùi ban đầu ra, tôi lại không cảm thấy khổ cực đến mức không chịu đựng được. Chỉ là những hình ảnh mà mình cho rằng đã không còn tồn tại nữa, theo sự lắng đọng của thời gian, dần dần lại hiện lên trong đầu, chân thực đến mức như đang diễn ra ngay trước mắt.

Tôi và Thiệu Khải đều không dùng di động, tôi để lại di động của mình ở An Thành vào ngày tôi rời nhà. Thậm chí tôi nghĩ anh cũng giống tôi, làm thế để triệt để quên đi những gì của ngày hôm qua. Dù sao thì giới hạn giao

tiếp xã hội của chúng tôi cũng chỉ gói gọn trong mấy người sống xung quanh, căn bản không có nhu cầu gọi điện thoại. Nếu thật sự muốn gọi thì đến bất điện thoại công cộng ở cửa hàng tạp hóa phía trước là được. Thiệu Khải bị thương khoảng một tháng, tôi lén lút tìm số điện thoại của Tôn Diệc, gọi cho anh ta.

“Alô, Tôn Diệc, em là Trần Mộng. Bây giờ anh có thời gian không? Em tìm anh có việc.”

“Anh đang ở trường, cuối tuần anh đến chỗ em rồi nói chuyện. Có gặp không?”

“Em tìm gặp riêng anh, Thiệu Khải không biết.”

“... Ha!” Tôn Diệc trầm ngâm ở đầu dây bên kia. “Trần Mộng, em đừng khiến anh khó xử với anh em đấy nhé!”

Tôi cười. “Anh đi chết đi. Nói địa điểm đi, em đến tìm anh.”

Kết quả là Tôn Diệc hẹn gặp tôi tại một nhà hàng không hề nhỏ, anh ta gọi rất nhiều đồ ăn khiến tôi cảm thấy không thoải mái. “Em không nói là em muốn anh mời ăn cơm.”

“Ăn không hết thì mang về. Chỗ em ở cũng không tiện làm đồ ăn. Thế tìm anh có việc gì?”

Những lời vốn đã được sắp xếp chỉnh tề trong đầu giờ bỗng dưng mắc nghẹn lại nơi cổ họng, có phải do tôi đang do dự không? Tôi hít một hơi thật sâu. “Tôn Diệc, bọn em quả thật đã làm phiền anh quá nhiều rồi...”

“Nếu em gặp anh chỉ để nói những lời khách sáo này, anh sẽ đi ngay lập tức.”

“Anh giúp mấy người Thiệu Khải tìm một công việc chính thức đi. Nhiều hay ít tiền không quan trọng, nhưng ít nhất phải ổn định.”

“Chỉ thế thôi sao?” Tôn Diệc cười cười. “Bố anh có một siêu thị tiện lợi, đúng lúc đang thiếu người kiểm hàng, không vấn đề gì. Nhưng... anh có một điều kiện, nói cho anh biết em và Thiệu Khải quen nhau như thế nào?”

“Sao anh lại hiếu kỳ thế? Chỉ là có một hôm, vào nửa đêm, hai tên lưu manh vừa muốn cướp tiền vừa muốn giở trò với em, đúng lúc Thiệu Khải đi ngang qua nên giúp em. Thế thôi.”

“Lúc đó ai đi ngang qua cũng sẽ làm vậy thôi. Thằng này may thật, chỉ làm thế mà đã được mỹ nữ hiến dâng.”

“Này, anh có quá lời không thế, em nói em hiến dâng lúc nào?” Tôi bật cười, hỏi lại anh ta. “Anh có tin hai bọn em không hề thân quen cho tới khi cùng nhau đến đây không?”

“Không tin!”

Tôi đoán chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời này, nhưng tôi không định tiếp tục nói về điều đó nữa. “Có lúc những điều mắt thấy chưa chắc đã là thật. À, đúng rồi, chuyện em tìm anh anh đừng nói với Thiệu Khải. Anh mà nói, anh ấy sẽ nghe theo. Em đi trước đây.”

“Trần Mộng, nếu không phải em đang cùng Thiệu Khải thì anh sẽ cướp em bằng mọi giá. Em xứng đáng được sống tốt hơn.”

“Cảm ơn!” Tôi nói mà không quay đầu lại. “Có được cuộc sống ngày hôm nay đã nằm ngoài dự tính của em rồi. Nếu sống tốt hơn em sợ mình không xứng.”

Ra khỏi nhà hàng, tôi bước đến bến xe, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng yêu đời. Lúc đi qua cửa hiệu làm tóc chợt nghĩ ra đã bao nhiêu năm rồi không cắt tóc, mái tóc bây giờ dài đến mức bất cứ ai nhìn thấy cũng phải xì xào bàn tán. Thiệu Khải lúc nào cũng thích lấy ngón tay xoắn tóc tôi nghịch. Tóc mái cũng đã dài. Tôi bước vào cửa hiệu yêu cầu chỉnh sửa, nhìn thấy con người đang ở trong gương đã khác hoàn toàn so với trước kia, nét sắc sảo ngỗ ngược trước kia không còn nữa mà thay vào đó là sự trầm ổn.

Có được cuộc sống như hiện tại là điều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Thật đấy!

“Em về rồi.” Trời đã tối, tôi nhảy chân sáo vào nhà. Thiệu Khải kéo tôi lại. “Này, anh làm gì thế?”

“Em đi đâu vậy? Cũng không biết nhắn cho anh một câu.”

“Em không phải trẻ con, anh không cần lo lắng quá mức như thế.” Tôi dụi dụi vào mặt anh. “Em đi ra ngoài đâu phải lần một lần hai.”

“Lần sau nói với anh một tiếng hoặc để lại lời nhắn, được không?” Thiệu Khải hoàn toàn áp chế được tôi. “Tay em cầm gì thế kia?”

“Đồ ăn, bọn anh vẫn chưa ăn đúng không, em ăn rồi.” Tôi lấy đồ ăn ra. “Nguội rồi, em đi hâm nóng.”

Thiệu Khải nhìn tôi, hơi nhếch miệng nhưng cuối cùng không nói gì.

Buổi tối khi trở về phòng, Thiệu Khải kéo tôi ngồi xuống cạnh anh. “Nói cho anh biết, rốt cuộc em đã đi đâu?”

Tôi mím chặt môi không trả lời.

“Từ trước đến giờ em đều không phải là người một mình ra ngoài ăn uống. Mà cứ cho rằng em đã ra ngoài ăn thì một người cũng không gọi nhiều đồ như thế.”

Tôi càng mím chặt môi hơn. “Em không được ăn một bữa ngon hay sao?”

Thiệu Khải quay mặt tôi lại, cúi đầu hôn. “Không phải anh có ý đó. Em ăn gì cũng được, tất cả là tại anh không tốt...” Tôi cắn mạnh vào cổ anh rồi thì thầm: “Đúng là anh không tốt đấy. Mau đền em đi.”

Thiệu Khải khẽ cười một tiếng rồi lật người đè tôi xuống. “Nói, muốn đền cái gì?”

Tôi tháo mái tóc được buộc gọn gàng ra rồi vươn người hôn anh. “Mạng anh...”

Cơ lừa tình một khi đã được thả sẽ khó có cách kiềm chế. Tôi thờ mạnh ghì chặt tấm lưng trần của anh, hưởng thụ bàn tay đang ngao du khắp cơ thể mình. Đèn sáng quá, Thiệu Khải với tay định tắt, tôi liền ngăn anh. “Không cần... Em muốn thế này...”

Sau khi kết thúc, đèn được tắt, trong bóng tối bao trùm không nhìn rõ một vật gì, tôi cảm nhận được Thiệu Khải đang ôm tôi vào lòng rồi từ từ hôn một cách vô thức vào tai, cổ, vai tôi. Tôi bình tĩnh chờ hơi thở của mình ổn định trở lại.

Một lúc sau, Thiệu Khải đã ngủ say. Theo thói quen, anh vẫn đưa một cánh tay của mình ra chỗ tôi. Chiếc giường ban đêm chỉ cần cựa quậy nhẹ cũng phát ra tiếng động. Tôi cẩn thận quay trở về nằm bên cạnh anh, quan sát khuôn mặt anh trong đêm tối. Mái tóc lòa xòa che khuất vết sẹo lồi trên trán anh. Tôi nướn người hôn lên đó, anh dường như cũng cảm nhận thấy nên dùng cánh tay rắn chắc bá đạo ôm tôi vào lòng.

Vẫn luôn là như vậy. Tôi là người có thân nhiệt thấp bẩm sinh, mùa đông không có cách nào tự làm ấm mình trong chăn. Nơi ấm áp nhất chính là lồng ngực anh. Anh luôn luôn để trống một chỗ ở đó để tôi có thể cuộn người vào và dùng thân nhiệt anh để sưởi ấm.

Tôi giống loài động vật kỳ lạ chỉ có thể hấp thu ánh sáng mặt trời mà không biết cách chuyển hóa thành đường khí. Tôi hưởng thụ nhiệt độ mà anh cho tôi một cách vô điều kiện nhưng lại quên không hỏi anh có lạnh không.

Có đúng bất kỳ một người nào tiện đường đi ngang qua cũng thừa thời gian tới mức cứu tôi không? Nếu không phải là anh, giả sử không phải là anh, cứ coi như đã cứu được tôi, tôi cũng không còn hy vọng để tiếp tục sống nữa. Vì vậy, anh nhất định phải sống tốt. Tôi không cho phép một người giống như mặt trời lại mất đi nhiệt lượng vì tôi. Nếu thế làm sao tôi có thể tha thứ cho bản thân.

Sau một đêm ngủ ngon, tôi giật mình bởi cảm giác có ai đang nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Theo bản năng, tôi giơ tay gạt ra nhưng lại bị tay kia của anh nắm chặt.

“Đừng ồn...”

“Em biết mấy giờ rồi không? Còn ngủ nữa. Hôm qua em mệt thế cơ à?”

Tôi mở mắt nhìn Thiệu Khải đã mặc quần áo chỉnh tề đang dựa người vào đầu giường. “Là mệt thôi. Anh phải đi à?”

“Ừ, Tôn Diệc đến, nói có chuyện muốn gặp.”

“Thế anh đi đi, không phải lo cho em, em ngủ thêm một lát.”

“Mệt thế sao?” Thiệu Khải xoa xoa đầu tôi. “Có phải cái đó đến không?”

“Đi đi!” Tôi đỏ mặt ra sức đuổi anh. “Anh mau đi đi, em cần ngủ.”

“Được, anh đi. Lúc về sẽ mua đồ ăn cho em.”

Thật sự rất đau bụng. Nghe thấy tiếng đóng cửa xong tôi liền nhóm dậy, dọn dẹp giường chiếu, thay ga trải giường để lát mang giặt, sau đó đi vào nhà vệ sinh, quả thật “nó” đến rồi. Tôi đã quen với tình trạng bị đau bụng dưới, mỗi lần đến tháng phải đau đến ba, bốn ngày. Lúc đầu, Thiệu Khải bị tôi dọa đến mức mặt trắng bệch, sau đó anh đi mua túi chườm nóng về. Mỗi lần đến tháng đều đặt nó lên bụng cho tôi.

Tôi nhóm bếp, đun một ấm nước nóng rồi lấy túi chườm trong ngăn bàn ra, đổ nước vào. Nước nóng khiến cái lạnh bị đẩy lùi, hơi nước bốc ra từ miệng túi cao su rồi bỗng đâu có một giọt rơi xuống mu bàn tay tôi. Nóng đến điếng người, tôi vội vàng đập nắp túi chườm rồi chạy lại vòi nước ra súc xối, nhưng vẫn bị nổi bọc nước. Thật là ngốc, tôi cười khổ lắc đầu, tiếp tục xối nước lạnh cho đến khi bàn tay cảm thấy tê đi mới thấy không còn nóng nữa.

[• Page: Eb00kngôntìnhmiễnphí](#)

Tôi giặt hết quần áo và ga giường bằng bàn tay đau rồi lại phơi chúng lên mấy dây phơi trong sân. Xong xuôi mọi việc vẫn thấy tay hơi đau, bọc nước đã vỡ, để lộ ra phần thịt màu đỏ, phần da xung quanh bị xà phòng làm cho trắng bệch. Tôi định ra ngoài mua thuốc, nhưng chưa kịp khóa cửa thì bỗng có người vỗ vai tôi từ phía sau, quay lại nhìn, thì ra Thiệu Khải đã về. “Em lại định đi đâu thế?”

Tôi lập tức giấu tay ra phía sau theo phản xạ. “Em đi mua ít đồ, sẽ về ngay.”

“Tay em có gì thế?” Thiệu Khải kéo cánh tay tôi. “Đưa anh xem.”

“Không có gì, anh xem cái gì...” Tôi giăng co không lại anh. “Tại em vụng về...”

“Làm sao lại bị thế này?” Thiệu Khải nắm chặt bàn tay tôi, tôi nghe thấy sự run rẩy thoáng qua trong giọng nói của anh.

“Em nói tại em vụng về mà, không sao hết.”

“Em vào trước đi, anh đi mua thuốc cho em.”

“Anh chị vào nhà đi, em đi mua cho.” Tiếng A Mao vọng lên từ phía sau, cậu ta bước tới vỗ vỗ vai Thiệu Khải rồi quay người đi về phía hiệu thuốc. Thiệu Khải đứng đó, trong lòng tôi khắp khởi không yên, hình như anh đã giận thật rồi.

“Em còn giặt bao nhiêu đồ như thế sau khi bị bỏng tay? Em điên rồi à?”

“Không sao mà...”

“Đi!” Anh lôi tôi vào phòng, ấn ngồi xuống giường. “Ngồi đi, rồi nói với anh em nghĩ gì. Bụng em đau cũng không cần chờ anh về chuẩn bị túi

chờm cho đúng không?”

“Em đã tự nhận mình vụng về rồi, anh còn mắng em. Em cũng không muốn bị thế, vừa đau vừa ngứa, anh lại còn bắt nạt em!” Tôi cời giầy rồi cuộn người vào một góc giường, không thèm để ý đến anh.

“Em...” Thiệu Khải thật sự bị tôi làm cho tức đến không thốt nên lời. “Em lại đây.”

“Không!”

“Lại đây, mau!”

“Không! Á...” Tôi vẫn chưa kịp phản kháng, anh đã ghì chặt tôi. “Em ghét anh!”

“Chị Mộng... Á, xin lỗi...” Đúng lúc đó A Mao đẩy cửa vào, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết đứng, vội vàng ném hộp thuốc xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

Tôi đúng là cười không được khóc không xong. Thiệu Khải không nói gì, anh cẩn thận bôi thuốc cho tôi. Tôi thấy rất tức cười bởi bộ dạng vô cùng nghiêm túc của anh. “Em còn cười nữa.” Anh lườm tôi. “Có biết khó khỏi thế nào không? Sau này còn làm bậy thì hãy xem anh sẽ mắng em thế nào!”

Tôi cọ cọ mặt mình vào ngực anh. “Tuân lệnh!” Anh cười rồi vò mạnh tóc tôi. “Hừm, em ấy...”

“Anh cười gì?”

“Em có biết bây giờ em giống cái gì không? Càng ngày càng giống một con mèo, bám người, lại cứng đầu. Anh nhớ trước đây em không như vậy. Lúc đó lần nào anh cũng bị tính tình ngang bướng của em làm cho tức gần chết, sao bỗng dừng lại trở thành thế này...”

Cơ thể tôi dần cứng đờ khi nghe anh nói. Tôi... thật sự đã trở thành như vậy sao? Nhận tình yêu, dựa dẫm vào nó, thay đổi, và rồi... mất đi. Dường như phát hiện ra sự trầm mặc của tôi, Thiệu Khải tò mò hỏi: “Anh nói gì sai à?”

“Thiệu Khải! Tối nay anh đừng ôm em ngủ, được không?”

“Được! Nhưng...” Thiệu Khải không nói gì thêm, chỉ nắm chặt bàn tay bị bóng của tôi. “Em phải để anh ngắm em.”

Nhưng không có vòng tay của anh, tôi không thể nào ngủ ngon giấc, cảm giác như đang trôi nổi ở một nơi rất nông, bất cứ động tĩnh gì cũng khiến tôi tỉnh giấc. Không biết đã bao lâu, tôi cảm nhận được bàn tay anh đang vuốt tóc tôi rồi dần dần ôm tôi vào lòng. Môi anh áp chặt vào trán tôi, giọng nói nhẹ nhàng trôi nhẹ vào tai: “Anh yêu em, em biết không...”

Đã lâu như vậy nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói từ “yêu” với đối phương, ngay cả những gì liên quan tới từ đó cũng đều muốn trốn tránh. Quan hệ của chúng tôi ngay từ đầu đã mơ hồ đến mức không biết nó bắt đầu từ đâu, nhưng càng ngày lại càng diễn biến hết sức hợp lý, không cần bất kỳ lời giải thích thừa thãi nào. Đương nhiên, trong chuyện này, quan trọng nhất vẫn là cá tính của hai người. Thiệu Khải là người có thói quen giấu giếm cảm xúc trong lòng. Những lời nói quan tâm hay bộc lộ tâm tư đều được anh giấu kín, nếu cứ ép nói ra, anh sẽ ngượng đến đỏ mặt. Nhưng âm thầm cũng là tính cách của anh, khiến tôi không thấy áp lực. Thậm chí, tôi còn trốn tránh, giống những lời mê tín mà bà ngoại vẫn nói với tôi khi còn nhỏ, mệnh tôi rất lớn, sẽ làm tổn thương những người xung quanh. Sau khi làm tổn thương sâu sắc những người yêu mình, tôi sẽ kiên quyết cự tuyệt họ. Tuy vài lần, tôi đã soạn sẵn những lời cần nói, nhưng khi đối diện với nụ hôn mê mê của Thiệu Khải, tôi lại âm thầm nuốt hết chúng vào lòng.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, vòng tay của anh đối với tôi giống một loại thuốc an thần, bỗng dưng cảm thấy như anh đang coi tôi là đứa trẻ. Tôi từng xem ở đâu đó câu chuyện một người đàn ông yêu say đắm một người phụ nữ, giống như yêu một đứa trẻ. Đêm hôm đó, xuất hiện trong giấc mơ là một đường ray, trên tấm biển báo cũ kỹ ghi một địa danh xa lạ, phía cuối đường ray là bầu trời màu lam trong vắt, từng đám mây như những cục bông gòn trắng muốt trôi lững lờ trên bầu trời.

Tỉnh dậy lúc trời sáng rõ, tôi bắt gặp ánh mắt Thiệu Khải đang nhìn mình. Chúng tôi đã rõ lòng nhau tới mức không cần nói gì. Tôi cười khổ một tiếng rồi lại vùi mặt vào ngực anh.

Tôi, Trần Mộng, có tài đức gì mà lại được tất cả mọi người đối xử tốt như vậy?

Đúng như tôi dự đoán, Thiệu Khải đã chấp nhận công việc Tôn Diệc giới thiệu, cuộc sống bắt đầu đi vào quỹ đạo, thậm chí bắt đầu có chuyển biến tốt. Có điều bọn họ vất vả hơn, một tuần chỉ được nghỉ một ngày, lại phải đi diễn cho các cửa hàng khác, hoặc đến quán bar chơi nhạc. Thời gian tôi phải ở một mình lại nhiều lên. Nhiều hôm siêu thị nhập hàng lúc nửa đêm, bọn họ lại phải trực đêm, không thể về nhà. Thiệu Khải mỗi lần đi làm đều dặn dò tôi phải khóa cửa cẩn thận.

“Được rồi được rồi, em không phải trẻ con.”

“Em ấy, nhiều khi còn không thông minh bằng trẻ con.” Thiệu Khải kéo tay tôi, vết bồng lần trước vẫn chưa khỏi hẳn, còn để lại sẹo trên tay. “Em ngủ một mình, anh không yên tâm.”

“Anh sợ có người vào phòng cướp sắc?”

“Nói linh tinh!” Anh cười. “Nhưng mà... cũng sợ thế thật.”

“Anh yên tâm, anh không biết trước kia em lợi hại thế nào đâu, người thường không dễ gì đánh được em đâu.”

Thiệu Khải nhìn tôi với ánh mắt nửa tin nửa ngờ. “Em á? Cánh tay bé thế này. Nếu em biết đánh thật thì sao tối hôm đó lại sợ đến mức không dám động đây?”

“Hôm nào...” Tôi nhất thời không phản ứng kịp, khi nghĩ ra hôm nào rồi lại không biết nên trả lời thế nào. “Hôm đó... thực ra...”

“Được rồi, anh phải đi đây. Ở nhà một mình ngoan nhé!”

Khi cả căn nhà chỉ còn lại mình tôi, những hồi ức lại có cơ hội bén rễ. Đêm đó có hai tên lưu manh đã cướp được túi của tôi, nhưng do thấy tôi không có hành động phản kháng nên chúng chẳng những không chạy đi mà còn trở lại cười với tôi một cách dâm dăng. Con đường đó vô cùng lạ lẫm với tôi, hai bên đường vắng hoe không một bóng người qua lại, những chiếc taxi lượn đi lượn lại nhưng không để ý đến việc đang xảy ra ở bên đường, hoặc họ để ý đến nhưng không muốn bao đồng việc của người khác. Lúc ấy tôi thực sự không có một chút may mắn suy nghĩ, thậm chí còn không có lấy một hành động nào cả, cứ như thể đã bị họ dọa cho chết khiếp vậy. Thiệu Khải xuất hiện đã giúp tôi lật ngược tình thế, anh cứu tôi ra khỏi vòng xoáy rồi sau đó chính anh lại ngã vào đó.

Thực tình anh đã không biết rằng tôi mới chính là trung tâm của vòng xoáy.

Sau một hồi lâu ngồi nghĩ vẩn vơ, tôi tự dưng muốn đi làm một việc gì đó. Thực tình ý nghĩ này luôn tồn tại trong đầu tôi, hơn nữa càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Tôi biết Thiệu Khải cũng đang tiết kiệm tiền để thuê một chỗ ở tốt hơn, đương nhiên điều đó hoàn toàn là vì tôi. Đối lại, khi nhìn thấy những bộ quần áo nam ở trong cửa hàng thời trang, tôi cũng luôn ao ước sẽ có một ngày nào đó mua tặng anh mà không cần do dự.

Không thể đi làm thêm ban ngày vì Thiệu Khải chắc chắn không đồng ý. Tôi cũng không muốn cãi nhau với anh bởi chuyện con con này. Cãi nhau với một người luôn muốn tốt cho bạn chính là cách tự làm tổn thương bản thân. Vì vậy, vào một buổi tối khi họ vẫn chưa về, tôi lại đi hát ở quán bar. Thực chất, khu vực có mức sống bình dân này ngày càng phát triển, đã xuất hiện một trường trung học, vài quán internet và cả những quán bar bình dân có khách hàng phần lớn là học sinh hoặc những thương nhân có chút ít tiền của. Quán bar lần trước đã bị Thiệu Khải đến quấy phá nên tôi không thể tới đó được nữa. Tôi đã tìm quán bar khác, chỉ bởi vì thích cái tên của nó: Thành Trì.

Ông chủ ngồi phía dưới nghe tôi hát thử, tôi lấy micro từ trên giá xuống, nhẹ nhàng cất giọng theo giai điệu bài hát Âm dững.

Âm điệu cuối cùng của bài hát vẫn chưa kết thúc nhưng từ phía dưới đã truyền lên những tiếng vỗ tay, ông chủ bước tới nói với tôi: “Em muốn đi làm lúc nào cũng được.”

“Ông chủ, tôi chỉ hát.”

“Ha ha...” Ông chủ cười cười một cách hiểu biết. “Em muốn hát thì hát, ở đây sẽ không ai ép em làm gì hết, mọi việc đều do em quyết định. Nếu có người muốn giở trò tức khắc sẽ được giải quyết.”

Một câu “mọi việc đều do em quyết định” đã thật sự khiến tôi yên tâm. Tuy tôi biết ở những nơi như thế này, tiền kiếm được càng dễ thì sức lực bỏ ra lại càng nhiều.

Nhưng, tôi cũng muốn thử sống vì người khác. Đường ray xuất hiện trong giấc mơ chân thực mà lạnh lẽo, dự cảm chẳng lành bỗng dưng kéo

tối, bụi bay mờ mịt lơ lửng trong không trung.

CHƯƠNG 6: ANH TRỞ THÀNH NGƯỜI QUAN TRỌNG NHẤT ĐỜI TÔI

Địa điểm Khúc Thành gặp Trần Niên lần đầu không phải ở nhà mà là một quán KFC. Lúc này, mối quan hệ giữa tôi và Khúc Thành đã trở nên vô cùng thân mật. Ngoài thời gian ở cùng nhau tại lớp, nơi vốn đã bị mọi người bàn ra tán vào rất nhiều, chúng tôi còn thường ra ngoài ăn cơm, nói chuyện với nhau. Tôi ngồi ở bàn ngắm Khúc Thành xếp hàng mua đồ ăn. Anh dần dần đã trở thành một trong những người quan trọng hay xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Sở dĩ phải thêm từ “một trong những” là vì ngoài anh ra còn có Trần Niên.

Đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Tôi mơ hồ di chuyển ánh nhìn ra phía cửa, bỗng kinh ngạc phát hiện ra Trần Niên đang bước vào cùng một phụ nữ trung niên tầm tuổi ông. Trần Niên thậm chí còn ga lăng mở cửa hộ bà ta. Không phải ông nói hôm nay có giờ dạy sao?... Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ Trần Niên sẽ nói dối, cũng chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình sẽ gặp phải tình cảnh này, bằng cách thức này, ở không gian này, càng không thể nghĩ hóa ra Trần Niên cũng muốn như vậy... Khúc Thành bê khay đồ đến chỗ tôi, anh tinh ý phát hiện ra ánh nhìn của tôi đang ngưng đọng lại, liền nhìn theo hướng ánh mắt tôi, kết cục là anh cũng đứng ngây ra một chỗ. Cùng lúc đó, Trần Niên cũng nhìn thấy tôi.

Khung cảnh này giống như quan hệ tình tay ba vẫn thường thấy trong những bộ phim ủy mị ướt át, nhưng sự thật là cuộc sống bao giờ cũng cao tay hơn chúng ta, cảnh này hay hơn cảnh tình tay ba rất nhiều.

“Mộng Mộng...”

“Chúng ta đi thôi.” Vào lúc Trần Niên mở miệng gọi và định đi đến chỗ tôi, tôi liền kéo tay Khúc Thành đi thẳng. Chiếc khay rơi xuống, nước Coca bắn ra tung tóe, đá viên rơi vung vãi khắp nền nhà.

Tôi biết mình đã lại thu hút sự chú ý của người khác, nhưng ngoài điều này ra tôi còn làm được gì khác, chả lẽ tôi lại hào phóng chạy lại gọi một

tiếng: “Mẹ”?

Ngồi ở vệ đường cách cửa hàng KFC không xa, tôi nắm chặt thanh chocolate Khúc Thành mua. Anh nói chocolate vừa giúp đỡ đói lại vừa giúp bình ổn tinh thần. “Tâm trạng ai không tốt? Cậu không nhìn thấy à, mình sắp có mẹ rồi.”

“Có lẽ chỉ là đồng nghiệp thôi. Cậu hãy tìm hiểu kỹ rồi mới phản ứng, xúc động sẽ hỏng việc, biết chưa?”

“Đúng đúng đúng, lại là mình sai!” Con thú nhỏ tính tình bướng bỉnh trong tôi lại bắt đầu nhấc chân lên, gại gại sừng, chuẩn bị tinh thần kéo đứt dây xích bất cứ lúc nào. “Nhưng mình vĩnh viễn không thể làm được như cậu, chuyện gì cũng suy nghĩ theo lý trí, lúc nào cũng là bộ dạng thanh cao thoát tục, mình không làm được. Hơn nữa cậu lại không phải mình, cậu dựa vào đâu mà nói mình sai?”

Thực tế trái tim tôi hiện giờ đang lưu lại ở quán KFC, Trần Niên không đuổi theo, vậy ông ngồi đó làm gì? Gọi món, ngồi đối diện nhau, nói chuyện thân mật với người phụ nữ đó, có lẽ cũng nói tới đứa con không hiểu chuyện này... Chính vì vậy nên tôi chẳng để ý đến Khúc Thành đang trầm ngâm bởi lời nói ban nãy của mình.

Rất lâu sau, anh đột nhiên hỏi tôi: “Thế này có vui không?”

“Hả?” Tôi nhất thời không hiểu anh đang nói gì.

“Đi, đi theo mình.” Anh nắm lấy bàn tay đang đặt lên đầu gối của tôi rồi kéo về phía trước. Tôi không hiểu chuyện gì, vùng vẫy thoát ra, anh bèn xoay cổ tay mình, mười ngón tay bồng dưng đan vào nhau... rất chặt!

Tôi đột nhiên yên lặng.

Hai bàn tay đan chặt vào nhau dưới ánh mặt trời, hai bàn tay thon dài trắng trẻo, thật là... đẹp đôi. Vừa nãy cũng là tôi nắm tay anh chạy ra khỏi quán KFC, nhưng lúc đó quá hoảng loạn nên đã quên mất cảm giác. Còn cảm giác lần này là vô cùng hòa hợp, bàn tay không thật ấm áp nhưng cũng khiến người ta chẳng thể nào từ bỏ.

“Này, cậu lại kéo mình về làm gì?” Mãi đến khi bị kéo về tới cửa quán tôi mới không nhận được, đành phải phá vỡ sự hòa hợp từ nãy tới giờ.

“Cậu cứ đứng ở đây nhìn, chẳng phải cậu cũng muốn biết bố đang làm gì sao?”

Tôi kinh ngạc ngẩng lên nhìn Khúc Thành, rốt cuộc anh khác người ở điểm nào, đôi mắt hay trái tim? Tại sao cái gì anh cũng biết?

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy Trần Niên đang nói chuyện gì đó với người phụ nữ rất có khí chất kia. Tôi không nghe rõ, nhưng tôi để ý đến biểu hiện trên mặt ông, có chút gì đó giống như... tán tỉnh. Trái tim tôi lập tức nóng như lửa đốt, chỉ hận không có cách nhét đá vào cho giảm nhiệt. “Đi thôi...” Tôi quay người nói với Khúc Thành, bất chợt phát hiện ra chúng tôi vẫn đang nắm tay nhau, lời muốn nói bị ngưng lại nơi cổ họng. Anh cũng bối rối, chậm chạp thả tay tôi ra rồi đút tay vào túi.

Tôi không tố cáo mặt anh đang đỏ, bởi sợ anh cũng sẽ tố cáo lại tôi để trả thù.

“Này, cẩn thận...” Tôi vẫn chưa định thần được chuyện gì xảy ra, Khúc Thành đã đột ngột đưa tay kéo tôi lại gần anh, cùng lúc đó, một chiếc xe đạp chở mấy thanh nhựa ở đằng sau vụt qua bên người tôi, thậm chí còn móc vào áo tôi. “Cậu có thể chọn chỗ mà ngăn ngõ được không? Nếu ở đường lớn thì mình kéo cậu thế nào được.”

“Sao cậu cứ thích giáo huấn mình thế...” Tôi lăm bắm, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của anh. “Nếu ở đường lớn... cậu sẽ thật sự không thềm quản mình sao?”

Khúc Thành sững sờ giây lát, trên gương mặt trắng trẻo của anh xuất hiện một nét sắc sảo rất nhẹ nhàng, in dấu vào trong mắt tôi. Vài giây sau, anh nhẹ nhàng buông ra một từ: “Phải!”

Trái tim tôi trở nên tê buốt bởi luồng gió lạnh không biết từ đâu thổi đến.

Trở về nhà rửa mặt bằng nước lạnh, bó gối ngồi trên sofa, đầu tôi dần giống một tổ ong với những tiếng vo ve cứ vang lên đến phát sợ. Bật tivi, bấm một lượt các kênh rồi lại tắt đi, kết quả là đã hoàn toàn quên mình đang định làm gì. Tôi quay sang nhìn tài liệu ôn tập tiếng Anh đang mở ra trên bàn học. Sáng sớm hôm nay Khúc Thành đã đến đây dạy học, đúng hôm Trần Niên nói phải đi dạy bù. Nếu như không phải buổi trưa đói bụng,

tôi đòi ra ngoài ăn, có lẽ sẽ không gặp phải tình cảnh trái ngang ở quán KFC, cũng không gặp phải sự lạnh nhạt của Khúc Thành.

Anh nói đúng. Đúng là anh sẽ không quản tôi. Hóa ra chính câu nói này là nguyên nhân khiến tôi suy nghĩ vẫn vơ.

Nằm lên giường lấy gối trùm kín đầu nhưng tôi vẫn nghe được nhịp trống đánh trong tim. Tôi nghĩ tôi đã điên thật rồi. Đúng lúc đó có tiếng chuông điện thoại, tôi cầm lên nghe một cách miễn cưỡng. “Trầm Siêu gặp chuyện rồi.”

“Hả? Cậu nói cái gì?” Tôi ngồi bật dậy trên giường.

“Cậu mau đến đi, ở trường học, mau lên!” Giọng Khúc Thành vẫn nhẹ nhàng nhưng có phần gấp gáp, khiến tôi có dự cảm không hay.

“Được, mình đến ngay đây!”

Mất mười phút đợi xe, nửa tiếng trên xe, tôi như ngồi trên đống lửa. Khúc Thành đã gặp Trầm Siêu một lần. Hôm đó, tôi đi trả Khúc Thành quyển vở mà anh để quên ở nhà tôi, đúng lúc đang đứng đợi trước cửa nhà Khúc Thành thì bắt gặp Trầm Siêu. Vẻ mặt anh ta nhìn tôi giống như bộ phim truyền hình có tình tiết phong phú, “rất ngoạn mục”, anh ta xoa tóc tôi. “Hoàn lương rồi à?”

Tôi ghê tởm nghiêng đầu sang một bên để tránh bàn tay anh ta. “Lâu rồi không gặp, không ngờ anh vẫn còn sống.”

“Đúng là lâu rồi không gặp, anh còn nghĩ em trốn anh cơ, cái chân bị em đá lần trước đã đau mất một thời gian đấy.”

“Cảm ơn lời khen.”

“Đi, đi hàn huyên chuyện cũ.” Nói rồi anh ta nắm lấy vai tôi, tôi hậm hực dùng tay hất ra. “Tôi nói rõ ràng với anh nhé, Trầm Siêu, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh, vì thế đừng có mặt dày dây dưa với tôi nữa. Được không?”

“Thế em nói với anh, anh không được ở điểm nào, hả?” Anh ta áp sát người vào mặt tôi, gần như trán chạm trán. “Em muốn gì anh đều có thể cho em.”

“Anh làm gì thế?” Lúc này Khúc Thành vừa từ trong nhà ra, một tay đẩy Trầm Siêu ra, một tay kéo tôi đứng tránh phía sau anh. Tôi nhìn thân hình

gầy gò đang bơi trong bộ đồng phục rộng thùng thình của anh rồi bất giác mỉm cười. Anh nghĩ có thể bảo vệ được tôi sao?

“Trả cậu quyển vở, đi học đi. Mình không sao.”

Trầm Siêu liếc mắt đánh giá Khúc Thành rồi chau mày hỏi tôi: “Hóa ra em thích thể loại này.”

“Trầm Siêu, đây là chuyện của hai chúng tôi, anh câm miệng cho tôi!”

Khúc Thành vừa nghe câu đó của tôi đã lập tức hiểu ra người trước mặt là ai, cũng hiểu ra hiện giờ tôi đang ở vào tình cảnh như thế nào. Chỉ có điều tôi hoàn toàn không thể ngờ rằng anh lại giơ tay ôm lấy vai tôi. Để tôi khỏi kinh ngạc ra mặt, bàn tay vừa đặt lên vai đã cấu nhẹ một cái ám hiệu. “Đi cùng mình tới trường.”

Một hành động thân mật nho nhỏ cũng có thể mang lại sự đả kích rất lớn, chính vì hành động này mà tôi đã thu lại những cái gai vừa xù ra của mình. Trong ánh mặt trời chói lòa, tôi nhìn thấy Trầm Siêu cứ đứng nhìn chăm chăm như muốn nhìn thấu từng nếp nhăn trên mặt tôi.

Nhưng tôi chỉ cười, một nụ cười tự nhiên đến chính mình cũng không phát hiện ra.

“Cảm ơn!” Khúc Thành bỏ vai tôi ra khi hai đứa vào đến trường, tôi ngồi dưới gốc cây trong sân vận động. “Cậu đi học đi.”

“Cậu cũng lên học một tiết đi, dù sao học bạ của cậu vẫn ở đây. Bao giờ tan học chúng ta cùng về.”

“Mình ngồi đây chờ cậu tan học. Mau đi đi!”

Sự tình tiếp theo đó Khúc Thành hoàn toàn không hay biết. Sau khi Khúc Thành đi về lớp, tôi đã chạy ra ngoài tìm Trầm Siêu. Tôi nghĩ sự việc nhất định phải được giải quyết ổn thỏa, nếu không, chắc chắn sẽ còn xảy ra những việc không hay nữa, đặc biệt là hiện giờ Khúc Thành cũng đã bị cuốn vào.

Ra khỏi trường, tôi phát hiện Trầm Siêu đang ngồi trước cổng đợi tôi. Anh ta biết chắc chắn tôi sẽ chạy ra tìm anh ta.

“Tiền cậu bạn trai nhỏ đi học xong rồi đấy à?”

“Không phải bạn trai.”

Dường như Trầm Siêu đoán được tôi sẽ nói vậy nên cười một cách khinh thường. “Sợ gì mà không chịu thừa nhận, anh cũng sẽ chẳng gây phiền hà gì cho cậu ta. Tuy nhiên, em thật sự thích kiểu con trai tốt như vậy à?”

“Tôi đã nói là không phải. Tin hay không tùy anh. Trầm Siêu, rốt cuộc thế nào anh mới buông tha tôi?”

“Theo anh, anh không nghĩ rằng mình sẽ không có được em.”

“Không thể có chuyện đó.”

“Được!” Anh ta đứng dậy phui phui quần áo. “Vậy anh sẽ tìm dịp đi gặp cậu ta, hỏi xem cậu ta có được em bằng cách nào.”

“Trầm Siêu!” Tôi bước đến nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Anh dám làm thế, tôi sẽ giết anh!”

Chắc tại tôi nói quá nghiêm túc nên Trầm Siêu bỗng thất thần, liền sau đó là cúi đầu cười. “Thế này... xem ra đúng là em thật lòng rồi.”

Tôi chưa kịp giải thích gì thêm, anh ta đã bỏ đi.

Sau đó tôi không nghe thấy Khúc Thành nhắc tới Trầm Siêu, chắc là anh ta cũng không đến trường gây khó dễ, tôi dần quên đi chuyện đó. Nhưng lần này, tại sao Khúc Thành lại biết Trầm Siêu có chuyện, rốt cuộc là thế nào? Xe buýt bỗng dừng bị tắc đường, lòng tôi nóng như lửa đốt nhưng lại không rõ tại sao mình lại lo lắng. Điện thoại bất ngờ đổ chuông, hại tôi giật nảy mình. “Này, bây giờ cậu đến bệnh viện số 6 đi!” Vẫn là giọng của Khúc Thành.

“Cậu nói cho mình biết là chuyện gì đi. Tại sao lại đến bệnh viện?”

“Cậu đến mình sẽ nói, mau lên!”

“Thế cậu nói cho mình biết, trong hai người rốt cuộc là ai bị thương...”

Khúc Thành im lặng giây lát, sau đó giọng nói trở nên dịu dàng: “Mình không sao.”

Lòng tôi bỗng dừng bình lặng.

Thật sự, tôi biết, tôi chỉ đang lo lắng cho anh mà thôi.

Vừa tới bệnh viện, tôi đã trông thấy Khúc Thành đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, hai bàn tay đặt lên đầu gối, đầu cúi thấp. Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy bộ dạng ủ rũ thế này ở anh. Ngẩng đầu nhìn xa hơn một chút, cuối hành lang là phòng phẫu thuật đang sáng đèn.

“Sao vậy?” Tôi chạy đến quỳ xuống trước mặt anh. “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Trầm Siêu ở trong đó.”

“Hai người sao lại ở cùng nhau?”

“Mình nhìn thấy anh ta bị một đám người vây lại trên đường, hoàn toàn không có cơ hội đánh thắng, vì vậy mới nghĩ cách giúp anh ta. Không ngờ càng giúp lại càng vô tích sự, cuối cùng anh ta lại còn phải bảo vệ mình...” Tôi hốt hoảng khi nhìn thấy những vết máu lớn in trên người Khúc Thành. “Thế cậu có bị làm sao không?”

“Không sao, mình chỉ thấy...” Anh chỉ nói được một nửa rồi bỗng dừng cứng người lại không nói được nữa, mắt nhắm chặt như đang phản kháng lại điều gì đó. Rất lâu sau, anh đứng dậy nói với tôi: “Mình đi trước đây, anh ta tỉnh lại sẽ...”

Đúng lúc đó cửa phòng phẫu thuật bật mở. Khoảnh khắc đó, trong tôi có một dự cảm. Tôi nhìn Khúc Thành, thấy anh cũng giống tôi.

Trầm Siêu đã chết. Nhát dao đó đã vô tình chĩa trúng động mạch chủ của anh ta.

Đó là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến một sinh mệnh biến mất khỏi cõi đời, hóa ra lại âm thầm lặng lẽ như vậy. Bất giác nhớ lại lời Khúc Thành từng nói: “Chúng ta đều không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì”, một cảm giác bi ai dội lên trong lòng.

Nếu như tôi chỉ có một chút thương cảm và tiếc nuối thì Khúc Thành lại bị kích động hơn rất nhiều. Anh ngồi dựa vào tường, gục mặt xuống đầu gối. “Là mình, nếu không vì cố gắng đẩy mình ra, anh ta sẽ không trúng nhát dao đó... Nếu mình đưa anh ta đến bệnh viện sớm hơn...”

“Không phải, không phải, không liên quan gì tới cậu, không ai có thể trách được cậu.” Tôi cố gắng an ủi để làm giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng anh, nhưng anh vẫn kiên quyết tự đổ hết trách nhiệm lên mình. Ngôn ngữ của con người trong lúc mềm yếu, trong lúc tự trách bản thân, trong lúc buồn bã, trong lúc thất vọng đều tỏ rõ sự bất lực. Tôi bỗng muốn ôm anh, nhưng ý nghĩ đó cũng không thể chi phối hành động của tôi.

Tôi không dám. Hóa ra tôi không dám.

Kỳ thực, hoàn toàn trái với dự đoán, chính Khúc Thành đã giúp Trầm Siêu tìm lại được ý nghĩa của bản thân vào những ngày cuối đời của anh ta. Đây là chuyện sau này tôi mới biết, khi ông nội anh ta qua đời, lúc đó anh ta còn bám dính lấy màn hình máy vi tính cùng đám bạn vô công rồi nghề ở quán net, di động tắt máy. Anh ta không được gặp người ông đã yêu thương mình từ bé lần cuối cùng. Hôm đó, anh ta còn hăng say chinh phục mảnh đất ở tận cùng thế giới, còn cố gắng đốt thật to ngọn lửa chiến. Nhưng anh ta hoàn toàn không ngờ được rằng Khúc Thành lại xuất hiện, không những vậy, còn dùng nhân cách thuần khiết, lương thiện của mình để cứu rỗi anh ta.

Chỉ có điều, vào khoảnh khắc đẩy Khúc Thành ra, anh ta liệu có nghĩ tới nỗi sợ hãi lúc ban đầu của tôi? Dù sao người cũng đã mất, tôi cũng không muốn đào sâu vào quá khứ, hy vọng chúng có thể mãi mãi yên nghỉ cùng người đã khuất.

Tôi nghĩ tôi có thể được quy về loại người có nội tâm kiên định.

Một tháng sau ngày Trầm Siêu mất, Khúc Thành từ đầu đến cuối đều không bộc lộ tâm tình. Cuối cùng tôi cũng hiểu được sự lương thiện, dũng cảm của anh. Khi phải đối diện với hoàn cảnh mà ai ai cũng muốn tránh đó, trước tiên anh đã đi báo cảnh sát, sau đó nghĩ cách kéo dài thời gian. Trong thời gian ấy anh không hề nghĩ đến việc liệu mình có gặp nguy hiểm hay không. Sau khi sự việc xảy ra, anh lại ngồi tự trách bản thân không làm được việc gì. Những nghĩa sĩ không quản ngại thân mình nhảy xuống dòng nước xiết cứu trẻ em bị nước cuốn mà chúng ta thường thấy trên tivi, khi đối diện với ống kính máy quay thường nói: “Nước lạnh quá, không thể bơi tiếp được”, tuy vậy nhưng đa số mọi người vẫn cố gắng cứu người, chỉ tiếc là vì bị ngâm dưới nước quá lâu nên khi được vớt lên, nạn nhân đã tắt thở. Con người bao giờ cũng vậy, chỉ có ý tốt đi cứu người khác khi bản thân họ chắc chắn được an toàn, đúng vậy không?

Nếu Khúc Thành không nghĩ thế thì sao anh lại nói với tôi rằng anh sẽ không quản tôi?

Tôi nghĩ thế nào cũng không ra, sự lạnh nhạt của anh lúc đó muốn nói lên điều gì?

Khi học kỳ một năm lớp chín sắp kết thúc, bài kiểm tra của tôi cuối cùng cũng có chút khởi sắc, ít ra cũng thoát khỏi cảnh hoàn toàn không hiểu đề bài nói gì. Thầy giáo phụ đạo lúc nào cũng nói với Trần Niên trước mặt tôi rằng: “Con gái anh rất thông minh, vừa giảng đã hiểu.” Những lúc đó, Trần Niên thường nở nụ cười nhẹ nhõm, chỉ có điều tôi cứ nghĩ đến sự việc ở quán KFC là trong lòng lại như bị một hòn đá tảng đè xuống.

Thực ra tôi luôn chờ đợi Trần Niên chủ động nói chuyện với tôi. Tôi nghĩ chỉ cần ông tìm tôi, tôi cũng không thể không thừa nhận người kia là “mẹ” mình. Cho dù có không thừa nhận đi chăng nữa, tôi cũng sẽ làm như bà ta không hề tồn tại. Nhưng Trần Niên không làm như vậy, hôm đó đi làm về ông chẳng nói gì với tôi, tất cả mọi thứ vẫn như bình thường, giống như sự việc xảy ra lúc đó đều là tưởng tượng của tôi.

Tôi ghét ông như thế.

Khúc Thành vẫn tới nhà dạy tiếng Anh cho tôi. Cấu trúc ngữ pháp anh vừa giảng tôi đã hiểu, nhưng cứ để đó hai ngày rồi làm bài tập là tôi lại không biết phải làm như thế nào. Thế là anh lại tận tình giảng lại cho tôi, từng chút từng chút để tôi ghi nhớ. Có những lúc tôi thật sự phiền phức, không nhẫn nại, quăng sách sang một bên rồi chạy đến sofa giận dỗi. Những lúc như thế Khúc Thành đều nhìn tôi không nói gì, anh biết một lúc sau tôi sẽ lại tự động quay lại. Tính cách tốt bụng của anh khiến tôi lầm tưởng anh sẽ không bao giờ tức giận với mình, vì vậy, khi anh thực sự tức giận, tôi đã hoảng loạn tới mức bị tổn thương.

“Cậu có biết mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian để đến đây dạy cậu không? Cậu có thể chuyên tâm hơn được không?”

Con người đang ngồi chờ đợi là tôi lập tức định thần, nhất thời không thể phản ứng kịp anh vừa nói gì, chỉ biết nhìn anh bằng cái đầu rỗng tuếch.

“Mình đi trước đây.” Nói rồi anh thu hết đồ đạc của mình trên bàn lại rồi đi ra cửa. “Trần Mộng, cậu hãy nghĩ xem cậu muốn làm gì đi.”

“Này, cậu...” Tôi bừng tỉnh, đứng dậy đuổi theo anh. “Xin lỗi, vừa nãy đúng là mình đã nghĩ tới chuyện khác, sau này...”

“Không có sau này. Kỳ sau có lẽ mình không có thời gian đến đâu.” Ngữ khí của Khúc Thành bình thản như lúc anh nói “tối nay ăn gì”, tôi có thể

nhìn ra anh đã sớm nghĩ đến việc đó, chỉ là chưa biết phải nói ra vào lúc nào. “Nhưng...”

“Trước đây chúng ta đã thỏa thuận rồi, không phải sao?” Chỉ còn lại mình tôi trong phòng, tôi đứng như trời trồng nhìn vào cánh cửa sơn xanh, trong lòng bỗng có cảm giác giống như đói bụng. Cảm giác bị bỏ rơi, cảm giác cô đơn, cảm giác trống rỗng.

Thì ra tôi đã làm lãng phí thời gian của anh, chỉ là anh cố gắng chịu đựng mà thôi. Cũng đúng, tôi với anh không có quan hệ gì, dạy kèm cũng là không công, anh hoàn toàn có quyền dừng lại bất cứ lúc nào. Nhưng... tôi sờ thấy khuôn mặt lạnh ngắt của mình, vội vàng mở cửa đuổi theo.

Từ nhà tôi ra bến xe phải mất một quãng, hy vọng vẫn kịp. Tôi chạy thục mạng về hướng bến xe, vừa chạy vừa nghĩ xem mình nên nói gì. Vào lúc tôi lơ mơ nhìn thấy bến xe ở phía trước thì chuyến xe chở Khúc Thành chạy vụt qua. Tôi cuống quýt chạy theo dùng tay đập mạnh vào cửa xe. Tài xế tốt bụng giảm tốc độ, vẫy tay với tôi, ý là đây không phải bến xe nên không thể dừng. Nhưng tôi không nghĩ nhiều thế, tôi sợ nếu bây giờ tôi không lên thì sẽ không còn cơ hội nữa. Vì vậy, thừa lúc xe giảm tốc độ, tôi liền tăng tốc chạy vượt lên đầu xe, tài xế vội vàng đạp phanh, một giây trước khi nhắm mắt lại tôi còn nhìn thấy gương mặt hoảng sợ của ông ta.

Nhưng tôi không cảm nhận được sự đau đớn lúc bị xe đâm, chỉ thấy đầu óc choáng váng, hình như tôi đã ngã xuống. Khi mở mắt ra, tôi thấy tài xế vẫn còn chưa hoàn hồn đang ngồi mắng tôi. Tai tôi nhất thời ù đi, không nghe thấy gì. Mắng tôi xong ông ta lại nhấn ga chạy vụt đi. Lúc này tôi mới nhìn thấy Khúc Thành đang ở trên mặt đất cùng tôi. Cánh tay anh đỡ dưới người tôi, thì ra là như vậy nên tôi mới không bị đau khi ngã xuống. “Xin lỗi...” Tôi đứng dậy, trên người ngoài vài vết xước ra thì không hề hấn gì. Tôi định kéo anh lại nhưng anh đã đẩy tay tôi ra. Sự lạnh lùng trong hành động đó khiến tôi đứng ngậy ra tại chỗ.

“Trần Mộng, khiến người khác lo lắng, khiến người khác có cảm giác tội lỗi với mình, cậu cảm thấy làm thế rất hay đúng không?”

“Xin lỗi...” Tôi không biết ngoài câu này ra tôi còn có thể nói gì nữa, nhưng có lẽ anh cũng không biết từng lời của anh giống như những con rệp

hút máu đang bám chặt vào trái tim tôi. Khúc Thành liếc nhìn tôi rồi đứng dậy định đi. Tôi nhìn thấy vết xước lớn ở cánh tay và khuỷu tay anh. “Cậu...” Tôi chạy lại kéo tay anh lên. “Xin lỗi!”

“Đủ rồi, đừng có tùy tiện nói câu đó nữa, chỉ là xước nhẹ thôi, không sao.” Giọng anh cuối cùng cũng có chút mềm mỏng và an ủi. Nước mắt tôi lăn dài trên má. Bàn tay tôi nắm tay anh càng chặt, tôi cúi đầu nhìn từng giọt nước mắt của mình lã chã rơi xuống, hòa cùng bụi đất.

“Xin lỗi...”

Chúng tôi cứ mặt đối mặt đứng như vậy. Người qua đường đều nhìn với ánh mắt khác lạ. Tôi biết làm thế này sẽ dễ bị hiểu lầm, nhưng phải làm thế nào bây giờ? Tôi vĩnh viễn chỉ biết làm mỗi một chuyện là khiến mọi việc rối tung lên. Khóc một lúc, đến khi cảm thấy có thể ngẩng đầu lên được, tôi lấy hết sức nói với anh: “Cậu đi đi, cậu nói đúng, mình chỉ biết làm người khác lo lắng, ai có quan hệ với mình người đó sẽ gặp xui xẻo. Nhớ phải bôi thuốc đấy. Tạm biệt!” Nói xong tôi cố làm ra vẻ bình thường rồi bước về nhà. Đi được hai bước tôi mới đột nhiên nhớ ra một chuyện, đó là Khúc Thành nói lời mà không giữ lời, anh đã cứu tôi.

Tôi quay lại định xem anh đã đi hay chưa thì bất ngờ đụng phải một người. Không để tôi kịp ngẩng lên, người đó đã vòng tay ôm chặt lấy tôi.

Nói một cách chính xác, tôi đã đụng phải khuôn ngực khiến tôi cảm thấy an toàn nhất.

Lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau, tôi đã để nước mắt mình thấm ướt vai áo anh.

Năm đó chúng tôi mười sáu tuổi.

Đương nhiên, vào những lúc tâm tính bình ổn, tôi hoàn toàn biết Trần Niên không phải kiểu người đó. Ông luôn không nói gì, chỉ lặng lẳng trốn ở nơi tôi không nhìn thấy, giúp tôi dọn hết trở ngại trên đường đi. Nhưng tôi chẳng bao giờ chấp nhận tấm lòng của ông, lúc nào cũng cố chấp bướng bỉnh, vì vậy rất nhiều lần chính ông cũng không biết những gì mình làm là đúng hay sai, bởi vậy đã cùng tôi đi đường vòng rất nhiều lần. Ví dụ như chuyện ông tìm giáo viên tiếng Anh cho tôi.

Không sai, người phụ nữ lần trước gặp chính là cô giáo tiếng Anh mà Trần Niên nhờ người tìm cho tôi. Người ta vốn rất bận, hằng ngày đều đi dạy, cuối tuần lại phải đi dạy lớp nâng cao bên ngoài. Nhưng chỉ một việc con con như vậy mà Trần Niên cũng không biết phải nói với tôi thế nào, vì vậy mới tìm Khúc Thành nói chuyện.

“Ông ấy đã nói gì với anh?” Tôi hỏi Khúc Thành khi hai đứa đang ngồi bên lề đường.

“Bố em rất yêu em. Ông sợ cứ đưa giáo viên về nhà như vậy em sẽ không đồng ý.” Tôi trầm ngâm. “Trần Mộng, đừng ngoan cố nữa, hết lần này tới lần khác cự tuyệt những người tốt với em, bản thân em cũng cảm thấy khó chịu, đúng không?”

“Cứ cho là ông ấy đi tìm anh, không cho anh đến nữa, anh cũng không cần phải dùng đến cách này, làm em...”

“Anh cũng muốn nói thẳng, nhưng... ngoài cách này ra, anh không biết phải mở lời thế nào.”

Tôi nắm tay anh, hướng mu bàn tay của anh lên trên, nhẹ nhàng thổi. “Anh chờ em chút.”

Tôi chạy đến hiệu thuốc gần nhất, mua một túi tăm bông, thuốc cầm máu, lại còn mua thêm một chai nước. “Nếu không rửa sạch sẽ bị nhiễm trùng.” Tôi cẩn thận dùng tăm bông lau đi đất và máu ở vết xước. “Sẽ đau đấy, nếu đau...” Tôi ngẩng lên, khuôn mặt anh bỗng nhiên áp sát, có một chút gì đó ấm áp lưu lại nơi khóe môi, nhẹ như thoảng qua.

Trời rất lạnh, lại còn có gió. Nhưng tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng như muốn nổ tung, tôi cúi đầu hồi lâu không dám ngẩng lên. Sau này, sau khi xảy ra rất nhiều chuyện, tôi mới nhớ lại khoảnh khắc đó và hiểu ra rằng, chỉ ở nụ hôn đầu non nớt người ta mới ngốc nghếch đến nỗi ngay cả môi đối phương cũng không nhắm trúng. Nhưng cũng rất lâu sau này, mỗi lần nhớ lại nụ hôn đó, tôi lại trở nên mềm yếu tới mức có thể bật khóc.

Tôi ngoan ngoãn chấp nhận cô giáo mới, cũng học rất chăm. Kỳ thực trước giờ người duy nhất khiến tôi cam tâm thay đổi chỉ có Khúc Thành. Ngay từ đầu, chính anh đã kéo tôi ra khỏi ngã ba ở con đường tìm đến cái chết, sau đó mang tôi theo bên mình, dặn dò tôi: “Em phải sống tốt lên, vì

anh”. Cuối cùng tôi cũng rõ vướng mắc lớn nhất trong mình là gì, đó là không có cái gì để cho đi, tôi không có cách nào thông qua người khác để cảm nhận ý nghĩa của việc mình vẫn đang tồn tại trên cõi đời, vì vậy lúc nào cũng để mặc mình trôi nổi trong vô định. Nhưng giờ đây, tôi quyết định sẽ sống vì người khác. Vào khoảnh khắc đưa ra quyết định đó, trong cơ thể tôi rạo rức một luồng sức mạnh mới.

Chính anh, đã tái sinh tôi.

Nhưng ai biết được khi tôi và Khúc Thành nhìn rõ tình ý của đối phương, đã ôm nhau, đã hôn nhau, nhưng lại không ai nói với ai những lời đại loại như “mình yêu nhau đi”. Tôi không hiểu tại sao anh không nói, tôi chỉ biết bản thân tôi vẫn chưa tự tin.

Tôi sợ tôi không xứng. Tắm lửa hồi sinh nếu nhờ không phải là phượng hoàng thì sẽ chỉ là một con quạ cháy đen thui mà thôi.

Vì vậy tôi âm thầm hạ quyết tâm, nếu tôi thi đỗ cấp ba, tôi sẽ dùng hết sức lực mình có để nắm giữ những gì tốt đẹp trước mắt. Nhưng nếu như... tôi sẽ bước ra khỏi cuộc sống của anh, trở về không gian nhỏ hẹp chỉ có mình tôi cô đơn như trước kia.

Khúc Thành nói: “Trần Mộng, sao em lúc nào cũng thích làm tổn thương người khác và bản thân như vậy?” Trước giờ anh đều gọi cả họ cả tên tôi. Nhưng tại sao khi nghe thấy giọng anh, tôi lại tưởng tượng ra con người có tên Trần Mộng kia nhất định phải là một mỹ nữ yêu kiều diễm lệ, tỏa sáng lung linh như anh?

Năm lớp Chín trôi qua nhanh một cách không ngờ. Thời tiết ngày càng nóng, tôi cũng ngày càng lo lắng. Hằng ngày ngoại trừ lúc ăn cơm, ra ngoài rót nước, phần lớn thời gian còn lại tôi đều giam mình trong phòng. Giao tiếp của tôi với Trần Niên chỉ là tiếng đóng mở cửa mỗi lần ông đi làm và về, có lúc ông cũng đi đến gõ cửa phòng, hỏi tôi những câu vu vơ, tôi trả lời lấy lệ, thế là ông lại rời đi.

Tôi có thể cảm nhận được rằng ông chỉ muốn xác định một điều: tôi vẫn còn ở đó.

Đêm đã khuya, đồng hồ điện tử vừa nhảy thành bốn số 0. Lại một ngày mới. Tôi thấy mệt mỏi, những hàng chữ dày đặc cứ nhảy múa trước mắt, tôi

liền mở cửa đi ra bếp. Phòng khách tối om, tôi ngược mắt lên, bắt gặp di ảnh của mẹ. Không thể phủ nhận tôi rất giống bà, chỉ có điều bà hiền hậu còn tôi khô khan. Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng động trong phòng Trần Niên, định chạy vào phòng trốn nhưng không kịp. Trần Niên mở cửa, nhìn thấy tôi, ông sững người giây lát. “Mộng Mộng, đừng thức khuya quá, đi ngủ đi!”

“Đang định đi ngủ.” Tôi nhìn thấy tay ông đang cầm cốc thủy tinh. “Bố muốn uống nước ạ?”

“Ừ, bố thấy hơi khô miệng. Bố rót nước rồi vào, con đi ngủ đi.”

Có lẽ do ánh sáng không đủ nên vào lúc nhìn thấy Trần Niên đêm đó, lần đầu tiên tôi thấy ông đã già. Tôi do dự rồi đến cầm chiếc cốc trên tay ông. “Để con lấy cho.”

Sau khi cầm lại cốc, ông cứ đứng như vậy một lúc không động đậy. Tôi nghĩ chắc ông muốn nói gì đó, nhưng sau một lúc đứng đối mặt với nhau, hai người chúng tôi rốt cuộc vẫn là ai về phòng nấy. Đi vào phòng chưa kịp đóng cửa, tôi bỗng nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ ở phòng Trần Niên. Vào ban đêm, âm thanh đó trở nên chói tai đến đáng sợ. Tôi chạy như bay sang phòng Trần Niên, thấy chiếc cốc vừa nãy ở trên tay ông bây giờ đã vỡ vụn, mảnh thủy tinh vung vãi khắp nền nhà. Trần Niên cúi đầu gục trên sàn. “Bố, bố làm sao thế?”

“Bố không sao. Trong túi áo có thuốc, lấy cho bố.” Tôi vội vàng lấy thuốc rồi rót một cốc nước khác cho ông. Một lúc lâu sau ông mới hồi lại, lần cạnh giường đứng dậy rồi ngồi xuống đó. “Mộng Mộng, con đi ngủ đi. Dưới đất cứ để đấy, mai bố dọn.”

Không thể nói ra câu “con ở đây trông bố”, thậm chí ngay cả câu “bố chú ý sức khỏe nhé” cũng không thể bật ra khỏi miệng, tôi nuốt nước miếng, im lặng quay trở lại phòng. Lọ thuốc vẫn ở trên tay, dưới ánh đèn bàn học tôi nhìn rõ đó là thuốc trị cao huyết áp, hóa ra vừa nãy ông rót nước để uống thuốc.

Tôi không dám tưởng tượng nếu tôi ngủ say thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nằm trên giường, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Lần đầu tiên tôi suy nghĩ về tình cảm giữa tôi và Trần Niên. Ông là bố đẻ của tôi, ông

cho tôi sinh mệnh, cho tôi tất cả điều kiện để trưởng thành. Ông đối xử dịu dàng với tôi, chưa hề ép buộc hay dùng bạo lực. Ông chính là mẫu phụ huynh tốt, nhưng tại sao tôi lại không thể thân thiết với ông? Tôi trước giờ không gọi được một tiếng “bố” tử tế, càng không nói được những lời quan tâm, thậm chí ngồi xem tivi cùng nhau cũng phải mỗi người một đầu ghế. Nhưng... tôi nghĩ không phải tôi không yêu ông. Tính cách lạnh lùng bẩm sinh của tôi đã đạt đến độ lãnh đạm, ngay cả tình thân cũng không phá vỡ được nó.

Bất giác nghĩ tới Khúc Thành. Anh chính là sự kiên định, sự ấm áp, ngọt ngào mà tôi còn thiếu, tôi chỉ có thể hoàn chỉnh khi ở cạnh anh. Tôi cầm điện thoại nhắn tin cho anh, lúc này chắc anh vẫn thức: “Anh đang làm gì vậy?”

Không lâu sau, anh nhắn lại: “Học em, ngồi ngẩn ngơ.”

“Người đứng top 10 trong lớp cũng có lúc ngẩn ngơ sao?”

“Tiểu thư Trần Mộng, tôi phỏng vấn cô một chút, nửa đêm canh ba đến quấy rầy tôi, cô rất thích thú đúng không?”

Tôi cười với chiếc điện thoại, vốn đã bấm xong tin nhắn: “Bố em vừa bị tăng huyết áp”, nhưng lại xóa đi, thay bằng: “Mai em sẽ đến trường.”

“Toàn thể nam sinh trong trường mà nghe được câu này của em đều sẽ cảm thấy vô cùng vui mừng.”

“Anh đi chết đi!” Tôi nhấc tay khỏi bàn phím, rồi lại bấm thêm một câu: “Thế anh có vui mừng không?”

Màn hình điện thoại sáng hai mươi giây rồi chuyển tối, sau đó không thấy sáng trở lại.

Chỉ có tôi biết, đêm nay tôi không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tôi ngấm khuôn mặt có hai vòng mắt thâm sì như gấu trúc của mình ở chiếc gương trong nhà vệ sinh rồi dùng nước rửa đi rửa lại mặt mấy lần. Lúc quay người đi ra, chiếc gương vốn được cố định trên tường đó bỗng dưng rơi xuống vỡ vụn trên nền nhà. Tôi thừa nhận tôi bị dọa cho sợ gần chết, đây giống như phiên bản thực tế của câu chuyện cười “hồi gương thần, ai là người đẹp nhất trên đời, sau đó gương vỡ vụn”. Trần Niên chạy vào nhìn thấy cảnh tượng đó cũng sững lại một lúc, rồi nhìn

chiếc đinh gỉ sét trên tường, lại nhìn chiếc khung gương bằng nhựa, nói: “Chắc là tại cũ quá rồi, chỗ treo bị nứt. Chiếc gương này được mẹ con mua lúc chúng ta cưới nhau, sau này sẽ mua cho con cái khác.”

Tôi đi ra phòng khách, trong đầu vẫn vang lên tiếng võ của chiếc gương.

Vì vậy hôm đó, tôi vẫn chưa đến trường, cũng không mở máy điện thoại. Cho đến tận trước lúc đi ngủ, tôi mới không chịu được mở máy, không có tin nhắn nào.

Lúc nào tôi mới có thể thoát khỏi tính cách nhạy cảm quá mức này?

Một tuần sau tôi mới chính thức trở lại trường. Tôi tìm thấy bộ đồng phục mới chỉ mặc có hai lần ở góc tận cùng trong tủ quần áo, ngẫm nghĩ một lúc quyết định trang điểm qua để che đi sắc mặt xanh xao của mình. Tôi đang sốt, đêm qua tôi bị đám bài tập Vật lý làm cho phát điên, sáng sớm dậy phát hiện mình đang nằm ngủ trên đống bài tập đó. Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến từng trang giấy trắng chữ đen phát ra âm thanh mơ hồ như tiếng cười. Tôi đứng dậy nhưng bị ngã xuống nền nhà bởi chóng mặt do bị hạ đường huyết và sốt cao. Tôi định tự chống người đứng dậy, nhưng thử đi thử lại hai lần vẫn không thành công. Khoảnh khắc đó nỗi sợ hãi và tuyệt vọng chưa từng có bao trùm lấy tôi.

Trần Niên ở bên ngoài làm bữa sáng, vẫn là ba món cũ: cơm trắng, bánh mì, trứng ốp.

Lúc tôi đến cửa lớp học, bên trong đã vào tiết. Rõ ràng thời gian trôi qua vẫn chưa lâu, nhưng mọi thứ trước mắt đã trở nên vô cùng lạ lẫm. Cô giáo Ngữ văn vẫn thế, thích chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trên bục giảng. Khúc Thành vẫn ngồi ở vị trí sát cửa sổ, nghiêm túc làm bài tập. Tôi đứng một lúc ngoài cửa, bên trong dần dần có người phát hiện ra tôi. Ánh mắt ngạc nhiên của họ khiến tôi muốn chạy trốn. Lúc này cô giáo đã phát hiện ra cả lớp đang xì xào bàn tán liên hướng ánh mắt ra khung kính hình chữ nhật trên cửa lớp và nhìn thấy tôi. Gương mặt cô hiện rõ hai chữ “kinh ngạc” trong khoảnh khắc. Tôi nghĩ có lẽ cô đã quên mất sự tồn tại của tôi cũng nên.

Tôi im lặng đi vào lớp, không ngẩng đầu nhìn bất cứ ai. Bàn ghế của tôi được đặt ở góc phòng học như phế liệu. Tôi đi đến, kéo chúng về chỗ cũ.

Mặt bàn phủ lớp bụi dày, ngăn bàn đã trở thành bãi rác, túi đựng đồ ăn vặt, chai nước, thậm chí cả giấy chùi mũi. Ánh mắt từ bốn phía găm chặt vào người tôi. Tôi căn chặt môi dọn dẹp, cố gắng không nghĩ đến bất cứ thứ gì. Không khí im lặng khác thường bao trùm khắp phòng học, dường như tất cả mọi người đều cố gắng thở thật khẽ. Trong không gian này, bất kỳ hành động nào của tôi, dù là nhỏ nhất, cũng mang đến tiếng động chói tai.

Sau khi dùng hết một gói giấy ăn mà mặt bàn vẫn phủ đầy bụi, tôi ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm nhưng không nhìn thấy dấu vết của giẻ lau, cũng chẳng biết có thể chạy đi mượn ai. Tôi im lặng ngồi dưới đất như một nấm mồ, nét mặt vô hồn, tay nắm chặt quai cặp sách. “Này, cho cậu!” Một cánh tay quen thuộc giơ ra, là một gói giấy ăn còn nguyên và một chai nước. Khúc Thành cúi xuống rót nước vào khăn giấy rồi dúi vào tay tôi. “Lau sạch ghế rồi ngồi xuống, hết giờ đi tìm chậu nước sau.” Nói xong anh để mọi thứ lên mặt đất rồi nhân đó hạ thấp giọng nói với tôi một câu. Tôi chắc chắn rằng những gương mặt đang há hốc miệng ra nhìn kia chỉ thấy Khúc Thành thì thầm với tôi điều gì đó, nhưng tuyệt đối không thể nghe rõ.

Anh nói: “Em giỏi lắm!”

Rất nhiều lúc Khúc Thành chính là người hướng dẫn cho tôi. Lúc nào cũng là anh cứu tôi thoát khỏi tình huống bế tắc bằng tác phong quyết đoán của mình, khiến tôi có thêm dũng khí trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Ngắn ngủi nhưng cũng đáng quý. Anh hoàn toàn không để ý đến những lời bàn tán, ánh mắt dò xét kia, anh dũng cảm hơn bất cứ ai. Tôi cầm khăn anh đưa lau sạch mặt ghế, lúc đứng dậy bỗng sa sầm mặt mày. Tôi nhắm mắt đứng im một lúc rồi dùng phần nước còn thừa uống thuốc hạ sốt. Đúng lúc đó tôi nhận được tin nhắn của anh: “Em sao vậy?”

“Không sao, hạ đường huyết thôi.”

“Buổi sáng chưa ăn gì à?”

“Ăn rồi, không sao hết.”

Tin nhắn được gửi đi, bên kia không hồi đáp. Nghĩ kỹ một chút thì hình như lúc nào cũng là anh kết thúc cuộc trò chuyện trước. Ngoài vài câu trả lời cần thiết ra, rất ít khi chúng tôi nói chuyện phiếm. Bàn tay cầm điện thoại của tôi dần thả lỏng, cuối cùng bỏ nó vào túi.

Giờ nghỉ giải lao, tôi tìm nước và khăn lau sạch bàn ghế, vứt rác, sau đó đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm mà tôi đã vô cùng quen thuộc. Cánh cửa khép hờ nhưng tôi vẫn nói to: “Thưa cô!”

“Vào đi!” Cô chủ nhiệm mới uốn tóc, lúc quay lại nhìn tôi xem ra cô tương đối bình tĩnh. “Cô vừa nghe tin em đã đến trường.”

“Em muốn ôn tập với các bạn.”

“Thế này... không vấn đề gì, có điều chúng ta đã bước vào giai đoạn ôn tập thứ hai, em có chắc là sẽ theo kịp không?” Ngỡ khi nói câu đó của cô có phần dè dặt, bởi nếu cứ căn cứ vào tính cách trước đây của tôi, nghe xong câu đó hẳn tôi đã đóng sầm cửa bỏ đi, trước mặt các giáo viên khác cô hẳn cũng thấy khó xử.

Nhưng... “Em muốn thử xem.”

Trở về chỗ của mình ở lớp học, tôi thấy trên bàn có một thanh chocolate và một gói kẹo hoa quả. Tôi nhìn khắp lớp, phát hiện rất nhiều người đang trông về phía mình, xem ra họ đều biết là ai tặng tôi. Đương nhiên, tôi cũng biết. Bóc vỏ một chiếc kẹo hoa quả, bỏ vào miệng, khoang miệng tôi lập tức tràn ngập mùi vị ngọt ngào. Tôi xoa xoa trán, thuốc hạ sốt đã phát huy tác dụng.

“Cậu đã quay lại đây à...” Một giọng nói yếu ớt bất chợt vang lên trên đỉnh đầu khiến tôi giật mình. Tôi ngẩng lên nhìn thấy... Lý Tư Tư.

Sau khi xảy ra chuyện kia tôi đã không muốn gặp mặt con người này, sau đó đúng là không nhìn thấy nữa, nhưng lúc này đây nghĩ tới Trầm Siêu đã mất, trong lòng cũng không còn thù hận gì. “Ừ, cậu vẫn ổn chứ?”

Đối mặt với bộ dạng bình thản ung dung của tôi, Lý Tư Tư càng tỏ ra không tự nhiên. Cô ta không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ đứng nhìn tôi trân trân. Tôi nhận thấy cô ta đã không còn giống như trước, gầy hơn, đôi mắt thâm quầng, vô cùng tiều tụy. Tuy nhiên vẻ mặt cô ta nhìn tôi lại khiến tôi thấy mơ hồ, trong đáy mắt kia như ẩn chứa sự đau thương tàn khốc nào đó mà ngay lúc này đây cô ta đang cố gắng giấu đi.

“Cậu làm sao thế?” Tôi cuối cùng vẫn không nhin được, đành mở miệng hỏi.

“Cậu có biết anh ta chết rồi không...”

Cuối cùng tôi đã rõ điều gì khiến cô ta thất thần như vậy, chỉ có điều tôi không ngờ được rằng họ vẫn liên lạc với nhau, càng không ngờ rằng cái chết của Trầm Siêu lại là đòn đả kích lớn như vậy với cô ta. “Mình biết. Việc đó quá đột ngột, tất cả chúng ta đều không có cách nào... Cậu hãy...”

Một giây sau đó, tất cả hình ảnh trước mắt tôi trở nên mơ hồ rồi trộn lẫn vào nhau. Có tiếng thét của lũ con gái, bởi vì Lý Tư Tư vừa dùng một cái tát để ngăn lời tôi nói lại. Do không phòng ngự nên tôi đã hứng trọn cái tát đó, đau đến mức ù tai. Lý Tư Tư đứng trước mặt tôi, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt như thể người bị đánh là cô ta. Tôi cứ nghĩ tiếp theo cô ta sẽ chạy đến gào to vào mặt tôi, nhưng cô ta chỉ đứng yên khóc và run rẩy, sau đó giơ tay lên lần nữa.

“Đủ rồi!” Vào lúc cái tát thứ hai đang nhắm mặt tôi mà giáng xuống thì Khúc Thành bất ngờ đứng chặn trước tôi. “Việc này muốn trách thì trách mình, không liên quan gì tới cậu ấy.”

Tôi đứng sau lưng anh, nhắm đếm không biết đây là lần thứ mấy anh ra mặt bảo vệ tôi. May mắn là Lý Tư Tư đã không giáng cái tát thứ hai xuống, bởi cô ta đã dồn toàn bộ sức lực vào cái tát ban nãy.

“Trần Mộng, mày là động vật máu lạnh, mày không phải người!” Lý Tư Tư nhìn tôi và Khúc Thành, toàn thân run rẩy hồi lâu, cuối cùng cũng ném ra được câu ấy. Cô ta nghẹn ngào tới mức không thể nói ra từng từ từng chữ rõ ràng, rồi trước những ánh mắt đang mở to vì ngạc nhiên của mọi người, cô ta ngồi gục xuống khóc nức nở.

Tôi hiểu cô ta đã kìm nén nỗi buồn trong lòng từ khi cô ta biết được tin đó. Cô ta chỉ có thể dồn sự căm hận và đau thương lên con người cùng quen biết Trầm Siêu là tôi đây. Tôi không biết họ có chính thức qua lại với nhau không. Nhưng cứ cho là có thì cũng chỉ làm sâu thêm sự giày vò đau khổ trong mình. Đặc điểm lớn nhất của yêu thầm là không có ai để chia sẻ, cũng không có ai để khóc lóc, khi mọi thứ kết thúc, chính bản thân phải tự nuốt tất cả đau khổ vào trong.

Điều này quá nặng nề với cô ta, cô ta không cách nào tự chống đỡ. Dù sao cô ta cũng không phải là tôi, không phải là con người máu lạnh vô tình đang ngồi trước mặt cô ta.

“Đau không?” Khúc Thành mượn khăn mặt và nước ấm từ phòng giáo viên để giúp tôi làm dịu vết hằn trên mặt. Ngón tay anh mặc dù đã bị ngăn cách bởi lớp khăn khi đặt lên má tôi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được.

“Cũng hơi đau, anh đi học đi, em không thể dụ dỗ học sinh ngoan trốn tiết được.”

Khúc Thành chau mày nhìn tôi, hoàn toàn không thèm để ý tới câu đùa ngốc nghếch ấy. “Này, anh đang bày đặt nghiêm túc gì thế? Người trên giang hồ mà không chịu được hai cái tát thì còn nói chuyện gì, đúng không?”

Anh vẫn im lặng.

“Mau đi học đi, mau đi đi. Em sẽ về lớp ngay.” Tôi lấy lại khăn mặt từ tay anh rồi đẩy anh ra khỏi phòng rửa mặt. “Em tự làm được rồi. Này...”

Vòng tay anh đột nhiên bao chặt lấy tôi, vẫn êm đềm vững chãi như lần trước. Lần này rõ ràng là anh chủ động. Anh chỉ cao hơn tôi nửa cái đầu, má anh nhẹ nhàng áp sát tai tôi khiến nửa mặt phải tôi dần dần nóng lên. “Đang ở trường đấy.”

“Mình yêu nhau đi!” Rồi dường như sợ tôi chưa nghe thấy, anh nhắc lại: “Yêu nhau đi, hai chúng ta.”

Tôi không ngờ anh có thể nói ra câu đó, nhưng tại sao lại là vào lúc này? Tôi tách ra khỏi người anh, lắc lắc đầu.

“Tại sao?”

“Bây giờ chưa phải lúc.”

Khúc Thành trầm mặc nhìn tôi, tôi nghĩ là anh hiểu. Cuối cùng anh đưa tay vuốt tóc tôi rồi quay người đi về lớp học. Tôi nghe thấy anh nói: “Anh chỉ sợ sau này sẽ không còn dũng khí nữa.”

Không cần biết như thế nào nhưng tuyệt đối không thể vào lúc tôi đang khó khăn như bây giờ được. Tôi không thể chấp nhận được việc anh vì áy náy hoặc vì thương cảm mà ở cạnh tôi, càng không thể để anh xem tôi như gánh nặng. Dù sao chúng tôi vẫn còn quãng thời gian dài trước mắt, chắc đủ để tôi có thể trở nên tốt đẹp hơn. Không phải những bộ phim truyền hình trên tivi vẫn có những tình tiết như vậy sao, rằng con gái luôn hy vọng sẽ

được nắm tay đi cùng người mình yêu thương nhất vào lúc mình tốt đẹp nhất.

Tuy vậy vào lứa tuổi vẫn chưa biết lường trước tương lai này, tôi vẫn luôn chắc chắn một điều rằng anh là người tôi yêu nhất đời này kiếp này.

Khi hương vị cuối xuân đầu hạ trở nên rõ ràng thì ở chiếc bảng đen phía cuối lớp học xuất hiện dòng chữ thông báo chỉ còn một trăm ngày nữa là đến kỳ thi cấp ba. Vào mỗi cuối ngày, lớp trưởng đều đi đến cuối lớp sửa lại con số trên bảng, từ ba chữ số biến thành hai chữ số, sau đó con số càng ngày càng nhỏ dần. Hiện giờ tôi như đang treo một bình truyền nước bên người, hằng ngày có rất nhiều thứ được điên cuồng bơm vào đó: kiến thức và cả sự lo lắng bất ổn. Tuy vậy mỗi ngày cũng đều có thứ chảy ra, có điều không ai nói rõ được đó là gì.

Trong lần thi thử, Khúc Thành được một trăm linh chín điểm Ngữ văn, một trăm mười hai điểm tiếng Anh, xếp thứ hạng cao trong toàn thành phố. Tôi thấy thầy giáo nở nụ cười tự đáy lòng khi khen Khúc Thành, ngón tay nắm chặt tới mức chọc thủng bài kiểm tra miễn cưỡng đạt yêu cầu của tôi. “Chúc mừng!” Tôi chạy đến chỗ anh cố làm ra vẻ vui mừng.

“Em cũng rất giỏi.” Anh nhìn thẳng vào tôi, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng thực sự. “Có bao nhiêu người hằng ngày đều đi học mà cũng không thi qua.”

Tôi vênh mặt, giả vờ kiêu ngạo: “Đương nhiên!”

Nói vậy nhưng tại một góc khuất mà anh không trông thấy, tôi đã xé vụn bài kiểm tra của mình rồi tung lên trời. Từng mảnh vụn bay lên rồi rơi xuống mặt tôi như tuyết mùa hạ.

Hôm thi cấp ba, tôi và Khúc Thành thi ở hai địa điểm khác nhau nhưng cách không xa lắm. Đêm hôm trước, tôi thức đến hơn mười hai giờ mới đi ngủ, hoàn toàn không cảm thấy hồi hộp. Ngày hôm sau, khi nhìn thấy khuôn mặt của các phụ huynh, tôi mới có cảm giác đó là một ngày rất quan trọng. Đi đến cổng ngôi trường xa lạ, còn sớm, trường thi vẫn chưa mở cửa. Tôi đứng trước cổng ngó quanh quất, đột nhiên phát hiện ra bóng dáng Khúc Thành đang tiến đến gần một gần.

“Sao anh lại đến đây? Không phải bây giờ anh phải ở trường thi hay sao?”

“Vẫn kịp, anh đến thăm em.” Nói rồi anh rút ra một mẫu chocolate từ trong túi. “Ăn đi rồi vào, không bị chóng mặt mà còn tốt cho đầu óc.”

“Lúc nào cũng cho em ăn đồ ngọt, anh không sợ em béo như heo à?”

“Không sao! Anh cũng rất thích heo. Anh đi đây, thi xong nhớ gọi điện cho anh.”

Tôi đứng yên tại chỗ thưởng thức hương vị ấm áp trong lời anh nói, giống như viên chocolate đang nhẹ nhàng trượt xuống trái tim tôi và bắt đầu phát huy tác dụng. Tôi bước vào trường thi cùng với dòng người đông đúc, tìm phòng thi và chỗ ngồi, tất cả đều ngay ngắn quy củ, giống như một mảnh lụa với những đường dệt ngang dọc thẳng tắp.

Những ngày chờ kết quả giống như một cái kéo sắc đang đợi thời cơ để phát huy tác dụng, xem xem cuối cùng sẽ cắt được một mảnh vải gấm hay chỉ cắt được một đồng phế liệu.

Tôi hoàn toàn không phục khi thấy điểm thi của mình trên điện thoại. Tôi như mất trí gọi đến số tổng đài báo điểm thi rất nhiều lần, nhưng con số đáng hổ thẹn kia nhất quyết không thay đổi. Thấp hơn điểm thi thử lần một, lần hai hơn năm mươi điểm, còn môn Ngữ văn của tôi thì máy chấm điểm đọc không ra.

Hoặc... đây chính là số mệnh của tôi, tuy tôi vô cùng không muốn nghĩ như vậy.

Tôi biết Khúc Thành có lẽ cũng tra được điểm của tôi, vì sau khi thi xong anh có hỏi số báo danh của tôi, đổi lại tôi cũng biết được số báo danh của anh. Khi thấy điểm của anh từ điện thoại, tôi đã cố kìm nén nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn cứ rơi, đó là ba chữ số vô cùng ấn tượng. Sau khi biết điểm thi, tôi khóa trái cửa nhốt mình trong phòng, bó gối ngồi gục xuống nền nhà, không muốn gặp bất kỳ ai. Khi Khúc Thành gọi điện lần thứ ba, tôi tắt máy; lúc Trần Niên đứng ngoài cửa gọi tôi ra ăn cơm, tôi nghe tiếng ông như tiếng ở đâu đó rất xa trong vũ trụ vọng lại, hoàn toàn không chân thực.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi ngắm nhìn quá trình mặt trời mọc, nhưng lại là lần tôi cảm thấy mơ hồ nhất. Bầu trời hiện lên những đường vân lớn nhỏ khiến tôi cảm thấy mình như đang bị ngạt nước. Nước mắt trên tay áo vẫn chưa khô, gương mặt đánh cứng lại như có thể cạo ra được hạt muối. Tôi chạy đến cạnh giường lục tìm thanh chocolate chỉ còn một nửa đang dần chảy nước, bỏ tất vào miệng, vị ngọt lịm dừng lại nơi đầu lưỡi, khi xuống đến cổ họng tất cả chỉ còn vị đắng ngắt.

Thì ra mọi việc trên thế gian đều thuộc dạng vật cực tất phản¹. Khi bạn càng dồn hết tâm huyết và hy vọng vào một điều gì đó, bạn càng sợ thua. Nhưng không ai có thể bảo đảm rằng mình sẽ thắng một trăm phần trăm.

¹. Sự việc khi đi đến cực điểm sẽ dần phát triển theo hướng ngược lại.

“Mộng Mộng, mở cửa ra, con phải ăn gì đi chứ?” Trần Niên lại đến gõ cửa phòng tôi khi trời vừa hửng sáng, tôi dờ dẫm nhìn cánh cửa rồi cầm cặp sách ném mạnh vào đó, trong phòng lập tức biến thành bãi hỗn độn, sách, túi bút, bình nước, phiếu dự thi... tất cả đều nhất loạt rơi xuống sàn. Tiếng gõ cửa im bật, tôi không thể hình dung được vẻ mặt của Trần Niên lúc này ra sao.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa. Tôi nghe tiếng bước chân của Trần Niên xa dần. “Chú, cháu...”

Quả nhiên là anh. Đồng hồ trên mặt bàn chỉ sáu giờ ba mươi lăm.

“Vào đi, cháu đến khuyen nó đi.” Trần Niên mở cửa cho Khúc Thành vào nhà. “Hôm qua, từ lúc biết điểm thi, nó đều ở trong phòng, không ăn không uống, haizz...”

“Trần Mộng, mở cửa!” Giọng anh vẫn bình tĩnh như thế, hơn nữa còn mang hàm ý ra lệnh khiến người khác không thể kháng cự, trước giờ tôi vẫn ngoan ngoãn phục tùng theo anh. “Em như thế này có tác dụng gì không?”

Không có, tôi biết chứ. Tôi cuộn tròn người nằm trên sàn, qua khe cửa sát nền nhà nhìn thấy đôi giày thể thao màu trắng của anh. Không có tác dụng, nhưng ít nhất tôi cũng có thể lựa chọn không làm cái bóng suốt ngày bám dính phía sau anh.

“Trần Mộng...”

“Cút... Cút, cút!” Tôi dùng hết chút sức lực còn lại hét lên những từ đó với anh, sau đó từng giọt nước nóng hồi trào ra từ đôi mắt mà tôi nghĩ đã hoàn toàn cạn kiệt nước.

Sau một hồi dài yên lặng, Khúc Thành quăng cho tôi một câu nói lạnh như băng: “Em có muốn làm đà điểu cũng mặc em! Chú, xin lỗi, cháu về đây.” Tiếng đóng cửa rất to vang lên kết thúc tất cả.

Anh nói đúng, tôi chính là một con đà điểu, có bộ lông màu bùn xấu xí, chỉ biết cắm đầu vào cát rồi lại kêu gào rằng không ai để ý đến mình. Thật ngốc! Ngốc nhất là con đà điểu này còn từng tham vọng sẽ tiến hóa đôi cánh của mình để có thể bay lên trời.

Nhưng đà điểu cũng có sự ngang bướng của đà điểu, tôi quyết không chịu thua.

Tối hôm đó tôi mở cửa phòng, Trần Niên đang ngồi ở sofa xem tivi, nhìn thấy tôi liền lập tức đứng dậy, nhưng lại không biết phải nói gì. Tôi xua tay tỏ ý mình vẫn ổn. “Con đói rồi, muốn ăn cơm.” Trên bàn thức ăn đã bày sẵn nhưng chưa được động đũa. Tôi hâm nóng rồi cùng ăn với Trần Niên. Ông liên tục nhìn tôi bằng ánh mắt bất an như muốn tôi nói điều gì đó, nhưng tôi chẳng có gì để nói, chỉ là mọi việc đã trở lại bình thường.

Với điểm số dưới điểm sàn, tôi chỉ có thể vào học một trường nghề, vì vậy tôi không đi nộp đơn, bằng tốt nghiệp cũng là Trần Niên lấy về giúp tôi. Số điện thoại của Khúc Thành từ sau hôm đó chưa một lần xuất hiện ở màn hình điện thoại của tôi. Có lẽ anh đã hoàn toàn thất vọng về tôi.

“Chúc mừng anh thi đỗ trường trọng điểm của thành phố.” Gửi tin nhắn xong, tôi cho số của anh vào danh sách chặn liên hệ.

Về lại như cũ đi, hãy quên câu nói hão huyền: “Mình yêu nhau đi” kia đi.

Trong kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng, ngoài một lần duy nhất Trần Niên nói rồi dừng lại giữa chừng: “Cậu bạn dạy học tiếng Anh cho con...” thì con người có tên Khúc Thành thật sự giống như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Nhưng rõ ràng có một góc trái tim tôi đã bị ai đó chiếm giữ, đẩy đi không được, vứt bỏ không xong, nặng nề đến cùng cực. Đêm trước hôm nhập học, tôi lại mất ngủ, ngồi trên giường nhét đầy thứ vào trong cặp

sách rồi lại đổ tất cả ra. Đến lần thứ ba, một chiếc kẹo hoa quả không biết từ góc nào trong cặp sách lăn ra trước mặt tôi. Tôi cầm lên định vứt đi nhưng cuối cùng vẫn bỏ vào miệng, ra sức nhai, vị ngọt của nước hoa quả nhanh chóng ngấm vào dạ dày.

Nó đang nỗ lực chống đỡ lại loại chất độc có tên là “cô đơn” trong tôi.

Tôi chọn học ở ngôi trường cách xa nhà, vì vậy phải ở ký túc xá. Thực ra tất cả mọi thứ đã được tôi tính kỹ, Trần Niên cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò tôi một mình sống ở ngoài phải cẩn thận, hòa nhã. Hôm khai giảng Trần Niên phải đi làm, nên một mình tôi đánh vật với chiếc vali to đùng, bắt hai chuyến xe để đến trường.

Vừa xuống xe tôi đã vứt vali sang một bên, ngồi xồm xuống nôn thốc nôn tháo. Mùa hè, xe đông người, khắp khoang xe là mùi mồ hôi nồng nồng, tôi đã phải cố gắng hết sức mới không nôn ở trên xe. “Không sao chứ?” Có tiếng người vang lên trên đỉnh đầu, rồi người đó ngồi xuống vỗ nhẹ lưng tôi. “Nôn ra được là tốt.”

Tôi không thể tin được, ngẩng lên nhìn gương mặt quen thuộc. Khúc Thành!

Tại sao luôn là anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi, tại sao anh lại xuất hiện vào lúc tôi thê thảm nhất?

“Không sao!” Tôi lấy nước rửa mặt rồi dùng khăn giấy lau khô. “Sao anh lại ở đây?”

“Lẽ nào em không biết trường anh cách đây có mười phút đi bộ? Anh còn nghĩ là em cố tình chọn học trường gần trường anh cơ đấy.”

Tôi không ngờ lại trùng hợp như vậy, nhưng đột nhiên nghĩ ra vấn đề quan trọng hơn. “Sao anh biết em ở đây?”

Khúc Thành đưa tay vuốt tóc mái tôi. “Chỉ cần anh muốn tìm em, cho dù em trốn ở đâu anh cũng tìm thấy.”

Bức bình phong ngăn cách mà tôi cố dựng lên trong tim ngay lúc này đây đã đổ sụp hoàn toàn, hơn nữa còn phát hiện ra bên trong đều là bong bóng, gió thổi nhẹ là bay đi hết.

“Này, ngày đầu tiên đến trường không được khóc.” Tôi dùng mu bàn tay lau hết mồ hôi trên mặt. “Đi chết đi, ai thèm khóc!”

Khúc Thành mím môi cười nhẹ, nụ cười của anh như tia nắng khẽ tách làn mây vào buổi sớm mai.

“VẬY...” Anh chìa lòng bàn tay về phía tôi. “Ở bên nhau nhé, bây giờ đã được chưa?”

Ông trời hãy tha thứ cho tôi. Không biết tôi đã từng thề thốt những điều gì, nhưng giờ đây tôi nguyện hứng chịu tất cả sự trừng phạt chứ không thể để bàn tay anh trống trải mãi được. Tôi dè dặt đặt tay mình lên tay anh, rồi chậm rãi từng chút một, mười ngón tay đan vào nhau. Sau này thông qua một người bạn gái tôi mới biết, hóa ra từng chi tiết nhỏ trong tình yêu cũng có ý nghĩa đặc biệt của nó, mười ngón tay đan vào nhau có nghĩa là không xa không rời.

Không xa không rời, bốn chữ này thật đẹp làm sao.

Tôi nói với Trần Niên rằng mình định tham gia kỳ thi đại học. Tuy không nói câu nào nhưng tôi vẫn thấy được sự vui mừng trong mắt ông. Vốn luôn cho rằng hai từ đại học sẽ không bao giờ có mối liên hệ nào với tôi, cũng như luôn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ đi so tài cao thấp với bất cứ ai nữa, nhưng tất cả mọi dự định của tôi đã bị Khúc Thành làm cho thay đổi. Anh nói với tôi: “Thi đại học đi, nếu không anh có thể sẽ đến thành phố khác học đại học.”

“VẬY NẾU EM THI ĐỖ, ANH SẼ Ở LẠI ĐÂY?”

“CÓ THỂ SUY NGHĨ.” Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của tôi, anh kéo tay. “Mới lớp Mười, có phải em lo lắng sớm quá không? Lần này em có ba năm để làm lại từ đầu, sẽ kịp.”

Tôi gật đầu, nhắm mắt, dựa vào vai anh. Anh rất gầy, khiến tôi có chút xót xa.

Học kỳ một kết thúc cũng là lúc mùa đông tới. Sinh nhật của tôi vào mùa đông. Trần Niên từng kể ngày tôi ra đời cũng là ngày có trận mưa tuyết lớn nhất trong ba mươi năm, lượng tuyết rơi nhiều đến mức đã làm tê liệt giao thông thành phố. Ông đã đi mượn khắp nơi mới được một chiếc xích lô để chở mẹ tôi khi đó đang đau đẽ vào bệnh viện. Trong trí nhớ của mình, hình như trước giờ tôi chưa bao giờ tổ chức sinh nhật. Ngày hôm đó không khác gì với ngày thường, ngoại trừ bát mì mà Trần Niên làm cho tôi.

Sinh nhật tôi vào thứ Bảy. Tôi ngồi trên giường kéo rèm cửa ra, bên ngoài là một màn tuyết trắng xóa. Mấy người bạn cùng phòng đã đi chơi từ lâu, tôi mặc quần áo rồi ngồi dựa vào tường học thuộc bài Ngữ văn, đột nhiên nghe thấy giọng Khúc Thành. Anh đang đứng dưới nhà gọi to: “Trần Mộng, Trần Mộng!”

Tôi bỏ sách vở chạy xuống nhưng không trông thấy anh đâu nữa. Đang do dự không biết có phải mình ảo tưởng hay không thì có bàn tay ập xuống che mắt tôi. “Này, em biết là anh mà.”

“Đi về phía trước, đi vòng một chút, chậm lại, được rồi.” Khúc Thành vẫn không bỏ tay ra mà dùng lời nói chỉ dẫn tôi bước đi. “Một, hai, ba...”

Một giây sau khi đôi mắt được giải phóng, tôi nhìn thấy trên nền tuyết trắng không một dấu chân có dòng chữ được xếp bằng những ngọn nến: Trần Mộng, chúc mừng sinh nhật!

“Anh... anh thật đáng ghét.” Từng đốm lửa nhỏ lấp lánh nhảy múa trên nền tuyết khiến trái tim con người cảm thấy ấm áp hơn. Tôi xúc động quay lại nhảy lên ôm chặt lấy cổ anh. “Cảm ơn anh!”

Cảm ơn, anh đã cho em thứ mà em muốn có nhất.

CHƯƠNG 7: TÔI KHÔNG CÒN LÀ TỜ GIẤY TRẮNG

Điều khiến tôi thấy thoải mái nhất khi hát ở Thành Trì là có thể ngồi phía dưới nói chuyện với ông chủ. Đó là người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, tuy anh ta kinh doanh hoạt động giải trí nhưng tính tình lại rất nho nhã. Tôi không thích hát thêm anh ta cũng không ép, đến lượt người khác hát là tôi sẽ rời sân khấu, anh ta đứng ở một góc đưa đồ uống cho tôi, còn góp ý những chỗ nào tôi hát chưa được.

Gần đây tôi mới biết, hóa ra “Thành Trì” là một câu chuyện.

“Ý nghĩa của nó là canh giữ.”

Tuy khoảng cách tuổi tác chưa đến một thế hệ nhưng câu chuyện tình yêu của anh ta cứ như cách thời tôi đang sống rất rất lâu. Năm đó có một cô gái ôm hoài bão được đứng trên sân khấu, mỗi sáng sớm đều chăm chỉ luyện thanh ngoài ban công, hát những bài hát rất ít người biết tới. Anh ta, người hàng xóm sống ở nhà đối diện, là khán giả duy nhất.

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy giờ đây đã là mẹ của một cặp sinh đôi.” Ông chủ nói ra câu đó mà khuôn mặt không hề có chút gợn sóng, giống như đang nói đến chuyện của người khác. “Vào năm mười tám tuổi, tôi quyết định ra ngoài kiếm sống, thề thốt vài năm sau sẽ trở về tặng cô ấy cả giang sơn. Có điều cuối cùng cô ấy không đợi được tôi, đã kết hôn với người khác.”

Tôi á khẩu. Thì ra, đây chỉ là một tòa thành trống. “Hôm đó biểu cảm khi hát của em khiến tôi nhớ đến cô ấy.” Ông chủ lại nói, nhìn thấy tôi đang cật lực lắc đầu. “Tiểu cô nương đừng sợ, tôi không có ý nghĩ gì khác với em, nếu có, em còn có thể ngồi yên tại đây như thế này sao? Em có bạn trai rồi phải không?”

Tôi gật gật đầu, hỏi: “Sao anh biết?”

“Trên người em có hương vị tình yêu, hơn nữa em là người chất chứa nhiều câu chuyện trong lòng.”

“Anh xem em còn trẻ thế này thì làm sao có câu chuyện gì được?” Tôi nâng cốc rượu vô cùng đẹp lên và làm ra vẻ vô can. “Em giống như một tờ giấy trắng.”

“Người thiếu kinh nghiệm sống thường nói về bản thân rất phức tạp, chỉ người đã trải qua nhiều thăng trầm mới cố ý tỏ vẻ không hiểu chuyện gì. Nhưng những chuyện của quá khứ sẽ hằn dấu ấn sâu lên cơ thể họ, người nào tinh mắt sẽ nhìn ra. Chỉ cần viết một chữ lên tờ giấy trắng thì nó sẽ không thể khôi phục trạng thái ban đầu, đặc biệt là em lại không có cách nào để đổi một tờ khác.”

Rốt cuộc thì một người phải đi qua bao nhiêu con đường xa lạ, hứng chịu bao nhiêu sự lạnh lẽo mới có thể nói ra những điều đó một cách rõ ràng như vậy? Hơn ba mươi tuổi, có sự nghiệp đang hoàng, quán bar chỉ là kinh doanh phụ, hay nói cách khác, chỉ là để kỷ niệm, lại không có người thân, đến giờ vẫn chưa kết hôn. Buổi tối thường ngồi uống rượu một mình, sau đó ngủ lại tại quán.

“Anh muốn nghe bài hát nào không?” Tôi hỏi. “Biết bài nào cũ một chút không?”

“Nói em nghe xem.”

Bài hát ông chủ chọn hôm đó có một câu: Em nói nếu trời cứ mưa mãi không thôi, chúng ta sẽ ở bên nhau không bao giờ chia xa. Nếu như ai cũng không biết vĩnh viễn là bao xa thì sẽ có lúc chạm đến đích, nhưng tại sao lại có rất nhiều người mặc dù đã hiểu cái lý thuyết đó nhưng vẫn tình nguyện canh giữ một tòa thành trống?

Mọi việc có thể nói là suôn sẻ trong tháng đầu làm việc ở Thành Trì, mặc dù cũng có những vị khách say khướt sống chết đòi tôi phải uống rượu cùng, nhưng cuối cùng bảo vệ quán bar cũng giải vây giúp tôi. Tôi lĩnh lương một tháng và phát hiện thừa ra năm trăm đồng, tôi chạy đi tìm ông chủ, anh ta lại trả lời rất tùy hứng: “Coi như đây là thù lao em ngồi nói chuyện với tôi. Yên tâm đi, trong mắt tôi em chỉ là một cô nhóc thôi.”

Tôi đứng một lúc rồi lặng lẽ bỏ tiền vào túi. “Cảm ơn!” Số tiền này tôi không thể trực tiếp đưa cho Thiệu Khải nên trước mắt cứ giữ lấy. Đã lâu như vậy mà anh không phát hiện ra chuyện nửa đêm tôi ra ngoài làm việc,

vì tôi hầu như đều đi vào hôm họ vắng nhà. Có một lần duy nhất tôi trốn đi làm lúc anh đã ngủ say, rồi nhẹ nhàng trở về vào lúc trời tảng sáng. Có lẽ do ban ngày đã quá mệt nên anh ngủ rất sâu, không hề biết tôi vừa làm chuyện gì.

Tôi ôm khoản tiền lương hậu hĩnh về nhà, cúi xuống tìm chìa khóa theo thói quen, nhưng khi ngẩng lên thì không thấy ổ khóa nào trên cánh cửa. Đầu tôi bất giác trống rỗng, bàn tay nắm chặt trong túi. Đúng lúc đó cửa mở, muốn chạy cũng không kịp nữa, Thiệu Khải đang đứng đối diện tôi, tôi không dám nhìn vào mắt anh.

“Đi vào đi!” Anh không nói gì thêm, nghiêng người cho tôi vào. Anh lạnh lùng tới mức khiến tôi sợ hãi.

“Thiệu Khải, em...”

“Buồn ngủ không? Buồn ngủ thì vào trong ngủ đi.” Tôi kéo tay anh nhưng anh không do dự đẩy tay tôi ra, quay vào nhà. Bàn tay tôi buông thõng như không còn sức lực.

Tôi, lại khiến anh lo lắng tới thất vọng rồi.

Một mình trở về phòng, tối thấy giường chiếu vẫn chỉnh tề, anh hẳn chưa hề ngủ. Tôi nằm lên giường, không cưỡng nổi cơn buồn ngủ đang ập tới. Trước khi chìm vào giấc mộng, tôi vẫn nghĩ đợi lúc nào tỉnh dậy sẽ đi tìm anh làm nũng, chắc sẽ không còn vấn về gì nữa.

Tôi luôn rất thích nằm mơ, hầu như mỗi đêm lại mơ một giấc mơ khác nhau, có lúc là gặp người quen ở địa điểm quen thuộc, cũng có lúc tôi xuất hiện ở một nơi mà chính mình cũng không biết đó là đâu. Trong mơ tôi thấy mình đang đứng trên một con đường lạ, hai bên đường là hàng bạch dương cao vút, khiến con đường càng trở nên hun hút. Tôi không biết đã đi trong bao lâu, chân tôi đã tê dại, phù thũng nhưng không có cách nào dừng lại được. Vào đúng lúc tuyệt vọng, tôi bỗng nhìn thấy bóng hình của Thiệu Khải, tôi mừng rỡ gọi tên anh nhưng phát hiện ra dù đã rất cố gắng nhưng cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, chân tôi lúc đó giống như bị ai dùng đinh gắn chặt xuống đường không thể cử động. Cuối cùng tôi đứng đó bất lực nhìn bóng dáng anh dần dần biến mất, đến khóc cũng không thành tiếng.

“Thiệt Khải!” Tôi bấu chặt vào cổ mình, bưng tỉnh giấc, may mắn là tôi vẫn nói được. Tôi thần thờ ngồi dậy, phát hiện ra mình đã ngủ từ lúc sáng sớm đến tận chiều tà, bên ngoài không hề có động tĩnh gì. Tôi đi ra gõ cửa phòng A Mao, Tiểu Triết. “Thiệt Khải, anh ra đây, em có chuyện cần nói!”

Một lúc sau, A Mao mở cửa. “Chị Mộng, anh Khải vẫn chưa về.”

“Vẫn chưa về?!” Cảnh tượng trong mơ xuất hiện trước mắt tôi, tôi quay người chạy thục mạng ra cửa. “Tôi đi tìm anh ấy.”

“Này, chị Mộng!” A Mao nắm lấy tay tôi. “Anh ấy chỉ đi tìm anh Diệc thôi, không sao đâu.”

“Nhưng...” Tôi vẫn muốn ra ngoài nhưng nhìn thấy Thiệt Khải đã về đến cửa. Tôi chạy lại nắm chặt cánh tay anh, hỏi: “Sao muộn thế này anh mới về?”

“Không có chuyện gì. Sao vậy?” Anh đưa tay kéo vai tôi, hai chúng tôi cùng về phòng. “Em không cần lo cho anh.”

“Có phải anh giận không?” Thực ra không cần hỏi cũng biết, ngoài tức giận ra thì anh sẽ không bao giờ kiếm lời với tôi như thế này. “Kỳ thực...”

“Anh không giận, em đừng nghĩ linh tinh.” Thiệt Khải chặn đứng những lời bao biện mà tôi đang chuẩn bị nói, rồi lại mở cửa đi ra ngoài. “Anh đi hút thuốc.”

“Hút trong phòng đi, không sao đâu.” Tôi không muốn cho anh cơ hội rời khỏi tôi. Tôi nhìn bao thuốc đã gần hết của anh. “Sao anh hút thuốc nhiều thế? Thiệt Khải, anh giận thì cứ nói ra được không, đừng như thế này.”

“Ha, anh giận gì nào?” Anh lắc lắc đầu. “Em không thích mùi thuốc thì anh ra ngoài hút.” Nói rồi anh đi thẳng, để tôi ngồi một mình trong phòng.

Rõ ràng cuộc sống êm đềm bình lặng của chúng tôi sắp phải đón bão táp, nhưng nếu tôi nói thật cho anh biết, liệu anh có hiểu không? Tôi đi ra, nhìn thấy Thiệt Khải đang hút thuốc ngoài thềm, anh dường như lại gầy đi. “Thiệt Khải!” Tôi ôm anh từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh. “Anh đừng thế này được không? Anh cứ thế này em sẽ không biết phải làm sao.”

“Mộng Nhi... Em đã đi tìm Tôn Diệc đúng không?” Rất lâu sau đó, anh mới kéo tôi về phía trước rồi nhẹ nhàng buông ra câu hỏi vừa rồi.

Tôn Diệc đáng chết, đã dặn anh ta phải kín miệng, thế mà vẫn nói ra. Tôi thầm rửa anh ta trong bụng, nhưng cũng không thể không thừa nhận với Thiệu Khải. “Phải, em xin lỗi!”

“Ngốc ạ, xin lỗi cái gì.” Anh vuốt vuốt tóc tôi. “Đi vào nhà đi!”

Tôi xin ông chủ cho nghỉ hai tuần, anh ta vui vẻ nhận lời. Hai tuần đó, ngày nào tôi cũng nấu cơm ngồi chờ Thiệu Khải về, rồi cùng vui vẻ cười đùa với bọn họ như trước. Buổi tối, anh vẫn ôm tôi ngủ như thói quen. Khi không ngủ được, tôi lại nằm gối lên cánh tay anh để ngắm nhìn anh. Thực ra, anh có thể được xếp vào loại đẹp trai, khuôn mặt với từng đường nét rõ ràng anh tuấn, đôi mắt một mí xấu xa này có thể đánh gục tất cả phụ nữ. Vậy tại sao đã lâu như thế mà anh vẫn không thay lòng đổi dạ? Tôi bỗng nhiên bật cười vì ý nghĩ ngốc nghếch này của mình.

Nếu thật sự có ngày anh thay đổi, liệu tôi có buồn không? Có để ý không?

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến mùa đông. Hai tháng trước Tết là thời kỳ bận rộn nhất của siêu thị. Bọn Thiệu Khải hầu như ngày nào cũng không về, vì thế thời gian làm việc của tôi từ ba buổi tối tăng lên thành tất cả các buổi tối. Không thể phủ nhận rằng tôi thích môi trường của Thành Trì. Tuy chỉ là quán bar nhỏ nhưng cũng có phong cách riêng. Ngoài tôi ra, những ca sĩ khác cũng đều rất hòa nhã, hiếm khi chúng tôi gặp phải chuyện đánh cãi nhau sau cánh gà. Nhưng cũng bởi như vậy nên ngoài lượng khách quen nhất định ra, Thành Trì không kinh doanh sôi nổi bằng những quán bar khác.

“Bây giờ tôi xin hát bài Tình yêu do ông Trương chọn.” Khi tiếng nhạc vang lên, ông Trương đột nhiên bước lên sân khấu ngăn tôi lại. “Đợi đã!”

Tôi không biết ông ta muốn làm gì nên chỉ có thể giữ nụ cười xã giao ở trên môi.

“Thêm vào một câu nữa, bài hát này tặng cho Trần tiểu thư của chúng ta.” Ông ta vừa dứt lời thì phía dưới đã ầm ầm tiếng vỗ tay. Tôi bắt đầu lúng túng, biết mình đang ở vào thế khó, vội vàng nói: “Ông Trương, ông thật biết đùa.”

“Trần tiêu thư, tôi đã mời em mấy lần nhưng em hoặc lấy cớ không khỏe hoặc chạy trốn. Hôm nay tôi lên tận sân khấu mời em, lẽ nào em không nể mặt tôi? Lát nữa tôi mời em uống với tôi hai ly, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

“Ông Trương, tôi không biết uống rượu, sợ sẽ làm ông mất hứng, nên...”

“Đừng làm tôi mất hứng, ai tin em chỉ là ca sĩ chứ. Tôi sẽ nói với ông chủ của em là hôm nay tôi trả tiền cho em. Đi thôi!” Nói rồi ông ta lôi tôi xuống dưới, tôi hoảng hốt không biết phải làm gì, chỉ biết đưa mắt nhìn quanh tìm ông chủ, mong anh ta giúp tôi giải vây. Nhưng khi thấy một người ngồi ở vị trí chính giữa đang lặng lẽ nhìn tôi, tôi chỉ còn biết cứng đờ người.

Trong khoảnh khắc đó, tôi đã nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Thiệu Khải. Tôi cố hết sức vùng vẫy ra khỏi bàn tay đang thô lỗ kéo tôi đi.

Bóng đèn quán bar mờ ảo không nhìn rõ mặt người, từng tia sáng từ chiếc đèn tròn trên trần nhà quét xuống khiến ngũ quan của tất cả mọi người trở nên méo mó kỳ dị. Tôi và Thiệu Khải cứ như vậy, người trên sân khấu kẻ phía dưới nhìn nhau. Người đàn ông đáng chết kia vẫn cứ ra sức kéo tôi đi, tôi lo lắng Thiệu Khải sẽ chạy lên đánh ông ta. Nhưng trong khoảng một phút sau đó, Thiệu Khải đã lặng lẽ quay người bỏ đi.

“Thiệu Khải!” Tôi không thèm để ý đến bất kỳ thứ gì khác, vội vàng lao từ sân khấu xuống nắm chặt bàn tay lạnh giá của anh. “Em về cùng anh, chúng ta cùng về được không? Anh trách em, hận em, mắng em, thế nào cũng được.”

Anh không quay lại nhìn tôi, chỉ từ từ rút tay ra khỏi tay tôi. “Trần Mộng, lẽ nào em không hiểu, khi nhìn thấy em như vậy, người anh hận nhất chính là bản thân anh?”

Anh gọi tôi là Trần Mộng. Tại sao hai chữ đó khi được nói ra từ miệng anh lại trở nên lạnh lùng đến thế? Tôi dùng hết sức gọi to theo bóng anh, nhưng anh đã biến mất khỏi tầm mắt của tôi mà không quay đầu lại lấy một lần. Phía sau lưng tôi có tiếng hỏi thăm của bảo vệ quán bar, anh ta hỏi có phải tôi gặp rắc rối gì không, khi bàn tay anh ta vừa đặt lên vai tôi, tôi lập tức sụp xuống khóc như xé ruột xé gan.

“Chị không sao chứ?” Một giọng nam mỏng nhẹ mang chút do dự vang lên phía trên đầu tôi.

Cảnh tượng quen thuộc của quá khứ lại hiện lên trước mắt. Tôi ngẩng đầu. Trước gương mặt nhạt nhòa nước mắt của mình là một khuôn mặt nam sinh thanh tú, ánh mắt cậu ta trong như mặt hồ phẳng lặng.

“Anh trở lại rồi đúng không...” Tôi lao lên ôm chầm lấy cậu ta, khóc đến ướt vai áo cậu ta. “Em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...”

“Này, chị ơi...”

Con người tôi lúc đó hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng của quá khứ mà không trông thấy Thiệu Khải sau khi đi được một đoạn đã quay trở lại và chứng kiến toàn bộ màn ôm ấp tình cảm của tôi. Anh chỉ lặng lẽ nhắm mắt.

“Chị ơi, có phải chị nhận nhầm người không?”

Dần dần bình tĩnh lại, tôi lập tức đẩy cậu nam sinh ra và lùi lại một bước. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi vẻ vô tội. Tại sao có thể là anh được?... Tôi định thần nhìn cậu thanh niên đứng trước mặt, cậu ta vẫn là học sinh, đang ở độ tuổi giống tuổi chúng tôi khi đó.

“Xin lỗi... đã khiến em sợ. Chị không sao.”

“VẬY, em đi đây.” Cậu ta cũng không nói gì thêm, nhìn tôi một cái rồi đi thẳng. Tôi nhìn cậu ta càng đi càng xa, muốn hỏi tên nhưng không thể cất lời.

Sau khi hít thở sâu vài hơi, lau sạch nước mắt, tôi đi vào trong quán bar. Ông chủ hình như đã biết mọi chuyện vừa xảy ra nên vừa nhìn thấy đã vẫy tôi lại.

“Không sao chứ?”

“Không sao! Hôm nay tôi hát đến đây thôi được không?”

“ĐƯỢC! Thế này đi, chỗ này em muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Lúc nào anh cũng chào đón em. Mau đuổi theo bạn trai đi, đây mới là việc cần làm.”

“CẢM ƠN ANH!” Tôi cười, cúi người cảm ơn ông chủ rồi chạy thẳng ra ngoài cửa. Đường về nhà không gần, hằng ngày tôi vẫn thong dong đi bộ

nên không cảm thấy gì, nhưng lúc này đây bỗng phát hiện ra nó thật dài, chạy về tới cửa nhà cũng là lúc tôi thở hồng hộc.

“Thiệu Khải...” Nhẹ nhàng mở cửa, chỉ thấy đèn phòng tập sáng, tôi gọi tên anh rồi đi vào, nhưng lại trông thấy A Mao, Tiểu Triết và Tôn Diệc. Quả nhiên không có ở đây. Tôi thấy lạ nhưng bây giờ tôi cũng không quan tâm đến chuyện đó. “Thiệu Khải đâu?”

“Trần Mộng, muộn thế này em còn đi đâu?” Tôn Diệc đi đến trước mặt tôi, hoài nghi hỏi. “Nói cho em biết Thiệu Khải ở đâu.”

“Không phải cậu ta đi tìm em sao? Bọn em không gặp nhau à?”

Tôi đứng trân trân hứng chịu một chậu nước đá đổ ụp xuống đầu. Anh không về nhà, anh thật sự không về, điều tôi lo nhất đã xảy ra. Tôi muốn nói với Tôn Diệc điều gì đó nhưng không thể mở miệng.

“Trần Mộng, em sao thế?” Ba người kia đã phát hiện ra sự khác thường của tôi. “Xảy ra chuyện gì à?”

“Em... em phải đi tìm anh ấy!” Tôi quay người quá nhanh nên loạng choạng, liền dựa người vào tường rồi từ từ ngồi xuống. “Giúp em tìm anh ấy về...”

“Đừng hỏi nữa!” Tôn Diệc nhìn người con gái đang ngồi bẹp gí ở góc tường rồi quay người nói với A Mao, Tiểu Triết. “Chúng ta đi tìm Khải. Hai người này chắc chắn lại xảy ra chuyện gì rồi.”

Bọn họ đi rồi, chỉ còn sự im lặng đáng sợ bao trùm lấy tôi. Tôi ngẩng đầu mơ hồ nhìn xung quanh, phát hiện ra trong phòng có một chỗ khác lạ. Trên bức tường trắng trước kia là dòng chữ được viết nguệch ngoạc bằng thứ sơn màu sắc sặc sỡ. Tuy không nhìn rõ là gì nhưng có thể thấy mấy chữ ở chính giữa: Nha đầu, chúc mừng sinh nhật. Trên chiếc ghế dựng trước bức tường là hộp bánh sinh nhật vẫn chưa bóc vỏ. Tôi lấy tay bịt chặt miệng, tưởng tượng ra cảnh Thiệu Khải vui mừng về nhà chuẩn bị mọi thứ để mang lại sự ngạc nhiên cho tôi. Lúc đầu chắc hẳn anh vừa chuẩn bị vừa nhủ thầm một lúc nữa tôi sẽ về, thế mà...

Lần này tôi đã thực sự làm anh bị tổn thương sâu sắc.

Năm đầu tiên đến Ly Thành, Thiệu Khải không hề biết sinh nhật tôi. Đó là lúc bốn chúng tôi ở trong trạng thái hỗn độn nhất, không ai nghĩ đến

chuyện chúc mừng sinh nhật xa xỉ kia. Đến năm thứ hai, trong khi chính tôi còn quên sinh nhật mình thì anh mang chiếc đàn guitar vào phòng rồi hát bài Công chúa Lọ Lem trước ánh mắt ngạc nhiên tột độ của tôi.

“Tại sao lại yêu em, anh tự hỏi bản thân, anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ nhưng hôm nay anh không rời đi được. Em không xinh đẹp, nhưng em đáng yêu hơn tất cả...” Giọng hát của Thiệu Khải khác với giọng anh khi nói, có chút trầm lắng. Tôi đã không nhịn được cười khi nghe câu hát đấy, rồi lại thấy anh dùng ngữ khí hoàn toàn khác mọi ngày nói với tôi: “Chúc mừng sinh nhật!”

Giây phút đó tôi ngây người, hoàn toàn không biết phải làm thế nào. May thay anh đã dùng nụ hôn để giải vây cho tôi.

Khoảng một tiếng sau, đúng vào lúc tôi bồn chồn không yên định chạy ra ngoài thì ba người kia trở về. “Trần Mộng, em nói đi, hai người rốt cuộc sao vậy? Bọn anh đã đi tìm hết xung quanh rồi nhưng không thấy cậu ta.”

“Để em đi tìm!”

“Không được!” Ba người bọn họ không hện mà cùng lên tiếng ngăn tôi lại. “Đã muộn thế này rồi, em ra ngoài xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Cậu ta không phải trẻ con, hết giận ngày mai sẽ về.”

“Các anh không biết, lần này không như vậy, không giống như vậy.” Tôi nhìn về phía bức tường. “Sao các anh không nói cho em... Đừng ai cản em, em nhất định phải đi tìm anh ấy.”

“Được, vậy ít nhất cũng phải có người đi cùng em. Nơi này xa xôi như vậy, thân gái một mình ngoài đường không an toàn.”

“Không cần, em phải đi tìm anh ấy một mình.” Nói rồi tôi khoác áo chạy ra ngoài. Tôn Diệc vội vàng gọi điện cho một người rồi ra dấu tay nói tôi chờ anh ta. Sau khi tắt máy, anh ta nói với tôi: “Anh tìm giúp em một người bạn, cậu ta sẽ lái xe chở em đi. Như thế tiện hơn đúng không?”

Tôi gật đầu, muốn nói cảm ơn nhưng Tôn Diệc đã dùng tay ra hiệu tôi dừng lại.

Tôi ngồi trên xe của bạn Tôn Diệc, chậm chậm tìm kiếm hình bóng Thiệu Khải ở khắp nơi trong đêm tối. Đó là một anh chàng lạ mặt, tóc nhuộm vàng, chắc do hiếu kỳ nên không ngừng hỏi han nhưng tôi không

còn lòng dạ nào trả lời anh ta. Tìm một người đang có tâm trạng không tốt trong một thành phố thật khó khăn, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không biết mình định đi đâu. Trong lúc nguy cấp, tôi chợt nghĩ tới câu Khúc Thành từng nói: “Chỉ cần anh muốn tìm em, cho dù em trốn ở đâu anh cũng tìm thấy.” Không thể không thừa nhận rằng đó là lời nói không thể thực hiện được.

“Này... Em có thể nghĩ xem người em cần tìm có khả năng đang ở đâu không? Chúng ta đi tìm có chủ đích sẽ dễ hơn đúng không?” Người đàn ông bên cạnh trầm ngâm một lúc rồi cuối cùng cũng nói ra câu đó với tôi. Làm phiền người ta như thế này, cứ cho là không nói ra nhưng chắc hẳn trong lòng họ đang rửa thềm. Tôi chỉ biết xin lỗi anh ta bởi tôi chưa nghĩ ra manh mối nào cả.

Thiệu Khải, anh đang ở đâu?

“Anh có biết quán ăn nhanh ở gần ga tàu hỏa không, tên là... tên là gì em quên rồi. Nếu anh biết thì đưa em đến đó được không?”

Anh ta ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Chắc là ở phía kia, khu vực đó anh không thông thuộc lắm. Nhưng muộn thế này rồi còn đi quán ăn nhanh làm gì, lại còn xa như thế nữa, đói à?”

Tôi không nói gì thêm. Đây là nơi lần đầu tiên chúng tôi ở cùng một chỗ, tôi muốn đến đó xem thế nào.

Đường phố ban đêm vắng vẻ, tốc độ lái xe của anh ta khiến tôi thấy sợ, may mắn thay ba mươi phút sau tôi cũng đến nơi cần đến một cách an toàn. Cửa hàng ăn nhanh vẫn ở đó, vẫn là mở cửa hai mươi tư giờ hằng ngày. Tôi xuống xe rồi vẫy tay với anh ta qua cửa sổ. “Anh về đi. Lát nữa em gọi xe về cũng được.”

“Không được! Tôn Diệc nhất định sẽ tính sổ với anh.”

“Em sẽ nói với anh ấy. Anh về đi!”

Trên đường, điện thoại của anh ta đổ chuông rất nhiều lần, chắc chắn là có việc. Quả nhiên, anh ta do dự một lúc rồi đồng ý: “VẬY em cẩn thận nhé, anh đi trước đây.”

Khác với đêm giao thừa đó, lúc này trong cửa hàng vẫn còn vài vị khách, vài nhân viên vừa tan ca và mấy thanh niên nam nữ chơi bài đêm đang

đi ăn đêm. Tôi mua một chiếc bánh hamburger giống hôm đó, ngồi ở chiếc bàn hôm đó rồi từ từ uống Coca và ăn bánh. Người mua bánh cho tôi lúc đó bây giờ đang ở đâu? Thì ra cùng một món ăn nhưng ở thời điểm khác nhau, hoàn cảnh khác nhau lại có vị khác nhau.

Một mình ngồi ăn một lúc, tôi bắt đầu thấy vô vị, liền ra ngoài rồi men theo vỉa hè bước đi vô định. May mà tôi vẫn còn tỉnh táo nghĩ được rằng Thiệu Khải sẽ không rời khỏi thành phố này, nếu không tôi nghĩ bây giờ tôi đã phát điên rồi. Sau khi rẽ phải từ cửa hàng đi được mười phút, tôi lại quay trở về, định đi theo hướng ngược lại, nhưng khi còn cách cửa hàng ba bước thì tôi trông thấy Thiệu Khải đang hút thuốc trên ban công.

Không còn thời gian suy nghĩ xem liệu đó có phải ảo giác hay không, thậm chí ngay cả điếu thuốc cháy dở trên tay anh cũng không phải trở ngại nữa, tôi chạy lên lao vào ngực anh, trái tim đang treo lơ lửng của tôi cuối cùng cũng có thể bình yên. Ơn trời ơn đất, đúng là anh.

Chắc Thiệu Khải không nghĩ tôi sẽ tìm đến đây nên nhất thời không có phản ứng gì, một lúc sau mới vội vàng dập thuốc trong tay. “Anh sợ làm bỏng em.”

Tôi tách ra khỏi người anh rồi đứng dậy nhìn, sau đó là một cái tát giáng xuống, bàn tay phải của tôi tê đi. “Anh có biết em tìm anh bao lâu rồi không? Anh có biết mọi người đều lo cho anh không? Anh có biết em sợ sẽ không tìm thấy anh như thế nào không?...”

Anh như không biết đau là gì, nét mặt không hề dao động, đứng dậy rồi lấy tay lau nước mắt cho tôi. “Đừng khóc! Sau này không được khóc trước mặt anh.”

“Thiệu Khải, anh đừng thế này được không? Em không đi hát nữa, được không?” Tôi nắm chặt bàn tay anh đang để trên mặt tôi, sợ anh sẽ lại bỏ ra. “Nếu giận, anh đánh em cũng được.”

“Sao anh lại đánh em được? Anh sẽ không giống như bố anh.”

Câu nói đó khiến tôi hiểu rằng trái tim anh đã bị tôi làm tổn thương sâu sắc đến mức nào. Tôi đã làm vỡ vết thương lòng vốn rất khó khăn mới liền lại được của anh. “Em xin lỗi...” Tôi áp mặt vào ngực anh, cánh tay tôi ôm

siết anh chặt tới mức toàn thân run rẩy. “Em xin lỗi, chúng ta về nhà được không? Về nhà với em đi!”

“Được, về nhà.” Anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn vào đỉnh đầu tôi. “Đừng khóc nữa, anh về với em.”

Một mỗi cả một đêm, lúc về nhà trời đã tảng sáng. Ba người Tôn Diệc quả nhiên chưa ngủ, vẫn kiên trì ngồi đợi chúng tôi. Thấy chúng tôi về, Tôn Diệc liền đi tới, giáng một bạt tai vào mặt Thiệu Khải. “Thằng này, đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn chơi trò bỏ nhà đi?”

“Tôn Diệc!” Tôi đứng chặn trước mặt Thiệu Khải. “Đều là lỗi của em, thật sự tất cả là lỗi của em...”

“Tôi không thèm để ý tới hai người nữa. Sống yên ổn không thích, lúc nào cũng chỉ muốn làm khổ nhau.” Tôn Diệc hết nhìn về tiêu tụy của tôi rồi lại nhìn Thiệu Khải. “Muốn bị đánh tiếp hay muốn thế nào? Mau đi ngủ đi, tỉnh dậy nói chuyện tiếp.”

Về phòng, Thiệu Khải đặt tôi lên giường ngủ, tôi nhẹ nhàng cẩn thận xoa xoa gương mặt anh. Tôi thương anh một buổi tối bị đánh những hai lần. “Đau không?”

“Không có cảm giác gì. Ngủ đi!”

“Anh ngủ với em đi.”

Thiệu Khải nhìn tôi. Ánh mắt lặng lẽ của anh khiến tôi lo lắng, may là cuối cùng anh vẫn nằm xuống ôm tôi vào lòng. “Yên tâm, anh đã về là sẽ không đi nữa. Anh hứa, nhất định sẽ ra đi sau em.”

Nhưng tinh thần tôi vẫn chưa thể ổn định hoàn toàn, tôi cố gắng cảm nhận từng hành động dù là nhỏ nhất của anh, bàn tay đang đặt trên ngực anh của tôi có thể cảm nhận được nhịp trái tim anh. Nhịp tim hoảng loạn... giống như tôi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau nhưng mỗi người lại hướng suy nghĩ về một phía khác nhau, không có cách nào ngủ được.

Thực ra tôi cố tình quên đi rất nhiều tiểu tiết. Ba năm sống cùng nhau, cuộc sống giống như vợ chồng trong con mắt người ngoài không thể dùng vài đoạn thời gian ngắn ngủi để hình dung. Có cãi nhau, có cảm động, có đau đớn, có cảm lạnh, tất cả những thứ nhỏ nhặt đó giống như lớp kem bơ

phủ lên chiếc bánh gatô, là một phần không thể thiếu được, nhưng lại là phần người ta dễ bỏ qua nhất sau khi ăn xong chiếc bánh.

Tôi cầm một mẫu bánh gatô bỏ vào miệng Thiệu Khải. “Anh ăn đi.”

“Em cũng ăn đi, em xem tay em đầy bánh rồi này.”

“Thế anh ăn một miếng em ăn một miếng.”

“Được!” Bị tôi quấy rầy đến mức không biết làm thế nào, Thiệu Khải chỉ mỉm cười. Nhưng tôi lại thấy có uẩn khúc chất chứa sau nụ cười đó. Khi tôi đang định đưa cho anh mẫu bánh vừa ăn dở, anh đã vươn về trước liếm hết kem bơ trên miệng tôi bằng tốc độ nhanh đến mức tim tôi như ngừng lại. “Ngọt lắm!”

“Anh... Đáng ghét, ai cho anh ăn như thế...” Tôi đỏ mặt quay sang nhìn hai người đang bê bánh đứng ở góc phòng ăn như hổ đói nhưng cứ chốc chốc lại liếc mắt về phía bên này nhìn trộm. “Hai người nhìn gì?”

Tiểu Triết chỉ chỉ tôi và Thiệu Khải rồi lắc đầu nói: “Hai người có phải người trái đất không, cãi nhau nhanh mà làm hòa còn nhanh hơn.”

“Ai cần cậu quan tâm.” Tôi kéo Thiệu Khải đứng dậy. “Đi, mình về phòng.”

“Nhớ kéo rèm cửa...”

Tiểu Triết đáng ghét bỗng dừng buông ra câu nói có ý nghĩa mờ ám khiến đầu óc tôi trở nên lẫn lộn, tôi đi như chạy trốn về phòng rồi trong lúc sơ suất đã bị Thiệu Khải dõn đứng vào tường. “Nói, em nghĩ gì? Sao lại đỏ mặt thế kia?”

“Em... không nghĩ gì cả...” Nụ hôn dài nóng bỏng ập xuống cắt ngang câu nói của tôi, tôi chỉ còn cách đầu hàng, vùi người vào lòng anh để mặc anh điều khiển. “Vẫn phải kéo rèm lại thôi...”

Tôi không tin Thiệu Khải không giận, nhưng một khi anh đã quyết tâm che giấu cảm xúc của mình thì tôi không có cách nào bước vào thế giới nội tâm của anh. Chính tôi đã chôn một quả bom nổ chậm trong quan hệ của chúng tôi nhưng lại không có cách tháo gỡ nó, càng không biết liệu trong lúc sơ suất nào đó có bị nó nổ cho tan xác hay không.

“Mộng Nhi, anh phải về An Thành một thời gian.” Tôi ngời phất dậy, tròn mắt nhìn anh. Tôi có thể tưởng tượng dáng vẻ giống như một con mèo

đang kinh ngạc của mình. Phản ứng của tôi hình như đã dọa được Thiệu Khải, anh đưa tay vỗ về tôi. “Em đừng kích động, anh không nói sẽ không trở lại. Em đừng sợ!”

“Anh biết em sợ còn dọa em...” Tôi ôm anh giống như đứa trẻ ôm con búp bê lớn. “Anh về làm gì?”

“Mộng Nhi, về cùng anh đi. Nếu em không muốn về nhà thì chúng ta sẽ ở cùng nhau.”

Tôi không để ý vừa rồi anh không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi mà chỉ mãi suy nghĩ xem nên làm thế nào. Rõ ràng tiếng “được” đã ra đến cửa miệng, nhưng cuối cùng lại là lắc đầu với anh.

“Em nói anh biết...” Thiệu Khải ép tôi xoay người lại nhìn thẳng vào mắt anh. “... Chuyện gì đã xảy ra vào hôm em gặp anh? Tại sao em lại sợ trở về như vậy?”

Trong khi tôi vẫn chưa kịp trở tay thì “bùm” một tiếng, tất cả nổ tung, chỉ còn lại dư âm của tiếng nổ vang vọng trong tim.

“... Không sao cả...”

“Được!” Anh bỏ tôi ra rồi ngồi xuống mặc quần áo. “Ăn Tết xong anh sẽ đi.”

Tôi ôm chặt anh từ phía sau. “Thiệu Khải, anh cho em thêm thời gian được không, em sẽ kể cho anh biết.”

Anh từ từ gỡ tay tôi ra rồi nói một câu khiến tôi ngây người hồi lâu không cách nào định thần lại được: “Thời gian anh đã cho em vẫn chưa đủ nhiều hay sao? Người thanh niên có vẻ ngoài thanh tú đó rất quan trọng với em đúng không?”

Tôi bịt chặt miệng lùi dần về phía sau rồi dựa lưng vào bức tường lạnh giá. Hơi lạnh giống như virus, tôi có thể cảm nhận được cả quá trình nó len sâu vào cơ thể qua từng lỗ chân lông. Không thể nào, không thể nào, không thể nào... Tại sao chuyện gì anh cũng biết? Thì ra trước giờ đều là tôi tự lừa mình lừa người hay sao?

Con người rất quan trọng đối với tôi đó từ lâu đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

So với cái Tết u ám năm ngoái thì cái Tết mà mọi người bằng mặt không bằng lòng năm nay có phần vui vẻ hơn. Tuy vậy trong lòng tôi vẫn thấp thỏm không yên. Nhưng mỗi khi tôi nhìn nét mặt Thiệu Khải để thăm dò thì biểu hiện của anh vẫn bình thường, cười cười nói nói, chiều chuộng tôi, giống như những lời hôm đó không phải do anh nói ra.

Đó là một Thiệu Khải hoàn toàn xa lạ với tôi. Sau khi bị tôi làm tổn thương, lẽ nào con người trước kia của anh đã quay trở lại?

Cả đêm giao thừa ngồi uống rượu, đến cuối cùng khi đầu óc quay cuồng, tôi đổ gục xuống người Thiệu Khải. Đầu óc mơ màng nhưng tôi vẫn cảm thấy hình như mình được anh ôm vào phòng, đắp chăn, nhưng không ở lại. Tôi thật sự không mở nổi mắt, đành để mặc cơn buồn ngủ dẫn dụ.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng pháo ì ùng làm tỉnh giấc. Lúc đầu cứ tưởng đó là tiếng pháo nhà bên cạnh, nhưng sau đó phát hiện âm thanh ở gần tôi tới mức hoang đường. Mặc quần áo chạy ra ngoài, tôi thấy mấy người bọn họ thật sự đã mua về rất nhiều pháo. “Mua mấy thứ này về làm gì?”

“Để chơi. Dám đốt không?”

Tôi lắc đầu quầy quậy. “Không sao đâu, lại đây!” Thiệu Khải đưa tôi điều thuốc trong tay anh. Khi tôi đã cầm chặt nó, anh nắm tay tôi đưa lại gần dây dẫn. Tôi rụt tay lại theo phản xạ nhưng không thắng được sức của anh. Sau khi chắc chắn mình đã đốt được dây, tôi liền bịt tai lại rồi nhanh chóng nép vào ngực anh. Trong tiếng pháo nổ to giòn, tôi nghe thấy có giọng của Thiệu Khải: “Lúc anh không ở đây em sẽ phải học cách tự làm rất nhiều việc. Anh thật sự không an tâm.”

Tôi ngẩng đầu lên nhưng lại thấy anh đang nhìn đi nơi khác. Không một ai biết rằng vừa rồi tôi thật sự đã tưởng nhầm câu nói đó được phát ra từ miệng Khúc Thành.

Tôi hận chính mình hơn ai hết, hận mình không thể tự tránh xa ảo giác.

“Thiệu Khải, em có chuyện cần nói với anh. Minh vào nhà được không?” Tiếng pháo nổ lẫn át tiếng nói nên tôi chỉ còn cách hét lên câu vừa rồi: “Em có chuyện cần nói với anh.”

Thiệu Khải nhìn tôi rồi kéo về phòng. “Nói gì?”

Tôi hít một hơi dài lấy không khí vào đầy phổi cứ như trong không khí thật sự tồn tại một thành phần có tên là “dũng khí”, nhưng sự thực là ngoài cảm giác bị thiếu không khí ra thì không còn gì khác. “Nếu... nếu em nói em không cho anh đi, anh có thể không đi không?”

“Nha đầu ngốc, anh đã nói không phải anh sẽ không trở về.”

“Em nói em không cho anh đi, không cho anh đi là không cho anh đi!” Tôi cũng không muốn trưng vẻ bất lực này của mình ra, nhưng ngoài câu đó ra tôi không nghĩ được câu nào khác.

Thiệu Khải đột nhiên cúi đầu cười rồi dùng một ngữ khí vô cùng lạ lùng nói với tôi: “Vậy được, em cho anh lý do đi!”

“Lý do...”

“Đúng, một lý do có thể giữ chân anh lại. Không nói được đúng không?” Anh nhìn thẳng mắt tôi rồi dần dần tiến lại gần, còn tôi cứ lùi dần về phía sau cho tới tận lúc lưng chạm tường. “Trước giờ anh chưa hề nghĩ rằng mình sẽ có tình cảm với một cô gái qua đường, nhưng... anh thua rồi.”

“Xin lỗi anh, em xin lỗi!” Tôi ôm anh. “Sao anh lại có tình cảm với em? Tại sao?”

“Trần Mộng, em biết không, có nhiều lúc em rất tàn nhẫn.” Thiệu Khải đẩy tôi ra. “Chúng ta hãy cho đối phương một ít thời gian đi. Có lẽ ở gần nhau quá lâu rồi, cũng nên tách ra để suy nghĩ thêm.” Anh quay người, nhưng tôi đã chạy đến chắn trước mặt không cho anh đi.

“Đừng nói anh yêu em nhiều thế nào, em không tin, em cũng không muốn nghe. Anh không hề yêu em, anh chỉ đang lừa dối bản thân. Đúng, em tàn nhẫn, em ích kỷ, em không hiểu chuyện, em không yêu bất cứ ai, vì vậy mọi người hãy mau vứt bỏ tôi đi, hãy để tôi tự sinh tự diệt một mình. Tôi...”

Một tiếng sập cửa lớn vang lên cắt đứt những lời nói quá khích giống như con dao hai lưỡi của tôi. Họ đều không yêu tôi, vậy hãy cứ để tôi tự sinh tự diệt.

Nhưng tôi không ngờ được Thiệu Khải lại đi nhanh như vậy. Tôi chỉ khóc lóc rồi mệt quá thiếp đi ba tiếng đồng hồ, vậy mà anh đã lặng lẽ rời đi.

Tỉnh giấc, tôi nhìn thấy mảnh giấy anh để lại trên gối, nước mắt vừa khô đã lại lưng tròn. Anh đã vào phòng lúc tôi ngủ say, anh đã nói gì với tôi?

“Hãy tự chăm sóc bản thân, buổi tối ngủ một mình nhớ đắp chăn, chuyện gì không làm được hãy nhờ người khác giúp, đừng làm loạn. Anh biết em không cố tình nói như vậy. Mỗi lần sợ hãi hoặc buồn bã em đều dùng cách đó để khiến mình bị tổn thương hơn. Nha đầu ngốc, nếu có ai đó có thể khiến em không khóc không sợ hãi, em có thể đi theo người đó bất cứ lúc nào.”

“Thiệt Khải!” Tôi cầm mảnh giấy đó sang đập cửa phòng Tiểu Triết cho đến tận lúc họ dùng gương mặt ngái ngủ ra mở cửa. Lúc đó tôi đã biết ngay cả bọn họ cũng không biết chuyện Thiệt Khải bỏ đi. “Không có gì... Hai người ngủ tiếp đi.”

Sắp có tuyết, trời lạnh ghê người. Tôi ôm vai đứng giữa sân, bản thân mình muốn làm gì cũng không biết. Nếu như không có Thiệt Khải thì tôi và thành phố này còn có quan hệ gì nữa, hay nói cách khác, tôi cũng phải rời đi mới phải. Nhưng... thế giới rộng lớn như vậy, tôi phải đi đến đâu mới có thể quên hết được ký ức, mới có thể tìm được phương thuốc chữa lành vết thương này?

“Chị Mộng!” Chỉ có một người gọi tôi như thế, tôi chậm chậm quay đầu lại, thấy A Mao đang đứng cách mấy bước chân dùng ánh mắt đầy lo lắng nhìn tôi. “Em nói nhưng chị đừng lo, anh Khải... hình như đi rồi.”

“Tôi biết rồi!”

Cậu ta cứ đứng vậy một lúc lâu mới tiến lại gần. Tôi cứ tưởng cậu ta đến an ủi mình, không ngờ cậu ta nói: “Chị Mộng, chị biết tại sao gần đây anh ấy luôn trốn chị không? Anh ấy bệnh nặng lắm. Lúc làm việc ho liên tục, nhưng trước mặt chị lại luôn cố nhịn. Tối qua anh ấy còn sốt ba mươi chín độ, anh ấy không dám để chị chạm vào.”

Gió lạnh khiến toàn thân tôi nổi da gà, còn mặt thì cứng đờ ra. Thì ra tôi không hề biết chuyện gì, những thứ tôi biết tôi hiểu thì ra đều do người khác cố tình làm vậy để tôi trông thấy.

“Đến ga tàu tìm anh ấy đi, chắc vẫn kịp.” A Mao làm bưng tình cái đầu đang trống rỗng của tôi. “Chị yên tâm để anh ấy đi một mình với tâm trạng

đó sao?”

Tôi không kịp mặc cả áo khoác, chạy vội ra đường bắt một chiếc taxi bất kỳ, tài xế nhìn cô gái đầu bù tóc rối trước mặt bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. “Cô ơi, cô...”

“Đến ga tàu!”

CHƯƠNG 8: TÌNH YÊU LÀ TRẬN CHIẾN KHÔNG KHÓI SÚNG

Tôi vẫn thường dùng những từ đó để hình dung sự hòa hợp trong thời gian ba năm cấp ba giữa tôi và Khúc Thành. Sự ấm áp ngọt ngào đó giống như lớp màng vô hình bọc tôi lại, tránh cho tôi mọi sự tổn thương và sầu muộn. Sống ở trường vừa lợi vừa hại, có tự do nhưng phải sống cùng với các loại tính cách khác nhau. Nhà của các nữ sinh thực ra ở rất gần trường, sở dĩ bọn họ sống trong ký túc là muốn tìm kiếm sự mới mẻ, nhưng thời gian sống ở trường chưa được bao lâu đã thấy họ than phiền muốn thấu trời xanh. Lần cãi nhau đầu tiên của tôi với một cô bạn cùng phòng có thể nói là kinh thiên động địa. Cô ta vênh mặt hất hàm bảo tôi phải mang đồ chuyển sang sống ở ký túc khác, bởi bạn cô ta muốn ở đây. Tôi nhìn bản mặt tràn đầy tự tin của cô ta rồi cười khẩy, ngồi xuống giường, giở sách ra đọc.

“Tôi sống ở đây thấy rất tốt. Không muốn chuyển.”

Có lẽ tôi đã thật sự trở nên ngoan ngoãn nên cô ta mới coi tôi giống một con cừu như vậy. Cô ta không thể ngờ rằng có ngày bị cừu cắn. Lúc đó cô ta đã giận đến tím mặt. Nhưng ngoài dự đoán của tôi, cô ta không ngay lập tức phát hỏa mà thay vào đó là nhẫn nhịn quay đi không thèm để ý tới tôi.

Buổi trưa, sau khi cùng Khúc Thành đi ăn và trở về ký túc, tôi phát hiện toàn bộ đồ đạc của mình đã bị vứt ra thùng rác ngoài hành lang, chặn bị đồ đầy dầu ăn, còn cố ý để thò một góc chặn ra ngoài cho tôi nhận ra. Tôi đứng nhìn hai phút rồi kéo cái thùng rác đó vào trong phòng và đổ hết mọi thứ bên trong ra giường cô ta. Đổ xong tôi phui phui tay rồi ngẩng cao đầu nhìn khuôn mặt đang đờ đẫn ngồi ở giường nhìn tôi. Lúc định thần lại, cô ta điên cuồng la hét rồi lao vào túm tóc tôi, cuối cùng cả hai đều bị quản lý ký túc gọi lên văn phòng.

Đối diện với thầy giáo, con người vừa rồi còn ngang ngược hống hách giờ đây lại nước mắt lưng tròng rồi chỉ trích tôi hăng ngày lộng hành bá đạo thế nào, bài xích bắt nạt cô ta ra sao. Tôi xoa xoa vết xước bị cô ta cào

ở trên cổ, đến cười cũng chẳng còn thấy hứng thú. “Thầy ơi, em sai rồi, tất cả là lỗi ở em.”

“Sao anh lại không thể tin em có thể nói như vậy chứ?” Khúc Thành nhìn những vết thương ở cổ và tay tôi, khóe môi anh cười cười. “Con gái bọn em đánh nhau ghê thật đấy.”

“Tin hay không tùy anh. Nếu là trước kia chắc em cầm dao đâm cô ta rồi.”

“Nói bậy! Để anh đi mua thuốc bôi cho em.”

“Không cần!” Tôi lắc cánh tay anh. “Anh xem, bây giờ em không tiếp tục sống ở ký túc được nữa. Muốn về nhà phải đi hai tuyến xe, em lại bị say xe. Vậy nên hằng ngày anh đạp xe đưa em về nhà được không?”

Khúc Thành nhìn tôi, hơi chau mày, hình như anh đang đấu tranh điều gì đó.

“Được không...”

“Được, hết cách với em.”

Từ hôm đó trở đi, hằng ngày anh đều chở tôi về nhà bằng chiếc xe đạp màu lam nhạt của mình. Đường rất xa, phải đạp xe hơn một tiếng. Nhưng tôi biết cá tính của Khúc Thành, chỉ cần anh hứa thì phong ba bão táp cũng không ngăn cản nổi. Anh tan học muộn hơn tôi hai tiếng, tôi ngồi bên đường đợi anh. Hai tiếng đồng hồ không ngắn nhưng nếu dùng nó để đợi anh thì thời gian đó lại trở nên vô cùng ý nghĩa. Nhìn thấy anh từ phía xa, không để anh dừng xe lại tôi đã nhảy ngay lên ghế sau ngồi. “Em đừng nhảy lên xe như thế được không, không sợ ngã à?”

“Không ngã được.”

“Em bám chặt đấy, đừng động đậy lung tung.” Tôi cười thầm trong bụng. “Được rồi, nói nhiều.” Đột nhiên Khúc Thành giữ ghi đông bằng tay phải, còn tay trái đưa ra sau, nói: “Đưa tay cho anh.”

“Làm gì...” Tôi ngơ ngác đưa tay phải cho anh, anh lại bảo đổi lại thành tay trái. “Rốt cuộc anh...” Vẫn chưa nói hết câu thì tôi đã hiểu anh muốn làm gì. Anh cầm tay tôi nhẹ nhàng bỏ vào túi áo khoác của anh. Tôi nghĩ thầm, con người này đúng là mưu đồ làm loạn mà. Tuy nghĩ vậy nhưng bàn tay còn lại của tôi cũng theo đà vòng về phía trước.

“Như thế này là an toàn rồi.” Anh được lợi mà vẫn làm ra vẻ đứng đắn. Tôi đang định rút tay về thì anh đã nhanh tay hơn, ấn chặt tay tôi xuống. “Em thành thật với lòng mình đi nào. Để yên tay đây.”

“Anh...” Tuy giận anh nhưng trong lòng tôi lại ấm áp vô cùng. Hai phút sau, tôi dựa đầu vào lưng anh và nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nếu trên đời này có người khiến tôi nắm tay mà nhắm mắt đi cũng không sợ bị lạc đường, người đó ngoài Khúc Thành ra sẽ không phải bất kỳ ai khác.

Lần đầu tiên Trần Niên nhìn thấy Khúc Thành đưa tôi về nhà đã ngạc nhiên tột độ. Ông luôn nghĩ rằng tôi ngồi xe buýt. Tôi ngượng ngùng thả lỏng vòng tay đang ôm eo Khúc Thành, vội vàng nhảy từ trên xe xuống, lí nhí gọi: “Bố!”

“Về rồi à?” Tuy phản ứng của ông rất bình thường nhưng ánh mắt không hề di chuyển đi chỗ khác mà vẫn gắn chặt trên người Khúc Thành. “Vào nhà đi!” Tôi lập tức hiểu ra, câu đó là nói với cả hai chúng tôi.

“Chú ơi, cháu đi trước đây.” Hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của tôi, Khúc Thành nhanh chóng đạp xe đi. Tôi nhìn bóng anh khuất dần, cảm thấy hơi thất vọng.

“Hai đứa vẫn luôn liên lạc với nhau?” Vào nhà một lúc lâu, Trần Niên mới ướm hỏi tôi.

“Không! Sau này bọn con mới gặp nhau.” Tôi không biết thế này có tính là nói dối không. “Thực ra bọn con...”

“Đó là đứa trẻ tốt.” Trần Niên cắt ngang lời giải thích của tôi. “Nhưng có phải sức khỏe nó không tốt không?”

“Dạ?” Tôi không hiểu sao ông lại hỏi như vậy. “Không phải đâu, trước giờ anh ấy chưa bao giờ ốm.”

Trần Niên cúi đầu uống một ngụm nước và không nói gì thêm.

Vốn nghĩ cuộc trò chuyện đó sẽ kéo dài nhưng cuối cùng lại kết thúc nhanh chóng như vậy. Tôi không đoán được trong lòng Trần Niên đang nghĩ gì. Tôi chỉ biết một điều là hành động của tôi và Khúc Thành đã tỏ rõ rằng chúng tôi đang yêu nhau, nhưng Trần Niên vẫn án binh bất động. Tôi vô tình phát hiện ra mình bỗng trở nên giống như những thiếu nữ yêu sớm,

bắt đầu cảm thấy lo lắng. Con người tôi vốn không bao giờ để ý đến điều gì, bây giờ thực sự đã bị phong ấn ở một cái góc vô hình và bị che khuất bởi bụi trần.

Về đến phòng, tôi vội vàng nhắn tin cho Khúc Thành: “Anh đừng lo, bố em không hỏi gì cả.”

Mười phút sau vẫn không có tin nhắn lại.

Tôi không cam lòng, gửi tiếp tin nhắn khác: “???” Nửa tiếng sau màn hình điện thoại mới sáng, nhưng không phải tin nhắn mà là cuộc gọi đến. Tôi nhận máy nhưng chưa kịp nói gì thì phía bên kia đã nói: “Bây giờ em xuống dưới nhà đi.”

Tim tôi lập tức đập mạnh, tôi lén nhìn ra phòng khách. Trần Niên đã về phòng làm việc. “Được, anh đợi em nhé!”

Không kịp mặc áo khoác, tôi chỉ xỏ vội đôi dép lê rồi lao ngay xuống dưới nhà. Trước khi đi còn khép hờ cửa, không dám đóng lại vì sợ vang lên tiếng động. Vừa xuống dưới đã nhìn thấy Khúc Thành đang đứng lặng lẽ ở một góc đường. Không biết có được dũng khí từ đâu mà tôi lao đến ôm chặt cổ anh. “Anh đứng đây bao lâu rồi?”

“Bố em không mắng em thật chứ?” Khúc Thành vuốt nhẹ tóc tôi. “Anh không yên tâm nên quay lại đây.”

“Thế thà rằng anh đừng đi nữa. Bố không nói gì thật.”

“Trần Mộng, anh vừa nghĩ rất lâu...” Anh tách tôi ra nhưng không nhìn vào mắt tôi. “Hay là, chúng ta chia tay đi!”

Bởi quá bất ngờ nên ngay cả câu “tại sao” tôi cũng không nói được. Tôi ngẩng đầu nhìn mí mắt đang sụp xuống của anh, tự nhủ phải bình tĩnh. “Anh nói lại xem.”

“Anh nghĩ anh không thể cho em hạnh phúc, đối với...”

“Đi đi! Em không muốn nghe những lời giả dối.” Tôi dùng hết sức lực đẩy vai anh. “Đi đi, đi đi! Em đồng ý.”

“Thế được chưa?”

Tôi quay người chạy lên nhà chỉ một giây trước khi nước mắt rơi xuống. Khúc Thành gọi tên tôi ở phía sau nhưng tôi bịt chặt tai, giả vờ không nghe thấy. Về đến nhà, tôi rón rén mở cửa để không phát ra tiếng động.

“Về rồi à?” Tôi giật thót mình quay lại, thấy Trần Niên đang bưng cốc nước từ bếp ra nhìn tôi. Tôi bối rối quên cả lau nước mắt.

“Mộng Mộng, có phải con đang yêu cậu bé đó không?”

“Phải!” Phũ phàng cũng không kịp mà lại còn buồn cười hơn.

“Bố không phản đối.”

Tôi cúi đầu lau khô nước mắt, nhận thấy ông trời thật là thích đùa với tôi. “Bố phản đối cũng chẳng sao. Bọn con đã kết thúc rồi.”

Rõ ràng Trần Niên không nghĩ đến việc này nên phản ứng đầu tiên của ông là hỏi lại tôi: “Tại sao?”

“Con cũng không biết.” Nói xong tôi đi vào phòng mình, đóng chặt cửa lại.

Tôi nằm trên giường rồi dần dần chìm vào giấc ngủ trong trạng thái không hiểu và cũng không cam tâm. Tôi không biết Khúc Thành vẫn đứng dưới sân, càng không biết Trần Niên đã xuống nói rất nhiều chuyện với anh.

Màn đêm giấu giếm mọi thứ rất hữu hiệu, khiến người ta luôn thấy nó như bình thường. Ngoài giấc mơ của người đang ngủ thì bên ngoài đời thực cũng đang xảy ra rất nhiều chuyện thực liên quan đến họ. Chuyện thực bao giờ cũng có vui có buồn. Vì vậy nếu để tôi chọn, tôi thà sống trong giấc mơ, bởi trong mơ anh luôn dịu dàng đưa tay về phía tôi và nói với tôi bằng một giọng điệu ân cần khó lòng kháng cự: “Mình yêu nhau đi!”

Đúng rồi, nếu có thể thêm vào đó từ “mãi mãi” thì tốt biết bao.

Tuy không thể hiểu nổi nhưng sự thật vẫn là chúng tôi chia tay nhau. Tôi không còn đợi anh tan học nữa mà một mình đi đến bến xe, buổi trưa tôi ăn cơm ở căng tin, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì tôi cũng không ra khỏi trường. Tôi cố chấp tự nhủ rằng nếu không có anh tôi vẫn có thể sống rất tốt. Tôi thậm chí còn có ý nghĩ đổi số điện thoại. Những người thân với tôi hơn một chút, hoặc những người biết chuyện tôi và Khúc Thành yêu nhau đều phát hiện ra sự khác thường ở tôi, có điều tôi lại đọc được nội dung khác hoàn toàn trong ánh mắt họ nhìn tôi, giống như người chủ động chia tay là tôi, người sai cũng là tôi.

Sáng thứ Năm, tinh dậy thấy đau đầu, trực giác cho biết là tôi đang bị sốt, tôi bèn cặp nhiệt độ, nhưng chỉ là sốt nhẹ. Tôi vẫn đến trường, không quên mang theo thuốc và một túi đường. Không ngờ đến gần trưa thì thân nhiệt bất ngờ tăng cao. Tôi gục mặt trên bàn, sốt cao đến mức mặt mũi đỏ gay. Thầy giáo đang giảng bài cũng phải đến hỏi tôi xem có chuyện gì, tôi lắc đầu nhưng trong đầu như đeo tảng đá, khiến mỗi lần lắc là một lần đau như búa bổ.

“Này, thuốc hạ sốt.” Buổi trưa, khi mọi người đã đi ăn cơm, một mình tôi ở lại lớp học. Một người bạn lúc trở về đã mang một lọ thuốc đặt lên bàn tôi.

“Không cần...”

“Là bạn trai cậu gửi.”

“Anh ấy ở đâu? Sao cậu lại gặp anh ấy?” Tôi đứng phắt dậy, quên cả cơn đau đầu đang hành hạ.

“Hằng ngày anh ấy đều đến đây mà. Một mình ăn cơm ngoài kia, cậu cũng không thèm để ý người ta.”

Tôi cầm lọ thuốc lao ra ngoài. Nhất định tôi phải hỏi tại sao đã nói chia tay mà anh vẫn quan tâm tôi, lại còn một mình ngồi ở chỗ cũ ăn cơm, buổi tối chắc chắn cũng đến đây chờ tôi? Không phải đã nói chia tay thì cũng phải chia tay cho dứt khoát để sau này nước sông không phạm nước giếng, đến chết cũng không qua lại với nhau sao?

“Anh đứng lại cho em!” Vừa chạy đến cổng trường, tôi đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Tôi chạy tới trước mặt chặn anh lại, ném lọ thuốc vào người anh. “Rốt cuộc là anh có ý gì?”

Khúc Thành hoàn toàn không để ý tới bộ dạng kích động của tôi, chỉ đưa tay lên sờ trán tôi. “Bị sốt cao thế này, về nhà đi!”

“Tại sao anh còn lo cho em?... Hai chúng ta không còn quan hệ gì nữa rồi cơ mà.” Tôi không có cách nào chống đỡ nổi ngữ khí dịu dàng vừa rồi của anh nên giọng nói cũng trở nên mềm mỏng.

“Có rất nhiều kiểu quan hệ giữa người với người. Bạn bè cũng có thể quan tâm đến nhau.” Anh lướt qua vai tôi đi về phía trước. “Tự chăm sóc bản thân nhé!”

“Anh có biết anh rất nhu nhược không? Rõ ràng anh có chuyện nhưng không nói gì với em!”

Nghe xong câu đó, Khúc Thành lập tức khựng lại. Đúng lúc đó có một chiếc xe đi qua giữa hai chúng tôi. Xe đi qua rồi tôi cứ nghĩ Khúc Thành cũng đã rời đi, không ngờ anh chạy lại chỗ tôi và lần đầu tiên dùng hết sức ôm chặt tôi vào lòng. Trong lúc gần như nghẹt thở, tôi nghe thấy anh nói: “Anh thật sự hèn nhát. Em đừng hận anh. Anh sợ em hận anh.”

Nói xong câu đó anh quay người bỏ chạy, để lại mình tôi ngây ngốc đứng giữa dòng người qua lại, muốn khóc mà không khóc được. Một lúc sau, điện thoại báo tin nhắn, tôi nhìn thấy dòng chữ anh nhắn cho tôi: “Cho anh một chút thời gian, cho anh thêm một chút thời gian nữa.”

Lần này tôi bị sốt rất lâu, lại còn ho đến rút phổi rút gan, cuối cùng chỉ còn cách để Trần Niên đưa tôi đến bệnh viện. Kết quả chẩn đoán là viêm phổi. Sau một tháng truyền nước liên tục, tôi mới biết hóa ra thể chất mình thuộc dạng miễn cảm, hoàn toàn không thể dùng những thuốc tiêu viêm thông thường. Trần Niên xin nghỉ phép dài ngày, các giáo viên khác hẳn là đã oán tới tận trời xanh. Tôi đành nói với ông: “Bố, con tự đi cũng được.”

Trần Niên mở miệng định nói, xem ra ông vẫn chưa yên tâm, tôi đành phải ngăn ông lại. “Một mình con được rồi.”

Nét mặt ông đành lại nhưng cuối cùng vẫn theo ý tôi. Rõ ràng ông biết tôi ở một mình được, cũng thích ở một mình, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ thất vọng. Tôi nhìn ông, rất muốn cứu vãn tình thế, ít nhất cũng nên bộc lộ chút ít thân mật và nũng nịu, nhưng mở miệng ra lại là một tràng ho liên tục đến không thở được.

Tôi không ngờ Trần Niên sẽ tìm Khúc Thành đến đón tôi. Lúc anh đi vào tôi đã gần truyền nước xong. Chúng tôi nhìn nhau nhưng chưa kịp nói gì anh đã phải chạy đi gọi bác sĩ. Lúc rút kim tiêm ra, tôi bị đau, Khúc Thành đi tới giúp tôi giữ miếng bông cầm máu. “Tự em...” Anh cau mày, tôi đành ngoan ngoãn im lặng.

“Tại sao không nói cho anh?” Khi chắc chắn không bị chảy máu nữa anh mới bỏ miếng bông cầm máu ra, sau đó thấm nước lên một miếng bông mới nhẹ nhàng lau sạch cặn iốt trên mu bàn tay tôi. “Giận à?”

“Không! Sao anh biết?”

“Bố em gọi điện cho anh.” Khúc Thành nắm tay tôi theo thói quen rồi định bước ra ngoài, nhưng tôi lại muốn trốn tránh. “Thế này anh đạp xe không tiện lắm. Đi xe buýt không khí lại không tốt.”

Anh dựng xe đạp ngoài bệnh viện, mở khóa để tôi ngồi lên. Tất cả mọi thứ đều giống như trước, gần như một năm trời anh đạp xe đưa tôi về nhà, tôi vòng tay ôm eo anh mà cảm thấy vô cùng yên bình, thậm chí đã từng áp mặt vào lưng anh để ngủ. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, tôi lại để hai bàn tay mình nắm chặt thanh sắt ở ghế ngồi phía sau. Không biết vô tình hay cố ý mà khi đến ngã tư, anh đột ngột phanh xe. Vai tôi đập vào lưng anh. “Đưa tay cho anh.”

Anh là như vậy, giống hệt lúc trước. Nhưng tôi cố gắng nâng cánh tay mình lên hai lần mà vẫn không có cách nào phối hợp được với anh như lần đầu tiên. “Đưa tay cho anh.” Anh kiên quyết dừng xe, quay đầu nhắc lại lần nữa.

“Được rồi, không sao cả.”

“Trần Mộng...”

“Đủ rồi!” Tôi nhảy xuống khỏi xe rồi đi về hướng ngược lại. Anh chạy đến kéo tôi lại, ép tôi phải đối diện anh. “Anh muốn làm gì? Chúng ta đã chia tay rồi, chúng ta đã chia tay rồi. Em không thể làm được như anh!”

Khúc Thành bất động nhìn tôi, khuôn mặt anh đột nhiên trở nên lung lay bất định. Sắc da của anh từ trước đến giờ vốn đã rất trắng, dạng như hấp thu quá nhiều ánh mặt trời, nhưng như thế lại khiến người khác thấy lạnh giá. Tôi vừa di chuyển ánh nhìn của mình ra chỗ khác thì tay anh đã chình lại mặt tôi và sau đó là nụ hôn chuẩn xác ập tới.

Hoàn toàn khác với nụ hôn đầu tiên, hai đôi môi lạnh giá dần trở nên ấm áp. Trong tích tắc, tôi đã trợn tròn mắt, nhưng sau đó lại từ từ nhắm lại, chỉ nghe thấy từng nhịp đập đáng trân trọng của trái tim. Là ngọt ngào, là siết chặt, là ướt át, giống như có thể làm mòn cả một tòa thành.

“Anh thích em! Thật đấy!”

Thế nào là tình yêu trẻ con? Chính là mơ mơ hồ hồ không rõ nguồn gốc, tưởng nhỏ bé vô lực nhưng lại tạo ra sức mạnh vĩ đại trong tim. Giống như

một cuộc chiến, dùng toàn bộ thủ đoạn để giữ chặt nhau trong một thế giới nhỏ bé chỉ có hai người, cho rằng như thế là không thể rời xa nhau, lại còn mượn danh tình yêu để làm tổn thương những người sống xung quanh và cả bản thân mình.

“Em cũng thích anh...”

Đúng lúc tan ca tan học đông người qua lại, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn tôi và Khúc Thành, có người thấy như trò vui, có người khinh thường, có người thấy bó tay, có người ngưỡng mộ. Trần Niên không yên tâm nên tìm người dạy giúp để đến đón tôi, giờ đây cũng đang đứng ở một góc xa nhìn hai đứa trẻ. Khuôn mặt ông không lộ dù chỉ một chút cảm xúc. Gió thổi mái tóc đang ngả hoa râm của ông, khiến ông như già thêm. Toàn thân ông nổi gai và vô cùng mâu thuẫn. Hay nói cách khác, ngoại trừ việc đi xác định xem trái tim người kia có thể chịu đựng được không, ông không thể làm gì khác.

Vấn đề là, có một điều ông rất rõ: đó không phải là nơi yên bình để tôi gửi gắm cả đời mình, chỉ có điều ông không có cách nào khiến tôi quay đầu lại. Ông vĩnh viễn không có cách.

Nhiều lúc cãi vã chính là cách làm tăng mật ngọt trong tình yêu. Tôi và Khúc Thành đã cùng trải qua một mùa đông không lạnh lắm nhưng lại khiến tôi bệnh nặng hai lần. Khi mùa xuân sắp tới, chúng tôi vẫn ở bên nhau, đây quả là việc đáng mừng. Hoa hải đường được trồng hai bên đường suốt hai trăm mét tính từ cổng trường giờ đây đã bắt đầu nhú những chiếc nụ đầy lông tơ. Thực ra là Khúc Thành nói cho tôi biết tên của loài hoa này. Trời ấm dần lên, Khúc Thành thậm chí sáng nào cũng đến nhà đón tôi. Sau một trận mưa, những chiếc lông tơ đã rụng một nửa, hai bên đường buổi sáng sớm bắt đầu dậy lên mùi hương thanh khiết. Tôi bất chợt phát hiện ra một bông hoa hải đường còn nguyên vẹn ở giữa đám hoa rơi trên đất, liền vội vàng nhảy xuống nhặt. Chắc là đột nhiên thấy ghế sau nhẹ bẫng nên Khúc Thành liền phanh xe, quay lại nhìn tôi đang quỳ dưới đất bằng khuôn mặt tỏ rõ sự bất lực. “Hoa rơi trên đất hẳn hết rồi, em nhặt làm gì?”

“Làm kỷ niệm.” Tôi tiện miệng trả lời anh rồi nhặt bông hoa còn nguyên vẹn lên, xoa đi những đốm nước mưa rồi bọc lại bằng khăn giấy, sau đó lại

ngồi lên xe. “Đi thôi!”

Anh không đạp xe đi ngay mà giơ tay về phía tôi.

“Đưa anh.”

“Đưa anh làm gì?”

“Em tò mò làm gì?” Anh cầm lấy bông hoa hái đường ướt nước mưa mà hồi nãy anh còn khinh rẻ. “Để em cầm chắc chắn nó sẽ hỏng mất, nên để anh cầm tốt hơn.”

Tôi bĩu môi không phục, nhưng trong lòng lại dậy lên cảm giác ngọt ngào thừa nhận lời anh nói.

Hai hôm sau bông hoa đó được trả lại cho tôi. Lúc đó nó đã trở thành một sản phẩm thủ công có thể đeo ở trên cổ. Khúc Thành kể lại cho tôi chi tiết quá trình làm hoa: phơi khô, ép lại như thế nào, rồi phải cắt nhỏ đủ để cho vừa vào lọ, thậm chí anh còn biết mượn sơn móng tay bóng về để làm cho bông hoa có được sự hấp dẫn khác thường, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người... Tôi vừa nghe anh giảng giải vừa cười lớn, bị anh dùng ánh mắt dữ tợn nhìn lại. Thực ra tôi không hề để ý nó được làm như thế nào. Tôi chỉ biết đây là quà tặng, chỉ cần thế thôi, tôi cũng thấy đủ rồi.

Hơn nữa, trong lòng tôi anh là nhà ảo thuật biết mọi thứ. Luôn luôn là vậy.

“Thế...” Tôi đeo chiếc lọ xinh xắn vào cổ rồi nghiêng đầu hỏi anh. “Anh muốn dùng gì để báo đáp đây?”

“Báo đáp với không báo đáp cái gì...”

Xem ra anh hoàn toàn không bị mắc lừa, tôi chỉ còn cách dùng chiêu nũng nịu. “Anh nói đi. Nếu không thì anh đưa em đi khu vui chơi nhé?”

Hẳn là Khúc Thành đã biết tôi có âm mưu gì đó nên quay đầu đi hướng khác không thèm nhìn tôi. Nhưng nếu là bình thường thì cuối cùng anh nhất định sẽ đồng ý với tôi, có điều lần này anh lại hỏi ngược lại: “Em nói muốn đi đâu?”

“Khu vui chơi. Từ nhỏ đến giờ bố đều không đưa em đi, em lại không có bạn bè gì. Mấy chỗ đó nếu đi một mình thì chán chết.”

“Anh cũng chưa đi bao giờ.”

“Thật không?” Lúc đầu tôi còn kinh ngạc, sau đó mới thắc mắc: “Tại sao?”

“Không nói cho em biết.”

“Tại sao không nói cho em? Nói!” Tôi bắt đầu truy hỏi ráo riết, anh không còn cách nào khác, chỉ biết đứng lên tránh tôi, nhưng làm sao tránh được. “Hôm nay anh không nói thì đừng hòng chạy thoát.”

“Được được được, anh nói anh nói.” Khúc Thành không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng giải thích. “Anh... anh sợ độ cao. Được chưa?”

Tôi nhìn vẻ mặt lúng túng không thể dùng từ ngữ để diễn tả của anh rồi phì cười.

Nếu như lúc đó tôi để ý nhìn vào mắt anh, nhất định tôi sẽ nhìn ra anh đang nói dối. Trong đôi mắt anh là một lớp sương mờ ảo, mà thứ ẩn giấu sau sương mù chính là quái thú thích ăn thịt người, lúc nào nó cũng thôi thúc anh phải đến nuốt chửng tôi.

“Hay là thế này đi, chỉ cần anh đưa em đi thôi, còn lại sẽ không chơi gì hết. Thế nào?”

Anh đưa tay vuốt tóc tôi rồi miễn cưỡng cười đồng ý. Lời hứa đi khu vui chơi của tôi và Khúc Thành chưa kịp thực hiện thì Tết Thanh minh đến. Lúc đó Tết Thanh minh vẫn chưa được định là ngày nghỉ. Nếu như trước kia tôi phải đi học thì Trần Niên sẽ không gọi tôi đi tảo mộ cùng, nhưng năm nay vừa vặn là cuối tuần. Sáng sớm, lúc gái ngủ đi vào nhà vệ sinh, tôi đã nhìn thấy mấy thứ kỳ lạ trên bàn. Trần Niên nhìn tôi bảo: “Mộng Mộng, đi thăm mẹ con với bố đi.”

Tôi dùng chân, đưa tay dụi mắt hồi lâu. “Vâng!”

CHƯƠNG 9: ANH KHÔNG BIẾT RẰNG TỪ LÂU EM ĐÃ KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC YÊU

Tôi biết tôi lại một lần nữa mơ giấc mơ đó. Xuất hiện trong mơ vẫn là con đường thẳng tắp không nhìn thấy điểm cuối, có điều lần này nó được phủ lên lớp sương mù dày đặc. Tôi nhìn bóng Thiệu Khải ở phía trước mà không thể cất tiếng gọi, cũng không thể chạy đuổi theo, cảm giác bất lực tuyệt vọng khiến tôi lo lắng đến bật khóc. Sau đó, hình bóng anh tan biến. Vào thời khắc đó toàn thân tôi bị sương mù vây kín, hô hấp càng lúc càng khó khăn, và cũng như những lần trước, anh không trở lại.

Tôi biết rõ đây chỉ là mơ nhưng vẫn sợ, vẫn vùng vẫy muốn tỉnh dậy. “Thiệu Khải... Thiệu Khải...” Tôi tỉnh dậy với một trận đau kịch liệt nơi ngực trái. Bốn phía đen thui không một ánh đèn. Tôi nhìn ngó một lúc lâu mới xác định được mình đang ở bệnh viện. Giường đối diện còn có bệnh nhân đang ngủ. Muốn ngồi dậy nhưng tôi chợt phát hiện chân trái đang bị bó bột treo lên, toàn thân không có một chút sức lực. Vào đúng lúc tôi đang bối rối thì cô y tá đẩy cửa bước vào, thấy tôi đã tỉnh bèn đi tới hỏi thăm: “Chị tên là gì?”

“Trần Mộng!” May quá, não của tôi vẫn chưa bị hỏng. “Chúng tôi đã tìm khắp trên người chị nhưng không thấy bất cứ vật gì có thể chứng minh thân thế, điện thoại cũng không tìm thấy nên không liên lạc được với người nhà chị. Chị đi nộp trước viện phí đi nhé!”

“Người nhà...” Tôi nhắm thầm hai từ đó, người đầu tiên nghĩ tới là Thiệu Khải, nhưng... anh đang ở đâu? Tôi cũng không nhớ số điện thoại của bất cứ ai. “Chị ơi, tôi bị làm sao mà phải vào đây?”

Cô y tá có vẻ không hài lòng với thái độ muốn trốn nộp viện phí của tôi nên trả lời với cái ngữ điệu pha chút bực dọc: “Có người gọi cấp cứu, nhưng người đó gọi điện xong cũng đi rồi.”

Tôi thầm cảm ơn bệnh viện đã không ném tôi từ trên xe xuống; hoặc đặt tôi nằm một chỗ, chờ đến khi có người nộp viện phí mới tiến hành chữa

chạy. “VẬY là tôi...”

“Chị bị gãy chân, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn. Chị cứ nằm yên không đi lại đến khi tháo bột là được.” Vừa nói cô y tá vừa lắp dây truyền nước cho tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn bình nước, muốn biết bên trong đó là thuốc gì. “Đúng rồi, chị bị sảy thai nên phải nghỉ ngơi nhiều vào. Mau nghĩ cách liên lạc với người nhà đi, nếu không phòng bệnh đây người là chị phải nằm ngoài hành lang đấy.”

Sảy thai??? Tôi dùng hết sức chống tay ngồi dậy nhưng lập tức nhận ra bụng dưới đang đau lâm râm. “Chị nói... tôi sảy thai rồi à?”

Y tá nhận ra tôi không hề biết chuyện. “Chị cũng không biết sao? Chị thử tự tính kỳ kinh xem, đã được năm tuần rồi. Được rồi, chị mau liên lạc với người nhà đi!”

Đứa bé đáng thương, con của tôi và Thiệu Khải. Sau khi y tá rời đi, tôi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, chỗ đó đã từng mang một sinh mệnh nhưng trong khi tôi còn chưa kịp biết đến sự tồn tại của nó thì nó đã rời xa tôi. Hoặc là đứa bé rất thông minh, nó biết bố và mẹ vẫn chưa có khả năng chào đón nó ra đời, hay nói cách khác, vẫn chưa hề nghĩ đến việc nó sẽ đến.

Mẹ xin lỗi, con yêu!

Trong lòng tôi hỗn loạn tới mức không cách nào ngủ được, thêm vào đó là tiếng ngáy của những bệnh nhân khác, tôi mở to mắt, bắt đầu nghĩ lại những việc đã xảy ra lúc ban ngày. Tôi đuổi theo Thiệu Khải đến nhà ga, khắp nơi toàn là những khuôn mặt xa lạ. Tôi phát hiện ra tôi chưa từng một lần đến nhà ga từ lúc đặt chân tới Ly Thành nên không biết phải tìm người như thế nào. Tôi luồn lách vào dòng người đông đúc, cuối cùng hỏi được một người bán hàng vị trí của trạm phát thanh, nhưng người ở đó tỏ vẻ tiếc nuối cho biết, chuyến tàu đi An Thành vừa xuất phát mười lăm phút trước.

Cuối cùng Thiệu Khải đã ra đi thật, hóa ra anh có thể ra đi kiên quyết như vậy, hoàn toàn không để tôi có cơ hội quay đầu.

Một mình đi ra ngoài nhà ga, đầu óc nặng trĩu, hai mắt cay sè, tôi vô thức đi lên cầu vượt bên cạnh đó. Trên cầu có rất nhiều người lao động xách túi lớn túi nhỏ vội vã đi lại, có cả ăn mày. Tôi cúi gằm mặt bước đi, cho đến khi có người đụng phải vai mình mới ngẩng lên nhìn. Sau đó tôi thấy ở phía

xa xa có bóng hình quen thuộc đang lúc ẩn lúc hiện, mang theo mình ánh sáng rực rỡ. “Khúc Thành...” Tôi vừa gọi to tên anh, vừa điên cuồng lao về phía đó. Tôi nghĩ tôi điên thật, lý trí gào thét trong đầu nhắc nhở tôi rằng: “Không thể là anh”, nhưng tôi vẫn lao đi như con thiêu thân. Không phải anh luôn xuất hiện vào lúc tôi bơ vơ nhất hay sao? Khi chạy gần đến chỗ bóng người đó, một chiếc túi xách dựng cạnh cầu thang tự nhiên đổ ra ngang chân tôi, tôi ngã xuống cầu thang. Những giây ban đầu tôi hoàn toàn tỉnh táo, bởi tôi còn nghe thấy những âm thanh hỗn độn vang lên bên mình.

Nhưng tôi không nghe thấy tiếng của anh. Sau đó, tôi hoàn toàn không biết gì nữa.

Thái độ của bác sĩ và y tá đối với tôi càng ngày càng tệ. Tôi biết họ ác cảm với kiểu người không nộp viện phí nhưng vẫn chiếm giường bệnh, vì vậy tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị đá ra ngoài bất cứ lúc nào. Nhưng nếu tôi bị đá đi, tôi làm được gì với cái chân không thể đi lại được này? Tôi không ngờ ba ngày sau Tôn Diệc bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng bệnh. Vào giây phút chúng tôi mắt đối mắt, tôi nhận thấy mắt anh ta đỏ hoe.

“Không sao đâu, chỉ là sự cố ngoài ý muốn.” Tôi an ủi anh ta nhưng nước mắt lại cứ chực trào ra.

Thì ra, đêm hôm đó, khi không thấy tôi về, hai người ở nhà đoán tôi nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng họ có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này. Hai người tìm tôi cả đêm. Ngày hôm sau, không còn cách nào khác, họ đành tìm Tôn Diệc. Nghe nói tôi đến ga tàu tìm Thiệu Khải, Tôn Diệc liền đi ngay đến nhà ga dò hỏi, quả nhiên nghe nói đến việc có một cô gái xảy ra chuyện, được xe cấp cứu đưa đi. Sau đó anh ta đã đi tìm ở rất nhiều bệnh viện, cuối cùng cũng thấy tôi.

“Anh nhất định đã mắng hai người bọn họ đúng không?”

“Mắng? Nếu Thiệu Khải ở đây, chắc cậu ta đã giết luôn hai đứa đấy rồi.”

Nghe đến hai từ Thiệu Khải, tôi bất giác rùng mình. Tôn Diệc nhận ra điều đó, liền lập tức ngừng lời. Đúng lúc đó y tá vào, thấy có người đang đứng cạnh giường bệnh của tôi liền vui mừng như khám phá ra châu lục mới, vội vàng chạy lại. “Anh là người nhà của Trần Mộng?”

“Đúng, tôi sẽ đi nộp viện phí ngay bây giờ.” Tôn Diệc nghiêng đầu nhìn y tá. “Cô ấy có sao không?”

“Không sao, gãy chân... và cả sảy thai nữa” Y tá lườm Tôn Diệc một cái. “Nhớ phải mua đồ ăn bồi bổ cơ thể cho cô ấy, sức khỏe cô ấy đang rất tệ.”

Tôi nghĩ chắc hẳn y tá đang hiểu lầm, liền giải thích: “Chúng tôi...”

“Trần Mộng, anh nhất định sẽ đi tìm thằng khốn đó về đây, bắt cậu ta quỳ trước mặt em xin lỗi.”

Tôi thực sự đã bị ngữ khí và vẻ mặt của Tôn Diệc dọa cho một trận, một lúc sau mới cười khổ sờ lắc đầu. “Không cần đâu! Thật đấy!”

Tôi không ngờ Tôn Diệc đã thật sự đến An Thành. Sau khi sắp xếp mọi chuyện ở viện cho tôi xong, anh ta gọi A Mao và Tiểu Triết đến chăm sóc tôi, còn mình thì đi tìm Thiệu Khải. Anh ta dễ dàng tìm được Thiệu Khải ở nơi gần căn nhà hồi nhỏ. Anh ta cũng không chắc chắn Thiệu Khải sẽ về đó, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc từ phía xa, anh ta đã chạy lại rồi hung hăng đâm vào mặt Thiệu Khải.

“Cậu...” Thiệu Khải ôm mặt nhìn Tôn Diệc bằng vẻ mặt bất ngờ tột độ.

“Cậu cậu cái gì. Một mình cậu tự do tự tại chạy đến nơi xa xôi này, vứt con nhà người ta ở đó một mình.”

Thiệu Khải quay người nhìn vào mắt Tôn Diệc. “Trần Mộng bảo cậu tới tìm tôi à? Hóa ra cô ấy đã quen với việc chạy đến tìm cậu mỗi khi có chuyện rồi.”

Lần này Tôn Diệc đã thật sự nổi giận. “Cậu đang nói những lời đốn mạt gì thế? Tôi thật hy vọng cô ấy có thể đến tìm tôi, chứ không phải tôi lật tung tất cả các bệnh viện trong thành phố mới tìm thấy cô ấy. Thiệu Khải, là đàn ông cậu hãy nói thẳng thắn một câu xem, cậu có định trở về không? Cậu có cần cô ấy không? Nếu cậu không cần thì từ giờ trở đi đừng bao giờ xuất hiện nữa. Trần Mộng, để tôi chăm sóc.”

“Bệnh viện... Cô ấy bị làm sao?” Thiệu Khải cuối cùng cũng nghe ra được từ quan trọng. “Rốt cuộc cô ấy bị làm sao?”

“Cô ấy đến nhà ga tìm cậu, sau đó gặp chuyện mà không ai biết, bị gãy chân, nằm một mình trong bệnh viện không ai chăm sóc. Còn nữa, cô ấy bị sảy thai. Đứa bé là con ai chắc không cần tôi phải nói.”

“Sao lại có thể... Không thể! Tôi vừa đi có vài ngày, không thể...” Thiệu Khải nhắm chặt mắt lắc đầu rồi lấy tay tự vả vào mặt mình. “Tôi đúng là thằng khốn nạn!”

“Cậu ra dáng thằng đàn ông đi có được không? Bây giờ cậu về ngay cho tôi. Nếu bây giờ không về thì cả đời này cũng đừng về!”

“Cậu không biết... Cậu không biết là tôi yêu cô ấy, tôi rất yêu cô ấy.” Lần đầu tiên Thiệu Khải thẳng thắn bộc lộ toàn bộ suy nghĩ trong lòng, anh ôm đầu ngồi dưới đất. “Nhưng tôi sợ cô ấy không cần tôi. Lúc nào tôi cũng nghĩ mình không thể níu kéo được cô ấy.”

Tôn Diệc nhìn người bạn nối khố đang đau khổ ôm đầu bộc lộ tình cảm đối với tôi, trong lòng anh ta có vài điều đang chầm chậm thu nhỏ lại. Trong lòng anh ta đang cất giữ một thứ tình cảm được nhen nhóm từ rất lâu, nhưng nếu không mượn cơ chúng tôi cãi nhau thì thứ tình cảm ấy vĩnh viễn sẽ không có ngày được nhìn thấy ánh mặt trời.

Buổi tối, sau khi A Mao mang cơm đến cho tôi, tôi liền đuổi cậu ta về nhà nghỉ rồi một mình chầm rãi chìm vào giấc ngủ. Tôi hy vọng mình sẽ không nằm mơ cho đến tận khi trời sáng. Nằm mơ quả thật rất mệt mỏi, nhưng hôm nay tôi lại mơ thấy Thiệu Khải. Lần này tôi không nhìn thấy anh, tôi cô độc đứng một mình trong một đồng hồ điện, đột nhiên có cánh tay ôm lấy tôi từ phía sau. Sau giây phút bất ngờ, tôi liền cảm nhận được mùi hương và thân nhiệt quen thuộc của Thiệu Khải, tim tôi dần bình tĩnh trở lại. Nhưng tôi vẫn không nhìn thấy gương mặt anh, tôi chỉ cảm nhận được anh đang ở phía sau tôi, ôm tôi, khiến tôi không sợ hãi. Tôi gọi, nhưng anh không trả lời. “Thiệu Khải...” Trong lúc hốt hoảng tôi thấy một bàn tay đưa ra vuốt mặt mình, là cảm giác vô cùng quen thuộc, tôi cứ ngỡ mình đang ở trong mơ. “Thiệu Khải... Thiệu Khải...”

“Anh đây, ngoan nào, anh đây!”

Nghe thấy tiếng của anh, tôi liền bừng tỉnh, trông thấy Thiệu Khải đang ngồi nhìn tôi trong bóng tối, bàn tay đang để trên mặt tôi khẽ run. Vài giây sau, có lẽ chỉ một giây sau, tôi bật khóc, khóc sướt mướt giống như một đứa trẻ bị tui thân. “Đừng khóc, đừng khóc, anh về rồi, đừng khóc nữa.” Anh cúi người xuống ôm chặt tôi vào lòng. Anh dùng nhiều sức đến mức

khiến tôi ngạt thở, nhưng tôi vẫn chưa thấy đủ, nên lại vòng tay ôm lấy anh chặt hơn. Mắt tôi giống chiếc vòi nước hỏng, nước mắt tuôn ra như xối. “Xin lỗi, anh xin lỗi, anh là đồ tồi, anh là đồ khốn...”

Người xưa vẫn nói, thương cân động cốt nhất bách thiên¹, tôi đúng là đã phải nằm viện tới gần ba tháng. Thực ra tôi đã đòi về nhà từ lâu, bao giờ tháo bột đến bệnh viện để tháo là được rồi. Nhưng Thiệu Khải không cho. “Lại đây, ăn cơm!” Anh cầm bát cơm đến ngồi trước gương mặt dài thườn thượt của tôi, rồi xúc cơm đưa lên miệng tôi. “Ngoan!”

¹. Bị thương ở gân, ở xương phải một trăm ngày mới khỏi.

“Thưa ngài, tôi bị gãy chân, không phải gãy tay, vì vậy mong ngài đừng làm như tôi bị thương tới mức không thể tự phục vụ bản thân, được không?”

“Ăn xong rồi nói.”

“Anh...” Tôi tức không nói nên lời. “Được rồi, em ăn. Nhưng mà thưa ngài hộ lý, thái độ nói chuyện của ngài đáng bị trừ lương.”

Thiệu Khải nhìn vào gương mặt hiện rõ bốn chữ “em muốn ra ngoài” của tôi, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười. “Vừa rồi bác sĩ nói mai có thể tháo bột, sau đó sẽ làm thủ tục xuất viện cho em, thế được chưa?”

“Thật chứ?” Nhìn anh gật đầu mà tôi hận không thể nhảy ngay xuống đất chạy liền hai vòng. “Bí bách muốn chết rồi.”

Suốt gần ba tháng, Thiệu Khải chăm sóc cho tôi từ ăn uống đến ngủ nghỉ... Ngoài điều cuối cùng hộ lý bình thường không thể làm, những cái khác gần như giống hệt. Ngay cả cô y tá trẻ luôn nghĩ tôi bị bạn trai đá cuối cùng cũng phải nói với tôi đến mấy lần câu: “Bạn trai chị đối xử tốt với chị thật đấy!”

Đúng vậy, anh ấy không thể vứt bỏ tôi.

Vào cái đêm Thiệu Khải trở về, tôi không có cách nào khẳng định đây có phải sự thực hay không, chỉ biết nắm chặt tay anh đến tận khi trời sáng. “Ngốc ạ, lớn thế này rồi mà còn không biết cẩn thận.”

“Tất cả là tại anh...” Tôi nắm tay anh đặt lên mặt mình. “Tại sao anh không đợi em?”

“Được rồi, tất cả tại anh, đều là tại anh. Yên tâm nằm ngủ đi. Anh bảo đảm em sẽ nhìn thấy anh khi tỉnh dậy, được không?”

“Thế anh hát cho em nghe đi, em có ngủ giữa chừng cũng không được dừng.”

Thiệu Khải ngồi cạnh giường ôm lấy đầu tôi, nhẹ nhàng vỗ vai tôi. Để không làm phiền những bệnh nhân khác, anh kê miệng sát tai tôi hát khe khẽ. Đó là một bài hát về phụ nữ. Không biết có phải do bài hát không mà ở cuối bài giọng anh như nghẹn lại.

“Anh nguyện vì em, anh nguyện vì em, anh nguyện quên tên mình vì em, để đánh đổi thêm một giây bên cạnh em, có đánh mất cả thế giới anh cũng không nuối tiếc. Anh nguyện vì em, anh nguyện vì em, anh nguyện bị đày đến cùng trời cuối đất vì em, chỉ cần em dùng tình yêu đáp lại anh, điều gì anh cũng có thể, điều gì anh cũng có thể làm cho em...”

Trời tranh tối tranh sáng, lúc tôi tỉnh dậy đã là hoàng hôn. Tôi mở mắt nhìn Thiệu Khải đang yên lặng ngắm tôi, trái tim bất giác chùng xuống. Anh đưa tay vuốt má tôi, nhẹ nhàng như sợ làm tôi vỡ vụn. “Rõ ràng em vẫn còn là đứa trẻ, tại sao lại...” Tôi nghĩ chắc anh đã biết chuyện tôi bị sảy thai, không biết nên trả lời anh thế nào.

“Xin lỗi!” Hóa ra lại là tôi sợ anh trách mắng mình. “Em không biết... Em không cố ý, thật đấy!”

“Sao em lại ngốc thế?” Thiệu Khải vùi mặt vào tóc tôi. “Chỉ cần em không gặp chuyện gì, anh chỉ cần em an toàn, có hiểu không? Đứa bé, nếu em muốn có thì sau này chúng ta vẫn còn cơ hội, hiểu chưa?”

Thật kỳ lạ, không hiểu sao khi nghe câu cuối cùng của anh, tôi tự dưng đỏ mặt.

Sau khi tháo bột, cơ thể bỗng nhẹ nhõm hẳn, tôi muốn ngay lập tức xuống giường chạy vài vòng. Thiệu Khải đi làm thủ tục xuất viện cho tôi, trước khi đi còn không quên cảnh cáo: “Em đừng có đi lại lung tung.” Chắc chắn là tôi sẽ không nghe rồi, không đi lúc này còn đi lúc nào nữa? Tôi lần mò xuống giường rồi bước đi từng bước cứng nhắc. Một lúc sau khi đã quen, tôi lại có thể đi như trước kia mà không thấy có vấn đề gì. “Anh đã nói em không được đi lại lung tung cơ mà?”

Tôi quay lại nhìn về mặt như muốn giận mà lại có vẻ không nỡ của Thiệu Khải, cắn cắn môi rồi chạy về phía anh. “Anh nhìn xem em không sao rồi. Nếu không em ra ngoài chạy một vòng cho anh xem nhé!”

“Em ấy!” Anh đột nhiên cúi xuống, cố chấp ôm lấy tôi. Bệnh nhân, y tá xung quanh đều quay sang nhìn, nhưng tôi không để ý. “Xe đến rồi, đi thôi!”

Không cần nghĩ cũng biết đó là xe của Tôn Diệc đến đón. Anh ta thấy Thiệu Khải bế tôi xuống liền ra khỏi ghế lái, chạy mở cửa sau xe. “Em chắc là phải đi được rồi chứ?” Anh ta nhìn tôi vẻ nghi ngờ.

“Đương nhiên em đi được, nhưng anh ấy...” Tôi mím môi nhìn Thiệu Khải, anh không thèm để ý đến lời vừa rồi, đặt tôi lên ghế sau. “Anh nhìn anh ấy đi.”

“Em thành thật một tí được không?” Thiệu Khải đỡ vai tôi để tôi ngồi thoải mái. “Em nói liên tục từ lúc biết mình chuẩn bị được ra viện đến giờ. Ban đêm cũng không ngủ. Bây giờ ngoan ngoãn ngủ đi nào.”

Ưu điểm của việc nằm viện là ngăn cách được hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Tôi nhớ lúc tôi vào viện trời vẫn còn lạnh, vậy mà lúc xuất viện đã là mùa hè. Tôi đã bỏ lỡ cả một mùa xuân. “Mộng Nhi!” Một hôm Thiệu Khải đột nhiên gọi tôi. “Đi mua quần áo đi.”

Tôi nhất thời không kịp phản ứng. “Mua quần áo làm gì?”

“Từ ngày đến đây em chưa hề đi mua quần áo, đều mặc những bộ đem theo bên mình. Em không cần tiết kiệm như vậy, đi mua ít quần áo về mặc đi.”

“Anh cũng vậy còn gì.”

“Em khác anh. Em là con gái, việc gì phải làm mình tủi thân như thế?” Thiệu Khải kéo tay tôi. “Em xem những cô gái bằng tuổi em đang đi trên đường hằng ngày sống thế nào đi.”

“Ồ, hóa ra anh nhìn thấy người đẹp rồi à?” Tôi quay người ngồi xuống một bên. “Thế anh lên phố ngắm đi.”

“Được, anh đi đây.”

“Này, anh dám à?” Cuối cùng tôi cũng không nhịn được, nhảy dựng lên, nhưng như thế lại rơi vào bẫy, lao gọn vào vòng tay anh.

“Em ghen à? Em mà không nói gì chắc anh đi thật rồi...” Thấy tôi đang tức điên lên mà còn cố tình quay đi không chịu thừa nhận, anh dần nói lỏng vòng tay rồi đột ngột dùng hết sức hôn tôi. “Sao anh lại yêu em thế này cơ chứ?”

“Anh...” Mất một lúc tôi mới ý thức hình như anh vừa nói gì đó. “Anh vừa nói gì thế?”

Đại khái là bị tôi hỏi lại như vậy nên tự dưng anh trở nên ngốc nghếch. “Không nói gì cả.”

“Rõ ràng anh có nói. Nói lại lần nữa xem, nói lại đi.” Thiệu Khải nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cười. “Anh không nói lần thứ hai đâu, muốn nói thì em nói đi.”

Đương nhiên tôi biết anh đang chờ đợi điều gì. Nhưng mỗi lần nói chuyện đến đoạn này, khả năng ngôn ngữ của tôi đột nhiên bị thoái hóa. Tôi bắt đầu hận cái ham muốn chiếm hữu của mình. Đúng, chính là ham muốn chiếm hữu, đã biết rằng mình sẽ không thể báo đáp lại anh nhưng vẫn không ngừng đòi hỏi, thậm chí còn yêu cầu anh khẳng định lại một lần nữa. Giống như tự tiêm thuốc độc vào người, rõ ràng anh đã giãy giụa kêu đau, nhưng tôi còn muốn anh kêu to hơn nữa. “Đi thôi, anh đưa em đi mua quần áo.” Vẫn là Thiệu Khải dìu vai tôi bước đi trong khi tôi vẫn chưa kịp mở lời, giống như vừa rồi anh chưa hề nói điều gì.

Thực ra từ trước đến giờ, Thiệu Khải chưa từng đưa tôi đi dạo phố. Muốn mua quần áo phải đến trung tâm thành phố, nhưng tôi vốn không thật sự muốn mua nên đột nhiên nghĩ ra kế đòi anh đi dạo phố với mình. Hai chúng tôi tay nắm tay đi dọc theo con đường lớn trước nhà, dự định khi nào mệt sẽ ngồi xe về, nhưng chúng tôi lại vô thức đi đến trước cửa Thành Trì. Thiệu Khải đột nhiên dừng bước, tôi ngẩng lên nhìn anh lo lắng.

“Em đợi anh ở đây.” Nói rồi anh lập tức buông tay tôi ra, bước vào trong.

“Không được!”

Tôi xông lên phía trước, dang hai tay ra cản không cho anh vào. Không ngờ đúng lúc đó lại có người đẩy cửa đi ra, cánh cửa đập vào đầu tôi, tôi đau điếng kêu lên một tiếng. “Em... em thật là, có đau không?” Thiệu Khải

lập tức kéo tôi lại giúp tôi xoa chỗ đau. “Đúng là em không thể không bị kích động.”

“Tất cả là anh hại em...”

“Được được được, tại anh.” Anh tốt bụng nhận lỗi với tôi. “Em yên tâm, anh không đi gây sự đâu, hai phút sau anh sẽ ra, anh bảo đảm.”

Tôi không còn cách nào khác, đành phải vừa xoa đầu vừa đứng ngoài bồn chồn chờ đợi. Đã có quá nhiều chuyện phát sinh sau lần đó, tôi vẫn chưa có ý định quay lại, Thiệu Khải cũng không nhắc lại chuyện này, tôi đã nghĩ là anh quên rồi. Nếu biết sớm thì đã không để anh đi ngang qua đây... Vào đúng lúc tôi đang hối hận thì anh đã đi ra, tôi vội vàng chạy đến đón, chưa để tôi kịp mở lời anh đã nói: “Em đi mua một mình được không?”

“Không!” Tôi lắc đầu quày quặt. “Anh muốn làm gì?”

“Thế em về nhà với anh, sau đó em đợi anh ở nhà, anh về sẽ đưa em đi, được không?”

Ồn ào, vấn đề không phải ở chỗ có đưa tôi đi hay không mà ở chỗ anh định làm gì. “Anh không nói với em thì em sẽ không cho anh đi đâu hết.”

Thiệu Khải đúng là đã hết cách với tôi nhưng vẫn kiên quyết không tiết lộ nửa lời. “Em ngoan nào, nếu không anh tức lên sẽ nhốt em ở đây mà không ai biết đấy.”

“Anh!” Tôi không tin, nhưng anh đã không muốn nói thì tôi có hỏi thế nào cũng vô tác dụng. “Được rồi, nhưng anh phải hứa với em anh không được làm loạn. Anh thề đi!”

“Em nhiều lời chết đi được. Được được, anh hứa, anh mà làm loạn sẽ bị xe...” Tôi vội vàng giơ tay bịt miệng anh. “Em xem, bây giờ là em không cho anh nói đấy nhé!”

Cuối cùng tôi vẫn một mình đi lang thang bên ngoài, nhưng tâm trạng cứ thấp thỏm không yên, vội vội vàng vàng dạo phố rồi mua bữa hai chiếc áo rẻ nhất, sau đó lại vội vội vàng vàng chạy về nhà. “Về rồi!” Vừa bước chân vào sân đã nhìn thấy Thiệu Khải ngồi nghiêm chỉnh ở đó, xem ra tâm trạng anh rất tốt. Nỗi lo âu thấp thỏm của tôi cũng vơi đi một phần.

“Rốt cuộc anh định làm gì?”

“Em muốn đi làm đến vậy sao?”

Hóa ra vẫn là chuyện đó. “Thực ra em...”

“Vậy về sau chúng ta làm việc cùng nhau, được không?” Tôi chợt nghĩ không biết có phải cái cửa đập hồng đầu tôi rồi không, tại sao lại không hiểu anh đang nói gì.

“Anh nói gì cơ?”

Thiệu Khải không nhẫn nại được nữa, giơ tay vỗ vỗ trán tôi. “Ngốc thế! Anh nói lẽ nào em không nhìn thấy ngoài cửa quán bar đó dán thông báo tuyển ban nhạc hay sao? Sau này anh sẽ chơi nhạc đệm cho em, đỡ rườm rà giúp em, sau đó sẽ tiện thể giúp em giải quyết mấy tên đàn ông càn rỡ. Thế nào?”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiệu Khải, hoàn toàn không giống đang đùa. Lần đầu tiên tôi có một niềm tin mãnh liệt rằng người như anh nhất định đủ điều kiện để làm tấm gương người bạn trai mẫu mực trong thiên hạ.

“Cảm ơn!” Tôi nhảy lên ôm cổ anh. “Em yêu anh chết đi được!”

Tôi bất giác ý thức được mình vừa nói gì trong lúc xúc động là nhờ vào cái ôm bỗng dưng khựng lại của Thiệu Khải. Sau đó tôi cũng nghe thấy âm thanh đang gào thét ở chiếc động không đáy trong trái tim, dường như trong tích tắc có thể nuốt chửng tôi không chừa một mẫu xương.

Nó nói, tại sao mà có thể? Nó nói, mà xứng đáng sao?

Thực ra tôi đã tốn mất vô số đêm nằm nghĩ về cuộc sống hiện tại, nghĩ xem tôi có hạnh phúc không, có hối hận không, nghĩ xem tôi có thật sự yêu Thiệu Khải không... Nhưng ai có thể tin được rằng tôi thật sự nghĩ không ra. Tôi thậm chí thấy mình dùng thời gian ba năm, năm năm, hay cả một đời người cũng không nghĩ ra được. Nhưng nếu như vậy thì cuộc sống thật đáng buồn cười biết bao.

Điều tôi chưa từng nghi ngờ là tôi chỉ có thể tiếp tục sống như thế này, bởi vì Thiệu Khải yêu tôi. Đúng vậy, tôi đã nắm lấy đúng điểm này một cách vô si, giống như bản năng trốn chạy lúc nguy cấp của động vật, tôi tham lam bá đạo chiếm lấy tất cả sự ấm áp vì tôi đã tiêu tốn quá nhiều sức lực mới có thể bơi lên hòn đảo lác lư này từ mặt băng lạnh giá. Tôi biết nếu tôi không dùng hết sức lực để nắm giữ anh, tôi sẽ lại dễ dàng sa chân vào sự lạnh lẽo.

Tôi không muốn trải qua cảm giác toàn thân bị đông cứng lại một lần nữa.

Có điều càng ngày tôi càng không yên tâm về Trần Niên. Tôi đã mơ thấy ông rất nhiều lần, lúc tỉnh dậy thì người đầm đìa mồ hôi. Thiệu Khải bị đánh thức, anh không hỏi gì mà ôm tôi vào lòng rồi vỗ nhẹ nhẹ. Tôi đã hai mươi hai tuổi rồi, tức là Trần Niên đã năm mươi lăm tuổi. Chắc ông sắp nghỉ hưu, sức khỏe ông còn tốt không? Cứ nghĩ như vậy nên tôi không có cách nào ngủ tiếp, lại không dám chừa quậy, sợ sẽ làm Thiệu Khải thức giấc, chỉ còn cách nằm yên lặng, nhắm chặt mắt, giống như dáng vẻ của Trần Niên khi bị cao huyết áp vào đêm tôi học năm lớp Tám.

Tuy tôi chưa bao giờ nói ra tôi yêu ông nhiều thế nào, nhưng cũng chưa hề phủ nhận ông là bố của tôi. Cho dù ông chưa bao giờ thể hiện ra ông cần tôi như thế nào, nhưng trước sau tôi luôn tỏ ra mình là đứa con bất hiếu.

Sáng sớm khi tỉnh dậy, trong lòng tôi bứt rứt bất an. Thiệu Khải đã đi làm, tôi bắt đầu đi tìm tờ giấy mà lần trước tôi đã lén lút ghi số điện thoại của Tôn Diệc lên đó.

“Alô, Tôn Diệc, là em, em là...”

“Trần Mộng đúng không. Anh biết. Có chuyện gì?”

“Em muốn biết địa chỉ cụ thể chỗ bọn em đang sống.” Tôn Diệc im lặng một lúc. “Em muốn làm gì? Viết thư? Hay muốn để người khác gửi đồ cho em?”

“Em...” Tôi nắm chặt chiếc điện thoại công cộng cũ kỹ, không tìm ra lời nào để thể hiện những gì mình đang nghĩ.

“Được rồi, gặp nhau nói sau. Anh cũng đang có việc muốn nói với em. Em đừng ra ngoài, anh sẽ đến đó.”

Tôi biết Tôn Diệc rất tốt với tôi. Anh ta cũng từng nửa đùa nửa thật nói cho tôi biết anh ta có tình cảm với tôi. Nhưng anh ta quá tốt bụng với người khác, cộng thêm tính cách lý trí trưởng thành do yêu cầu của hoàn cảnh gia đình, nên lâu dần tôi đã coi anh ta như anh trai. Nhưng giả dụ có chuyện gì xảy ra thì tôi vẫn không muốn gặp anh ta một mình, bởi hai bên đã rõ lòng nhau nên lúc gặp tôi cảm thấy như có gì đó ngăn cách giữa chúng tôi.

Chưa đến một tiếng sau, Tôn Diệc đã gõ cửa. Tôi mở cửa nhìn thấy chiếc taxi vừa phóng đi sau lưng anh ta. “Vào nhà đi!”

“Đã khỏe hơn chưa?” Lúc đi vào sân, trong khi tôi do dự không biết có nên vào nhà không thì Tôn Diệc đã nói. “Anh nói hai câu rồi đi.”

“Thực ra cũng không sao cả, bác sĩ không cố ý trầm trọng hóa bệnh tình của bệnh nhân thì làm sao kiếm được tiền.”

“Em đúng là ra vẻ. Ngay cả em cũng không biết mình trông như thế nào khi anh tìm thấy em. Thực ra...” Cuối cùng chúng tôi ngồi xuống bậc cửa trước nhà. “Tính cách của Khải là như vậy, có lúc nói mà không nghĩ giống hệt trẻ con, nhưng thực ra cậu ta rất để ý đến em.”

Tôi cười. “Em biết. Thực ra em còn trẻ con hơn anh ấy.”

“Lúc nhỏ Thiệu Khải rất ngoan. Anh nhớ lúc đó cậu ta còn thường xuyên đến nhà dạy anh học Toán. Nhưng cậu ta rất cô độc, em không tưởng tượng nổi đâu.” Không biết nghĩ ra chuyện gì mà Tôn Diệc bắt đầu nhớ về những việc thuở nhỏ của Thiệu Khải, tôi cũng muốn nghe. “Cậu ta lúc nào cũng nghênh ngáo trước mặt người khác. Bố anh còn nói không thể ngờ đứa trẻ ngày ấy lại có thể biến thành bộ dạng bây giờ. Đúng rồi, anh nhớ nhất là sau khi anh bắt đầu học guitar, lúc nào cậu ta cũng chạy đến ngồi bên cạnh mà không nói câu nào, sau đó anh xin bố cho cậu ta học cùng anh, nhưng Thiệu Khải thế nào cũng không dám, co cẳng chạy mất. Haizz, đúng là...”

“Trước kia anh ấy như vậy sao?” Tôi tưởng tượng ra Thiệu Khải lúc còn nhỏ rồi đột nhiên cười nghiêng ngả. “Đúng là tam tuế kiến lão!”¹

¹. Nhìn hành động của đứa trẻ ba tuổi có thể biết sau này con người nó sẽ thế nào.

“Trần Mộng, nếu sau này em và Thiệu Khải không đến được với nhau thì chỉ có thể trách bọn em quá giống nhau.”

Tôi về phòng sau khi tiễn Tôn Diệc về, ngẫm nghĩ những điều anh ta vừa nói. Thực ra, tôi và Thiệu Khải quá giống nhau, hai người có trái tim không nguyên vẹn nương tựa vào nhau tìm hơi ấm, hy vọng có thể dùng đối phương để lấp đầy khoảng trống trong tim, nhưng rồi lại phát hiện ra nếu hai người ở cạnh nhau sẽ chỉ làm nỗi đau tăng lên gấp đôi. Có điều chọn

lựa của anh vĩnh viễn không bao giờ làm tổn thương người khác, không đòi hỏi xa xỉ cũng chẳng yêu cầu người khác phải cho đi, còn tôi, từ lâu đã ký thác hy vọng cho người khác, toàn thân hoàn toàn không còn sức lực gì.

Tôi tìm thấy bút và giấy, viết lên góc trái tờ giấy: Bố, những lời nói trong lòng kết lại giống như cục máu đông, đen thui, nhưng không có cách nào lấy ra. Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng tôi vứt bút lên bàn, vò giấy lại thành đống rồi mang vứt hết ra ngoài cửa sổ.

Tôi phải nói gì đây, tôi có tư cách để nói gì đây? Lẽ nào tôi hy vọng Trần Niên sẽ viết thư trả lời? Nếu ông nói muốn tôi quay về, tôi sẽ thật sự quay về sao?

Tôi ngồi bên cạnh giường, vùi đầu vào lòng bàn tay, trong đầu là một mớ hỗn độn, tên của một người bỗng nhiên vụt sáng như ánh mặt trời giữa mớ hỗn độn đó. Tôi cố gắng nhớ lại khuôn mặt anh, cố gắng nhớ lại những lời anh nói, đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên tôi cho phép mình dùng hết lý trí để nhớ đến anh, trái tim thật sự dần dần bình tĩnh trở lại. Tôi lại lấy giấy bút ra một lần nữa, nét viết bắt đầu thuận hơn.

Bố!

Bố hãy tin rằng con vẫn sống trên cõi đời này, hơn nữa còn sống rất tốt. Bây giờ, những người sống cùng con đối xử với con rất tốt, tiếp thêm cho con sức mạnh. Con đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Thật đấy!

Có điều con vẫn chưa có dũng khí quay trở về, con vẫn chưa tìm thấy đường về. Bố, con vẫn rất nhớ anh ấy, bố biết đấy, bố nhất định biết rằng con nhớ anh ấy như thế nào.

Bố vẫn khỏe chứ? Gần đây con luôn mơ thấy bố, con chỉ muốn biết bố có khỏe không. Những bức thư trước kia của con bố đều không nhận được. Xin đừng khuyên nhủ gì con, cũng đừng ép buộc con, có được không?

Con không xa xỉ yêu cầu bố tha thứ cho con. Nếu bố có thể làm như không có đứa con gái này thì con sẽ càng yên tâm hơn, nhưng chắc chắn bố sẽ không làm vậy, con biết.

Bố, bây giờ con nhớ đến bố, nhớ đến anh ấy, nhớ đến tất cả mọi thứ ở An Thành, cảm thấy tất cả đều giống như một giấc mộng. Con cũng không biết mình có nên tỉnh lại khỏi giấc mộng này hay không.

Trần Mộng.

Trong khoảnh khắc nhét thư vào trong thùng, trái tim tôi như có một ngọn núi vừa sụp đổ. Nếu sau này có một cái cây mọc lên từ đồng đổ nát này và trở nên đẹp đẽ thì thật tốt biết bao.

Đến tận giờ cơm tối mà bọn Thiệu Khải vẫn chưa về, tôi để phần cơm cho họ rồi khóa chặt cửa, vào phòng nằm. Không có người bên cạnh nên tôi ngủ không ngon, có lúc nghĩ mình đã ngủ lâu lắm rồi, nhưng khi nhìn đồng hồ thì mới chỉ nằm được nửa tiếng; có lúc tôi nằm nghiêng định dựa vào người Thiệu Khải theo thói quen, nhưng bên cạnh tôi chỉ là chiếc chăn lạnh lẽo. Một lúc sau tôi tỉnh hẳn rồi quay người nhìn vào tường.

Tôi không muốn thừa nhận rằng mình đã dựa dẫm vào anh tới mức như vậy.

Vào lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi thấy có tiếng động bên cạnh, rồi một vòng tay ôm lấy tôi. Tôi quay người mở to mắt nhìn anh. “Anh về rồi à, mệt không?”

“Tạm tạm, lại làm em tỉnh giấc rồi.” Thiệu Khải ôm chặt tôi vào lòng, giọng anh rõ ràng rất mệt, tôi cởi áo cho anh rồi áp mặt vào khuôn ngực vững chãi của anh. Sau đó tôi giật mình khi thấy hơi thở ấm nóng của anh phả vào tai mình, bàn tay anh lần mò xuống dưới lớp váy ngủ của tôi. “Không công bằng... Tại sao em lại cởi đồ của anh, anh cũng phải cởi đồ của em...”

Bàn tay anh thuần thục, những ngón tay mềm mại như những con tằm, lòng bàn tay nóng hổi. Tôi không chịu được thở khe khẽ. “Có phải em không cho anh cởi đâu...”

Sáng sớm khi tôi tỉnh dậy thì Thiệu Khải đã đi. Tôi nhìn đồng hồ nhắm tịt, anh ngủ được chưa đến bốn tiếng. Trong lòng có chút hối hận, sao mình lại nở giày vò anh như thế, nhưng cứ nghĩ tới những gì xảy ra trong đêm, khuôn mặt tôi lại ửng hồng. Tôi nhắm mắt tự dặn bản thân không được suy nghĩ lung tung nhưng nhiệt lượng trong người tôi vẫn thoát đi vô cùng chậm. Tôi dứt khoát ngồi dậy thu dọn chiếc giường lộn xộn rồi nhặt tóc rụng trên giường theo thói quen, bàn tay tôi bỗng cứng đờ ở một chỗ.

Tóc tôi luôn có màu đen, dài quá eo, nhưng sợi tóc kia có màu vàng nhạt, dài khoảng đến vai, lại còn được uốn xoắn.

Đó không phải tóc của tôi mà là tóc của người con gái khác.

Nhưng, nó lại xuất hiện trên chiếc giường ngọt ngào của chúng tôi.

CHƯƠNG 10: TUY KHÔNG NHÌN THẤY NHƯNG ANH VẪN LÀ NGỌN HẢI ĐĂNG CỦA EM

Lần đi tảo mộ đó quả thực đã xảy ra chuyện, tôi nghĩ tôi chính là kẻ gây rối trời sinh.

Sáng sớm, rửa mặt ăn sáng xong, tôi cùng Trần Niên đón xe buýt đường dài. Lần đầu tiên tôi biết rằng muốn đi tảo mộ phải về quê mẹ. Đó là nơi cách An Thành không xa, tên của nó chỉ có một chữ: Trang.

Ba tiếng đồng hồ trên xe chỉ nhìn thấy cảnh vật đơn điệu, hai bên đường là những hàng cây bulô tẻ nhạt, tôi ngắm khung cảnh ấy mà chỉ muốn ngủ. Tôi dựa đầu vào cửa sổ xe gửi tin nhắn cho Khúc Thành, tin nhắn đi đi lại lại tới tấp, toàn là vài chuyện linh tinh nhỏ nhặt. Trần Niên ngồi cạnh tôi nhắm mắt nhưng không ngủ, tôi không rõ ông đang nghĩ gì. Trước giờ tôi luôn nghĩ Trần Niên và mẹ đều sinh ra ở An Thành, nhưng đến khi đặt chân lên quê mẹ, tôi lập tức á khẩu trước những gì đang chứng kiến.

Hóa ra thời đại này vẫn còn có nơi nghèo nàn lạc hậu như ở đây. Khắp nơi là đất vàng, những nhà nào có chút tiền thì ở nhà ngói, còn nhà bà cô của mẹ vẫn là loại nhà mái cỏ tường đất. Đó là một bà lão ngoài chín mươi tuổi, mắt lòa, chân không đi lại được, ngày ngày chỉ biết nằm bất động trên giường, nhưng ý thức của cụ lại hoàn toàn tỉnh táo. Tôi đứng ở rất xa cũng ngửi thấy mùi khó chịu của chiếc giường đó nên không tiến lại gần, còn Trần Niên đi tới nói một vài câu. Thì ra trước khi chúng tôi đến thì bà ngoại đã đến đây, ngay cả Trần Niên bà cũng không thông báo, huống hồ là tôi.

Từ khi lên cấp hai đến giờ tôi chưa gặp lại bà ngoại, bà cũng không hề đến thăm đứa cháu ngoại này bao giờ.

Cả thôn toàn là họ hàng thân thích, tôi cùng Trần Niên đi thăm rất nhiều nhà rồi ăn cơm ở một trong những nhà ấy. Trên chiếc bàn tròn để một cái đĩa lớn, bên trong là đậu và thịt hầm. Ngoài ra còn có trứng gà xào, lạc... Một người mà tôi phải gọi là “ông trẻ” liên tục giục tôi ăn cơm, nhưng ai biết trước giờ tôi không ăn được thịt mỡ, nhìn đĩa thịt đầy bì ninh đến như

nát ra ở trên bàn, tôi thấy buồn nôn nhưng không dám biểu hiện ra. Tôi biết đây là những thứ xa xỉ mà ngày thường họ chưa chắc đã được ăn.

Đến lúc phải đi thăm mộ, Trần Niên muốn tôi đi nhưng những người khác đều cản, nói trẻ nhỏ không nên đi. Trần Niên giải thích với họ tôi đã mười sáu tuổi, rồi kiên quyết đưa tôi đến trước mộ mẹ.

Đây là lần đầu tiên tôi đối diện trực tiếp với mẹ. Tuy đó chỉ là chiếc lọ đựng tro cốt của bà.

Trần Niên bày đồ ăn trước mộ rồi kéo tôi lại, nói: “Anh đưa Mộng Mộng đến thăm em đây. Mộng Mộng, con nói gì với mẹ đi.”

Khoảnh khắc đó trong lòng tôi lại dấy lên ý định cự tuyệt, muốn vùng tay ra khỏi bàn tay Trần Niên. Lời nói bị mắc lại trong cổ họng và cuối cùng vẫn không thốt ra được. Bà là mẹ tôi nhưng lại là người hoàn toàn xa lạ với tôi. Tôi không nhớ mặt bà, giọng bà, ngay cả việc bà là mẹ tôi cũng là do người khác nói. Tôi phải nói gì với bà đây?

“Bố, bố về trước được không, con muốn nói chuyện riêng với mẹ.”

Tuy không yên tâm nhưng Trần Niên vẫn chỉ đường về nhà cho tôi rồi để tôi ngồi một mình trước mộ mẹ. Khi tứ phía trở nên yên ắng, tôi mới nghĩ đến những lời muốn nói với bà mà tôi đã ấp ủ trong lòng từ rất lâu.

“Mẹ, mẹ có hối hận không? Nhìn thấy hiện thực của con bây giờ mẹ có hối hận không?”

Đột nhiên có cơn gió thổi tới kéo theo đất bụi tấp vào mặt khiến tôi nhắm mắt. Đương nhiên không có ai trả lời, tôi rút tờ giấy duy nhất còn lại trong túi ra lau mặt, sau đó tiện tay vứt luôn vỏ túi giấy xuống đất, quay người bước đi.

Kỳ lạ một điều là tôi đã thật sự lạc đường. Rõ ràng tôi đã đi theo con đường lúc tôi đến, nhưng cuối cùng càng đi lại càng xa thôn rồi đến một con đường không có bóng người qua lại. Tôi tự nhủ phải bình tĩnh nhưng đi vòng vèo cả nửa tiếng đồng hồ vẫn không tìm thấy nơi muốn tìm. Tôi lấy điện thoại ra định gọi điện cho Trần Niên nhưng phát hiện lúc đến đây tôi quên sạc pin, cộng thêm việc liên tục nhắn tin trên suốt đường đi khiến lúc này điện thoại đã tự động tắt nguồn. Nỗi sợ hãi bao trùm trái tim và tứ chi của tôi.

Một con trâu đen đang nằm lim dim mắt vẫy vẫy đuôi ở cách tôi không xa, nhưng tôi thấy nó cứ như đang nhìn chăm chăm vào mình nên không dám đi qua chỗ nó. Đường khó đi, lại không người qua lại, tuy trước giờ tôi đều cho rằng hoàn cảnh của mình đúng là như vậy nhưng khi thực sự đối diện với nó tôi mới biết hóa ra mình lại sợ hãi đến thế. Tôi dựa lưng vào một thân cây rồi ngồi xuống, người tôi nhớ đến đầu tiên là Khúc Thành. Tôi nghĩ nếu anh ở đây lúc này, nhất định anh sẽ nắm tay tôi dẫn đi đúng hướng. Đúng lúc đó có một người đến dắt trâu đi, tôi không kịp nghĩ ngợi xem có nguy hiểm hay không đã chạy tới trước mặt anh ta rồi liền thoảng hỏi gần đây có chỗ để gọi điện thoại hay không.

Anh ta bảo tôi đi theo nhưng tôi cứ đứng yên một chỗ. Anh ta quay lại nhìn rồi cười nhả nhở với tôi. “Tôi không phải người xấu đâu.”

Đi một quãng không xa cuối cùng cũng nhìn thấy nhà dân, anh ta dẫn tôi đến một cửa hàng tạp hóa vô cùng nhỏ, ở đó có điện thoại công cộng. Trong lúc nguy cấp, trong đầu tôi chỉ xuất hiện mỗi số điện thoại của Khúc Thành, không biết làm thế nào khác nên đành gọi điện cho anh. Vào lúc nghe thấy giọng anh, tôi bất giác khóc như mưa, khóc đến nghẹn ngào không nói được. “Alô...”

“Trần Mộng? Em gọi bằng điện thoại gì đấy? Em sao thế? Khóc à?”

“Khúc Thành... Em lạc đường rồi, điện thoại hết pin...” Lúc này tôi hoàn toàn giống như một đứa trẻ. “Anh có số điện thoại của bố em không?”

“Em đừng sợ, cứ đứng yên ở đó đừng đi đâu, đợi điện thoại của anh. Nhớ đấy, đừng đi đâu cả.” Giọng nói trầm tĩnh của anh khiến nỗi sợ của tôi giống như đám bụi bị gió cuốn lên rồi từ từ rơi xuống đất. Tôi gác máy đứng yên tại chỗ. Chưa đến mười phút anh đã gọi điện lại. “Anh gọi cho bố em rồi, ông cũng đang tìm em, em đừng sợ. Bây giờ em nói cho anh biết gần đó có dấu hiệu nào đặc biệt không? Trần Mộng, đừng sợ...”

Tôi nhìn ngó xung quanh tìm cái gì đó có dấu hiệu đặc biệt, cuối cùng cũng trông thấy ở một căn nhà phía xa xa treo rất nhiều cờ màu, còn các nhà khác thì không. “Ờ... Ở chỗ này có một căn nhà treo rất nhiều cờ màu.”

“Được, em cứ đứng yên ở đó, đừng đi đâu. Nhất định không được đi lại lung tung, biết chưa? Bố em sẽ đến đón em nhanh thôi.”

Quả nhiên chỉ nửa tiếng sau Trần Niên đã tìm thấy tôi. Lúc đó tôi mới biết bốn phía đều là đường đi được, không phải đường cụt, thế mà tôi lại lạc xa thế này. Trần Niên nhìn tôi không nói gì, chỉ đưa tôi về thôn tạm biệt mọi người rồi trở về nhà ngay trong đêm. Trên xe, ông làm bộ vô tình nói: “Vừa nãy cậu ta gọi điện cho bố, giọng lo lắng như sắp khóc, làm bố cũng sợ lây.” Tôi nhắm mắt, nghĩ đến việc rõ ràng Khúc Thành vô cùng lo lắng nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh để tôi không sợ, bất giác cảm thấy như có một viên kẹo mơ vừa rơi vào trong tim, bên trong vỏ ngoài chua chua là nhân kẹo ngọt ngào như mật.

Về đến nhà đã rất muộn, vừa nằm xuống giường tôi đã ngủ, quên cả sạc điện thoại. Ngày hôm sau, đến gần trưa tôi mới tỉnh dậy, Trần Niên nói khi tôi vừa bước ra khỏi phòng: “Vừa rồi cậu ta đến tìm con nhưng thấy con đang ngủ nên không gọi.” Tôi vội vàng quay về phòng cắm sạc pin, một phút sau một đồng tin nhắn liên tục gửi đến khiến điện thoại rung liên hồi.

“Em không sao chứ, về đến nhà nhớ gọi cho anh.”

“Sao vẫn chưa mở máy?”

“Đã nửa đêm rồi, nếu điện thoại không còn pin thì dùng máy của chú nhắn tin cho anh chứ?”

“Trần Mộng... Anh lo cho em lắm, em có biết không?”

...

Từ lúc Trần Niên tìm thấy tôi đến tận khi trời sáng, tất cả đều là tin nhắn của Khúc Thành. Lúc này tôi mới ngộ ra rằng mình thật vô trách nhiệm, liền vội vàng gửi đi một tin: “Xin lỗi, em quên nói với anh. Em xin lỗi. Em không sao cả.”

Nửa phút sau anh gọi điện tới: “Sáng sớm anh đã đến thăm em rồi.”

“Em biết rồi, xin lỗi, em quên sạc pin.”

Khúc Thành khẽ thở dài ngao ngán. “Anh biết rồi.

Em không sao là tốt rồi. Sáng mai anh đến đón em, lúc đó nói chuyện sau nhé!”

Không rõ tại sao anh lại vội vàng cúp máy như vậy, không kịp để tôi trả lời. Tôi hơi thất vọng buông điện thoại. Thực ra tôi muốn nói rằng tôi muốn gặp anh ngay lập tức, nhưng anh không cho tôi cơ hội.

Sáng thứ Hai, xếp xong đồ tôi liền chạy xuống dưới nhà chờ Khúc Thành, nhưng đợi đến khi gần muộn giờ mà anh vẫn chưa đến, điện thoại cũng tắt máy. Tôi ít nhiều cũng có chút không yên tâm, nhưng niềm tin của tôi đối với anh vô cùng vững nên cũng không lo lắng nhiều lắm.

Cuối cùng một mình tôi ngồi xe buýt đến trường, vừa kịp giờ học, ngâm nghĩ một lúc tôi gửi tin nhắn cho Khúc Thành: “Em đã đến trường rồi, anh có việc gì à?” Nhưng đến tận trưa vẫn không thấy anh trả lời, buổi trưa anh cũng không đến tìm tôi ăn cơm.

Bị ốm sao? Có lẽ sợ tôi lo lắng nên anh không nói ra. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có khả năng này, nhưng vẫn có chút khó hiểu. Ai mà chẳng có lúc bị ốm, hà tất phải dùng cách này? Lúc ra về, tôi lại ngồi xe buýt, nhưng đến giữa đường thì đổi tuyến xe về nhà anh.

Không phải lần đầu tiên đến nhà anh nên tôi dựa vào trí nhớ tìm được cửa nhà. Tôi đứng trước cửa do dự không biết có nên gõ không, xuất hiện đột ngột thế này không được bình thường lắm, nên cứ nâng tay lên rồi lại hạ xuống không biết bao nhiêu lần, cuối cùng tôi quyết định từ bỏ ý định gõ cửa. Vào đúng lúc chuẩn bị quay người bước đi thì cửa đột nhiên mở ra, vẫn là mẹ Khúc Thành. Bà ngạc nhiên nhìn tôi, tôi lúng túng đứng yên không biết phải mở lời thế nào.

“Cháu tìm Khúc Thành à?”

“Cháu chào cô!” Việc đến nước này rồi thì chỉ còn cách gạt đầu. “Cháu thấy hôm nay bạn ấy không đi học, nên...”

“Nào, vào nhà đi!” Thời gian như quay ngược, tôi lại lần nữa bước chân vào nhà Khúc Thành. Đồ vật trong nhà không có gì thay đổi, nhưng quan hệ của tôi với anh đã tiến triển tới một mức hoàn toàn khác. “Các cháu học chung một trường à?”

“À, không, chúng cháu...” Trả lời mà không được suy nghĩ trước nên tôi không biết phải nói thế nào cho hợp lý, xem ra mẹ Khúc Thành vẫn chưa biết chuyện của chúng tôi. Khi tôi đang cố nghĩ ra một lời nói dối hợp lý thì

Khúc Thành đi ra. Anh mặc bộ quần áo khiến người anh như không còn chút sức lực, sắc mặt rất xấu. Anh giật mình khi nhìn thấy tôi. “Sao em đến đây?”

“Em... là em...” Đáng chết, tôi càng không biết phải nói thế nào, đành chuyển chủ đề. “Anh không sao chứ?”

“Con lại đi ra đây làm gì, không phải đã nói phải nằm yên không cử động hay sao?” Khúc Thành vừa mở miệng định trả lời tôi thì mẹ anh đã nhanh hơn. Tôi không ngốc, có thể nhận ra tính nghiêm trọng từ câu nói của mẹ anh. “Nếu còn không nghe lời sẽ phải nhập...”

“Mẹ!”

Đó là lần đầu tiên tôi thấy Khúc Thành bộc lộ vẻ căng thẳng kích động, cũng là lần đầu tiên nghe thấy chất giọng như quát tháo của anh. Không chỉ tôi ngây người mà ngay cả mẹ anh cũng ngây ra, dường như người đứng trước mặt không phải con trai của mình. Tôi không chịu nổi không khí này, hoặc tất cả điều này là do lỗi của tôi. “Xin lỗi, cháu đi trước đây.”

“Trần Mộng!” Khúc Thành đuổi theo đến cầu thang, kéo con người đang muốn chạy trốn là tôi lại, hoàn toàn không để ý đến mẹ anh đang gọi với theo sau. “Đừng đi!”

“Xin lỗi, em không nên đến, chỉ vì em lo lắng.” Có nhiều câu hình như đã được tôi nói ra vô số lần. “Xin lỗi, anh không nên giận mẹ anh, em...”

“Không phải lỗi tại em, không phải lỗi tại em, anh không cho phép em quy hết tội lỗi về mình như thế.”

Môi của Khúc Thành giờ đây đang có màu tím nhạt, diễm lệ một cách kỳ quái. “Anh không cho phép bất cứ ai làm tổn thương em.”

Tôi nhìn vào mắt anh, nước mắt bỗng rơi lã chã khi nghe câu vừa rồi, rồi lại cảm thấy không biết làm thế nào khi nghe bốn từ anh bổ sung thêm: “Bao gồm cả anh.”

Sau đó anh ho dữ dội, tôi định vỗ lưng anh nhưng anh lảng tránh. “Anh không sao, em về trước đi.”

Tôi nhìn anh quay người rồi biến mất, cảm thấy câu nói vừa rồi như một lời thề nhưng cũng giống một câu đố, trong lòng thấy bất an vô cùng nhưng cứ tự dặn lòng là không được nghĩ ngợi linh tinh.

“Anh không cho phép bất cứ ai làm tổn thương em. Bao gồm cả anh.”

Khúc Thành nghỉ một tuần mới đi học, may mắn là anh luôn giữ liên lạc với tôi, nói rằng: “Thực ra đã khỏi từ lâu rồi, chỉ là giả vờ ốm để trốn học ở nhà thôi”. Nhưng lý do này nếu áp dụng vào anh thì không hợp lý chút nào. Sáng sớm thứ Hai tuần sau anh đã lại đứng dưới nhà đợi tôi. Sau khi nhìn thấy tôi, anh liền vòng xe lại để tôi ngồi lên.

Chiếc áo đồng phục mỏng manh của anh như phát sáng dưới ánh mặt trời, tôi dè dặt áp mặt vào đó.

“Trần Mộng, mùa hè anh sẽ đưa em đi khu vui chơi được không?”

“Ừ, được!” Tôi ngửi mùi nước giặt thoang thoảng trên áo anh, nhắm mắt lại mà trái tim bỗng đập mạnh.

Thế là tôi bắt đầu mong chờ mùa hè đến, nếu như có một sự việc tốt đẹp đang chờ đợi phía trước thì mọi chuyện xảy ra trong những ngày tháng chờ đợi cũng vì thế mà tốt đẹp lên. Đó là mùa hè rạng rỡ nhất trong cuộc đời tôi, cuối cùng tôi cũng trở nên xinh đẹp, trở thành một cô gái biết cười đùa vui vẻ.

Tất cả những thứ đó đều vì anh.

“Bố, cho con tiền được không, con muốn mua hai bộ quần áo.”

Trần Niên không ngẩng lên, đáp: “Được!”

Để mở miệng nói ra những lời vừa rồi tôi đã phải đấu tranh suốt một ngày trời, mãi đến khi ăn tối xong mới nói. Thực ra Trần Niên không thể không đồng ý, tôi đúng là chỉ tự làm khó mình. Khi học tiểu học, vì mang cơm nhà đi ăn trưa nên mỗi ngày tôi chỉ có hai đồng tiền tiêu vặt. Lúc đó còn nhỏ, không có thứ gì phải tiêu tiền, người đầu tiên khiến tôi có khái niệm tiền bạc chính là một bạn nữ cùng lớp. Nói ra thì buồn cười, một đứa bé mười tuổi biết lừa tiền của người khác, càng buồn cười hơn là tôi không biết đó là chuyện gì, chỉ biết phục tùng.

Đó là một cô bé da rất đen nhưng luôn mặc váy liền màu hồng phấn. Tôi biết rằng những đồ vật có liên quan đến ngoại hình của cô bé đó chỉ có từng đây. Nhà cô bé kiếm tiền bằng cách bán đồ ăn, từ nhỏ cô bé đã lớn lên ngoài chợ nên rất dễ học những thói hư tật xấu của người lớn. Khi nào cũng là một khuôn mặt khó coi nên cả bạn nam lẫn bạn nữ đều không muốn chơi

cùng. Lúc đó tôi lúc nào cũng sợ hãi nên không dám nói chuyện với ai, buổi trưa toàn trốn tất cả mọi người ăn cơm một mình, đến sát giờ vào học mới trở lại lớp. Về cơ bản, cả tôi và cô bé đó đều giống nhau ở chỗ không có bạn bè, thật không may tôi lại ngồi sau cô bé.

Một hôm tôi bị hết ngòi chì, tôi lấy hết can đảm vỗ vai cô bé rồi dè dặt hỏi: “Cho mình một chiếc ngòi chì được không?”

Không ngờ cô bé hào phóng đưa tôi cả hộp ngòi chì. “Dùng cái này đi.”

Nếu tôi không tự tách mình ra xa mọi người bởi cái tính cô độc thì việc này là vô cùng bình thường giữa bạn bè với nhau. Một hộp ngòi chì rẻ thì năm hào, đắt thì một đồng, bên trong có mười ngòi, một hay nửa ngòi cũng không có gì là to tát. Tôi dùng xong lập tức trả lại cho cô bé, nhưng vào hôm sau, khi tôi vừa mua được một hộp ngòi chì mới, cũng vào lúc tôi hoàn toàn quên đi chuyện hôm trước, thì cô bé bất ngờ nói với tôi: “Hôm qua cậu ăn cắp ngòi chì của mình đúng không?”

Hoàn toàn không dùng từ “cầm” mà dùng thẳng từ “ăn cắp”, giống như một chiếc kim xuyên thủng tim tôi. “Hôm qua mình cho cậu mượn, trong đó có rất nhiều ngòi, nhưng bây giờ mất hết rồi. Ngòi chì của mình đắt lắm, cậu phải đền cho mình.”

Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ kinh ngạc vô hạn, nhu nhược vô hạn của mình lúc đó, giống hệt như dáng vẻ bị thầy giáo gọi lên trả lời câu hỏi.

“Thiếu bao nhiêu...” Phút chốc tôi đã thừa nhận, thừa nhận tội danh “ăn cắp” đó.

Diễn biến sau đó đúng là dở khóc dở cười, cô bé lúc thì tăng thêm lúc lại giảm đi số lượng rồi bắt tôi phải đền với giá một đồng một ngòi, cuối cùng lại nói tôi làm hỏng bút của cô bé. Tôi biết rõ rằng cô bé biết tôi dễ bắt nạt nên mới trơ tráo như thế, nhưng tôi không biết phải phản kháng thế nào, trong khi vũ khí của cô bé chỉ là một câu duy nhất: “Cậu không đền mình, mình sẽ đi mách cô giáo!”

Sau này, tôi có kể lại chuyện đó cho Khúc Thành nghe, có lẽ ngữ khí kể chuyện của tôi vẫn còn chút căm phẫn nên anh xoa xoa đầu tôi. “Chỉ có thể nói là em ngốc.”

“Anh cũng thấy thế à, trước kia sao em lại ngốc đến như vậy cơ chứ?”

Tôi kìm nén tiếng thở dài, thời gian trôi qua đã lâu, không còn cơ hội trả thù nữa rồi. “Anh xem xem từ tiểu học đến trung học em đã thay đổi nhiều như thế...”

Khúc Thành cong môi lên cười rồi nghiêng đầu nhìn tôi. “Em hoàn toàn không có gì thay đổi, vẫn là một đứa trẻ cô độc.”

Chỉ một câu thôi nhưng anh đã nhìn thấu được chân tướng mà tất cả mọi người đều không nhìn ra. Kinh tởm, nghịch tặc, lập dị... tất cả đều bắt nguồn từ sự cô độc đến tận cùng, vì không muốn bị chỉ trích, khinh thường, bắt nạt thêm nên bề ngoài mới trở nên bướng bỉnh, chứ thực chất thì nội tâm hoàn toàn không thay đổi. Nghĩ như vậy, tôi đột nhiên thấy mình thấu hiểu cô bé kia.

“Sau này anh có thể đi làm bác sĩ tâm lý, thật đấy.”

“Anh có thể chữa bệnh cho em là được rồi.”

Tôi bất giác cười tươi.

Cuối tuần đi mua quần áo, trước lúc đi tôi đã nghĩ đi nghĩ lại xem có nên gọi Khúc Thành đi cùng không, cuối cùng quyết định là không. Nếu đưa anh đi cùng, anh sẽ lại chi phối tư tưởng của tôi, nhất định tôi sẽ mua bộ nào anh nói là đẹp. Đây là việc không thể nào thay đổi được.

Nhưng đi dạo phố một mình đúng là một việc vô cùng tẻ nhạt, nhưng điều lạ là trước kia tôi chưa từng cảm thấy thế. Ý lại vào người khác đúng là nguy hiểm, nó khiến tôi quen với việc ăn cơm hai người, đi qua đường sẽ có người tự nhiên bảo vệ, cũng quen với việc chỉ cần nói ra sẽ lập tức có người hồi đáp. Quần áo mùa hè đúng là sặc sỡ. Trước kia tôi chỉ thích mặc màu đen hoặc màu tối hay màu trung tính, chưa hề mặc váy. Nhưng lần này tôi lại thấy những bộ quần áo sáng màu hay sặc sỡ cũng rất đẹp.

Dù sao cũng không ai nhìn thấy nên tôi mang tâm trạng hồi hộp thử liền mấy bộ váy nữ tính mà trước kia chưa bao giờ để chúng vào tầm mắt. Không biết có phải vì muốn bán được hàng hay không mà bộ nào tôi thử cũng toàn được người bán hàng khen đẹp. Cuối cùng tôi mua một chiếc áo ngắn tay màu hồng cánh sen, một chiếc váy thô màu trắng sữa ngắn tới đầu gối, hai lớp, lớp ngoài cùng là ren hoa.

Khi tôi buộc tóc đuôi ngựa và mặc bộ váy này bước vào lớp, tôi có thể nhìn thấy sự thay đổi đáng kinh ngạc của mình qua ánh nhìn của mọi người.

Một người bạn có mối quan hệ không tồi với tôi lén lút truyền đến một mẫu giấy: “Bạn mình muốn theo đuổi cậu, thế nào?”

“Bảo cậu ta đi chết đi.” Tôi không biết cô bạn kia sẽ phải dùng ngữ khí uyển chuyển như thế nào để truyền đạt lại câu vừa rồi, dù sao thì tôi cũng không để ý đến suy nghĩ của bọn họ.

Khúc Thành có thể coi là điềm tỉnh khi nhìn thấy tôi, được thôi, điều này cũng nằm trong dự đoán của tôi. Nếu anh ngạc nhiên đến há hốc miệng ra mới là bất thường. Có điều tôi vẫn hy vọng anh có thể nói gì đó, cho dù chỉ là thích một tí chút thôi cũng được. Có lẽ nhìn thấy sự thất vọng của tôi, anh liền đưa tay kéo tôi lại rồi nhìn tôi trong cự ly vô cùng gần. “Xem ra sau này anh phải quản em chặt hơn mới được.”

“Hả?” Lần nào đứng trước mặt anh tôi cũng mất đi năng lực suy nghĩ. “Quản gì cơ...”

Anh đột nhiên nghiêng đầu hôn lên mặt tôi. “Quản em, em mãi mãi là của anh.”

Lần này tôi đã thực sự hiểu anh đang nói gì nhưng bộ não lại như ngừng hoạt động, chỉ đứng ngây người nhìn anh, mãi đến khi anh bị tôi nhìn đến đỏ mặt liền đưa tay che mắt tôi. Tôi lùi về sau để tránh theo phản xạ nhưng suýt bị trượt chân. Anh lập tức kéo tay tôi, để tôi dựa vào ngực anh. Trán tôi chạm phải cằm anh, anh dịch xuống dưới một chút rồi như không như có hôn nhẹ lên trán tôi như cơn gió thoảng qua.

Cái đau nhẹ khi bị trượt chân biến thành niềm hạnh phúc dâng trào. Hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc, hai từ đó cứ vang mãi không thôi trong trái tim đang ở trạng thái chân không của tôi.

“Mộng Mộng, gần đây cậu bé đó vẫn hằng ngày đưa đón con à?”

Trần Niên bỗng dừng hỏi tôi lúc ăn cơm, bàn tay gấp thức ăn của tôi dừng lại, tôi đáp bừa: “Vâng!”

“Ngày ngày đều làm phiền người ta như thế có được không?” Tôi biết là ông đang cố gắng tìm từ ngữ để biểu đạt một cách uyển chuyển nhất. “Nếu

không hôm nào đó mời cậu ta đến nhà ăn cơm đi.”

“Không cần đâu. Như thế... được không?”

“Có gì không được. Ngày mai đi, mai bố về sớm làm cơm.”

Tôi nhìn ông thu dọn bát đĩa, quay người vào bếp để rửa bát, hỏi: “Bố, bố định làm gì?”

Ông không trả lời, chỉ nghe thấy tiếng vòi nước chảy, âm thanh lạnh lẽo mà ồn ào.

Tôi không lo lắng về việc Trần Niên sẽ nói gì với Khúc Thành, trên phim lúc nào chẳng xuất hiện những ông bố bà mẹ ngăn cản việc yêu đương của con cái, nhưng Trần Niên lại không như vậy, không biết vì sao nhưng tôi dám khẳng định điều đó. Có điều vẫn chưa đoán được ý đồ của ông nên tôi không an tâm, vì thế không dừng được đã gửi tin nhắn cho Khúc Thành: “Bố em muốn ngày mai anh đến nhà em ăn cơm. Em không biết ông định làm gì.”

“Ừ, được!”

Có nhiều lúc tôi cảm thấy anh giống con của Trần Niên hơn, vì nói gì đi nữa, ở vào hoàn cảnh này anh ít nhất cũng phải cảm thấy kỳ lạ hay lo lắng mới phải, nhưng anh lại không có một phản ứng tiêu cực nào. “Này, em rất lo đấy!”

“Ngốc, bố em rất tốt, chắc chắn sẽ không ăn thịt anh, em lo lắng cái gì.”

“Cũng đúng!” Ngay cả tôi cũng thấy mình thật buồn cười, tại sao lại trở nên để ý những chuyện thế này, cẩn thận không nghĩ nhiều lại thêm lo lắng. Nhưng... có lẽ như thế này mới chính là kiểu mà một đứa con gái bình thường nên có.

Sau khi nói “tạm biệt”, tôi tắt máy, xoay người định ngủ thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Tôi rón rén ngồi dậy, rón rén đi bằng mũi chân rồi nhìn qua khe cửa, thấy có đốm lửa lập lòe ngoài phòng khách. Nghĩ tới việc Trần Niên không hút thuốc, tim tôi bỗng đập mạnh, nhưng đúng lúc đó lại vang lên một tràng ho dài.

Trần Niên.

Tôi đẩy cửa chạy ra giật lấy điếu thuốc trên tay ông: “Bố điên rồi à!”

CHƯƠNG 11: ANH NÓI CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI

Đêm đầu tiên tôi và Thiệu Khải cùng nhau diễn ở quán bar, ông chủ đã nhìn ra được quan hệ của chúng tôi, mặc dù chúng tôi luôn cố gắng giữ khoảng cách để che giấu điều đó. “Ánh mắt, ánh mắt của hai người trên sân khấu khiến người ta vừa nhìn đã nhận ra ngay. Hơn nữa lần trước tôi đã gặp cậu ta một lần, có điều không nhìn rõ.”

“Ánh mắt?”

“Lên trên hát đi. Lát nữa sẽ cho em thấy.”

Nhạc đã bắt đầu vang lên, là bài Ngày không nắng, tôi ngồi trên ghế, nhẹ nhàng nhả từng chữ vào micro trước mặt: “Rốt cuộc tình yêu là thuốc phiện của tinh thần hay là thứ tiêu khiển vô nghĩa ngày tận thế...” Phía dưới sân khấu bỗng chốc chìm vào yên lặng. Tôi thích cảm giác này nên càng hát càng thoải mái. Hát xong tôi thấy ông chủ đang vẫy tay mới phát hiện này giờ anh ta ngồi ở một góc dùng máy quay quay phim tôi. Trong máy quay là tôi ngồi hát trên chiếc ghế cao chính giữa sân khấu, nét mặt thanh khiết, nhưng chốc chốc lại đưa mắt ra phía sau nhìn Thiệu Khải đang đánh guitar, sau khi ánh mắt tôi và ánh mắt anh giao nhau, tôi lại quay đầu về phía trước.

Tôi căn bản không để ý đến điều này.

Nhìn vẻ mặt tôi, ông chủ liền phá lên cười. Tôi ngượng muốn chết nhưng không thể không thừa nhận, chỉ còn cách cúi gằm mặt đi vào sau cánh gà, ngồi xuống cạnh Thiệu Khải. Lúc này anh đang mài chỉnh dây đàn, không thèm ngẩng lên nhìn tôi.

“Này, anh làm sao thế?”

“Không sao! Hôm nay vẫn còn hai màn nữa.”

“Ừ, anh bỏ đàn xuống đã.” Tôi lấy cây đàn ở tay anh đặt sang một bên rồi dang tay ôm cổ anh. “Em mệt rồi.”

“Sao thế? Không phải em nói không muốn để người khác biết quan hệ của chúng ta sao?”

Tôi biết đang có rất nhiều người nhìn chúng tôi, cánh gà sau sân khấu ngoài hai chúng tôi ra còn có A Mao, Tiểu Triết, vài người khác nữa, nhưng tôi cũng chẳng buồn để ý đến phản ứng của họ. “Không giấu được nên không giấu nữa.”

“Em lại vừa đi tìm ông chủ nói chuyện à?”

Tôi ngồi thẳng người nhìn về mặt bướng bỉnh của Thiệu Khải, ngay lập tức hiểu ra sự tình, liền ngoắc ngoắc ngón tay. “Anh lại đây!” Đợi anh đưa đầu lại gần, tôi cắn mạnh vào môi anh. “Hóa ra là ghen đấy!”

“Không có!” Anh bị tôi dọa, vội vàng lấy tay ấn đầu tôi. “Anh đâu có thích ghen như thế.”

Tôi kéo tay anh. “Được rồi được rồi, phải ra sân khấu rồi, đi!”

Sợi tóc phụ nữ kia tôi không nói với Thiệu Khải, nhưng cũng không vứt đi mà dùng băng dính dán vào một quyển sổ. Sau đó chuyện này đã được tôi niêm phong kín trong lòng giống như một thứ hàng mẩu, vĩnh viễn như mới.

Tôi không tìm thấy bất kỳ lý do hay tư cách nào để nhắc đến chuyện đó, tôi thấy mình không nên nghĩ đến nó. Nhưng cuối cùng tôi cũng phải nghĩ đến. Sáng sớm hôm đó tôi ngồi trên giường, nhìn sợi tóc không biết là của ai rồi tưởng tượng đó là người phụ nữ như thế nào, xinh đẹp không, hoạt bát không, đáng yêu không, càng nghĩ càng thấy nước như dâng đến tận cổ, rồi cuối cùng một giọt nước mắt trào ra.

Nếu có một ngày anh thật sự rời xa tôi để đến bên người khác, anh sẽ không còn trêu đùa, chiều chuộng hay giận dỗi tôi, cũng sẽ không bảo vệ tôi, không ôm tôi nữa. Nếu thế thì tôi sẽ phải đi đến nơi nào, phải làm cái gì, tôi... sẽ còn lại những gì?

Vì vậy tôi nhẫn nhịn không nói gì hết. Chỉ cần anh ở cạnh tôi, thế là đủ.

Công việc của tôi và bọn Thiệu Khải ở Thành Trì dần đi vào quỹ đạo, ngoài ra Thành Trì bắt đầu có tiếng tăm, công việc kinh doanh càng ngày càng tốt, hằng ngày chúng tôi phải biểu diễn đến gần sáng. Có hôm làm đến tận ba, bốn giờ sáng, buồn ngủ rũ cả mắt, Thiệu Khải liền giúp tôi hát hai màn để tôi có thể vào trong ngủ. Có lần tôi mơ màng nghe thấy tiếng Thiệu Khải hát ở bên ngoài, đó là bài Anh nguyện mà anh từng hát cho tôi nghe,

tôi trở mình trên chiếc sofa cũ kỹ phía sau cánh gà, ngủ tiếp. Trên người tôi đắp áo của Thiệu Khải, tôi kéo lên che nửa mặt và ngủ ngon lành.

“Tình đi nào, tình đi nào...” Lúc tôi bị gọi dậy cũng là lúc trời sáng rõ, Thiệu Khải ngồi cạnh xoa đầu tôi. “Chúng ta về nhà.”

“Xin lỗi...” Tôi lại bắt anh phải thức đêm thay mình, nhìn vẻ tiều tụy của anh mà bất giác đau nhói lòng, liền ngồi dậy trả anh áo khoác, nhưng anh kiên quyết để nó lại trên người tôi. “Em lại ngủ quên rồi.”

“Thật sự quá mệt. Em có biết vừa rồi em ngủ ngon thế nào không? Anh định gọi em dậy nhưng nhìn em ngủ ngon quá lại không nỡ. Đi, về nhà ngủ tiếp.”

Nói xong, Thiệu Khải định kéo tôi đứng dậy nhưng trông thấy vẻ mặt tôi liền phì cười, ôm lấy tôi nói: “Anh chỉ bảo về nhà đi ngủ, em đang nghĩ cái gì thế?”

Tôi vòng tay qua cổ anh, mặt đỏ như gấc. “Về nhà thôi, em có nghĩ gì đâu...”

Từ hôm đó trở đi tôi đều cố gắng không ngủ để cùng anh làm việc, nhưng anh cứ bảo tôi phải ngủ nhiều một chút. Có lần tôi thấy anh hát trên sân khấu xong, lúc vào trong cánh gà cứ ho sù sụ. Tôi đưa nước cho anh, anh quay người lại uống, không quên xoa xoa mặt tôi để nói rằng không có chuyện gì.

Anh là Thiệu Khải, anh không thay đổi, anh luôn là chiếc phao cứu sinh, là thần hộ mệnh của tôi, là ánh sáng duy nhất tôi có thể nắm giữ được. Anh không thể có người phụ nữ khác, tôi có thể nhìn thấu trái tim anh, anh không thể đối xử với tôi như vậy nếu trong tim anh có thêm người phụ nữ khác. Tôi nhìn bóng lưng Thiệu Khải, tự nhủ như vậy rồi bước đến ôm chặt anh. Anh giật mình rồi vỗ vỗ tay tôi. “Sao thế?”

“Bài tới chúng ta hát cùng nhau được không?”

Anh nhìn tờ kịch bản biểu diễn trong tay. “Được thôi, nhưng tại sao lại đúng lúc là bài này?...”

Tôi không hiểu, liền cầm tờ giấy xem, trên đó ghi tên bài hát là Em nghĩ em chưa thật yêu anh. Ngẩng lên nhìn Thiệu Khải, tôi không biết phải nói

sao. Đây chỉ là sự tình cờ, nhưng bởi tình cờ nên mới khiến người ta bối rối.

“Anh nghĩ anh chưa thật yêu em, anh chưa từng quên đi bản thân, chưa từng yêu hết mình, vì vậy mới thất bại thảm hại.”

“Em nghĩ em chưa thật yêu anh, em đã quên sự chân thành của anh, không có cách nào khiến nó quay trở lại một lần nữa, chỉ biết nghe theo số mệnh.”

Tôi hát câu thứ hai nhưng cảm thấy cả hai câu này đều phải do tôi hát mới phải, bởi nó giống hệt tôi. Lúc hát tới đoạn “em đã quên sự chân thành của anh”, trái tim tôi run lên, bất giác hướng ánh mắt xuống phía dưới sân khấu mà không tiếp tục nhìn Thiệu Khải. Nhưng đúng lúc đó tôi lại trông thấy một người kỳ lạ ở bên dưới.

Đó là một cô gái có vẻ như còn đang đi học, tóc hơi xoăn, mắt to. Đây không phải là lần đầu tôi thấy cô ấy. Mỗi lần tới đây cô ấy đều ngồi một mình một góc, gọi loại nước uống rẻ nhất, lúc đầu cô ấy chỉ ở đến tối muộn, nhưng sau này cứ ngồi đến tận nửa đêm không về. Tôi từng lo lắng một cô gái như thế nửa đêm không về nhà không biết có làm sao không, nhưng nhìn lại thì cô ấy chắc cũng đã qua mười tám tuổi, hơn nữa tôi cũng không có quyền quản cô ấy. Nhưng lần này cô ấy không ngồi chỗ cũ mà ngồi ở vị trí chính giữa, ánh mắt chỉ hướng đến một mục tiêu duy nhất... Thiệu Khải.

Cô ấy ngắm Thiệu Khải, tôi khẳng định như vậy. Ánh mắt cô ấy rất chân thành, thậm chí giống như họ đã quen biết nhau, đó là ánh mắt mà tôi từng dùng khi đối diện Khúc Thành, dịu dàng nhưng cũng cứng rắn và không màng đến những điều xung quanh.

[F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miền/phi](https://www.facebook.com/E.b.o.o.k/ngon/tinh/mien/phi)

“Không thể ở trong màn đêm không ánh trăng, cũng không thể dễ dàng nhắm mắt, bởi em sẽ xuất hiện trên bầu trời hoặc trong trái tim. Không thể ở một nơi mệnh mang, cũng không thể len lỏi vào đám đông, bởi cô đơn hay không đều khiến anh sợ hãi. Anh đã mất hết, anh đã mất hết, bởi anh chưa thật yêu em...”

Nhạc vẫn chưa dừng nhưng cô gái kia đã đột nhiên lao lên sân khấu ôm chặt cổ Thiệu Khải, phía dưới vang lên từng tràng vỗ tay tán thưởng. Tôi bỏ micro xuống đi vào cánh gà, không thèm nhìn biểu hiện của bất cứ người nào. A Mao đuổi theo định giải thích giúp Thiệu Khải nhưng tôi đã lên tiếng trước: “Con gái kiêu đấy không phải đều thế sao? Tôi không để ý.” Nói xong tôi cười, tôi cười cô gái liêu lĩnh kia, tôi cười biểu hiện của đám đông mê muội kia, tôi cười bởi chính tôi sẽ không thể nào có lại tình cảm như thế nữa.

Em đã mất hết, bởi em chưa thật yêu anh.

“Hôm nay xong rồi đúng không? Tôi hơi mệt, về nhà trước đây.” Tôi thu dọn đồ đạc, vỗ vỗ vai A Mao. “Bảo anh ấy là tôi không sao.”

Trong tích tắc ra khỏi quán bar, ánh nắng ban mai tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến tôi choáng váng. Tôi lắc lắc đầu rồi một mình bước về nhà. Tôi đã không còn kiêu bực tức thì bỏ nhà đi, tôi cũng không giận dỗi, tôi có lý do gì để giận dỗi cơ chứ. Tôi cũng không muốn dùng nước mắt để tìm kiếm sự thương hại của ai. Mà cho dù có rơi lệ đi nữa thì tôi cũng sẽ lau sạch chúng trước khi có ai kịp nhìn thấy.

Về đến cửa, tôi trông thấy người đưa thư. Vì nhà không có hòm thư nên nếu có thư từ gì thì người đưa thư sẽ đứng ngoài cửa gọi. Hôm nay tôi nghe thấy người ta gọi tên tôi. Là thư của Trần Niên, rất lâu sau khi tôi gửi thư đi ông mới hồi âm. Tôi đứng ngoài cửa chầm chậm mở thư. Câu đầu tiên tôi đọc được là: “Mộng Mộng, bà ngoại con mất rồi.”

“Em làm gì thế?” Không lâu sau đã thấy Thiệu Khải hốt hải chạy vào nhà, nắm chặt lấy bàn tay đang thu dọn hành lý của tôi, rồi lại kéo tôi ngồi xuống giường.

“Anh bỏ em ra...” Tôi muốn vùng khỏi tay anh nhưng không thể. “Em phải đi gấp.”

“Ồ, vừa rồi nghe bảo em ghen anh còn không tin, xem ra đúng là thật rồi, nhưng chuyện vừa rồi là anh không biết thật. Ngoan nào, đừng giận nữa!” Thiệu Khải thả tay tôi ra rồi nắm vai ôm tôi vào lòng như mọi khi, nhưng tôi vội vàng đẩy anh ra. “Em không có thời gian nghĩ đến mấy chuyện đó của anh.”

Giọng nói lạnh lùng biến thành một con dao găm sắc nhọn, rạch thủng màng bảo vệ rồi đâm thẳng vào một nơi - trái tim Thiệu Khải. “Xin lỗi!” Tôi biết vừa rồi mình đã quá đáng, liền đứng dậy nhẹ nhàng ôm anh rồi xách ba lô bước ra khỏi nhà. “Đợi em về sẽ giải thích với anh.”

Sau lưng tôi không vang lên bất cứ âm thanh nào, anh cũng không chạy tới kéo tôi lại, tôi không kiềm chế được quay lại nhìn. Thiệu Khải đứng yên ở đó nhìn tôi, nét mặt cứng đờ. Tôi thấy nhói trong lòng, liền bỏ ba lô xuống chạy lại cầm tay anh. “Em thật sự rất vội, anh đừng nghĩ linh tinh.”

“Rốt cuộc là sao vậy?”

Tôi đi đến mở ngăn kéo bàn, định lấy thư của Trần Niên đưa anh xem, nhưng ở phía dưới lại có một quyển sổ đang nằm lặng lẽ. Trong tích tắc, Thiệu Khải đã thò tay lấy được nó. “Không được xem.” Tôi hốt hoảng giật lại, anh cũng không giữ chặt, cuốn sổ rơi xuống “bộp” một tiếng rồi mở ra đúng trang tôi dán sợi tóc.

“Đây là... cái gì?” Thiệu Khải từ từ quỳ xuống. Tôi thấy cảnh này quá đổi buồn cười. Chiếc hộp ma thuật Pandora cuối cùng cũng được mở ra, những tội ác bên trong đều do tự tôi bỏ vào, sự tham lam của tôi, khát vọng chiếm hữu của tôi, cả sự tự ti và khủng hoảng của tôi. Rốt cuộc thì phải điên rồi tới mức nào mới có thể mang một sợi tóc ra làm chứng cứ phạm tội, không những vậy lại còn cất giữ nó hết sức cẩn thận.

Ngay cả tôi cũng không có cách nào đối diện với chính mình, tôi quay người định đi nhưng Thiệu Khải đột ngột hung hãn giật mạnh cánh tay tôi để tôi ngã vào lòng anh. Tôi nghi ngờ không biết anh có định bóp nát vai tôi ra hay không. “Anh thả em ra...”

“Không thả! Bao lâu rồi, rốt cuộc đã bao lâu rồi?”

Em có ngốc không, có đúng là em ngốc không? Tại sao không hỏi thẳng anh?”

“Tại sao lại là em ngốc?...” Tôi lo sợ bật khóc, nhưng càng như vậy lại càng không có cách nào giải thích rõ sự tình. “Anh thả em ra, em đang vội.”

“Em... em có còn quay lại không? Em nghe anh giải thích được không?” Sự yếu đuối mà Thiệu Khải đang thể hiện trước mắt khiến tôi không biết

nên làm thế nào, trong lòng thầm nói xin lỗi anh rồi đẩy cửa bước nhanh ra đường.

Đừng quên, việc tôi giỏi nhất chính là chạy trốn.

Vừa đến nhà ga tôi đã vội vàng mua vé tàu về An Thành, phải đợi chuyển lúc ba giờ chiều. Trên các hàng ghế nhựa cũ kỹ rách nát là người ngồi la liệt và những túi hành lý to nhỏ. Người phụ nữ bên cạnh ra sức ăn dưa, tôi lấy chân đẩy đám vỏ dưa thành đống rồi lại giẫm nát chúng. Ba lô hành lý nhẹ tênh được tôi ôm gọn vào lòng. Lúc thu dọn đồ đạc tôi mới phát hiện ra đồ của tôi không khác gì so với lúc tôi đến. Hoặc giả là, tất cả mọi thứ của tôi đều được để lại đây, không có cách nào mang theo được.

Tôi nhắm mắt gục đầu vào đầu gối, nhớ lại lần cuối cùng tôi gặp bà ngoại. Đó là buổi sáng hôm tôi rời An Thành, đi đến cuối con đường lát gạch với hai bờ tường sơn đen kịt hai bên, lại còn chất đầy đồ phế thải và than tổ ong, là căn nhà nhỏ diện tích hơn mười mét vuông của bà ngoại. Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy khi vào cửa là bức tượng Quan Âm phủ khăn đỏ. Đó luôn luôn là nơi tôi bị cấm đến gần. Bà ngoại hơi chút kinh ngạc khi thấy tôi, nhưng vẫn vội vàng rót nước cho tôi. Sức khỏe bà vẫn tốt, chỉ có tai là không nghe rõ.

“Bà dạo này khỏe không ạ?”

“Cháu nói gì?”

Tôi nâng cao tông giọng: “Bà khỏe không ạ?”

“À, khỏe, có điều già rồi, tai với chân tay không còn linh hoạt nữa. Cháu học hành thế nào rồi?”

“Rất tốt, cháu đỗ đại học rồi. Cho bà xem này.” Tôi lấy giấy báo trúng tuyển đưa bà ngoại xem. “Cháu phải tới nơi khác để học đại học.”

“Tốt, thật là tốt, mẹ cháu nhìn thấy nhất định sẽ yên lòng...” Nhắc đến mẹ, bà đột nhiên im lặng không nói, ngồi thêm một lúc, tôi đứng dậy định đi thì bà ngoại cũng đứng dậy theo và nhét vào tay tôi năm trăm tệ. “Học đại học cần nhiều tiền. Cầm lấy đi!”

“Không được, cháu có tiền, bà giữ lại dùng đi...”

“Cầm lấy! Bà biết hồi cháu còn nhỏ bà đã không yêu thương cháu. Giờ bà già rồi, không cần tiêu tiền.”

Tôi cắn chặt môi. “Vâng, cháu xin bà, bà chú ý sức khỏe nhé!”

Ra khỏi nhà bà ngoại, tôi lấy tờ giấy báo trúng tuyển giờ đã trở nên vô nghĩa từ trong túi ra, xé vụn thành từng mảnh.

Trong thư Trần Niên không yêu cầu tôi phải về, chỉ nói trước lúc lâm chung bà ngoại vẫn rất tỉnh táo, hỏi tôi thế nào rồi. Bà vẫn luôn nghĩ tôi đang học đại học ở nơi khác, còn đặc biệt dặn dò Trần Niên không được nói cho tôi biết. Bà ngoại ra đi rất thanh thản, Trần Niên an ủi tôi: “Mộng Mộng, con đừng buồn!”

Tôi cũng nghĩ mình hẳn sẽ không buồn.

Ngoại trừ thời gian một tháng tôi ở cùng bà ngoại hồi còn chưa đi học thì tôi và bà cũng không thân thiết lắm. Ông ngoại mất sớm, bà ở vậy một mình. Sau khi tôi đi học, nếu không phải Trần Niên đưa tôi đến thăm bà thì bà cũng không tới thăm tôi. Có lúc tôi đã quên mất mình còn bà ngoại. Nhưng phản ứng đầu tiên của tôi khi đọc thư là phải trở về, trở về để nhìn bà lần cuối, mặc dù lúc đó đã muộn.

Đợi đến quá trưa, bụng đói meo, tôi mua bánh quy, ăn được hai miếng thì không nuốt nổi nữa. Tôi hơi lo cho Thiệu Khải, không kịp nói rõ với anh, không biết anh có nghĩ linh tinh không. Tôi không trách anh, đó chỉ là do bệnh tâm lý của tôi gây ra. Thấy mở cổng kiểm tra vé về An Thành, tôi tự dưng co rúm người lại, vết đục tròn trên vé rốt cuộc là lệnh thả tôi ra hay là uy hiếp tôi?

Những người đi ngang qua đều nhìn tôi. Tôi bịt chặt miệng, nước mắt đầm đìa. Tôi không có dũng khí trở về, tôi vẫn chưa dám đối diện với vết thương đó.

Về đến nhà lúc trời sẫm tối, mùi thức ăn thơm lừng bay khắp không khí. Tôi lau nước mắt nhưng không thể đừng được chúng cứ rơi lã chã. Đứng bên ngoài cánh cửa quen thuộc, tôi do dự gõ cửa. Thiệu Khải sẽ nghĩ như thế nào, anh có nghĩ tôi lại vô cớ gây chuyện không? Vừa gõ hai tiếng, cánh cửa đã bật mở. Tôi ngây ngốc nhìn anh rất lâu mới dám mở lời: “Em... còn có thể về nhà không?...”

Thiệu Khải đưa tay lau nước mắt cho tôi rồi ôm chặt lấy tôi. “Ngốc ạ, em luôn luôn có thể về nhà.”

“Xin lỗi, xin lỗi, em có lỗi với tất cả mọi người...”

“Lại đây, vào đi, chúng ta nói chuyện.” Thiệu Khải đón ba lô hành lý rồi dìu tôi vào phòng. “Anh biết hết rồi. Tại sao không nói cho anh? Nếu muốn về thì anh sẽ đưa em về.”

“Em không dám về.”

“Được rồi! Biết về nhà là được rồi.” Thiệu Khải lại đưa hai tay lau nước mắt cho tôi. “Vừa đi vừa khóc, xấu hổ quá! Ăn gì chưa?”

Bị anh hỏi vậy tôi mới thấy mình đang đói, mua bánh quy chỉ ăn có hai miếng rồi vẫn để trong túi. Tôi lắc đầu. “Em đi làm đồ ăn. Các anh vẫn chưa ăn đúng không?”

“Hôm nay anh sẽ nấu cho em.”

“Hả?” Tôi quả thật không nghĩ anh biết nói câu này. “Có ăn được không?...”

Thiệu Khải vừa đáng ghét vừa đáng yêu, anh vò rối tóc mái của tôi như muốn báo thù. “Anh sẽ ăn trước, nếu không bị ngộ độc chết thì em ăn, được chưa?”

Cuối cùng tôi cũng mỉm cười, nghiêm túc gật đầu.

Nhưng không ngờ Thiệu Khải nấu ăn rất ngon. Chắc là do đói quá nên tôi ăn như rồng cuốn. Anh nhìn tôi cười không ngớt, tôi lại đánh anh. “Anh biết nấu ăn mà vẫn bắt em nấu.”

“Anh thích em nấu cho anh ăn.”

Tôi bĩu môi phản kháng. “Anh là đồ gia trưởng. Em bãi công, từ giờ anh nấu.”

“Ha ha, được, ai bảo anh bó tay với em.” Thiệu Khải kéo tay tôi. “Đi, chúng ta ra ngoài đi dạo, em ăn nhiều thế mà không vận động thì sẽ thành heo đấy.”

“Có biến thành heo thì cũng là một con heo xinh đẹp...” Tôi đang định phản kháng thì bờ môi đã bị chặn lại, đầu óc như bị thiếu dưỡng khí, không thể nghĩ được gì nữa, chỉ còn biết ôm chặt anh một cách dựa dẫm. “Anh ngăn em nói bằng cách này à...”

Tay nắm tay đi dạo xung quanh, có chỗ đường tối quá hoặc mặt đường gồ ghề, tôi không dám đi. Thiệu Khải liền đỡ vai tôi, để tôi đi thật gần anh.

Chỉ khi nào dựa vào anh tôi mới thấy yên tâm, đi đường tối thế nào cũng không thấy sợ. Nhưng rõ ràng anh đang muốn đưa tôi đến một nơi nào đó. “Mộng Nhi!” Tôi đang suy nghĩ mông lung thì anh đã đưa tôi đến nơi. “Em nhìn đi!”

Tôi nhìn về hướng anh chỉ, là căn phòng đã được công ty môi giới quảng cáo. Đó là phòng đơn, diện tích không rộng nhưng có đầy đủ bếp gas, điều hòa, bình nóng lạnh. Tôi hiểu ý của Thiệu Khải nhưng vẫn lắc đầu. “Không được! Nếu chúng ta đi thì hai người kia phải làm thế nào? Cả nhà sống cùng nhau quen rồi, rất tốt mà.”

“Em ấy, em cứ đưa ra yêu cầu đi, để anh có cảm giác thành công, để anh làm gì đó cho em, được không?”

Nơi này buổi tối không có người qua lại, tôi kiễng chân vòng tay qua cổ anh. “Anh đã làm quá nhiều cho em rồi, em cũng ngoan ngoãn trở về rồi, anh còn không cảm thấy thành công sao?”

Tay anh nghịch tóc gáy tôi, bên tai tôi vang lên giọng nói êm ái: “Sau này em có chuyện gì, hoặc em thấy anh có gì khác thường thì phải hỏi thẳng anh, được không? Em không được giữ trong lòng. Trái tim em nhỏ bé như vậy mà cứ chất đầy vào đó những chuyện không vui thì làm sao được? Nhớ chưa?”

“Thực ra em không nghi ngờ anh. Chỉ là em... hơi sợ. Ngộ nhỡ có ngày nào đó anh...” Anh lại ngăn tôi nói bằng cách thức cũ, tôi nhắm mắt, chạm tay vào mặt anh, nhân lúc mình vẫn còn ý thức, tôi thì thầm: “Về nhà đã...”

Tôi bị anh kéo về phòng rồi cùng ngã ra giường. “Anh nhìn em làm gì?”

“Muốn nhìn cũng không được sao?” Tôi đưa tay quàng quanh cổ anh, ngồi dậy rồi dụi đầu vào ngực anh. “Sao anh lại thích em đến vậy chứ?”

Anh tiếp tục trừng phạt tôi bằng cách lưu lại những dấu vết rõ ràng trên cổ tôi. “Anh cũng không biết... Có lẽ anh đã bị em bắt mất hồn từ lần đầu tiên nhìn thấy em, nếu không thì trong đêm đầu tiên ở đây anh đã không thể mất kiểm soát như thế. Nha đầu ngốc ạ, lúc đó em cũng không phản kháng gì cả, em có thể làm anh tỉnh táo lại cơ mà...”

Tôi nhớ lại đêm đầu tiên cùng nhau, đúng là tôi có nghĩ đến việc phản kháng, nhưng... “Nếu lúc đó em phản kháng thì bây giờ anh có ôm em thế

này không?”

Tôi sợ bị cự tuyệt, vì thế tôi không thể cự tuyệt người khác. Nếu như lúc đó tôi đẩy Thiệu Khải ra, có lẽ bây giờ chúng tôi sẽ không như thế này, chúng tôi sẽ sống cùng nhau giống như những người lạ mặt thân quen nhất, nhưng cuộc sống như vậy là tốt hay xấu? Nhất định là tốt. Chính bởi lòng tham của tôi mà chúng tôi mới đi đến ngày hôm nay.

Kết thành một tình yêu chưa hoàn chỉnh.

“Mộng Nhi, chúng ta kết hôn đi!” Tôi đang nằm trong nơi an toàn rộng lớn nhất thì nghe thấy câu này. Tôi lúng túng ngẩng lên thì thấy Thiệu Khải đang nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, rõ ràng câu nói đó không có sự can thiệp về mặt thể xác, hoặc có lẽ anh đã chuẩn bị từ sớm. “Tuy bây giờ anh vẫn chưa thể cho em thứ gì, nhưng... kết hôn đi, anh không muốn em lại rời xa anh.”

Khoảnh khắc đó, tôi chỉ nghe thấy trái tim mình đập mạnh, đầu óc tôi ngừng suy nghĩ, bàn tay giá lạnh siết chặt. Thiệu Khải khẽ khàng tách từng ngón tay tôi ra rồi cầm lấy đặt lên ngực anh. “Anh không yêu cầu em phải trả lời bây giờ. Đừng căng thẳng!”

“Thiệu Khải, anh biết không? Lúc nhỏ em đã sống cùng bà ngoại một thời gian. Lúc đó em thấy bà thật đáng ghét.” Tuy đã lơ mơ ngủ nhưng không hiểu tại sao tôi lại muốn kể chuyện, giống như có những chuyện nếu không nói ra bây giờ thì sau này sẽ không có cơ hội nữa. “Lúc nào bà cũng bắt em phải thế này, không được thế kia. Bà thích ngủ một mình, nếu có em ngủ cùng bà sẽ căn vặn là ngủ không ngon. Sau đó, có một lần không chịu được nữa, em đã trả thù lúc bà ăn cơm.”

Thiệu Khải giơ cánh tay ra để tôi làm gối, tay kia nghịch bàn tay tôi. “Em đã làm gì?”

“Em đã bỏ đất vào bát cơm của bà lúc bà không để ý. Sau đó bà phát hiện ra và gọi điện cho bố em, nói bố em dạy con thế nào mà để con hư thế. Lúc đó em hận bà gần chết.”

“Ha ha, em ngốc thật, sao em không bỏ vào cái gì không nhìn ra được ấy?”

“Haizz, anh còn xấu xa hơn em.” Tôi nghiêng đầu nhìn anh rồi hôn anh một cái. “Có điều bây giờ nhớ lại, thực ra đều là chuyện nhỏ, không có gì đáng để hận hay oán trách cả.”

“Được rồi, ngoan, ngủ đi, nếu không ngủ là trời sáng đấy.” Anh thu tay lại để tôi nằm thoải mái. “Nếu em lại mơ thấy ác mộng, anh sẽ hôn đến khi nào em tỉnh mới thôi.”

Đó là một đêm hiếm hoi không có ác mộng. Tôi nghĩ nhất định sẽ gặp lại bà trong mơ nên đã ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy trời đã sáng rõ. Tôi ngăm nhìn khuôn mặt tĩnh lặng của Thiệu Khải đang ngủ bên cạnh, khẽ sờ từng đường nét trên mặt anh. Tôi nghĩ tôi nên chấp nhận anh, nên lấy anh. Ngoài đường này ra tôi làm gì còn con đường khác để đi. Huống hồ không thể phủ nhận rằng, tôi sẽ hạnh phúc nếu lấy được người như anh.

Cuộc sống bắt đầu trở nên bận rộn. Hội Thiệu Khải ban ngày làm việc ở siêu thị, một tuần chỉ được nghỉ một ngày, mỗi tuần còn phải đi diễn ba tối ở Thành Trì. Tôi rất lo cho sức khỏe của họ. Sau khi ép họ ăn hết cơm mới được đi, nhìn họ cùng bước ra khỏi cửa, tôi lại gọi giật lại: “Chờ chút!”

Tôi giơ tay sờ trán A Mao, cậu ta lập tức tránh. “Chị Mộng...”

“Hai người xin cho cậu ấy nghỉ đi, cậu ấy sốt rồi.” Thiệu Khải đi tới sờ trán cậu ta, sau đó đấm cho cậu ta một cú. “Thằng nhóc này, sao không nói?” Sau đó lại quay sang nhìn tôi. “Sao em biết?”

Tôi lườm anh. “Vừa nãy lúc ăn cơm em đã thấy cậu ta có vẻ mệt mỏi, anh cứ nghĩ ai cũng như anh đấy à, cái gì cũng không nhìn ra.”

“Ồ, được được được!” Thiệu Khải vừa gật đầu vừa cười, để A Mao lại cho tôi. “Cậu ngoan ngoãn nghe lời chị Mộng đi.”

Sau khi đuổi anh với Tiểu Triết đi, tôi lại đẩy A Mao vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng cậu ta cứ một mực nói: “Em không sao, không sao thật mà” khiến tôi đau cả đầu. Đến khi vào tới trong phòng, cậu ta lại đột nhiên không nói gì, cũng không dám nhìn tôi. Nghĩ ra thì phòng của hai người họ tôi chưa vào bao giờ, bởi đây là phòng của hai thanh niên trẻ, vô cố vào cũng không tiện lắm. Nhưng tôi thật không thể tưởng tượng nổi phòng ốc lại bừa bộn thế này. Vốn là một căn phòng nhỏ, cũng không có đồ đạc gì, nhưng lại biến thành một nơi không khác gì chuồng lợn. Tôi quay sang

lờm con người đang cảm thán “hôm nay thời tiết đẹp thật đấy”, nói: “Cậu sang phòng tôi nghỉ ngơi. Tôi chưa gọi thì cậu không được về.”

“Cái này... Chúng em tự dọn được rồi, không cần...”

“Được rồi, mau đi đi!” Tôi đẩy cậu ta ra ngoài rồi đóng cửa.

Dọn cả buổi sáng mới có thể khiến căn phòng quay trở lại trạng thái gần giống lúc ban đầu. Tôi nấu một bát mì nóng bê vào phòng mình, thấy cậu ta đang ngồi ở mép giường một cách đặc biệt dè dặt. “Ăn đi!” Tôi đưa bát mì cho cậu ta. “Dọn dẹp xong rồi, lát nữa về đó ngủ. Thực ra cậu ngủ ở đây cũng được, có phải nơi nào xa lạ đâu.”

“Cảm ơn chị Mộng!” Cậu ta đưa hai tay đón lấy bát mì rồi cứ ngây người ra. Tôi thuận theo ánh mắt cậu ta, cúi xuống nhìn chính mình, đột nhiên hiểu ra vấn đề, vội xốc lại cổ áo. “Cậu nhìn cái gì?”

“A, đâu có! Hôm qua vẫn nghĩ hai người lại cãi nhau, nhưng hình như không có chuyện gì cả.” Cậu ta vừa ăn vừa nói. “Sợ nhất là hai người cãi nhau, rõ ràng là hai người đều tốt, sao cứ động một tí lại cãi nhau thế?”

Tôi lắc đầu. “Không có chuyện gì, chúng tôi đâu có cãi nhau.”

Thấy cậu ta ăn hết mì, lại uống thuốc, nhưng không có ý định đi ngủ, tôi lấy ghế ra ngồi trước mặt cậu ta. Hai người bình thường vốn không nhiều lời qua lại, nhưng vào buổi chiều nhàn rỗi thế này lại bắt đầu nói chuyện. Vốn không biết phải nói chuyện gì, cậu ta liền mở lời trước: “Em nghĩ nếu chị có con thì đứa bé nhất định rất hạnh phúc.”

Con... Trái tim tôi lập tức chùng xuống, đã từng có. Tôi biết A Mao luôn canh cánh trong lòng nỗi đau bị mẹ vứt bỏ, trong mắt tôi cậu ta giống như em trai, có lúc tôi thấy cậu ta sợ mình, hoặc có lẽ bởi cậu ta coi tôi như chị gái. “Tôi không làm một người mẹ tốt được đâu, bởi tôi không biết làm mẹ thì phải làm những việc gì. Có điều... cậu cũng đừng trách mẹ cậu. Mỗi người sống trên đời này đều có nỗi khó khăn riêng của họ.”

“Em không trách bà ấy, chỉ là em rất muốn biết bây giờ bà ấy ở đâu, có quên mất sự tồn tại của em hay không?”

“Còn nói là không trách, để tôi kể chuyện cho cậu nghe. Nhưng tôi có một điều kiện, cậu không được nói cho Thiệu Khải biết.”

Thấy cậu ta gật đầu đồng ý, tôi liền lấy dáng vẻ của người kể chuyện và bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa có một cô gái vô cùng chán ghét cuộc sống của mình. Cô chán ghét bởi cô thấy cả thế giới đều chán ghét cô. Một ngày, cô không thể chịu đựng thêm được nữa, liền một mình trèo lên đỉnh của một tòa nhà hơn hai mươi tầng.

Cô đứng đó nhìn xuống dưới, chỉ cần cô nhắm mắt lại là mọi chuyện sẽ kết thúc. Đột nhiên cô rút ra quyển sổ đã viết được một nửa, đó là quyển sổ chuẩn bị để dùng viết di thư, nhưng cô lại xé từng tờ ra rồi gấp thành máy bay giấy phi đi. Cô định sau khi chiếc máy bay giấy thứ một trăm cất cánh, cô sẽ nhảy xuống dưới, nhưng xé hết cả quyển sổ mới chỉ gấp được bảy mươi tư chiếc. Cô đứng trên đỉnh cao nhất của cả thành phố, nhìn xuống những con người không biết có người đang đứng bên trên. Hôm đó ánh mặt trời đặc biệt rực rỡ khiến mọi người cảm thấy dễ chịu vô cùng. Một lúc sau, không biết đã nghĩ tới chuyện gì mà cô gái liền quay lại chạy xuống phía dưới. Cô biết mình vẫn chưa muốn chết.”

A Mao nghe rất chăm chú, thấy tôi ngừng lại liền hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Một tháng sau, có một hôm, cô đi ngang qua tòa nhà đó, thấy có một đám người đang vây quanh, lúc chen vào được, cô mới biết có một cô gái nhảy xuống tự sát ở đó. Lúc đó vào mùa hè, quần áo mỏng manh, cô gái rơi xuống đất trong trạng thái gần như lửa thối, xấu xí không thể tả. Cô nhìn cái xác vừa được phủ vải trắng, chỉ lộ ra một cánh tay và một cẳng chân, khắp mặt đất là máu. Lúc đó cô không cảm thấy gì, nhưng nửa đêm cô đã chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Cuối cùng cô đã hiểu sở dĩ cô chán ghét cuộc sống là bởi vì cô vẫn còn có yêu cầu, có khát vọng với thế giới này. Người tuyệt vọng thật sự thì ngay cả tinh thần để chán ghét cũng không có.”

“Là chị sao?”

Tôi cười, không khẳng định cũng không phủ định. “Không được tò mò đời tư của người kể chuyện.”

Tôi không nói cho A Mao biết, đó là học kỳ đầu năm tôi học lớp Bảy, lúc đó tôi vẫn chưa cùng Khúc Thành, vẫn một mình ở trong giai đoạn mù mờ không xác định. Tôi cũng không nói với cậu ta rằng, việc đứng ở ranh giới

lưỡng lự xem có nên tự tử hay không, tôi đã trải qua không chỉ một lần. Thiệu Khải không biết những việc này. Không phải tôi cố tình giấu anh mà là có những sự việc ngay cả tôi cũng muốn quên đi.

Nhưng mong muốn là một chuyện, còn làm được hay không lại là chuyện khác. Hai thứ này nếu có thể thống nhất làm một thì thế gian sẽ không còn bất cứ khổ đau nào nữa.

“Vợ ơi, anh về rồi...” Đang đứng nấu cơm, tôi bất ngờ bị Thiệu Khải ôm từ phía sau.

“Không được làm vậy.” Tuy miệng nói thế nhưng tôi vẫn quay lại hôn anh một cái. “Đi rửa tay đi, lát nữa ăn cơm.”

“Trần Mộng, cái này...” Tiểu Triết đi vào phòng rồi lại chạy ra. “Là chị dọn à?”

“Không là tôi thì ai? Nói cho hai người biết là chỉ lần này thôi, lần sau hai người có ngủ trên đồng rác cũng không ai thèm ngó ngang đâu.”

“Anh Khải! Anh mau mau cưới chị ấy đi, sau này chúng ta sẽ có bảo mẫu.” Tiểu Triết đi tới vỗ vai Thiệu Khải, tôi phát hiện ra họ nhìn nhau như muốn nói gì đó. Hình như phát hiện ra tôi đang nhìn, Thiệu Khải liền ôm vai tôi nói với Tiểu Triết: “Thích chết à! Là bảo mẫu thì cũng là của mình tôi thôi.”

CHƯƠNG 12: ANH ĐÃ NÓI DỐI

“Này, lát nữa gặp bố em anh sẽ nói gì?” Khúc Thành chở tôi về nhà. Trần Niên lúc này có lẽ đang chuẩn bị đồ ăn.

“Em muốn anh nói gì?”

“Em...” Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, tự dưng thấy đầu mình trống rỗng như thể cỗ máy bên trong đó đang ngừng hoạt động. “Làm sao em biết được.”

“Thấy chưa, em cũng không biết. Đã không biết thì còn lo lắng làm gì, cứ tùy cơ ứng biến thôi.”

Bất luận là chuyện nghiêm trọng thế nào đi nữa, Khúc Thành đều có thể khiến nó trở nên vô cùng đơn giản, cười một cái, sau đó sẽ giải quyết nó một cách nhẹ nhàng. Nhiều lúc tôi không thể hiểu nổi sao anh có thể làm được như vậy. Rất nhiều năm sau này, khi đã trải qua giai đoạn nông nổi ấy, tôi mới phát hiện ra có người cả đời cũng không có được bản lĩnh để đối mặt với mọi việc mà không hề run rợ. Nếu anh còn, nhất định anh sẽ trở thành con người ưu tú. Tôi chưa bao giờ hoài nghi về điều này.

Nhưng... không thể nữa rồi.

“Bố, bọn... con về rồi.” Bọn con về rồi, thật là một câu nói ấm áp, giống hệt tình tiết vẫn thường xuất hiện trong những bộ phim gia đình hòa thuận trên tivi. Nhưng tay tôi lại lạnh cóng, đầu cúi gằm không biết phải nhìn đi đâu. Khúc Thành lén nắm chặt tay tôi.

“Cứ đứng đó làm gì, vào nhà ngồi đi, cơm xong ngay đây.” Trần Niên bê một đĩa thức ăn từ trong bếp ra, thấy chúng tôi vẫn đứng đó liền kéo vào ghế sofa ngồi, lại còn đặc biệt rót nước mời. Khúc Thành chỉ ngồi một lúc rồi đứng lên đi về phía bếp. “Chú, để cháu giúp...” Tôi chỉ nghe thấy câu ấy, đến khi bọn họ vào bếp rồi, tôi không nghe thấy gì thêm nữa, chỉ nhìn thấy môi họ mấp máy nói chuyện với nhau.

Thật là một cảm giác kỳ lạ nhưng không thể nói ra. Tôi ngồi một mình ở sofa nhìn nước trong chiếc cốc thủy tinh trước mắt, cảm thấy lúng túng như

đang ngồi ở nhà người lạ. Tại sao tự dừng lại đảo lộn thế này, hay là có cái gì đó đã bị tách ra khiến tôi có cảm giác bất lực không thể diễn tả bằng lời?

“Lại đây ngồi đi.” Vào lúc món ăn cuối cùng được nấu xong, Trần Niên và Khúc Thành cùng đi ra, vẫy tay với tôi, đúng là từ khách đã biến thành chủ tự lúc nào. Bàn ăn hình tròn, tôi không biết phải ngồi chỗ nào, Khúc Thành kéo ghế để tôi ngồi cạnh Trần Niên, còn anh ngồi cạnh tôi.

Bây giờ tôi còn tâm trí đâu để ăn cơm. Tôi dùng đũa gầy gầy thức ăn trong bát, đợi Trần Niên nói những điều mà ông đã chuẩn bị.

“Nào, các con ăn đi, đừng khách sáo!” Trần Niên gấp thức ăn cho Khúc Thành liên tục, Khúc Thành cũng không tiện từ chối, có điều trước giờ anh vốn ăn rất ít. Đương nhiên, Trần Niên không biết, lại còn xới rất nhiều cơm cho anh.

“Bố, dạ dày anh ấy bé lắm, bố đừng cứ ép anh ấy ăn.”

“Con trai vẫn còn lớn nữa, không ăn nhiều làm sao khỏe được.” Trần Niên lại lời mấy lời giáo huấn cửa miệng của phụ huynh với giáo viên ra, nhưng trong lúc tôi chưa kịp phản ứng thì ông đã quay sang Khúc Thành nói: “Chú thấy hăng sáng cháu không nên đến đây thì hơn. Nhà cháu không ở gần đây, nếu không đến thì cháu sẽ được ngủ thêm chút nữa.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu, đây mới chính là điều Trần Niên muốn nói. Tại sao ông lại làm vậy, tại sao?... Nhưng tôi không có cách nào để phản bác ông, bởi những điều ông nói thật sự có lý.

Khúc Thành đạp xe từ nhà đến nhà tôi mất bốn mươi phút, sau đó lại chờ tôi tới trường, thật sự rất vất vả. Anh lại không phải là người chịu đến muộn, lúc nào cũng phải đến sớm rồi đứng dưới nhà chờ con người chậm chạp này chạy xuống. Nếu nghĩ kỹ một chút thì hằng ngày anh đều phải dậy từ năm giờ. “Không sao đâu chú ạ, cháu cũng thuận đường mà.” Tôi ngẩng lên không dám tin vào tai mình, thấy ánh mắt Khúc Thành vẫn nhìn thẳng vào người nói chuyện một cách kiên định giống như mọi lần khác. Nhưng anh đang nói dối. Nhà anh và nhà tôi rõ ràng không ở cùng hướng nên không thể có chuyện tiện đường đi qua như anh vừa nói.

Hóa ra anh cũng biết nói dối, trước giờ tôi chưa biết anh có khả năng này.

Đương nhiên là Trần Niên cũng không tin. Tôi thấy khóe môi ông hơi cong lên nhưng lại phát ra một tiếng than nhẹ nhẹ. “Chú...” Khúc Thành cũng muốn nói điều gì đó mà không thể nói ra.

“Ăn cơm đi!”

Không ngờ bữa cơm lại kết thúc nhẹ nhàng như vậy. Cứ nghĩ nó sẽ phải giống như Hồng Môn Yến, nhưng kết quả lại là không có chuyện gì thay đổi cả. Ăn cơm xong ngồi một lúc, tôi tiễn Khúc Thành xuống dưới nhà. Trần Niên không cản. Mãi đến khi xuống dưới rồi tôi mới thở phào. “Ngộ thờ muốn chết.”

“Anh cũng vậy.”

Tôi nhìn dáng vẻ hồi hộp như thiếu dưỡng khí hiếm gặp ở anh, đúng là tối nay anh vất vả hơn tôi rất nhiều. “Thực ra bố em nói cũng đúng, hay là...”

“Anh về đây.”

“Này!” Tôi hốt hoảng nắm tay anh nhưng lại không biết mình đang làm gì. “Em... Haizz, em không biết phải nói gì, lộn xộn quá!”

“Không sao, chẳng phải tất cả đều ổn rồi sao?” Ngừng một lát rồi anh vuốt tóc tôi. Lúc nào anh cũng thích nhẹ nhàng vuốt tóc tôi như thế. Những lúc đó đôi mắt anh ánh lên những tia nhìn dịu dàng khiến người khác không dám nhìn. “Em... Này, không sợ bố em nhìn thấy à?” Đối với đứa con gái ngốc nghếch đang vùi đầu vào ngực mình một cách bướng bỉnh này, anh cũng chỉ còn cách phản đối với giọng yếu ớt.

“Anh không lừa em đúng không, không giống như vừa rồi... nói dối bố em mà mặt không biến sắc.”

“Hóa ra là đang nghĩ chuyện đó. Em ấy, thật là, anh đã nói phải tùy cơ ứng biến mà.”

Tôi trở lại nhà sau khi tiễn Khúc Thành, thấy bố đã về phòng rồi. Tôi đứng ngoài cửa phòng ông một lúc rồi gõ cửa hỏi nhỏ: “Bố, nói chuyện với con được không?”

Trần Niên cả đời chưa bao giờ hút thuốc nhưng tối đó tôi lại thấy ông hút. Khi đó tôi mới biết trái tim ông đã chất chứa quá nhiều tâm sự phức tạp mà tất cả đều liên quan đến tôi. Có điều tính cách của ông và tính cách

của tôi đã khiến ông quyết định không nói gì cả. “Vào đi!” Tôi mở cửa bước vào ngồi lên ghế, rồi ngửi thử xem trong phòng có mùi khói thuốc hay không.

“Bố, bố đang lo lắng chuyện gì à?”

Lần đầu tiên Trần Niên trầm mặc không nói, sự yên lặng này khiến tôi lo sợ. “Bố...”

“Mộng Mộng, cứ cho là bố không cho con và cậu bé đó ở bên nhau, con cũng sẽ không nghe. Vậy bố còn có thể nói gì nữa đây?”

“Cho con một lý do đi.” Tôi không nghĩ Trần Niên cũng có thể nói ra những lời bất lực như vậy. “Cho con lý do để con không thích anh ấy nữa.”

“Con hãy nhớ, rất nhiều thứ tốt đẹp chỉ tồn tại trong chốc lát.”

Tôi vẫn chưa hiểu ý Trần Niên, chỉ có thể lờ mờ cảm nhận thấy trong lời ông có hàm ý gì đó, mà tôi biết là tốt nhất tôi không nên biết đến nó. “Bố, con về phòng đây. Bố đừng hút thuốc nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tôi đã không thể rời xa Khúc Thành, anh đối với tôi giống như mặt trời đối với hoa hướng dương, là động lực để tôi ngẩng đầu đối mặt với số mệnh. Mặc dù mọi người bao giờ cũng nghi ngờ tính chân thực của mối tình đầu, cho rằng đó là sự lẫn lộn giữa thích và yêu, cho rằng nó bình thường tới mức không đáng để bận tâm, nhưng nó chính là trải nghiệm ngọt ngào nhất, tươi mới nhất trong cả đời người, nó chấn động tâm lý khi còn ở lứa tuổi nông nổi, nhưng đến khi mất đi thì nó lại giống như thứ ánh sáng rực rỡ khiến người ta bị tổn thương.

Nhưng bất luận là lúc nào, với lý do gì, chúng ta đều không thể phủ nhận sự chân thành của nó.

Vào một ngày cuối tuần nóng nực một cách khác thường, tôi và Khúc Thành đi chơi ở công viên lớn nhất An Thành. Khắp nơi trong công viên đều có bóng cây, mặt hồ gợn sóng lăn tăn loang loáng phản chiếu ánh nắng. Chúng tôi thuê xe đạp đôi rồi cãi nhau xem ai ngồi trước. Anh bắt tôi ngồi trước, nhưng tôi sống chết đòi ngồi sau để được dịp lười biếng. Cuối cùng vẫn là anh chịu thua. Tôi ngồi sau chỉ thi thoảng đạp xe, còn phần lớn thời gian dùng để ngắm nghía khắp nơi.

“Tiểu thư, cô có biết là tôi rất mệt hay không?” Khúc Thành than thở.

Tôi vội thu ánh mắt đang ngắm đám mây nhiều màu ở phía xa lại rồi nghiêng đầu nhìn mặt anh, cố nhịn cười. “Thế làm sao bây giờ?”

“Em cố tình chọc giận anh đúng không?” Tính khí ôn hòa và giọng nói dịu dàng của anh dễ chịu như ngọn gió nhẹ nhẹ đâu đây. Tôi giơ tay định ôm lưng anh như mọi lần, nhưng một cơn gió tinh nghịch bay đến tốc áo anh lên. Ngón tay chạm phải da thịt anh giống như điện giật, lại giống như vừa bị con gù cắn một nhát, tôi liền giật mình rút tay lại. “Em...” Khúc Thành hình như cũng cảm nhận được. Anh dừng xe, quay lại nhìn tôi, lúc này nắng hè có nóng, có chói thế nào cũng không che được khuôn mặt đang dần dần đỏ ửng lên của tôi. Tôi cắn môi không dám nhìn anh.

“Không phải chứ, ngược đến mức này.” Khúc Thành xuống xe, một tay dắt xe, một tay hướng về phía tôi. “Cùng đi bộ đi.”

“Ừ!” Vẫn là mười ngón tay đan vào nhau như mọi khi, hai lòng bàn tay tuy đều đầy mồ hôi nhưng vẫn nắm lấy nhau chặt hơn, tựa như không thể tách rời. Tôi nghĩ nếu lúc này có người đạp xe chen vào giữa thì nhất định cánh tay của cả hai đứa sẽ đều bị gãy rời ra.

Chúng tôi chậm rãi tản bộ bên bờ sông, tôi ngắm nhìn ánh nắng xuyên qua đám lá cây chiếu vào mắt anh, thật là... đẹp trai đến mức khiến người ta không nỡ dời mắt đi chỗ khác.

“Nhìn cái gì?” Khúc Thành đột ngột quay sang hỏi. “Có nhìn gì đâu...” Tôi hoang mang vội vàng ngược lên trời, nhìn một vòng trên ấy thấy chán lại đành phải hướng mắt về khuôn mặt anh. “Anh xem chúng ta có giống hai ông bà già không?”

“Ừ, có chút giống, có điều nếu già rồi mà vẫn được thế này thì thật thích.”

Tôi gật gật đầu. “Có điều không biết người cùng đi dạo với anh sau này là ai?”

Khúc Thành khựng lại bởi câu vừa rồi của tôi, anh nhìn tôi rồi không nhịn được cười to. “Dấm không phải ăn theo cách này đâu¹, ngay cả mục tiêu còn chưa có.”

¹. “Ăn dấm” có nghĩa là ghen.

“Thế... sau này chúng ta vẫn như thế này sao? Đến già vẫn ở cùng nhau, đúng không?”

Cứ cho là tôi ấu trĩ cũng được, đứng trước mặt anh tôi cam tâm tình nguyện trở nên ngốc nghếch, hơn nữa giả ngốc cũng tốt, có thể đổi lấy lời hứa mà cả người trưởng thành cũng không dám tin. “Đúng!” Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. “Tin anh nhé!”

Mùa hè đúng là mùa khiến người ta vừa yêu vừa hận, có thể mặc quần áo mỏng nhẹ tươi sáng, có thể uống nước lạnh, bầu trời cũng vừa xanh vừa cao, nhưng ánh nắng gay gắt cứ hành hạ làn da, rồi ra mồ hôi khiến cơ thể đuối sức. Tuy vậy nhưng người đi chơi công viên không vì thế mà ít đi.

Vòng quay ngựa gỗ hai tầng có màu sắc sặc sỡ mới được xây, nhưng trên đó đa phần là trẻ em ngồi chơi. Tôi đang do dự không biết mình ngồi lên đó có mất mặt quá không thì Khúc Thành đã kéo tôi lên. Anh cười trên lưng con ngựa trắng, mặt anh nhìn nghiêng thật hoàn mỹ, giống một tiểu hoàng tử khí khái bất phàm, thoát tục. Sự thật đã chứng minh rằng hoàng tử có thể yêu cô bé Lọ Lem.

Khi vòng ngựa gỗ bắt đầu quay, tòa thành được vẽ ở xung quanh trở nên mờ ảo, đúng là như đang ở trong truyện cổ tích, tôi đang nhìn đông nhìn tây thì bàn tay đang nắm chặt thanh gỗ trước mặt đã bị ai đó nắm chặt hơn. Tôi quay mặt sang đúng lúc vòng quay của anh đến chỗ tôi. Tóc mái anh lướt qua đầu mũi tôi. “Biểu cảm của em còn ngây thơ hơn cả trẻ con.”

“Anh sẽ khiến đứa trẻ trở nên hư đấy...” Tôi đỏ mặt cãi lại, phát hiện bà mẹ đang ngồi cười ngựa cùng đứa con ở phía sau đang chăm chăm nhìn hai chúng tôi.

Vì biết anh sợ độ cao nên tôi không chơi nhiều trò khác mặc dù có những trò tôi rất muốn thử. Khúc Thành mua khinh khí cầu và cối xay gió cho tôi, lại còn mua cá chép cho tôi ăn. Anh đúng là đã thỏa mãn tất cả nguyện vọng của tôi, khiến tôi muốn cố ý kéo dài giấc mơ giữa ban ngày này đến khi nó nổ tung.

“Em muốn chơi trò gì thì đi chơi đi, đừng để ý đến anh.”

“Không được!” Anh buộc dây chiếc khinh khí cầu bé nhỏ vào cổ tay tôi, chiếc khinh khí cầu bắt đầu đập dềnh giữa hai chúng tôi. “Anh không chơi

cùng thì còn ý nghĩa gì nữa...”

Anh đứng yên nhìn tôi vài giây rồi đột nhiên kéo tay tôi đi về phía trước. “Để bồi thường, anh sẽ chơi cùng em một trò mà em nhất định sẽ thích.”

“Trò gì?” Tôi ngẩng lên nhìn thấy một vật vô cùng to lớn ở trước mắt, người xếp hàng chờ chơi đông đến nỗi không đếm xuể. “Không được, cái này cao quá!”

“Không sao, lại đó đi, không ngồi một lần anh không cam tâm. Nếu anh bị say thì em có thể cõng anh ra mà.”

“Nhưng...” Vòng quay cao như thế, ngược nhìn lên tới đỉnh của nó liền bị ánh mặt trời chiếu vào chói mắt đến không chịu được, người sợ độ cao mà chơi có thật sẽ không sao không? Nhưng những chiếc cabin màu hồng đó quả thật tràn đầy sức hấp dẫn với tôi, tôi rất muốn biết cảm giác khi hai người ngồi trong đó lên tới đỉnh vòng quay rồi đưa mắt nhìn xuống sẽ thế nào. “Thật là... không sao không?”

“Đừng nói nhiều nữa. Nóng không? Nóng thì ngồi xuống gốc cây đằng kia, đến lượt anh sẽ gọi em.”

Tôi lắc đầu, chỉ chạy đi mua hai cốc Coca, trời nóng tới mức khuôn mặt trắng trẻo của anh bắt đầu xuất hiện ban đỏ, nhưng anh lại không đổ nhiều mồ hôi như những thanh niên khác. Anh có một nốt ruồi nhỏ bên cổ trái, rất rõ, giống một vết đánh dấu khiến tôi chú ý. “Em làm gì mà lúc nào cũng nhìn anh chăm chăm thế?” Đúng lúc hồn tôi như đang chu du ở đâu đó thì Khúc Thành cúi xuống nhìn mặt tôi. “Để anh nhìn xem, nước miếng chảy hết ra chưa?”

“Không có!” Tôi ngẩng đầu nhú mày một cách kiêu ngạo. “Anh đều là của em, em thích nhìn thì nhìn.”

Khúc Thành “hứ” một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác. “Em uống nước của em đi.”

Tôi cười rồi cời sợi dây ở cổ tay mình ra, khinh khí cầu bay lên trời mang trong nó ước vọng của tôi.

Xếp hàng chờ gần một tiếng đồng hồ, chúng tôi mới bước được vào một cabin nhỏ. Lúc đầu chúng tôi ngồi đối diện nhau, đến khi vòng quay chậm chậm đi lên, tôi chạy sang ngồi cùng rồi nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi

của anh. “Không biết lên trên này rồi có nhìn thấy nhà mình không nhỉ? Chà, nhà anh ở hướng nào nhỉ?” Anh vờ như không biết tôi đang lo lắng, ngược lại còn ngập tràn vẻ chờ đợi hưng phấn. Tôi nhìn anh hai phút rồi đột nhiên nhảy dựng lên. “Anh không sợ độ cao, anh nói dối em.”

Tôi đứng bật dậy khiến cabin rung mạnh, Khúc Thành vội vàng kéo tôi ngồi xuống. “Đừng động dậy lung tung!”

“Anh lừa em!” Tôi mím chặt môi nhìn đi hướng khác, anh chỉ còn cách chạy sang ngồi phía tôi đang nhìn, dè dặt hỏi: “Em giận à?”

“Anh đã nói sẽ không lừa em cơ mà...”

Đúng lúc đó cabin của chúng tôi đi đến đỉnh vòng quay, khoảng cách với những đám mây như thu lại gần hơn. Khúc Thành bất ngờ kéo tôi vào lòng anh. “Anh chỉ muốn ước một điều thôi, em đừng giận.”

“Ước gì?”

“Điều ước nói ra sẽ mất linh.” Khúc Thành nhắm mắt vào rồi lại mở ra nhìn tôi ở vị trí rất gần. “Nói dối có phân thành ác ý và thiện ý. Sau này em sẽ hiểu.”

Chúng tôi lặng lẽ nắm tay nhau ở điểm cao nhất của thành phố, sự ngọt ngào đã nhẹ nhàng hóa giải nỗi u ám vừa lọt vào trái tim tôi. Tôi hé mắt nhìn bầu trời trong xanh và từng đám mây đang lững lờ trôi, cả thế giới như vừa được rắc một lớp bột màu vàng tinh tế, đẹp đến không chân thực.

Nếu thế giới cứ mãi như thế này thì thật tốt, sẽ nhiều những khoảnh khắc ngọt ngào, không có phản bội, không có chia ly, không có lực bất tòng tâm, không có chết chóc.

Nhưng tôi vẫn chưa có được sự giác ngộ và trách nhiệm cao cả cầu phúc cho toàn thể nhân loại. Tôi chỉ có một ước nguyện nhỏ nhoi, rằng anh sẽ mãi mãi ở bên tôi.

Tôi nói với Trần Niên sẽ về sau bữa cơm tối, vì vậy khi ra khỏi khu vui chơi vẫn còn sớm, nên Khúc Thành lại đưa tôi đến công viên lần trước, có điều lần này anh không dừng lại trước cổng chính mà kéo tôi đến một chỗ không có người ở phía sau. Tôi không hiểu gì liền hỏi anh: “Làm gì thế?”

“Trốn vé.” Vừa nói Khúc Thành vừa chỉ vào hàng rào, tôi mới phát hiện có một chỗ bị gãy hai thanh chắn, vừa đủ để một người gầy gầy chui qua.

“Lần trước anh đã phát hiện ra.”

Người trẻ tuổi đúng là luôn thích sự kích thích khi làm điều vụng trộm. Đến khi anh kéo được tôi vào trong, tôi cứ nhảy lên không ngừng. “Hóa ra anh cũng biết trò này.”

Khúc Thành than thở: “Còn chẳng phải vì để làm em vui sao, haizz!”

Đúng là một người như anh nếu phải đi làm những chuyện trái với quy định như thế này thì chắc chắn đều là vì tôi, thì ra anh vẫn ngầm quan sát cẩn thận, sợ tôi còn giận anh. “Em quên lâu rồi!” Tôi cười tinh nghịch, lắc lắc tay anh. “Anh đi mua kem cho em đi.”

Công viên vốn không đông người như ở khu vui chơi hay vườn thú, hưởng hồ bây giờ đã là hoàng hôn. Tôi vốn đeo ba lô trên vai, nhưng đeo lâu quá bị mỏi nên để xuống cầm ở tay, tay còn lại cầm chiếc kem chocolate mà Khúc Thành mua cho. Vừa quay lại định nói chuyện với anh thì bàn tay tôi bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Khúc Thành ngay lập tức đuổi theo, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu, còn tôi thì vẫn đứng ngây người ra tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Vẫn biết gần đây xã hội bất ổn, hiện tượng cướp giật ngày càng nhiều, nhưng thật không ngờ nó lại xảy ra với tôi. Trong ba lô là tất cả tiền của tôi, còn có những thứ quan trọng khác như điện thoại, chìa khóa nhà. Có điều tôi không quan tâm đến chúng, mất thì mất, tôi chủ yếu lo cho Khúc Thành.

Ngộ nhớ... anh có chuyện gì, ngộ nhớ...

“Khúc Thành... Khúc Thành...” Tôi cuống cuồng vừa chạy vừa gọi to tên anh, mọi người xung quanh đều nhìn tôi.

“Khúc Thành... Em không cần ba lô đâu, anh về đây đi...”

“Khúc Thành... Anh đừng dọa em...”

Vừa gọi vừa khóc trước mặt người lạ đúng là rất xấu hổ, nhưng lúc này tôi không thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác. Đến khi thấy anh ngồi bên đường, tay ôm chặt ba lô của tôi, tôi đã không thể kiềm chế nổi mà chạy đến sà vào lòng anh, khóc như một đứa trẻ. Tôi sợ mất anh vô cùng.

“Em đừng khóc...” Rất lâu sau anh mới cất tiếng nói thật yếu ớt. Tôi đột nhiên nhận ra có điều gì đó bất thường, liền ngẩng lên nhìn anh, phát hiện môi anh đã tím sẫm, mày chau lại như có gì đó đau đớn lắm, vai anh rung

lên theo từng nhịp thở gấp gáp. “Không phải đã tìm lại được ba lô rồi sao...
Đừng khóc...”

“Anh sao vậy? Anh đừng dọa em, anh sao thế?...” Tôi vừa khóc vừa xoa mặt anh. “Em không cần ba lô, không cần, em không cần nữa...”

Nhất định đã có vấn đề gì đó, chỉ có điều trước giờ tôi không phát hiện ra. Bệnh tim ư? Một tiếng sấm ầm ầm vang lên trong đầu tôi, những biểu hiện mà trước giờ tôi không để ý dần dần tái hiện trước mắt như những thước phim. Anh gần như rất ít khi đi học thể dục, làn da trắng yếu ớt và đôi môi đỏ của anh, những lời mẹ anh nói lúc anh bị bệnh lần trước, lại còn việc vừa nãy khi ở khu vui chơi...

“Anh muốn giấu em đến bao giờ? Anh nói đi!” Tôi như sắp phát điên, hoặc trái tim tôi cũng có vấn đề, đột nhiên tôi thấy đau đớn như bị axit gặm nhấm cơ thể, nước mắt không ngừng tuôn rơi, hoàn toàn mất kiểm soát. “Chúng ta đi bệnh viện, mau đến bệnh viện...”

“Không cần, em lại đây...” Khúc Thành khẽ ôm lấy tôi, tôi thấy anh đang cố gắng ổn định hơi thở của mình. “Xin lỗi... Anh sợ anh nói rồi em sẽ rời xa anh... Xin lỗi!”

“Anh ngốc thế... Em sợ...”

“Đợi một lúc sẽ không sao nữa, anh biết... Ngoan, cho anh ôm một lúc, đừng khóc nữa.”

Gần một tiếng sau, sắc mặt Khúc Thành mới khá lên, tôi lắng nghe nhịp tim đã dần ổn định của anh qua lớp áo mỏng. Thấy anh như muốn đứng dậy, tôi liền đỡ anh, anh nắm vai tôi nói: “Anh không sao.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện chứ?”

“Không cần, về nhà với anh nào.”

Tôi vội vàng gạt đầu, để anh về một mình tôi không yên tâm, hơn nữa tôi biết anh có điều muốn nói với tôi. Tôi kiên quyết gọi taxi, đến cửa nhà, anh xuống xe nắm lấy tay tôi nói: “Lát nữa đừng nói chuyện vừa rồi. Anh không muốn bố mẹ lo lắng. Cứ coi như giúp anh đi nhé!”

“Được!” Tôi không gạt đầu mà chỉ nhìn anh. “Nhưng anh phải nói cho em biết mọi chuyện.”

Khúc Thành hít một hơi sâu, dắt tôi đến cửa nhà và ấn chuông. Không hiểu tại sao mà lần nào đứng trước cửa nhà anh tôi cũng thấy vô cùng căng thẳng, lần này ngoài căng thẳng ra còn có cả sự kiềm chế. Vẫn là mẹ Khúc Thành ra mở cửa, gương mặt bà vẫn đanh lại như mọi lần khi thấy tôi, đặc biệt còn nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi một lúc lâu. Tôi ngượng ngùng định rút tay về nhưng Khúc Thành có chết cũng không thả ra, anh gần như bóp tay tôi đau điếng.

Người trong cửa người ngoài cửa, không khí thật kỳ lạ. Cứ đứng vậy đến hơn mười giây, cuối cùng Khúc Thành cũng nói với mẹ: “Mẹ, đây là bạn gái con, mẹ đã gặp qua rồi đấy.”

CHƯƠNG 13: LỜI NÓI THẬT SAU KHI UỐNG RƯỢU

Có người từng nói, tình cảm của chúng ta đối với một người sẽ diễn biến từ “nhớ nhung” đến “nhớ tới” rồi lại biến thành “quên đi”. Nhưng rốt cuộc phải cần bao nhiêu thời gian? Một năm? Hai năm? Hay là tám năm, mười năm? Con người vì còn lòng tự tôn nên phải hướng về phía trước, còn có đầu óc trí tuệ để vượt trội hơn vạn vật, lại có cả sự tham lam không bao giờ thấy đủ, sự cô đơn không thể bù đắp trong lòng, phung phí tình cảm một cách xa xỉ, vì thế mới hết lần này đến lần khác bị rơi vào vòng tuần hoàn ác tính. Ai cũng có những cảm giác này, khi hạnh phúc bạn sẽ không nghĩ đến những việc, những người trong quá khứ, nhưng vào lúc bạn cô đơn, lẻ loi thì dù chỉ một giây thôi nhưng tất cả những việc của quá khứ sẽ lần lượt cuộn lên hiện hữu trong mắt bạn, vừa ấm áp lại vừa đau đớn.

Con quái thú vẫn luôn lẫn trốn ở tận đáy trái tim, uống dòng máu không ngừng tuôn ra từ vết thương sẽ ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Khúc Thành, tại sao em vẫn chỉ có thể thêm từ “nhớ nhung” vào trước tên anh? Cho dù em có đang được một người khác ôm vào lòng, tận tâm chiều chuộng thì em vẫn cảm thấy rõ mồn một anh đã dùng sinh mệnh của chính mình để trồng một cái cây có thể che cả bầu trời và tỏa bóng râm mát rượi trong tim em.

“Tình, tình...” Một luồng khí nóng phả vào mặt tôi, tôi khó chịu trở mình. “Này, cẩn thận...” Tôi cảm thấy thân trên nhẹ bẫng, hình như vừa bị rơi xuống, may mà có một cánh tay giơ ra đỡ lấy rồi lại cẩn thận đặt tôi về chỗ cũ.

“Anh làm gì vậy?...” Không mở mắt cũng biết được là ai. Tôi cọ đầu vào ngực anh, định tìm một nơi nào đó để chịu để ngủ tiếp, nhưng lại thấy có gì đó không đúng. Nếu mà là ở nhà thì tôi đã ngủ trong lòng anh rồi chứ, sao lại có thể... Tôi mở bừng mắt, thấy Thiệu Khải đang ôm đầu nhìn tôi. “Em đang ở đâu?”

“Em tự nhìn đi.”

Tôi ngó đông ngó tây rồi bật dậy. Hóa ra là ở sofa phía sau quán bar, hơn nữa lại còn là hai người đang dính với nhau, tôi cúi xuống nhìn quần áo mình theo phản xạ, may là vẫn còn mặc nghiêm chỉnh. “Sao anh không gọi em sớm?...”

“Em nghĩ gì thế?” Thiệu Khải thấy tôi cúi xuống kiểm tra quần áo liền bật cười, rồi đưa tay đẩy tôi nằm ra. “Anh định ngủ cùng em ở đây, cuối cùng lại thành phải ngồi trông chừng để em không lăn xuống. Em ngủ giống hệt lợn con, gọi thế nào cũng không tỉnh.”

“Xin lỗi, em cũng không biết em ngủ say từ lúc nào, lại còn để anh phải trông lâu như thế.”

“Được rồi được rồi, cứ coi như kiếp trước anh nợ em, kiếp này phải để em bắt nạt vậy.” Dường như sợ tôi bị lạnh, anh liền nhẹ nhàng đặt tay lên trán tôi vuốt nhẹ. “Mọi người về hết rồi, anh để họ về ngủ trước, em cũng để anh về ngủ một chút có được không?”

Khó khăn lắm mới có được một buổi sáng cuối tuần để anh ngủ bù, kết quả lại phải ngồi trông tôi ngủ mất cả buổi sáng. Lúc đi ra phía ngoài, cả quán bar chỉ còn hai người pha chế đang đứng ở quầy uống cocktail. Thấy hai chúng tôi dắt tay nhau đi ra, họ liền cười đầy ẩn ý, tôi chỉ còn cách cúi đầu đi thêm vài bước rồi chạy vụt ra ngoài. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu xuống khiến cả người tôi như phát quang, chứng hạ đường huyết lại đến, khung cảnh trước mắt vụt biến thành một màu đen. “Này, em sao vậy?” Thấy tôi hơi lùi về sau, Thiệu Khải liền chạy vội ra đỡ tôi, không đợi tôi kịp mở lời thì bụng của tôi đã giúp trả lời câu hỏi của anh.

Tôi lúng túng căn môi, nhìn anh. “Đói rồi...”

“Ha ha, sao anh lại hoàn toàn bó tay với em thế này chứ?” Anh cúi xuống hôn tôi. “Để em ăn xong anh đi ngủ cũng được, nếu không em nhất định sẽ quấy rầy anh đến chết.”

Đến tận chiều Thiệu Khải mới được ngủ, buổi tối mới thức giấc. Tôi nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh, vì đã ngủ đủ nên không buồn ngủ mà chỉ nằm ngắm anh. Bà ngoại từng nói, mỗi người đến thế giới này đều để trả nợ. Thiệu Khải đã nói không dưới một lần rằng kiếp trước nhất định anh nợ tôi. Nếu cách nói này là đúng thì thật tốt, kiếp sau tôi có thể báo đáp lại anh rồi.

Nhưng cách nói này nếu không phải để lừa người thì cũng là để bao biện cho sự sai lầm của bản thân, bởi nếu không làm được hoặc nếu không tìm được lý do nào khác thì đây sẽ là cái cớ hoàn hảo.

“Em phải làm thế nào, anh nói đi, em phải làm thế nào đây?...” Tôi ôm anh, vùi đầu vào ngực anh mà không để ý thấy lông mi anh khẽ động đậy, mắt mở ra rồi lại khép lại.

Tôi không để ý có một gã đàn ông mặt rỗ khật khưỡng bước lên sân khấu cho đến tận lúc hắn đến trước mặt tôi, tuôn ra những lời bắn thiu, thô lỗ và vuốt má tôi. “Da mặt cô em mịn màng thật đấy.” Khi những ngón tay hắn di chuyển dần xuống đến cổ tôi, Thiệu Khải đột nhiên xuất hiện nắm chặt bàn tay hắn.

Hồng rồi, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc đâu đây. Gã đàn ông kia hậm hực định hất tay Thiệu Khải ra nhưng Thiệu Khải hoàn toàn không có ý muốn buông tay. Tôi trông thấy bàn tay anh nổi cả gân xanh, như muốn bóp nát bàn tay kia. “Được rồi!” Tôi lắc lắc cánh tay anh, không muốn để sự việc trở nên âm ỉ. “Anh thả ra đi!”

Hai bảo vệ cũng chạy đến lờ mắt yêu cầu Thiệu Khải bỏ tay ra rồi quay sang nói với người đàn ông đã uống say mềm kia: “Các anh giữ thể diện giúp chúng tôi, được rồi, đừng chấp mấy đứa trẻ con này.”

“Tôi chỉ muốn anh ta biết cái gì được động vào, cái gì không!” Nói rồi Thiệu Khải thả tay gã kia, kéo tôi về phía sau anh. Tiểu Triết, A Mao lúc này cũng đứng bên cạnh Thiệu Khải, giống như sẵn sàng động thủ. “Hai người này, đừng thêm dầu vào lửa nữa...” Nhưng không ai nghe thấy lời tôi nói.

“Hừ, để người phụ nữ của mình phải đến những nơi như thế này kiếm tiền, không phải cốt để đi bán...” Hắn ta chưa nói xong đã lãnh ngay một cú đấm của Thiệu Khải, liền sau đó một luồng ánh sáng xanh từ chiếc đèn trần lập tức rọi thẳng vào mắt Thiệu Khải, không khí thù hận khiến tôi thấy ớn lạnh. Tiểu Triết định bước lên ra đòn thì Thiệu Khải đột ngột dừng tay, nghiêng răng nói: “Đây là việc của tôi, hai người đừng can thiệp vào!”

Sự việc diễn ra sau đó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Gã đàn ông vừa ném mùi đau khổ kia càng lúc càng hung hăng, hắn đứng dậy, khoe

môi cong lên như cười như không, chỉ tay vào Thiệu Khải nói: “Thằng nhãi này, hãy đợi đấy!” Hần xuống dưới lấy một chai rượu trắng năm mươi độ lên. “Mày muốn thanh toán hết nợ nần giữa tao và mày thì uống cạn chai rượu này, tao sẽ đảm bảo từ giờ về sau không ai dám nghĩ đến việc đánh người phụ nữ của mày nữa.”

Bảo vệ nhanh như chớp giật lấy chai rượu, ông chủ cuối cùng cũng xuất hiện, đưa cho gã đàn ông một điều thuốc và nói: “Anh cũng có chút quá đáng rồi, hay là để em bảo nó xin lỗi anh, nếu không thì để tiểu thư Trần uống cùng anh một chén cũng được. Còn đùa với tính mạng như thế này thì em dọn dẹp hiện trường làm sao được?”

“Cậu nói thế chẳng phải khiến tôi công cốc rồi sao? Nếu không thì thế này đi, tôi vốn là người thương hoa tiếc ngọc mà.” Nói rồi hần đưa cặp mắt hấp háy nhìn một lượt như muốn rọi thấu người tôi. “Cô em nghĩ cách cầu xin ta đi, không ai...”

“Thiệu Khải!” Trong lúc không ai để ý, anh đã giật lấy chai rượu rồi dốc thẳng vào miệng, tôi giơ tay định giật lại, anh đột nhiên vung tay khiến tôi ngã ra bên cạnh, tôi đập đầu vào chiếc đàn ở phía sau rồi ngã lăn ra đất. “Chị Mộng, chị không sao chứ?” A Mao chạy đến đỡ tôi dậy, tôi khóc lóc xin cậu ta: “Hai người ngăn anh ấy lại đi... Đừng để anh ấy uống nữa...”

Ở cổ chai rượu có viên bi chặn khiến rượu rất khó xuống, tôi nhìn lượng rượu chảy ra từng chút một kia mà thấy giống như một miếng giày vò. Nhưng tôi biết không ai có thể ngăn cản anh, anh thấy khó chịu, anh muốn uống say. “Đủ rồi... đủ rồi, tôi xin ông, tôi hầu ông uống rượu, tôi sẽ tạ tội với ông, tôi xin lỗi...” Rõ ràng gã kia thích trò vui đang diễn ra trước mắt hơn nên không kêu anh dừng lại. Thiệu Khải vừa dốc rượu xuống vừa kéo tôi vào ngực anh, ôm chặt lấy tôi. “Đừng uống nữa... Anh đừng uống nữa...”

Cuối cùng vỏ chai rượu cũng được vứt xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh, những mảnh vỡ sắc lẹm phản chiếu lại ánh đèn. “Được, hay lắm!” Gã đàn ông kia dường như đã tỉnh hẳn rượu. “Việc hôm nay coi như bỏ qua, tôi quên hết rồi.” Nói xong hần còn vỗ vai Thiệu Khải, tôi thẳng tay tát hần một cái rồi dùng hết sức hét lên: “Cút xéo!”

Ông chủ đưa chúng tôi ra cửa, dúm cho tôi ít tiền để gọi xe. “Hai người về trước đi, cho cậu ta uống nước, nếu có gì bất thường thì đến ngay bệnh viện, uống như thế rất có khả năng sẽ bị ngộ độc rượu. Cần thận nhé!”

Tôi đóng cửa xe, dựa đầu Thiệu Khải vào vai tôi, cồn trong người anh bắt đầu phát tác khiến anh dần mất tinh táo. “Đừng khóc... Không sao cả...” Nước mắt tôi lăn dài khi nghe thấy những lời lẩm bẩm linh tinh đó của anh, tôi vuốt ve khuôn mặt anh. “Khó chịu không?”

Tài xế vừa lái xe vừa quay lại nhìn chúng tôi với vẻ bất an. “Này, đừng có nôn ra xe đấy.”

Tiểu Triết ngồi ở ghế phụ cũng không chịu được nữa, tôi thấy có vẻ cậu ta sẵn sàng quay sang quát tài xế: “Ông câm miệng lại đi!”

“Này chú, tôi sẽ dọn sạch sẽ rồi thêm tiền cho chú nếu như bị nôn ra đây, phiền chú lái xe nhanh lên.” Nghe thấy nói “thêm tiền”, khuôn mặt khó chịu muốn dừng xe đuổi chúng tôi xuống liền tươi tỉnh nhấn ga, không nói thêm lời nào nữa. Nhưng cuối cùng thì Thiệu Khải vẫn bị nôn, anh nôn như tháo ruột tháo gan, nôn hết tất cả những gì có trong người. Tôi hoàn toàn không để ý những thứ bắn thiu trên người mình mà chỉ vỗ lưng anh, hy vọng anh có thể dễ chịu hơn.

“Đỡ hơn chưa?... Không sao, em ở đây.” Tôi ôm anh, dựa đầu vào vai anh, khẽ vuốt nhẹ lưng anh. Tôi hoàn toàn không muốn người khác nghĩ tôi chỉ biết khóc, nhưng tôi không kìm được. “Em ở đây, có phải điều khó chịu nhất là...”

“Chết tiệt!” A Mao ngồi cạnh tôi hậm hực đập ghế rồi quay về hướng khác. Cho dù trời tối tôi vẫn nhìn ra mắt cậu ta đỏ hoe.

Hai người bọn họ giúp tôi dìu Thiệu Khải vào nhà, sau khi đặt anh lên giường, tôi bảo với họ: “Hai người ra ngoài đi, mình tôi được rồi.”

“Một mình chị không sao chứ?”

“Không sao, hai người cũng mệt rồi, đi ngủ đi, có chuyện tôi sẽ gọi.”

Đợi họ đi ra, tôi thay quần áo của mình rồi giúp anh cởi quần áo. Trên đường đi anh liên tục kêu nóng, tôi nghĩ còn bắt đầu thiêu đốt anh từ bên trong. Lúc giúp anh lau người, tôi phát hiện lúc này mình không hề thấy ngượng ngùng khi phải đối mặt với cơ thể anh. “Nào, ngoan, uống chút

nước đi!” Không biết anh có nghe được không, tôi vẫn đưa cốc nước đến gần miệng anh. Anh thèm nước, đưa tay ra gạt, chiếc cốc rơi xuống nền nhà vỡ tan.

“Tại sao?...” Cơn say khiến tinh thần Thiệu Khải trở nên mơ hồ, anh nhắm mắt lăn lộn trên giường, hình như đang muốn tìm gì đó, tôi liền chạy vội tới xoa mặt anh. Anh dường như cũng cảm thấy rồi dùng sức ôm chặt tôi vào lòng. “Tại sao?... Tại sao?... Tại sao tôi không biết được trong lòng cô ấy đang nghĩ gì?...”

Tôi không kịp nghĩ ngợi gì, ngẩng lên hôn anh.

Một cảm giác bình lặng dội lên trong tim, thậm chí còn có cả hương vị ngọt ngào. Cơn buồn ngủ ập tới, tôi nằm trên giường nhìn Thiệu Khải rồi chìm dần vào giấc ngủ, từng hơi thở đều đều thoát ra.

Màn đêm tốt bụng bao bọc lấy chúng tôi, thế giới giống như chiếc kén, từng nhịp tim chậm rãi nhẹ nhàng vang lên trong lớp tơ bọc kín. Không biết đã ngủ bao lâu, thấy hơi lạnh, tôi kéo chăn đắp lên người chúng tôi.

Tôi mơ hồ cảm thấy có ai đó khẽ chạm vào mặt mình, liền cố gắng mở đôi mắt đang nặng trĩu ra, phát hiện Thiệu Khải đã dậy từ bao giờ, anh lặng lẽ nhìn tôi, trời ngoài cửa sổ vẫn tối đen. “Anh dậy rồi à? Có đau đầu không? Có chỗ nào khó chịu không?” Tôi ngồi phắt dậy.

“Anh nói gì đi chứ?”

“Nước...” Thiệu Khải chỉ vào cổ họng mình rồi há to miệng như thể sắp không còn hơi để nói chuyện. Tôi nhảy khỏi giường lấy nước cho anh. “Anh uống từ từ thôi, sao không ngủ thêm đi?” Thấy thái độ của anh lạ lạ tôi mới chợt nhớ ra mình đang không mặc gì, vội vàng chạy lên giường vùi mình trong chăn. “Đều tại anh hết...”

“Lại đây!” Người anh bải hoải không còn chút hơi sức, tôi kéo gối nằm dựa vào ngực anh. “Anh cứ không hiểu tại sao thấy ngực nặng, hóa ra bị em đè lên. Tối qua anh về nhà bằng cách nào vậy?”

“Anh thật sự không nhớ gì sao? Bị em sàm sỡ cũng không nhớ à? Tốt quá!”

Anh nghi ngờ nhìn tôi, cánh tay càng ôm chặt hơn. “Anh hận không thể giết chết lão ta, em là của anh.”

“Lòng đố kỵ của đàn ông thật đáng sợ.”

“Được rồi, anh dậy đây, lát còn phải đi làm.”

Vừa nghe thấy hai từ “đi làm” tôi đã nổi hết da gà, ngồi bật dậy nắm chặt tay anh. “Anh dám đi?”

Thiệu Khải nhìn phản ứng của tôi rồi bật cười, nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra rồi đứng dậy mặc quần áo. “Uống có chút rượu thôi, chẳng đáng là bao, bây giờ tỉnh rồi, không sao rồi...” Vừa dứt lời anh đã nhăn mặt gục người xuống.

“Sao thế? Đau dạ dày đúng không? Em đã nói là không được cử động rồi mà. Mau lại đây!” Tôi vội vàng đỡ anh lên giường, gỡ bàn tay đang ôm bụng của anh ra và thay vào đó chiếc ôm của tôi. “Hôm nay anh không được đi đâu hết, lát nữa em sẽ nói với hai người kia. Anh ở yên đấy cho em, ngủ thêm chút đi.”

“Rồi, anh mà dám nói không thì chắc em sẽ trói anh lại mất.” Thiệu Khải biết không đấu lại tôi, chỉ còn cách ôm tôi nằm xuống. “Hôm qua em khóc bao lâu mà mắt sưng hết thế kia? Có đáng không?”

“Đáng! Sau này anh không bao giờ được làm vậy nữa. Anh có biết như thế hại sức khỏe thế nào không? Hơn nữa người lớn uống rượu nhiều sẽ không tốt cho đời sau, biết không?”

Hoàn toàn giống với dự đoán của tôi, nghe xong câu cuối cùng, Thiệu Khải đỡ đầu nhìn tôi. Tôi biết anh đang dò hỏi nhưng tôi chỉ lắc đầu, nói: “Ý của em là, chúng ta kết hôn đi.”

“Em... cái gì...”

Câu nói khó khăn lắm mới thốt ra được lại gặp phải phản ứng như thế này, tôi bực mình nghiêng răng cắn cánh tay anh. “Anh hồi hận rồi đúng không?”

“Không phải, không phải! Anh sao có thể hồi hận được.” Thiệu Khải hoàn toàn không để ý đến mấy vết răng sâu hoắm trên cánh tay, ghì chặt tôi vào lòng như thể sợ tôi sẽ rút lại lời nói vừa rồi. “Có được câu này của em, anh uống cả thùng rượu cũng đáng.”

Tôi hoàn toàn không đùa. Trên thế gian này sẽ không có người nào khác có thể ôm tôi thế này, có thể cho tôi sự thoải mái như tấm lòng ấm áp của

người mẹ. Tôi có thể tìm thấy tất cả những thứ mình cần bù đắp từ anh, còn những việc không thể nào trở lại kia, giống như một bức tranh ghép bị thiếu vài mảnh, nếu đã không thể ghép cho hoàn chỉnh thì tốt nhất hãy bỏ chúng vào hộp rồi cất đi.

Sẽ không bao giờ có người khác nữa, sẽ không bao giờ có người khác nữa, sẽ không bao giờ có người khác nữa.

Vì thế, chúng ta kết hôn đi.

Khi anh ngủ tôi mới rón rén xuống giường, đến hiệu thuốc mua thuốc giải rượu và thuốc dạ dày rồi về nhà nấu cháo để anh tỉnh dậy ăn. Nồi cháo sôi lục bục, tôi ngẩng lên nhìn trời đến gần ngợp, bỗng dưng có tiếng gõ cửa. “Ai đấy?” A Mao và Tiểu Triết đi làm, bình thường không bao giờ có người lạ đến nhà, chỉ có thể là

Tôn Diệc, nhưng giờ này anh ta phải ở trường mới đúng. “Sao anh lại...”

Vừa trông thấy người trước mặt, cổ họng tôi như bị nghẹn lại, hay nói đúng hơn là bị bom dội trúng. Tóc người đó như vừa mới gội, ướt nước mà mềm mại, làn da trắng không tì vết, đôi mắt to và sáng, khiến người nhìn không thể di chuyển ánh mắt đi nơi khác. Bàn tay tôi hiện giờ đang tự tóm chặt lấy người mình, móng tay bấm sâu vào da thịt đến tê dại.

Cậu ta nhìn thấy sự gượng gạo trong mắt tôi nhưng nhanh chóng lấy được vẻ trấn tĩnh vốn có. “Chị là người ở cửa quán bar lần trước...”

Câu nói làm tôi hoàn toàn tỉnh mộng, linh hồn đang phiêu bạt nơi nào đó lập tức quay trở về thân xác. Tôi nhận ra cậu ta, tôi đã từng ôm lấy con người này để khóc. Nhưng tại sao cậu ta lại ở đây? “Chị sống ở đây?” Nhân lúc tôi còn đang đứng ngây ngốc chưa biết nói gì, cậu ta đã hỏi tiếp, rồi chưa chào hỏi đã xông thẳng vào nhà, cái kiểu tự nhiên như ruồi của cậu ta khiến tôi bất giác thấy gượng gạo.

“Chị và bạn sống ở đây... Sao vậy?”

“Em có thể đến đây không?”

Tôi không ngờ sẽ nghe được những lời này, cẩn thận nhìn con người đang đứng trước mặt, một khuôn mặt rất trẻ, cao hơn tôi một chút, mặc chiếc quần dài màu trắng. Trong trí nhớ của tôi, rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy ai mặc đồ màu trắng một cách tùy tiện mà lại thích hợp như thế này.

“Mộng Nhi...” Tôi chưa kịp trả lời, Thiệu Khải đột nhiên đẩy cửa bước ra, tôi chờ người nhìn cơ thể anh cũng đang dần cứng lại.

“Anh... sao lại ra ngoài?”

Thiệu Khải không bước tiếp, nói một cách lạnh nhạt: “Hai người nói chuyện tiếp đi, tôi vào trong.”

Đầu óc tôi không mụ đi mà trái lại trong không khí vô cùng gượng gạo này lại ngộ ra một sự việc mà tôi mãi vẫn chưa có câu trả lời. Trong một lần cãi vã rất lâu trước đây, Thiệu Khải từng nói: “Người thanh niên có vẻ ngoài thanh tú đó rất quan trọng với em đúng không?”, nếu suy theo thời gian thì chắc chắn là người con trai này. Tôi từ từ lùi lại phía sau, còn cậu ta đã đi vào đến sân, trong khi tôi hoàn toàn không biết ý đồ đến đây của cậu ta là gì.

Tất cả mọi thứ thật hoang đường.

Tôi định đuổi cậu ta đi rồi giải thích với Thiệu Khải, nhưng cậu thanh niên chỉ đứng cách tôi hai bước chân lúc này đang quay lưng về phía tôi ngẩng đầu nhìn trời. Tấm lưng đó khiến tôi có cảm giác như thời gian đang quay ngược trở lại. Lúc cậu ta quay lại, tất cả mọi thứ trước mắt tôi đều trở nên mờ nhạt, tôi nhìn thấy những ký ức không thể khống chế được cứ ùa về trước mắt. “Em đợi chị một lát.” Tôi chạy như điên về phòng tìm chiếc ba lô tôi mang theo lần đầu tiên đến đây, trong đó có chiếc máy nghe đĩa đã hết pin từ lâu. Tôi lấy chiếc đĩa rồi chạy vội ra ngoài. “Em đã nghe đĩa này chưa?” Cậu ta nhìn chiếc đĩa, lắc đầu.

Đương nhiên rồi, tại sao tôi lại không biết cậu ta không phải là anh chứ, không biết trong chiếc đĩa này toàn là những bản độc tấu dương cầm chứ!

“Muốn đến thì cứ đến, nhưng phải một thời gian nữa.” Tôi dựa vào tường, nhẹ nhàng ra lệnh đuổi khách, nhưng không dám ngẩng lên. “Em tên là gì?”

“Trình Dặc Triết. Vậy em đi đây.”

Khi tôi nhìn ra cửa thì cậu ta đã không còn ở đó, đến lúc này mới nghĩ đến việc vẫn chưa biết mục đích cậu ta đến đây. Một đàn bồ câu bay ngang qua, có những sợi lông rụng xuống, tôi đưa tay hứng nhưng chỉ bắt được cơn gió thoảng qua. Tôi liên tục hít thở thật sâu như thể não bộ bị thiếu

dưỡng khí, không biết rốt cuộc anh có từng đến đây hay chưa. Tôi hy vọng đây chỉ là ảo giác.

“Nào, ăn đi!” Tôi bê bát cháo cho Thiệu Khải, anh bực mình quay đi, tôi bê sang bên kia, anh lại quay sang bên này. “Này, anh muốn em cho anh ăn hay anh tự ăn?”

Anh tự ăn thì em đi đây. Vẫn còn mười giây để quyết định đấy, mười, chín, tám, bảy...” Đếm đến “năm”, anh quay phắt lại ngậm lấy thìa cháo trước mặt, tôi chỉ biết cười. “Thế này mới ngoan chứ.”

Rõ ràng Thiệu Khải giận dữ là bởi chàng trai kia. Tôi an tâm vài phần vì điều này cho thấy anh tin tưởng tôi. Đợi anh ăn xong cháo tôi mới giải thích: “Em thật sự không biết cậu ấy, thật đấy, lần gặp nhau duy nhất chỉ là tình cờ, lần đó không phải tại anh để em một mình ở đây hay sao?”

“Em nói chúng ta kết hôn là thật đấy chứ?”

Anh hoàn toàn không để ý đến lời giải thích của tôi mà muốn tôi cho anh câu trả lời. Tôi một lần nữa gật đầu.

Tôi chỉ có thể gật đầu. Tuy rằng vừa rồi người kia đến có mang theo phong vị của bão táp, khiến tôi bất an, hơn nữa trước mắt tôi lúc này mọi thứ hoàn toàn mơ hồ, giống như ảo giác.

CHƯƠNG 14: KHÔNG AI LÀ CỨU TINH CỦA AI

Khuyết tật vách ngăn xảy ra khi vách ngăn phát triển không bình thường trong thai kỳ, là chứng bệnh tim bẩm sinh thường gặp. Đối với những người bị khuyết tật lớn, triệu chứng bệnh xuất hiện sớm và rõ ràng, ảnh hưởng tới quá trình trưởng thành. Tim đập nhanh, thở dốc, mệt mỏi và dễ gặp các chứng bệnh về phổi, nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến suy tim, khi áp lực trong động mạch phổi tăng sẽ xuất hiện hiện tượng tím tái.

Tăng áp lực động mạch phổi là loại bệnh rất ác tính, tiên lượng về loại bệnh này vô cùng thâm trọng. Có thể nói loại bệnh này giống như bệnh ung thư trong các bệnh về tim mạch.

Lòng tôi tĩnh mịch như đáy của chiếc động rỗng khi nghe những lý thuyết lạ lẫm này. Trong phòng không bật đèn, rèm cửa buông kín, tối đến mức không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt nhau. Tôi cố gắng hăng giọng để phát ra tiếng nói: “Khúc Thành, em là gì trong tim anh?”

“Anh là kẻ ích kỷ nhất trên thế gian này, anh biết rõ là không thể, nhưng không có cách nào, anh không thể...” Anh ngồi trên giường đầu cúi xuống, tôi nghe được sự yếu đuối và run rẩy trong giọng anh, đúng lúc đó anh cũng giơ tay nắm lấy tay tôi, giống như cầu xin. “Đừng rời xa anh, xin em, đừng rời xa anh!”

Không ai biết tôi đang nhìn anh như nhìn một giấc mơ diễm lệ. Anh trong suốt, nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bay xa khỏi tôi, vì vậy tôi mới nhìn chăm chăm anh. Nhưng thực tế lại là giấc mộng nào sớm muộn gì rồi cũng sẽ vỡ vụn. “Chỉ cần anh không rời xa em.” Tôi trượt khỏi ghế, ôm lấy đôi vai gầy guộc của anh. “Em sẽ không rời xa anh, tất cả đều không quan trọng, miễn là anh ở lại...”

Anh dựa đầu vào vai tôi, tôi có thể cảm nhận được trái tim khiếm khuyết của anh đang đập liên hồi, cuối cùng anh nắm lấy lưng áo tôi. “Sao em không trách anh đã lừa dối em lâu như vậy?”

“Bây giờ em hiểu hết rồi.”

Hiểu hết những dẫn vật của anh từ trước tới giờ.

“Mẹ...” Khúc Thành đột ngột buông tay khỏi tôi rồi đứng dậy, tôi quay lại trông thấy mẹ anh đang đứng trước cửa phòng tối om nhìn trân trân vào hai đứa đang ôm nhau bên trong. Nét mặt của người mẹ trẻ đẹp đó lúc này vô cùng âm u và nghiêm khắc. Tôi bất giác nắm chặt tay Khúc Thành, nhưng lại nghe thấy bà nói với tôi: “Cháu ra đây, cô có chuyện muốn nói với cháu.”

“Vâng ạ!” Tôi bước đi nhưng phát hiện hai bàn tay chúng tôi vẫn đang nắm chặt, không có ý định rời ra. Tôi dùng bàn tay còn lại nắm lấy mu bàn tay anh. “Anh hãy tin em!”

Ra đến bên ngoài, tôi đứng cạnh chiếc sofa, không biết nên ngồi hay nên đứng. Tôi thầm nhủ nếu như lúc này bà dùng lệnh đuổi khách với tôi thì tôi sẽ làm theo, nhưng bà chỉ vẫy vẫy tay nói: “Cháu ngồi đi.”

“Cô...”

“Hai đứa không thể ở bên nhau được, bây giờ cô không muốn nói chuyện yêu sớm với cháu, cô sẽ coi như tình cảm hai đứa là thật, nhưng hai đứa ở cạnh nhau sẽ không thể có tương lai.”

Tôi ngồi ở một góc của sofa, hai bàn tay đan chặt vào nhau, muốn trấn tĩnh nhưng ngữ khí lại vô cùng yếu đuối: “Cháu biết hết rồi.”

Mẹ Khúc Thành vô cùng ngạc nhiên: “Cháu biết rồi? Vậy sao cháu vẫn...”

“Vì từ trước tới giờ cháu chưa bao giờ mưu cầu một tương lai tốt đẹp. Cô nói cháu nông cạn hay không có chí khí cũng được, nhưng thật sự cháu là đứa trẻ bị mọi người cho rằng không có tương lai. Cháu nghĩ cô vẫn nhớ dáng vẻ của cháu trong lần đầu tiên đến nhà cô. Gặp được anh ấy là điều bất ngờ lớn nhất trong đời cháu, là anh ấy đã cứu cháu. Vì vậy cháu cầu xin cô cho chúng cháu được ở bên nhau, cháu chỉ muốn ở bên anh ấy...”

“Cháu vẫn không rõ tình trạng sức khỏe của nó. Cứ cho là cô để hai đứa ở bên nhau nhưng cháu có thể đi theo nó bao lâu? Cháu là một cô gái bình thường, cháu phải kết hôn, phải có cuộc sống bình thường. Cháu còn là một người con, vì vậy không thể nói ra những điều không thiết thực như vừa rồi.”

Từng câu từng chữ mẹ Khúc Thành nói đều rất có trọng lượng. Bà không hề dùng giọng điệu cấm đoán gay gắt, ngược lại chỉ bộc lộ ra sự bất lực lớn nhất của một người mẹ, vì vậy từng từ từng chữ giống như những chiếc đinh ghim chặt vào tim tôi. Tôi vẫn muốn nói tiếp, nhưng không chờ tôi kịp mở miệng, bà lại bổ sung một câu chí mạng: “Sức khỏe của nó bây giờ xem ra vẫn chưa có vấn đề gì lớn lắm, nhưng thực chất... Cháu sẽ hại chết nó.”

“Mẹ! Đừng nói nữa!” Khúc Thành ở trong phòng không thể tiếp tục ngồi nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi nên đã chạy ra, nắm lấy bàn tay của kẻ vừa rơi nước mắt là tôi, nhưng giờ đây tôi thấy con người đang quỳ trước mặt lau nước mắt cho tôi một cách trù mến trở nên vô cùng mơ hồ. “Việc này không liên quan đến cô ấy, mẹ có cần thiết phải ép cô ấy đến thế không?”

“Mẹ muốn tốt cho hai đứa, con nghĩ con có thể cho cô bé cái gì? Nó có thể đi cùng con mấy năm? Đến khi nó hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, nó cũng phải kết hôn, con có thể không?”

Cuộc trò chuyện càng lúc càng gay gắt, tôi có thể cảm nhận được cơ thể trở nên cứng đờ của Khúc Thành. Anh cũng đang sợ, tôi chậm chậm đẩy anh ra rồi tiến về phía cửa. “Trần Mộng! Em đi đâu?”

Tôi không biết, nhắm mắt lại thấy từng tia sét đang giáng xuống đầu mình.

“Được, nếu em muốn đi thì bây giờ đi luôn đi.” Khúc Thành nhìn tôi, từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm lấy cánh tay tôi, từng bước lùi lại sau. “Anh biết sẽ không công bằng nếu bắt em ở lại...”

Anh vừa dứt lời, tôi đột nhiên lại lao vào lòng anh. Trên cơ thể anh vẫn là mùi hương bạc hà khiến tôi bình tâm, áo quần anh luôn luôn mềm mại như vừa được phơi khô dưới ánh nắng mặt trời, khiến người khác mơ màng muốn ngủ. Tôi nghe thấy tiếng thở dài của anh, chậm chậm thu bờ vai lại.

“Mẹ, dù mai con chết, con vẫn muốn có cô ấy ở bên cạnh.”

Vào khoảnh khắc chữ “chết” được thốt ra, tôi nghe thấy tiếng co thắt của ba trái tim cùng vang lên một lúc. Màn đêm dần buông xuống, rất nhanh sau đó chúng tôi chìm trong bóng tối. Ngày tận thế có lẽ cũng chỉ thế này.

Nhưng vào ngày tận thế, anh vẫn có thể ôm tôi như thế này, vậy còn gì đáng sợ?

Lúc mới sinh, Khúc Thành chỉ nặng có hai cân rưỡi, gầy gò yếu ớt, hô hấp không tốt nên lúc nào cũng bị sốt. Lúc đó y học vẫn chưa phát triển, hơn nữa bệnh viện nơi đó không phải bệnh viện lớn, kết quả chẩn đoán của bác sĩ khi ấy là viêm phổi nên chỉ kê thuốc giảm sốt thông thường cho đến tận lúc ra viện.

Nhưng sức khỏe của anh vẫn không khá lên được, là một cậu con trai nhưng không thể đá bóng cùng các bạn, cơ thể run lên mỗi khi phải chạy, leo cầu thang thì thở dốc. Càng lớn ngoại hình càng thay đổi, nhưng gương mặt trắng và đôi môi đỏ thì không bao giờ thay đổi. Vào năm anh bảy tuổi, một người bạn bác sĩ của bố anh trông thấy anh mới do dự nói một câu: “Có phải tim của thằng bé không được tốt?”

Tuy không muốn nghĩ theo hướng đó nhưng sự thật đang ở trước mắt, năm đó bố mẹ đã đưa Khúc Thành tới bệnh viện tốt nhất An Thành. Khi nhận được kết quả chẩn đoán, bố mẹ anh đã khóc ngay trước mặt bác sĩ.

Đã bỏ lỡ thời kỳ tốt nhất để chữa trị, họ chạy khắp các bệnh viện ở rất nhiều thành phố, nhưng nhận lại chỉ là những cái lắc đầu đầy bất lực.

Khúc Thành là một cậu bé rất kiên cường, anh hiểu rõ căn bệnh của mình nhưng không bao giờ để ý tới nó, anh chăm chỉ học hành, tuy cũng có lần phải nghỉ học một, hai ngày vì bệnh tái phát, nhưng luôn luôn duy trì kết quả học tập tốt. Anh đã sống đến năm mười hai tuổi, mười bốn tuổi, mười sáu tuổi, không biết có phải do luôn giữ mình, không bao giờ vận động mạnh hay không mà anh đã đạt được số tuổi thọ kỳ tích ngoài dự đoán của bác sĩ.

“Trước giờ chúng ta chưa hề có bất kỳ yêu cầu gì với nó, chúng ta chỉ cầu xin nó hãy sống tốt, ông trời sẽ không tàn nhẫn bắt nó đi.” Mẹ Khúc Thành đã nói với tôi như vậy. Tôi có thể nhìn ra hy vọng của họ lớn dần theo độ tuổi của Khúc Thành. Họ cho rằng cứ như thế này thì sẽ không có gì đáng ngại. Cho đến khi gặp tôi, tôi đã mang đến cảm giác nguy hiểm cho họ.

Sau khi gặp tôi, con trai họ bắt đầu mất kiểm soát trong hành vi, đưa con gái dẫn về nhà đầu tiên là tôi, lần đầu tiên đòi đạp xe đi học là vì tôi, lần đầu tiên lớn tiếng với bố mẹ cũng vì tôi. “Đáng lẽ nên nghĩ tới chuyện ở độ tuổi này làm sao có chuyện nó không thích bạn gái. Nhưng chúng ta luôn nghĩ nó biết bệnh của mình nên sẽ không chế được, vậy mà...”

“Đều do cháu, đều tại cháu, tất cả là tại cháu... Cháu xin lỗi...”

“Chuyện này không thể trách cháu, tất cả chúng ta đều biết ở cái tuổi này không gì có thể cấm đoán được, nhưng nó lại đồng ý làm ca phẫu thuật mà tỷ lệ thành công chưa đến hai mươi phần trăm vì cháu.”

Tôi há hốc miệng đứng bất động như bị hóa đá, nhìn gương mặt bình thản của Khúc Thành. Anh đưa tay vuốt tóc tôi định an ủi, tôi lại tránh ra, bàn tay anh khựng lại trên không trung rồi siết chặt lại, thu về bên mình. “Có thể cho cháu yên tĩnh một lát được không? Cháu đang rất rối.”

Thấy không ai ngăn cản, tôi đứng dậy chạy một mạch ra khỏi nhà, dựa tay vào tường đi được hai bước liền ngồi xuống ôm đầu gối. Tôi cắn chặt bàn tay mình, từng giọt từng giọt nước mắt rơi lã chã xuống quần áo và nền đất. Lúc đó tôi chợt nhớ đến truyền thuyết thiên sứ hộ mệnh đã đọc được ở một quyển sách nào đó. Rồi một ngày có người xuất hiện bên cạnh bảo vệ bạn, giúp bạn vượt qua mọi khổ đau, sau đó sẽ biến mất không một dấu vết khi hoàn thành nhiệm vụ.

Truyền thuyết thật lãng mạn, tràn đầy hy vọng tốt đẹp. Nhưng khi truyền thuyết trở thành hiện thực, bạn sẽ thấy đó là một sự tàn nhẫn không thể chấp nhận được.

Ngồi tới khi chân tê đi, tôi mới loạng choạng đứng dậy, người ngoài nhìn vào chắc sẽ thấy tôi giống như người mất hết hồn vía. Đúng lúc đó, tôi ngẩng lên, thấy Khúc Thành đứng cách đó hai bước đang nhìn tôi, trong mắt anh là một thành phố sáng rực ánh đèn, có thể dung nạp tất cả sự nhu nhược, bất lực, tuyệt vọng, chán nản của tôi.

Anh nói, Trần Mộng, đối với anh, sống không còn là một mong muốn nữa, anh giống em, không hề có hy vọng với cuộc sống, nhưng từ khi gặp em anh mới bắt đầu hiểu thế nào là vui vẻ. Mỗi sáng sớm, khi nhìn thấy em chạy từ trên tầng xuống rồi cười với anh, anh đã thầm nhủ với mình rằng,

anh nhất định phải sống. Em mới chính là cứu tinh của anh, vì vậy, em phải kiên cường lên.

Trần Mộng, anh yêu em, chỉ khi nào nhìn thấy em, anh mới nhìn thấy hy vọng.

Chúng ta đã chứng kiến không biết bao nhiêu câu chuyện chia ly, trên phim xà phòng¹ sướt mướt hay trên phim kim chi² dài dòng phi thực tế, ở nhà hay ở rạp chiếu phim tối om, mỗi khi xem đến tình tiết này, chúng ta đều bất giác nắm chặt tay người ngồi cạnh, ý nghĩ “không muốn mất người ấy” trôi nổi trong trái tim chúng ta giống như tấm cá.

¹. Được dịch trực tiếp từ tiếng Anh “soap opera”, là loại phim truyền hình rất dài tập, tình tiết phi thực tế, được phát sóng vào khung giờ cố định trên tivi.

². Chỉ phim Hàn Quốc.

Tại sao phim ảnh lại chuộng sự chia ly? Bởi thiên tai tự nhiên không thể chống đỡ như động đất, sóng thần, sạt lở, hay bởi những chuyện xảy ra ngoài ý muốn không thể dự đoán được trước như tai nạn, bệnh tật? Tổng kết lại chỉ có thể bởi hai chữ, cái chết. Điều khiến chúng ta sợ nhất, không thể ngăn cản được nhất chính là cái chết.

Nhưng trước giờ tôi chưa từng thấy sợ hãi cái chết, trong tiềm thức của tôi, chết là chết, là biến mất, là không có cảm giác, là người khác không nhìn thấy sự tồn tại của mình. Mỗi khi nghĩ như vậy, tôi đều cảm thấy chết là một việc rất nhẹ nhàng. Nhưng lúc này đây, nhìn Khúc Thành đang ngồi trên thảm cỏ, ánh mặt trời ban trưa phủ một lớp nắng vàng nhẹ lên lông mi anh, anh hơi nheo mắt nhìn sang phía tôi, tôi đã không kịp giấu đi sự bất lực của mình.

Chỉ cần nghĩ đến việc anh nằm im một chỗ, cơ thể mất đi hơi ấm, tôi sẽ lạnh đến phát run, mặt trời có gay gắt thế nào cũng không khiến tôi ấm áp lại. Khúc Thành nhìn tôi, không nói gì, kéo bàn tay tôi để trong lòng bàn tay anh, khẽ nói: “Nếu biết em lo sợ thế này, chi bằng để em đi sẽ tốt hơn. Chắc chắn sẽ có một ngày anh phải để em đi, bất luận vì lý do gì, đến ngày

đó em phải học cách quên anh, quên một cách triệt để. Trên đời này sẽ còn rất nhiều người yêu em, chỉ cần quên anh đi, em sẽ hạnh phúc...”

“Anh đừng nói nữa...”

Sự nhát gan, do dự của tôi nhất định đã làm anh tổn thương, nhưng anh đã quen với việc không biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Tuy cầu xin mùa hè không bao giờ đi nhưng chúng tôi đều rõ mùa hè đã qua đi rất nhanh, dường như tất cả lá cây đã rụng hết chỉ sau một cơn gió.

Trước khi bắt đầu năm học lớp Mười hai, chúng tôi quyết định đi chơi ở một nơi ngoài An Thành, chỉ hai đứa. Lúc đầu, Trần Niên phản đối do không yên tâm, nhưng tôi đã quyết chí nên ông chỉ còn cách đồng ý. Có điều tôi biết rất khó khăn để Khúc Thành thuyết phục người nhà, tôi nghĩ đó giống như nhiệm vụ bất khả thi.

Tôi đợi tới tận gần sáng, điện thoại vẫn không rung, cuối cùng tôi cũng không chịu được nữa, đành đi ngủ. Sáng hôm sau tôi thấy tin nhắn anh gửi đến lúc ba giờ sáng: “Tốt rồi, không sao rồi. Em đi ngủ đi.”

Tôi nghĩ cả nhà anh nhất định đã có một đêm không ngủ.

Kỳ thực nơi chúng tôi đến chỉ là thị trấn nhỏ ngay cạnh An Thành, nơi đó có một ngôi chùa với lịch sử lâu đời. Khác với những danh thắng nổi tiếng lúc nào cũng hương khói nghi ngút đông người qua lại, nơi này vẫn giữ được bản sắc của chùa chiền xưa. Ngồi xe đường dài bốn tiếng đồng hồ, để không bị say xe, tôi đã dựa đầu vào vai Khúc Thành ngủ, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ tôi đột nhiên cảm thấy có chút ấm nóng. Trái tim tôi đã phản ứng nhanh hơn não bộ, biết được nó đến từ đâu.

Muốn ở bên anh.

Bất luận thế nào, cũng muốn ở bên anh.

Không thể tưởng tượng được tương lai sẽ thế nào nếu không có anh.

Tôi thầm hạ quyết tâm trong lòng, bàn tay càng nắm chặt tay áo anh.

Khi xuống xe, tôi định tìm nhà nghỉ để nghỉ ngơi trước, nhưng Khúc Thành muốn đi chơi luôn. Sắc mặt anh rất tốt, không hề có dấu vết của bệnh tật, thế là chúng tôi cùng đi đến ngôi chùa đó.

Mùi hương trầm thoang thoang khiến chúng tôi lập tức bị hòa vào không gian đó. Khách du lịch đúng là rất ít, chúng tôi mua hương rồi cùng bước

vào đại diện chính giữa chùa. Tôi trước giờ không tin vào thần Phật, nhưng giờ đây lại ngoan ngoãn quỳ trước điện thờ, thành tâm cầu khẩn ba nguyện ước, quay lại thấy Khúc Thành đang yên lặng đứng phía sau lưng. “Sao anh không cầu khẩn?”

“Bởi vì em đã cầu hết cả nguyện vọng của anh rồi.” Tôi bĩu môi đứng dậy, muốn lấy quẻ nhưng bị anh kéo đi. “Sao anh không để em lấy quẻ?”

“Anh còn không hiểu em sao, nếu rút phải quẻ xấu em nhất định sẽ nhầm đi nhầm lại, anh không thể để ba ngày đi chơi của chúng ta bị không khí u ám phá hỏng.”

Khi sắp ra khỏi chùa, tôi thừa lúc Khúc Thành không để ý đã mua một sợi dây chuyền mặt ngọc Quan Âm rồi bí mật nhét vào ba lô anh. Lúc để vào đó, tôi đã một lần nữa nhầm lại tất cả những nguyện ước mà mình vừa thành tâm cầu khẩn trước tượng Phật. Thực ra nguyện ước đó của tôi rất dài dòng, nên giống như tôi đang đàm phán với thần Phật vậy.

“Nhất định phải để anh ấy sống thọ trăm tuổi, kỳ tích rất có thể sẽ xảy ra. Hoặc ít nhất phải để anh ấy sống lâu hơn con, hoặc lấy tuổi thọ của con bù vào tuổi thọ của anh ấy cũng được. Nhưng chúng con muốn vĩnh viễn ở bên nhau, vì thế nhất định phải phân bổ tuổi thọ thật công bằng. Con cầu xin đấy!”

Chúng tôi tìm được một nhà nghỉ nhỏ, chẵn, ga, gối đều trắng phau, gọn gàng sạch sẽ. Chúng tôi thuê phòng đôi, trên đầu giữa hai chiếc giường đơn là chiếc tủ nhỏ nhỏ. Lúc đầu tôi không thấy có gì lạ, đến tận buổi tối khi đi ngủ, hai người lại cùng bị mất ngủ một cách kỳ quái.

Dù sao cũng đang ở độ tuổi nhạy cảm nhất, lại là nam nữ yêu nhau. Trong bóng tối không nhìn rõ biểu cảm của đối phương, chỉ thấy hai đôi mắt cùng mở to sáng rực, không rõ do ai khởi xướng, chúng tôi bắt đầu nói chuyện không ngớt, nói về trước kia, nói về sau này, cuối cùng nói đến chuyện sẽ trang trí phòng ốc thế nào sau khi cưới, sẽ trồng hoa gì, ai nấu ăn, ai rửa bát... Đêm đó vô cùng dễ chịu, vô cùng dài. Tôi rơi vào chính tưởng tượng của mình, tưởng tượng tất cả đều là thật, đến tận khi cơn buồn ngủ ập tới, tôi mới từ từ khép mắt lại.

“Buồn ngủ rồi à?” Khúc Thành thấy tôi rất lâu không trả lời, liền hỏi nhỏ, tôi muốn trả lời nhưng không thể cất nổi miệng. “Đưa tay cho anh.”

Tôi nhắm tịt mắt giơ một cánh tay ra, anh nắm tay tôi. Khoảng cách giữa hai chiếc giường đủ để chúng tôi nắm tay rất tự nhiên. “Ngủ đi!”

Đêm đó đã chứng minh câu nói ban ngày nghĩ thế nào ban đêm mơ thế đó, tôi mơ thấy tất cả những gì tôi tưởng tượng ra đều trở thành sự thật. Trong mơ, tôi thấy nụ cười của mình rạng rỡ như nắng sớm tháng Năm.

Chúng tôi nghỉ ba ngày ở thị trấn đó, cùng nhau ngồi xe đi đến khắp mọi nơi, bước trên những con đường xa lạ, cùng che một chiếc ô đi trên con đường đá xanh gỗ ghè khi trời mưa, khi đó anh bị ướt một bên vai áo. Anh đã thấy sợi dây chuyền Quan Âm mà tôi lén bỏ vào ba lô anh, còn ngoan ngoãn đeo nó lên cổ. Tôi không yên tâm, còn giúp anh thắt thêm một nút chết. Khúc Thành nhìn tôi bằng vẻ mặt yêu thương vô bờ bến.

Ánh mắt anh không biết từ bao giờ đã không còn vẻ cổ tình lạnh lùng như trước kia, mà càng ngày càng ấm hơn, khiến tôi thấy mình như đang sống trong ngôi nhà kính ấm áp.

Nhưng tôi vốn không phải là thực vật sinh trưởng trong nhà kính, tôi là cây dại có độc.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, nhìn vẻ lưu luyến của tôi, Khúc Thành nói: “Không thì ở thêm hai ngày nữa vậy.” Tôi rất muốn nói được, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Tôi biết anh đã hứa với người nhà là ba ngày, tôi không thể vì sự ích kỷ, tham lam của mình mà không giữ lời.

Trên đường về tôi vẫn dựa vai Khúc Thành ngủ, anh cũng mệt mỏi dựa vào đầu tôi, khẽ nhắm mắt lại. Để phòng trường hợp tài xế phanh gấp, hai cánh tay anh còn ôm lấy tôi giống như để bảo vệ.

Vừa về đến bến xe An Thành, tôi đã thấy mẹ Khúc Thành đợi ở đó, lúc xuống xe, tôi hoảng sợ thả tay Khúc Thành ra. “Đều bình an trở về là tốt, về nhà ăn cơm đi, bố con đã nấu xong rồi.” Tôi đang để ý đến chữ “đều”, mẹ Khúc Thành đã quay sang nói: “Cháu cũng về cùng đi.”

“Không, không cần...”

“Đi thôi, làm nhiều món lắm, ăn xong về nhà cũng được.”

Tôi không biết lúc này nên biểu lộ vẻ mặt thế nào, kinh ngạc hay vui mừng? Khúc Thành nắm tay tôi, dùng ánh mắt nói với tôi: “Đi thôi!”

Đây là lần thứ hai tôi ăn cơm ở nhà Khúc Thành, còn ngỡ ngàng hơn lần đầu tiên, quá nhiều thức ăn trên bàn khiến tôi không thể không nghĩ rằng kéo tôi về nhà ăn cơm là kế hoạch đã được bố mẹ anh quyết định từ trước. Tôi mang tâm trạng lo lắng đến tê tái ăn cơm trong bát của mình, nghe bố Khúc Thành hỏi anh những câu thông thường như “chơi có vui không”, rồi đột nhiên quay sang tôi: “Cháu đang học trung học nghề phải không?”

“A... ừm, vâng ạ!” Chủ đề chuyển quá nhanh khiến tôi không theo kịp. “Nhưng cháu cũng muốn thử thi đại học.”

“Ừ, vẫn nên học đại học, chỉ cần nỗ lực thì không bao giờ là muộn.”

“Được rồi được rồi, mau ăn cơm đi, hai đứa trẻ đói rồi.” Mẹ Khúc Thành nhẹ nhàng cắt ngang mấy lời dạy dỗ của bố Khúc Thành, tiện thể gấp thức ăn cho tôi, tôi sợ hãi đến mức ngay cả từ “cảm ơn” cũng chỉ dám âm ừ trong cổ họng.

Khung cảnh này nhìn mới hòa thuận, ấm áp làm sao, giống như tôi đã được họ chấp nhận vậy. Tôi chỉ dám thầm cầu nguyện trong lòng đây là sự thật, không phải vẻ đẹp của đóa hoa sớm nở tối tàn.

“Lại đây, vào trong này với cô.” Vừa ăn cơm xong, mẹ Khúc Thành đã gọi tôi vào phòng bà, bật điện, đóng cửa lại. “Cháu đừng sợ, cô biết lần trước thái độ của cô với cháu không tốt, có điều cô nghĩ cháu có thể hiểu được tấm lòng người mẹ.”

“Cháu biết...”

“Thực ra cô và bố Khúc Thành luôn cảm thấy cháu là đứa trẻ ngoan. Nào, cô gặp cháu mấy lần rồi nhưng đều chưa tặng quà cho cháu.” Nói rồi bà lấy từ trong ngăn kéo ra chiếc vòng tay nhỏ màu xanh biếc, người phải gầy lảm mới có thể đeo được nó. “Đây là vòng mẹ cô tặng cô năm xưa, lúc đó cô cũng gầy giống cháu bây giờ, vì thế nhất định cháu đeo nó sẽ rất hợp.”

Chiếc vòng ngọc mát lạnh chạm vào da thịt tôi, tôi như bừng tỉnh, vội vàng tháo ra. “Không được, cháu không thể nhận.”

Mẹ Khúc Thành ấn nhẹ chiếc vòng vào tay tôi. “Cháu nhận đi, cũng không phải thứ gì quý giá, đây là tấm lòng của cô.”

“Không được, cháu thật sự không...”

“Hai người đang làm gì thế?”

Một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào, hai người chúng tôi đang đùn đẩy chiếc vòng cùng dừng lại, quay qua nhìn Khúc Thành đang đứng ngoài cửa trông vào. “Không làm gì cả, chúng ta chỉ nói chuyện thôi mà, đi ra ngoài đi.” Mẹ Khúc Thành lại đẩy chiếc vòng vào tay tôi, sau đó dùng mắt ra hiệu để tôi cùng bà đi ra phòng khách.

Tôi vẫn thấy bất an nhưng không dám để Khúc Thành phát hiện ra, chỉ biết vội vàng giấu chiếc vòng vào túi.

Một lúc sau, tôi tạm biệt bố mẹ Khúc Thành, anh đưa tôi xuống dưới nhà, tôi nói tạm biệt nhưng anh không có ý định buông tay tôi. “Vừa nãy mẹ anh nói gì với em?”

Xem ra anh vẫn hiểu lầm, đúng là ở góc độ anh vừa nhìn thấy thì tôi và mẹ anh như đang tranh giành thứ gì đó.

“Không có gì.” Tôi cũng không muốn giấu anh nên lấy chiếc vòng trong túi ra. “Mẹ anh khăng khăng muốn tặng em cái này, em không thể nhận, anh giúp em trả lại cô rồi cảm ơn cô nhé.”

Khúc Thành nhìn chiếc vòng ngọc nhỏ trên tay tôi, mắt anh ánh lên tia sáng. “Em nói... đây là mẹ anh tặng em?”

“Đúng vậy!”

“Ồngốc!” Tôi ngỡ ngác nhìn nụ cười tươi rói như trẻ con của anh, không hiểu gì, cuối cùng anh dùng hai tay nâng mặt tôi lên rồi ôm tôi vào lòng. “Họ chấp nhận em rồi, hiểu không?”

Tôi cứng đờ trong vòng tay anh, một lúc sau mới hiểu anh vừa nói gì. “Anh nói...”

“Em cứ muốn ở bên cạnh anh, bây giờ hối hận cũng không kịp rồi.”

CHƯƠNG 15: ĐAU KHỔ LÀ KỶ NIỆM SÂU SẮC NHẤT

Đón cơn gió lạnh đầu tiên, tôi biết mùa đông lại sắp đến. Mùa đông là khởi đầu của tôi ở Ly Thành, mỗi khi mùa đông đến, tôi lại không kìm lòng thăm cảm thán: “Lại một năm nữa rồi!”

Khi Thiệu Khải về, tôi đang cho mèo con ăn sữa trong sân, thậm chí còn không phát hiện anh đang đứng phía sau. “Ở đâu đến đây?” Đột nhiên có âm thanh vang lên trên đỉnh đầu khiến tôi giật mình. “Mèo ở đâu thế?”

“Nhật được...”

Khi nhóm bếp trong nhà, tôi chợt nghe thấy tiếng “meo meo” yếu ớt, lúc đầu cứ nghĩ đấy là ảo giác, nhưng tiếng kêu cứ vang lên không ngớt. Cuối cùng, tôi đi một vòng quanh nhà, phát hiện có một chú mèo tam thể vừa biết đi đang nằm cuộn tròn trên đồng rác. Mất rất nhiều công sức mới bắt được nó, tôi bước một bước nó lại lùi một bước, đến tận khi tôi dồn nó vào góc tường, nó liền dùng bộ vuốt bé xíu tấn công tôi, may mắn là không mạnh lắm. Chú mèo bé nhỏ được tôi ôm trong lòng, dần dần bình tĩnh lại và bày ra một vẻ hưởng thụ mãn nguyện. Vẻ đáng thương của nó khiến tôi không nỡ vứt nó đi.

Có điều tôi thật sự không biết Thiệu Khải có ghét mèo hay không, trong lòng thấy thấp thỏm. “Em tắm cho nó rồi, rất sạch, nó cũng rất ngoan...”

“Em thích thì giữ lại đi.”

“Thật không?” Tôi vui mừng cúi xuống, không thềm để ý tới hai người trước mặt, chỉ chuyên tâm rót thêm sữa vào đĩa cho mèo con. “Mèo con, bố đồng ý giữ con lại rồi đấy.”

Thiệu Khải quỳ xuống bên cạnh, quay sang nhìn tôi, rồi lại nhìn mèo con. “Hai người nhìn rất giống nhau. Haizz, vừa nãy em gọi anh là gì nhỉ?”

“Là bố. Em là mẹ, anh đương nhiên là bố rồi.”

Tôi bị hôn vào má. “Nhất định phải giữ nó lại để duy trì danh xưng này.”

Mèo con giống như món quà Thượng đế tặng chúng tôi. Từ khi nó đến, trong nhà luôn ngập tràn niềm vui. A Mao và Tiểu Triết hằng ngày đều

chạy đuổi nó, bắt được liền đè nó ra rồi cù liên tục. Mèo con đáng thương bị hai tên tiểu quỷ làm cho mệt lả, chỉ biết chống bốn chân lên trời rồi nằm ườn ra cho bọn họ mặc sức cù. Chỉ có Thiệu Khải không biểu hiện ra anh thích nó bao nhiêu, nhưng mỗi sáng, khi tôi còn chưa dậy thì cho mèo ăn hoàn toàn là công việc của anh.

Đại khái vì mỗi ngày mèo con đều có khẩu phần ăn cố định nên bộ lông xơ xác của nó dần trở nên mượt mà, ngày càng đẹp. Mỗi khi đói, nó đều mở to hai mắt kêu không ngớt, kêu tới lúc tim bạn mềm nhũn ra mới thôi.

“Em đừng chiều nó quá, cứ không có việc lại cho nó ăn, nó sẽ bị béo phì đấy.”

Thiệu Khải nằm trên giường một lần nữa nhắc nhở tôi, tôi cười ôm cổ anh, bắt chước mèo con dùng mũi cọ cọ vào mặt anh. “Anh cho mèo ăn còn nhiều hơn em, lại còn nói.”

“Anh đâu có...”

“Anh chỉ nói cứng thôi.” Tôi gối đầu lên cánh tay anh định ngủ, chợt cảm thấy anh nhẹ nhàng đặt đầu tôi xuống gối, sau đó đi ra ngoài, một lúc sau quay lại. Tôi há hốc miệng nhìn anh quay lưng về phía tôi, quỳ xuống nền nhà. Mèo con vừa kêu một tiếng, anh đã lên giọng dọa: “Suyt, còn kêu nữa sẽ lại vớt con ra ngoài đường đấy.” Nói vậy nhưng anh vẫn nhét thêm mấy miếng vải vụn vào trong ổ mèo, bát uống nước và chậu cát của mèo cũng được anh mang vào.

Lúc đầu chính anh còn giao hẹn đi giao hẹn lại với tôi rằng mèo chỉ được ngủ ngoài sân, kết quả lại chính là anh sợ mèo bị lạnh. Tôi lén vén nhẹ rèm cửa sổ, thì ra ngoài trời đang nổi gió.

Từ lần uống rượu liều mạng đó, Thiệu Khải đã bị đau dạ dày. Anh không muốn cho tôi biết, luôn giả vờ khỏe mạnh trước mặt tôi nhưng lại lén lút uống thuốc mỗi khi tôi không để ý. Nếu như không phát hiện ra đồng thuốc đau dạ dày trong ngăn kéo đã bị uống gần hết, có lẽ tôi sẽ suốt đời bị nhốt ở đáy động.

“Không được uống nước lạnh.” Tôi ngòai dậy cầm lấy cái cốc trong tay anh, xuống giường định mở cửa ra ngoài. “Trên bếp còn ít nước, chắc vẫn ấm.”

Thiệu Khải kéo tôi ngồi xuống đùi anh, hai tay vòng ôm eo tôi. “Đừng đi, không bị lạnh đấy. Sao đã dậy rồi?”

“Anh cứ cựa quậy em làm sao ngủ được, anh còn định giả vờ đến bao giờ nữa?” Tôi dựa đầu vào ngực anh. “Tất cả đều tại em...”

“Suyt, không được nói thế.”

Trời chưa sáng nhưng tôi đã rón rén dậy, ra ngoài mua bánh và xúc xích, nấu cháo. Tôi hạ quyết tâm nhất định phải học nấu ăn tử tế để trị bệnh dạ dày cho anh. Mèo con đã tỉnh dậy từ lâu, theo tôi ra sân rồi mừng rỡ chạy đuổi theo một cái túi bóng. Tôi cắt một miếng xúc xích bé đặt vào đĩa của nó.

Tôi mua một quyển sách dạy nấu ăn rồi về làm theo hướng dẫn trong đó. Thực ra tôi luôn cho rằng sách nấu ăn là thứ không bao giờ thực tế, mấy câu kiểu như “thêm x gam muối, y gam gia vị” quá cứng nhắc, cuối cùng tôi vẫn nấu theo trực giác của mình. May mắn tất cả mọi thứ đều thuận lợi, không nấu ra món gì có mùi vị kỳ quái. “Hôm nay là ngày gì vậy?” Đang nấu ăn, tôi nghe thấy Tiểu Triết thận trọng dò hỏi.

“Không phải ngày gì hết, chỉ là cải thiện đời sống cho mấy người, có ý kiến à?”

“Không!” Ba người nhất loạt đồng thanh. “Hoàn toàn không có!”

“Đúng là... Ngon không?” Tuy đã nếm thử nhưng tôi vẫn không dám chắc chắn, bởi sợ họ cười nên lưỡng lự mãi tôi mới dám hỏi. Tôi đẩy đẩy cánh tay Thiệu Khải. “Nói đi!”

“Cũng tạm!”

Tôi dấu môi không hài lòng. “Cái gì mà cũng tạm, ngon hay không ngon?”

Thiệu Khải bị hành động trẻ con của tôi làm cho đau đầu, liền dựng tôi dậy rồi nhét đôi đũa vào tay tôi. “Ngon ngon ngon, được chưa, em mau ăn đi!”

Ăn thì lúc nào cũng nhanh, chỉ lâu ở khâu nấu nướng và dọn dẹp. Để phân công ai rửa bát một cách công bằng, bốn người chúng tôi quyết định oẳn tù tì theo cặp, hai người bị thua phải oẳn tù tì với nhau một lần nữa. “Nào nào nào, Trần Mộng, chị chơi với em, để anh ấy không nhường được

chị.” Tiểu Triết đẩy Thiệu Khải sang một bên, tôi đành phải chơi với cậu ta. Kết quả chắc chắn thua, chỉ có ông trời mới biết tôi sợ nhất mấy trò may rủi này, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thắng.

Cuối cùng chính xác là tôi thua. “Mọi người bắt nạt tôi.” Không ai để ý đến lời kháng nghị, cả Thiệu Khải cũng không, tôi hắt nước vào bọn họ, họ lại trốn hết về phòng. Tôi bực bội rửa bát, vung vẩy nước ra khắp nơi để thỏa cơn tức.

Cho dù chỉ còn đêm đen trước mắt, tôi vẫn có thể cười. Còn ba tháng nữa là Tết, tôi bắt đầu lên kế hoạch cho một cái Tết đáng nhớ. Những người tha phương cầu thực, không nhà cửa, lòng đầy vết thương như chúng tôi đã sống những năm tháng quan trọng nhất của cuộc đời cùng nhau, đúng là phải kỷ niệm thật hoành tráng. Tôi vừa cố gắng nghĩ kế hoạch, vừa chú ý đến nhất cử nhất động của Thiệu Khải, bởi sắp đến sinh nhật tôi, không biết anh sẽ lại mang tới bất ngờ gì.

“Tối nay anh không về được, hai giờ sáng phải kiểm kê nhập hàng, em nhớ khóa cửa cẩn thận.”

“Sau đó về ngủ cũng được mà...” Tôi không muốn ở một mình buổi tối, đặc biệt là vào mùa đông, khi trời tối rất nhanh.

“Đã muộn thế rồi, về nhà lại làm em thức giấc, hơn nữa lúc đó rất khó bắt xe, sáng mai anh sẽ về sớm.” Thiệu Khải chạm ngón trỏ vào môi tôi. “Lại bĩu môi.”

Tuy không cam lòng nhưng tôi cũng không dám tùy tiện bắt anh theo ý mình. Sau khi đồng ý sẽ kết hôn, tôi ngày càng dựa dẫm vào anh một cách trắng trợn, giống như một đứa trẻ thích dựa dẫm vào những cái ôm, những cái hôn và dựa dẫm vào tình yêu. Tôi cũng ngày càng ra dáng một phụ nữ, mềm mỏng hơn và không còn hay xù gai.

Tôi thật sự thích tôi như bây giờ.

Ba người bọn Thiệu Khải đi làm, tôi không có lòng dạ nấu nướng, chỉ pha tằm bát mì rồi ăn hai miếng, may là vẫn còn mèo con làm bạn với tôi. Bởi trời lạnh nên con mèo con này ban ngày đều cuộn tròn cạnh bếp lò, đến tối thì nhảy lên giường chui vào chăn, bất chấp có được cho phép hay

không, và cho dù người nằm cạnh có trở mình như thế nào thì nó vẫn chống chân lên trời ngủ ngon lành. Có điều đúng là ôm nó rất mềm và rất ấm.

“Này mèo con, sao con còn nhỏ như này mà đã đi lang thang ở bên ngoài thế, mẹ con đâu rồi?”

Đương nhiên nó không thể trả lời, không chỉ không trả lời, nó còn kiên quyết không để ý đến tôi. Tôi tự cười mình rồi liếc nhìn đồng hồ trên bàn, loanh quanh đủ thứ một lúc lâu mà mới có tám giờ. Chỉ khi ở một mình tôi mới phát hiện loại độc tố có tên gọi là cô đơn đã ngấm sâu vào máu và không thể hòa tan được, tôi cuộn người trên giường nhìn bốn phía tường trắng, càng nhìn càng sợ. “Mèo con, bố không có nhà, chỉ có con với mẹ, không được phép không để ý đến mẹ như thế.”

Tôi đã biết làm rất nhiều món, biết cách giặt quần áo sạch nhất, biết cách vừa nắm vừa buông, biết cách quan tâm người khác. Tôi từng tưởng tượng đến cuộc sống sau khi kết hôn, chúng tôi sẽ thuê một căn hộ nhỏ, chỉ cần sạch sẽ là được, tôi cũng tìm một công việc ổn định, rồi cố gắng hoàn trả tiền viện phí lần trước cho Tôn Diệc.

Nếu cuộc sống có thể như vậy, vĩnh viễn như vậy thì thật hạnh phúc biết bao. Khúc Thành, em có thể coi đó như lời chúc phúc của anh không?

Nghĩ đến cái tên này, trái tim tôi thắt lại, giống như bị một thanh sắt không biết từ đâu chui ra xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng, tôi chỉ có thể nằm bất động để chờ cơn đau qua đi. Vẫn thường như vậy, nơi nào đó trên ngực nhói lên một cơn đau buốt, và càng trở nên đau hơn sau mỗi nhát dâm. Tôi đã lén đi khám Đông y, đau cạnh sườn, không nghiêm trọng, vì vậy tôi cũng không nói với Thiệu Khải. Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi đặt mèo con xuống đất, đi ra nhưng không mở cửa ngay. “Ai đấy?”

Người bên ngoài vẫn tiếp tục gõ cửa mà không lên tiếng. Phía trong cánh cửa gỗ kiểu cũ là chiếc then cài lớn bằng sắt, đẩy một chút là có thể tạo ra khe hở giữa hai cánh cửa. Tôi nhìn không gian tối om bên ngoài, một bóng người quen thuộc phản chiếu ánh sáng yếu ớt trong đêm tối.

Là anh sao... Bàn tay cứng đờ của tôi cứ đặt trên cánh cửa gỗ đã tróc sơn rất lâu mà không có phản xạ nào khác. Đến tận khi tiếng gõ dừng lại, tôi mới mở cửa. Tôi biết Khúc Thành sẽ không bao giờ xuất hiện trước cửa

nhà mình được nữa, còn người vừa quay lưng định đi, hiện giờ lại đang quay lại nhìn chỉ là một chàng trai, có tên... Trình Dặc Triết.

“Muộn thế này em đến đây làm gì?”

“Không có việc gì làm, muốn đến chơi với anh chị, vậy mà có mỗi chị ở nhà.” Trình Dặc Triết nhìn tôi, nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực. “Thôi hôm khác em lại đến.”

Tôi ngăn cậu ta lại. “Này, em sống ở đâu?”

“Ở gần đây, em đã nghe mấy người hát ở quán bar, rồi có một lần nhìn thấy mọi người cùng đi về đây.”

“Là nhìn thấy...” Tôi cười cười. “... Hay là đi theo?” Cậu ta bỗng cười ngoác ra, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Khúc Thành, hóa ra trên đời này thật sự tồn tại một người giống anh đến vậy. “Em có thể đến chơi, ngày mai họ đều ở nhà. Có điều chỗ chúng tôi hình như không có gì hay ho.” Tôi để ý ánh mắt cậu ta nhìn chăm chú vào phòng tập phía sau lưng tôi, trong lòng chợt hiểu ra điều gì đó. “Thích thì vào đi, em có thể chơi.”

Có thể thấy cậu ta vô cùng thích mấy loại nhạc cụ đó nhưng vẫn có chút rụt rè, có lẽ là ngại bởi tôi chỉ có thân gái một mình. “Sáng mai em lại đến vậy.”

Tôi gật đầu, rồi lại nhớ ra gì đó, liền gọi với theo cậu ta: “Chiều mai đến, đừng đến sớm quá.”

Tôi chốt cửa cẩn thận, vẫn chưa kịp quay người đi vào nhà thì chiếc đèn duy nhất ở sân vụt tắt, cùng lúc đó chiếc đèn neon trong nhà cũng tắt, tôi giống như bị quăng vào một nơi hoang vu. Đây vốn là nơi hẻo lánh, ngay cả ánh sáng ấm áp của chiếc đèn cũng biến mất, chỉ còn lại sự cô đơn lạnh lẽo, bên tai tôi văng vẳng âm thanh như tiếng quỷ khóc. Lúc ra ngoài không mặc áo khoác, bây giờ tôi lạnh đến mức phát run. Tôi đi đến cửa phòng, từ ô nhỏ trên cánh cửa không trông rõ bất cứ thứ gì trong phòng, lúc mở cửa, tiếng mèo kêu khiến trái tim tôi trấn tĩnh phần nào. Tôi quỳ trước cửa, gọi khẽ: “Meo...” nhưng gọi hai tiếng mà không thấy mèo con ra.

Ánh trăng yếu ớt lọt vào phòng, nhảy múa, tạo nên những hình thù kỳ dị trên tường. Tôi chợt nhớ ra ở ngăn kéo có đèn pin, liền vội vàng bước đến lục. Nhưng mấy thứ đồ rõ ràng trước kia đã trông thấy, tại sao bây giờ tìm

thế nào cũng không ra? Tôi rút cả ba ngăn kéo ra rồi đổ hết mọi thứ bên trong ra sàn nhà, một bức ảnh bỗng hiện ra trước mắt.

Tôi run rẩy cầm bức ảnh đã nhàu nát đó lên, người trong ảnh khiến tôi nắm chặt lấy vạt áo trước ngực. Dưới gầm giường bỗng hiện lên một cặp mắt màu xanh sáng rực, khiến nỗi sợ trong lòng tôi bị đẩy lên đến mức cao nhất.

Là bức ảnh đó, bức ảnh mà rõ ràng tôi đã đốt đi.

Tôi phải đi tìm Thiệu Khải, ở một mình thật đáng sợ. Tôi lao như điên ra khỏi nơi tắm tối này, ít nhất cũng phải đi đến chỗ có ánh đèn điện, nhưng chân tôi bị một hòn đá ngáng đường, khi cả người tôi ngã về trước, tôi nghe thấy xương mắt cá chân kêu rắc một tiếng.

Chân phải đau đến mức tôi hoàn toàn không thể cử động. Tôi cố gắng dùng khuỷu tay và đầu gối chống xuống đất, rồi dùng chân trái gắng gượng đứng dậy, nhưng lại đau đến mức ngồi sụp ngay xuống. Xung quanh chẳng một bóng người qua lại, giả sử tôi xui xẻo, bây giờ gặp phải người xấu, tôi cũng chỉ còn biết giơ tay chịu trói. Chẳng lẽ tôi cứ phải một mình đợi đến khi trời sáng trong bộ dạng này sao?

Không mặc quần áo ấm, không thể đi lại, cũng không có cách nào thông báo cho người khác biết tôi đang ở đây. Tại sao tôi lại cứ thích đẩy bản thân rơi vào tình huống khổ sở như thế này? Lạnh quá... Tôi ôm vai, vùi đầu vào khuỷu tay, mắt cá chân đã sưng lên, đau đến tê dại, nhưng bên trong lại có gì đó đang chuyển động rất ác liệt. Tôi không biết mình đã ngồi bao lâu, nước mắt làm cơ mặt cứng đờ lại, thêm vào đó lại bị gió lạnh thổi cho đau rát, cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến, nhưng tình cảnh hiện tại cho tôi biết tôi không thể ngủ.

Tôi cố gắng thêm một lúc, nhưng thật sự không thể cố được nữa. Mắt cá chân đã sưng vù lên trông thật đáng sợ, tôi quyết định nằm nghiêng trên mặt đường. Không biết nếu người qua đường nhìn thấy bộ dạng đó của tôi thì họ có báo cảnh sát ngay không nữa? Trong bộ não mơ màng của tôi lại xuất hiện bức ảnh kia. Tôi nhớ rõ ràng mình đã đốt nó, đó nhất định lại là ảo giác của tôi. Người trong bức ảnh có nụ cười thuần khiết như cơn gió

mùa hạ. Cả đời này nhất định sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa, nhất định không nhìn thấy nữa...

Có lẽ bởi tai áp sát mặt đường nên tôi có thể nghe thấy từng tiếng động nhỏ nhất. Có tiếng bước chân chậm rãi đi tới từ đằng xa, tôi dựng hết cả tóc gáy. Nhưng tại sao bước chân càng gần lại càng trở nên quen thuộc, bao gồm cả bóng dáng đang tiến đến gần tôi. Anh đứng ở chỗ cách tôi vài bước chân, hỏi: “Ai đấy?”

Tôi gắng gượng ngồi dậy. “Thiệu Khải... Là em...”

“Mộng Nhi!” Nghe thấy tiếng tôi, anh chạy ngay lại, quỳ trước mặt tôi, cởi áo khoác mặc cho tôi. Sự ấm áp quen thuộc khiến tôi không kìm được bật khóc, nỗi đau đớn vốn đã giảm đi giờ lại bắt đầu bùng lên. “Sao vậy? Ừm, đừng khóc, nói đi nào!”

“Đau...”

“Nào, anh đưa em đi bệnh viện.” Thấy mắt cá chân sưng to như quả bóng của tôi, Thiệu Khải lo đến mức ôm lấy tôi chạy như bay trên đường. “Không sao cả, đừng khóc, ngoan, cố chịu một lúc.”

Tôi vừa khóc vừa kéo áo anh. “Em... lúc đi ra không khóa cửa... Mèo con...”

Thiệu Khải đột nhiên bực tức. “Em đừng lo cho nó, trên đời này không có loài vật nào không biết làm người khác yên lòng như em!”

“Xin lỗi... bỗng dưng mất điện, em sợ... xin lỗi...” Không biết do tủ thân hay vì lý do khác, tôi càng không có cách nào khống chế nước mắt của mình, tất cả thấm đẫm áo anh, tài xế vừa lái xe vừa hiếu kỳ quay lại nhìn tôi. “Đau thế này chắc là bị trật khớp rồi.”

Đến bệnh viện phải lấy số cấp cứu. Cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận, tôi đúng thật không biết cách làm người khác yên lòng. Thiệu Khải ôm tôi ngồi trên giường bệnh, bác sĩ vừa chạm vào vết thương tôi đã hét lên vì đau. “Anh nhẹ tay chút được không?” Thấy Thiệu Khải chuẩn bị nổi nóng với bác sĩ, tôi chỉ còn cách cố nhịn không kêu, nhưng bác sĩ vẫn nói: “Trật khớp rồi.”

“Lại đây, cần anh, đừng tự cắn mình.” Biết nắn khớp sẽ rất đau, Thiệu Khải ngồi cạnh ghì chặt tôi vào lòng, đưa tay cho tôi cắn, nhưng tôi cật

lực lắc đầu.

“Một lát thôi, nhất định rất đau, nhưng nắn xong rồi sẽ dần thấy dễ chịu. Cố chịu một chút. Nửa đêm rồi, sao lại để xảy ra chuyện thế này?” Bác sĩ nói với tôi, định cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, nhưng thần kinh tôi đã căng ra như sắp đứt. Tôi không trông rõ anh ta đã làm gì, chỉ nghe thấy xương mình lại kêu rắc một tiếng.

“Aaaaaaaa...” Tôi đau gần như ngất đi, sau đó toàn thân không còn chút sức lực. Thiệu Khải đi hỏi bác sĩ tình hình, rồi quay lại ôm chặt lấy tôi. Tôi nghe thấy anh nói: “Về nhà thôi”, sau đó mới an tâm nhắm mắt lại.

Tôi ngủ chập chờn, giống như đang nổi lênh bênh trên mặt nước, xung quanh không có bất cứ động tĩnh nào, chân vẫn đau, nhưng tôi không thể mở mắt. Rồi tôi nghe thấy tiếng mở cửa nhà, có ai đó nhẹ nhàng đặt tôi nằm lên giường. Thiệu Khải cởi áo khoác của anh đắp cho tôi, lại còn kê một vật mềm giữa hai chân tôi. Anh có vẻ lại sắp đi đâu đó. Tôi không mở được mắt nhưng nắm được bàn tay anh. Anh xoa xoa đầu tôi. “Anh đi xem tại sao lại mất điện, sẽ quay lại ngay.”

Nghe được câu này tôi mới dám ngủ thật, không lâu sau, tôi cảm nhận được vòng tay ấm áp của anh ôm tôi vào ngực, tất cả những hỗn loạn vừa xảy ra đều nhất loạt lắng xuống.

Cả đêm tôi tỉnh dậy không biết bao nhiêu lần vì đau, nhưng lần nào tỉnh cũng mơ hồ cảm thấy bàn chân tôi được ai đó điều chỉnh cho dễ chịu hơn, rồi lại chìm vào giấc ngủ. Lần tỉnh giấc cuối cùng của tôi là vào lúc gần sáng, tôi thấy Thiệu Khải đến quần áo cũng không thay ra, đang ngồi dựa vào đầu giường, một cánh tay vòng qua người tôi, tay còn lại nắm tay tôi, cầm tựa đỉnh đầu tôi, cứ như vậy mà ngủ. Lúc đó tôi mới biết hóa ra cả đêm anh đã bảo vệ tôi như thế.

Ảnh? Bức ảnh ấy! Tôi cố hết sức chống người dậy rồi nhìn xuống dưới sàn nhà, tất cả đồ đạc bị tôi đổ ra đã không còn ở đó. Nhất định Thiệu Khải đã phát hiện ra tôi đang lo lắng điều gì, anh vuốt tóc tôi. “Đèn pin chẳng phải vẫn ở trong ngăn kéo sao, lúc đấy em hoảng sợ thì tìm thấy thứ gì được.”

Xem ra quả nhiên đó là ảo giác, không biết tôi nên vui hay nên buồn, chỉ có thể nhắm mắt để kìm nén tất cả cảm xúc lại. “Sao bỗng dưng anh lại về?”

“Nói ra chắc em không tin. Buổi tối khi siêu thị vừa đóng cửa, anh lo đến đứng ngồi không yên. Nghĩ một lúc liền để hai người kia ở lại trông còn anh về xem thế nào. Hai người đó còn cười nhạo anh là nhớ vợ đến phát điên. Kết quả là em xem em đấy...”

Lẽ nào đây chính là thần giao cách cảm giữa những người yêu nhau mà các câu chuyện thường nhắc đến? Tôi không tin, nhưng không thể không tin.

Khi Thiệu Khải đi mua đồ ăn sáng, tôi xuống giường bước tập tễnh đến chỗ chiếc bàn và ngồi xuống đất, lục tìm ngăn kéo lần nữa. Anh chỉ nhét vội đồ đạc vào ngăn kéo, bên trong loạn cào cào, tôi lấy ra từng món đồ rồi lại để vào, cố gắng tự nhủ là mình chỉ đang thu dọn mà thôi. Đến tận lúc đóng ngăn bàn lại, tôi mới dám xác định trong đó toàn là đồ linh tinh, không có bất kỳ bức ảnh nào. Tôi nhớ rất rõ, hôm đó tôi đã dùng bật lửa đốt một góc bức ảnh rồi để nó xuống sàn nhà, nhìn ngọn lửa nhanh chóng xóa đi khuôn mặt đang cười rạng rỡ của anh. Chỉ vài giây sau, tất cả trở thành tro tàn.

Nhanh chóng như sự kết thúc của một sinh mệnh. Nước mắt tôi rơi vào khoảng trời tối tăm đang le lói ánh sáng yếu ớt của vài ngôi sao, rồi thứ ánh sáng ấy cũng dần lặng lẽ biến mất.

Từ tối hôm đó nó đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa, nhưng tối hôm qua tôi mới biết nó vẫn còn được cất giữ một cách nguyên vẹn trong tim tôi, chỉ cần tôi muốn xem thì lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mắt tôi một cách chân thực.

Trong đầu tôi chợt hiện ra một khuôn mặt, là cậu thanh niên đó, Trình Dặc Triết. Tôi phải thừa nhận hình dáng, khí chất của cậu ta giống Khúc Thành năm đó đến năm mươi phần trăm, vì vậy tôi không rõ có phải vì gặp cậu ta mà tối qua tôi mới mất kiểm soát như vậy hay không. Tôi lại nhớ ra đã hẹn cậu ta buổi chiều đến nhà, có lẽ tôi phải nói trước với Thiệu Khải một tiếng, để tránh... Cửa phòng mở ra, tôi ngẩng lên liền trông thấy khuôn

mặt bị tôi làm cho khiếp sợ của Thiệu Khải, chắc chắn bộ dạng tôi bây giờ lại làm anh phát cáu nên tôi lập tức trưng ra bộ mặt đáng thương. “Đau...”

Thiệu Khải không thèm để ý, đi vòng qua tôi rồi ngồi xuống giường. “Anh thấy em không đau đâu, tự đứng dậy đi.”

Hết cách rồi, tôi chỉ còn biết gắng sức đứng lên, nháy lò cò một chân đến ngồi cạnh anh, vừa mở miệng anh đã giơ đồ ăn ra trước mặt. “Nói ít thôi, tự ăn hay để anh bón?”

“Em còn chưa đánh răng rửa mặt, ăn uống gì... Em muốn đi vệ sinh nữa...”

Nếu cứ để yên thì chỉ đau một chút, nhưng một khi chạm phải sẽ đau đến chết điếng, tuy nhiên không có màn đêm nào kéo dài mãi, bản tính bướng bỉnh trong người lại bắt đầu nắm quyền chủ đạo. Đối với tôi, mỗi một mùa đông đều vô cùng khó chịu, vì trong ranh giới của tôi chỉ tồn tại hai mùa: đông và hạ. Mùa hạ ngọt ngào, còn một khi mùa hạ đã trôi đi thì tất cả những tháng ngày dài đằng đằng còn lại đều là mùa đông lạnh lẽo. Không biết bao nhiêu lần tôi nhủ thầm chắc mình không thể chịu đựng được đến mùa hè kế tiếp, nhưng bây giờ tôi bắt đầu mong chờ mùa đông trôi qua sẽ mang đến một mùa xuân đầy hoa thơm.

Từ nhà vệ sinh bước ra, tôi thấy Thiệu Khải vừa cố gắng tỏ ra không thèm để ý, lại vừa không giấu được sự lo lắng bồn chồn, đang đứng trước cửa nhà vệ sinh đợi tôi. Tôi chỉ muốn chạy đến ôm lấy anh.

Lúc Trình Dặc Triết tới, tôi đang ngủ trong phòng, vì vậy không hề biết. Khi tôi dụi mắt bước ra ngoài thì cậu ta đang ngồi chơi trong phòng tập rồi. Đúng là đàn ông dễ trở nên thân quen, hơn nữa ba người nhà tôi thuộc loại rất hiếu khách. “Sao vừa ngủ một lúc đã dậy rồi?” Thấy tôi tập tễnh bước ra, Thiệu Khải nhanh chóng đi tới đỡ tôi ngồi lên ghế.

“Ngủ bao nhiêu rồi, không ngủ được nữa.”

“Ồ, chân chị sao thế?” Trình Dặc Triết tò mò nhìn tôi. “Tối hôm qua vẫn còn bình thường cơ mà.”

“Là em đi...” Tôi đột ngột dừng lời khi phát hiện ra sự im lặng đáng sợ xung quanh. Tôi cứng đờ người nhìn trái phải, phát hiện ngoài khuôn mặt không biết đang xảy ra chuyện gì của Trình Dặc Triết, ba người còn lại đều

đang nhìn tôi với vẻ mặt hết sức khó hiểu. Xong rồi, tôi tự rửa thầm, tôi đã quên mất không nói trước với họ. Vậy thì bây giờ phải giải thích câu nói “tối hôm qua vẫn còn bình thường” như thế nào đây, nhất là cái từ “tối” ấy?

“Cái này...” Tôi đẩy đẩy tay Thiệu Khải. “Em quên không nói với anh, tối qua cậu ấy đến, mọi người không ở nhà. Em bảo cậu ấy hôm nay có thể đến chơi.”

“Máy giờ?”

“Cái gì?” Tôi nghe không hiểu nhưng trông rõ biểu cảm của anh. “Anh không tin em? Chuyện nhỏ như thế này mà anh cũng không tin em?”

Thấy tình hình không ổn, A Mao vội vàng giải vây: “Được rồi, sao cứ muốn là lại cãi nhau thế? Chị Mộng, anh Khải không có ý đó đâu.”

Tôi tự nhiên thấy mệt, rõ ràng vừa ngủ dậy nhưng lại giống như đã đi một quãng đường dài, chỉ muốn nằm xuống, nhắm mắt lại. Tôi đứng dậy đi về phía cửa rồi ngoái lại, nói với Trình Dặc Triết: “Em qua đây.”

Cậu ta vừa đứng dậy, Thiệu Khải liền nói: “Không phải cậu muốn học guitar sao? Tôi dạy cậu.”

Đối phó. Lại là đối phó. Rõ ràng anh biết tôi ghét nhất là sự giằng co như thế này, nhưng vẫn cố ý làm vậy.

Tôi mệt tới mức thở không ra hơi, lúc bước xuống bậc cửa quên mất chân đang bị đau, vẫn bước mạnh như bình thường, làm tôi đau đến nỗi phải rên lên. “Này, chị không sao chứ?” Trình Dặc Triết chạy đến, hỏi không dè chừng. Tôi quay lại thấy Thiệu Khải vẫn đang ung dung ngồi ôm đàn, hoàn toàn không để ý tôi, A Mao, Tiểu Triết đứng cạnh đẩy đẩy nhưng anh vẫn ngồi yên.

“Không sao, em đi đi.”

Tôi cắn chặt răng, lê từng bước khó nhọc về phía cửa. Mèo con không biết từ nơi nào chạy ra, quần dưới chân tôi. Tôi cúi xuống bế nó lên. “Mèo con, mẹ đưa em đi chơi nhé!”

Chân căng như thế này không đi được lâu. Tôi muốn đến một nơi không gần cũng chẳng xa, đợi Thiệu Khải chạy đến tìm. Anh nhất định sẽ đi tìm tôi, anh sẽ nhớ ra tôi ra ngoài mà không mặc áo khoác, anh sẽ vội vàng chạy đến ôm tôi vào lòng. Tôi cứ nhủ thầm như vậy nên không còn giận,

cũng không còn sợ nữa. Mèo con được tôi ôm trên tay, nhắm nghiền mắt ngủ, hoàn toàn không để ý xem bây giờ tôi đang khốn khổ bước đi như thế nào.

Tới nơi toàn các căn hộ tồi tàn, lộn xộn, phía trước là mấy dãy tập thể cũ kỹ, được xây bằng thứ gạch hồng giờ đã ngả sang đen nhưng vẫn khăng khăng dựng một hàng rào bảo vệ bằng sắt xung quanh, tôi ngồi xuống trước một cánh cửa, dựa lưng vào hàng rào, lấy đuôi tóc nghịch mũi con mèo, nó khó chịu lắc đầu liên tục.

Đến tận lúc chân tay lạnh cóng không còn cảm giác mới có người chạy đến, nhưng lại là Trình Dặc Triết. “Sao chị lại ở đây?” Tôi giật mình nhìn cậu ta. “Chân đau mà vẫn đi xa được thế này.”

“Sao em lại đến đây?”

“Nhà em ở đây, được chưa?” Cậu ta xoay người ngồi xuống cạnh tôi, rồi nhún nhảy vài cái cho chân tay linh hoạt. Tôi mỉm cười lắc đầu. “Chị cười gì?”

“Không có gì. Chị chỉ đang nghĩ sao chị không trốn được em.”

Trình Dặc Triết bày ra bộ mặt tủi thân, hỏi lại tôi: “Em làm sao? Em thấy chị nên về đi thì tốt hơn, hình như chị hơi... một chút.”

“Gây sự vô cớ?” Tôi nói ra điều cậu ta định nói. “Nhưng không liên quan gì tới em. Có những chuyện em không biết.”

“Anh ấy không giận, nói là tính chị trẻ con, một lúc sẽ tự quay về. Trời tối rồi, chị không về thì định đi đâu?”

Tại sao tôi lại thê thảm đến mức bị một đứa trẻ lên giọng dạy dỗ thế này, hơn nữa từng lời cậu ta nói còn rất có lý, khiến đầu óc tôi bắt đầu hỗn loạn. “Đừng nói chuyện với chị như thế!”

“Thế thì em...” Hai từ “về đây” chưa kịp nói ra, cậu ta vỗ vỗ vai tôi. “Chà, người chị đợi đến rồi kìa!”

Tôi ngẩng phắt đầu nhìn, quả nhiên Thiệu Khải đang đi đến. Khi còn cách khoảng hai mươi mét, anh trông thấy tôi, rồi bước chậm lại. “Đi đi!” Trình Dặc Triết không thể lý giải nổi tại sao tôi vẫn ngồi bất động, chỉ nhìn anh chăm chăm. “Mau đi đi!”

Có lẽ phải đến một phút như thế, tất cả những thứ tôi cảm nhận được là trái tim càng ngày càng mềm, hốc mắt càng ngày càng nóng. Vào đúng lúc tôi định đứng dậy thì nghe thấy giọng anh. “Mèo con, lại đây!”

Con mèo từ nãy đến giờ buồn chán chạy quanh mấy vòng, giờ nghe thấy có người gọi, liền chạy tới ngay lập tức. Thiệu Khải ngồi xuống ôm nó lên, rồi anh ngẩng đầu đứng dậy, chẳng thèm để ý gì đến tôi, quay người đi mất. Tôi nghe rõ từng từ anh nói: “Mèo con, về nhà với bố.”

Trình Dặc Triết bị cảnh tượng trước mặt làm cho bối rối. Tôi muốn quay sang cười, nói với cậu ta rằng không có chuyện gì, nhưng cứ định mở miệng là nước mắt lại trào ra. Cậu ta đứng ở đó, không nói gì.

Tại sao anh không đi về phía em?

Tại sao anh không nói chúng ta cùng về?

Tại sao lần này em đợi anh lâu như vậy mà anh không quay lại?

Tôi cứ nghĩ Thiệu Khải sẽ quay lại giống như mọi lần, nhưng đến tận khi đèn đường bật sáng, vẫn chẳng thấy anh đâu. Trong ánh đèn đường mờ ảo màu vàng nhạt, tôi đón trận tuyết đầu mùa, từng hạt bụi tuyết rồi đến những bông tuyết lớn dần dần rơi xuống, phủ trắng đầu tôi.

Lúc cảm thấy cơ thể sắp đông cứng lại, trên người tôi đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc áo khoác. Tôi tràn đầy hy vọng ngẩng đầu lên, nhưng lại thấy Trình Dặc Triết vừa chạy về nhà lấy thêm áo ra khoác cho tôi. Tôi không thể thốt ra được hai từ “Cảm ơn”. Lúc này đây, tôi thậm chí còn không dám ngẩng lên nhìn cậu ta.

Đây là trận tuyết lớn nhất trong mấy năm tôi ở Ly Thành. Những mảng tuyết lớn rơi xuống với tốc độ đáng sợ, hung hãn như muốn chôn vùi hoàn toàn cả thế giới này. Tôi ôm gối ngồi bên đường, ngẩn ngơ nhớ lại những ngọn nến lấp lánh trên nền tuyết mùa đông năm đó, và cả giọng nói dịu dàng mà cả đời tôi không thể nào quên. Đó là lời hứa rằng sau này sẽ cùng tôi đón thêm thật nhiều sinh nhật nữa. Bây giờ nghĩ lại, anh mới là kẻ lừa đảo.

“Về nhà em ăn cơm đi.” Trình Dặc Triết tốt bụng kéo tôi về nhà cậu ta, nhưng tôi lắc đầu. “Thế chị định đi đâu, cứ ngồi đây thế này sẽ bị chết cứng đấy.”

“Chết được càng tốt.” Tôi cười cười, nhưng phát hiện ra câu vừa rồi của mình có lẽ sẽ dọa cậu ta sợ, quay lại nhìn thì quả nhiên mặt cậu ta đang ngây ra. “Chị đùa đấy. Em về đi, lớp Mười hai rồi phải chăm học vào, chị có chỗ để đi.”

“VẬY em đưa chị đi, chân chị...”

“Không sao, chị tự đi được. Chị mượn áo của em, sau này sẽ trả lại.” Tôi vừa nói vừa căn răng chịu đau đứng dậy, cố làm ra vẻ không có gì. “Mau về đi!”

Trình Dặc Triết là người thông minh, tuy vẫn nghi ngờ nhưng cuối cùng không nói gì, quay người chạy về. Sau khi cậu ta về, tôi bám tường, bước từng bước khó nhọc về Thành Trì.

Sau khi bị trật khớp, đáng lẽ phải ít vận động, nhưng con người vừa mới nói không cho phép tôi ra khỏi giường giờ đây lại để mặc tôi ở bên ngoài. Tôi càng nghĩ càng thấy bức, dùng sức bám chặt tay vào tường. “Tủi thân sao?” Một giọng trêu đùa chọt vang lên bên tai. Tôi kinh ngạc quay lại, nhưng bị tuyết che mất tầm nhìn, phía sau lưng tôi là mặt đường trống trải không một bóng người.

Kể từ lúc xảy ra chuyện kia, tôi chưa trở lại Thành Trì, nhưng ở thành phố này, ngoài vị trí bên cạnh Thiệu Khải, nơi duy nhất còn lại tôi có thể đến chỉ có nơi này. Đẩy cửa bước vào, bên trong vẫn là ánh đèn quen thuộc, tôi đi men đến một chỗ ngồi phía quầy bar, nói với người điều chế rượu: “Cho em một ly rượu mạnh nhất mà anh có thể làm được.”

Nhìn thấy tôi, anh ta hào hứng bắt chuyện: “Lâu lắm rồi mới thấy em đến. Chẳng phải bị ốm sao? Rượu loại đó em không uống được đâu, nhấp môi thôi cũng say đấy.”

“Xí! Từu lượng em không kém thế đâu. Hôm nay em là khách.” Tôi khịt mũi khó chịu trước vẻ coi thường của anh ta, sau đó mới nhớ ra một chuyện. “Anh nghe ai nói em bị ốm?”

Anh ta chưa kịp nói thì một âm thanh vang lên phía trên sân khấu thu hút sự chú ý của tôi. Đó là chất giọng nhẹ nhàng nhưng run rẩy mỗi khi hát, đây cũng chính là chất giọng hằng ngày kể những câu chuyện cười bên tai

tôi, khiến tôi yêu, khiến tôi ngỡ ngàng. Tôi nhìn Thiệu Khải đang vừa đánh đàn vừa hát trên sân khấu, bất giác mắt đỏ hoe.

Tôi giận anh lừa tôi, tôi giận mình không biết anh quay trở lại đây hát vào lúc nào, tôi giận tôi ở bên ngoài một mình, anh lại cười xòa như thể chưa xảy ra chuyện gì, tôi giận anh đang mỉm cười với cô gái ngồi ở vị trí của tôi hồi trước. Chính là cô gái trẻ hăng ngày ngồi phía dưới sân khấu, ngắm Thiệu Khải bằng ánh mắt si tình. Khuôn mặt cô ta vô cùng diễm lệ dưới ánh đèn, nũng nịu cầm micro, hát bằng chất giọng như giọng búp bê, nhưng cũng không quá khó nghe.

“Này, rượu của em.” Anh ta đặt ly rượu trước mặt tôi. Tôi không nhìn ra bên trong là thứ gì nhưng vẫn một hơi uống cạn. Anh ta giật thót mình. “Này, không phải uống kiểu thế đâu.”

“Vậy phải uống thế nào? Chỉ có tí rượu thế này, em muốn ba ly.” Tôi móc hết tiền trong túi ra đặt lên bàn. “Đủ hay không cũng chỉ có ngần này thôi.”

“Ai đang giờ trò ở đây thế?” Ông chủ bước đến từ phía sau, ngồi xuống cạnh tôi, anh ta vẫy tay ra hiệu cho phục vụ đi phục vụ khách khác. “Nếu uống rượu với mục đích để người khác trông thấy sẽ dễ say lắm đấy.”

Tôi không muốn bắt chuyện, chỉ lắc đầu loạn xạ không mục đích. Rượu vừa uống rất đắng, thoáng chốc đã đốt cháy dạ dày tôi, một luồng khí nóng xộc lên tận óc. Tôi ngẩng lên thấy Thiệu Khải giơ tay vuốt tóc cô gái đó. “Em muốn uống. Anh không cho, em đi quán khác.” Có lẽ sợ tôi sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn nếu đi quán khác, ông chủ liền đưa tôi một thùng bia nói: “Uống đi, uống hết chỗ này cũng tạm tạm đấy. Không định nói là có chuyện gì sao?”

“Không muốn...” Tôi nằm bò trên quỳ, vừa uống vừa liếc nhìn hai người trên sân khấu. Bài thứ ba rồi, bọn họ định diễn trò ân ái đó đến bao giờ? Tôi muốn cười nhưng bị sặc bia, liền ho rũ rượi, tôi bịt chặt miệng nhưng cũng không thể ngăn lại, trong cơn ho tôi còn sờ thấy cả nước mắt. Tôi mở cửa chạy ra ngoài, bởi chân đau, đầu óc choáng váng nên ngã khụy xuống.

Người qua đường hoặc người muốn vào quán bar đều nhìn đứa con gái vừa khóc vừa nôn như điên trên mặt đất bằng ánh mắt khinh thường, rồi đồng loạt tránh xa. Tôi không muốn che giấu, khóc thành tiếng xé ruột xé gan. Hóa ra cũng có lúc tôi buồn như thế này, nó vượt quá xa tưởng tượng của tôi, dễ dàng hạ gục tôi. Nước mắt và tác dụng của rượu nhanh chóng khiến tôi không thể mở được mắt, tôi choáng váng đổ người ra sau, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được sự lạnh lẽo của tuyết. Tóc tai và quần áo ướt sũng, tôi run rẩy dựa người vào một bờ ngực ấm áp, sau đó hoàn toàn mất ý thức.

Trong mơ vẫn là khung cảnh trời đất trắng xóa một màu của tuyết. Tôi đứng dưới một thân cây mà cành lá nặng trĩu bởi tuyết đọng, nhìn Thiệu Khải tay trong tay với một người con gái khác đi qua trước mặt tôi. Tôi đưa tay định nắm lấy tay anh, nhưng phát hiện ra tôi không có cách nào chạm vào được. Tôi xông lên định ôm anh nhưng lại ngã khụy xuống nền tuyết. Hai người bọn họ từng bước từng bước rời khỏi thế giới của tôi, tuyết xóa mờ bóng dáng họ. “Không... không...” Tôi gắng gượng tiến về phía trước, nhưng người không thể cử động. Lưng tôi bị cái gì đó quăn lấy, cảm giác càng ngày càng chân thực, hơi thở ấm áp phả vào tai như hàng triệu con côn trùng đang chui vào trái tim tôi.

“Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi!”

Tôi thảng thốt mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường ở nhà, quần áo đã được thay. “ Tỉnh rồi à?” Thiệu Khải ôm tôi từ phía sau, áp mặt vào tai tôi, thấy tôi tỉnh mới quay người tôi nằm thẳng lại. Tôi nhìn cặp mắt giống thường ngày của anh, quay mặt đi nơi khác.

“Tửu lượng kém như thế mà vẫn uống, vừa khóc vừa quấy phá vừa đánh người.” Thiệu Khải không để ý sự lạnh nhạt của tôi, tay anh nghịch nghịch tóc mái, rồi lại áp mặt vào trán tôi. “Sao lại nóng thế này? Khó chịu à?”

Một luồng khí ấm áp từ tận sâu trong trái tim dâng lên, làm tôi nhớ lại bàn tay này tối hôm qua đã vuốt tóc người con gái khác, tôi bất giác nổi đóa, há to miệng cắn mạnh cánh tay anh, đến tận khi không còn sức để cắn nữa mới nhả ra. Nhưng anh không có bất cứ biểu hiện đau đớn nào, trái lại, từng giọt nước mắt của tôi lại đang rơi xuống. “Đừng khóc nữa!” Vết răng

hắn sâu một cách đáng sợ, anh còn dùng chính cánh tay đó lau nước mắt cho tôi. “Lần này công bằng rồi. Rất tốt!” Nói rồi anh cho tôi xem cánh tay còn lại, trên đó cũng có vết răng cắn.

“Tôi qua em quấy phá ghê gớm quá, anh sợ người ta báo cảnh sát, mới cho em cắn, em liền lặng im ngay lập tức.”

Tôi rời mắt khỏi vết cắn, lẩm bẩm: “Không biết là ai cắn...”

“Ha!” Không ngờ anh cười, lại còn cười thành tiếng. “Sớm biết em ghen sẽ thế này thì anh nhất định đã không giận em, thật đấy!”

“Anh... anh nói là anh cố ý?” Cuối cùng tôi cũng phải quay người, để mặc anh đưa cặp nhiệt độ vào trong áo tôi. “Em không tin!”

“Tin hay không tùy em. Em đang bị đau, anh không nên để em ở bên ngoài.” Anh nhìn mắt cá chân tôi. “Vẫn còn sưng, để anh nắn cho.”

Tôi dứt khoát gạt tay anh ra, ngồi dậy. “Em chưa tha thứ cho anh, đừng vội mừng!”

“Thế...” Tôi còn chưa nhìn ra vẻ xấu xa trong nụ cười của anh đã bị một chân anh chặn lên người, sau đó dùng một tư thế rất mờ ám đè tôi xuống. “Thế này được không?”

“Càng không được!”

“Anh nói cho em biết, em đừng ép anh, anh không muốn bắt nạt bệnh nhân.” Anh giữ nguyên tư thế ôm chặt tôi, sau đó rút cặp nhiệt độ ra, không thèm liếc xem mà vứt sang một bên, cúi đầu hôn tôi.

“Anh thả em ra đã.” Tôi cật lực đẩy anh ra ngồi dậy, đầu tôi mới lắc lư một chút đã đau như muốn tách đôi.

Thiệu Khải nhìn cặp nhiệt độ, rồi cầm cốc sữa đã để sẵn trên mặt bàn đưa cho tôi. “Nhiệt độ hơi cao, nào, uống sữa trước, sữa nguội rồi.”

Anh đặt cốc sữa vào giữa hai tay tôi, ngồi nhìn tôi uống hết. Sự chu đáo của anh khiến tôi nghĩ tới Khúc Thành, mặc dù hai người họ hoàn toàn không giống nhau. Để cốc lên mặt bàn, tôi sà vào lòng anh, vùi mặt vào ngực anh, cất giọng ồm ồm hỏi: “Tại sao phải giấu em đi hát, sao cô ta lại ở cạnh anh?...”

“Xin lỗi, để em phải tủi thân.” Anh vuốt tóc tôi từ trên xuống dưới. “Anh cũng không biết mình bị làm sao, anh thấy ánh mắt em nhìn thẳng bé đó

liền không thể kiểm soát được bản thân, muốn đánh người.”

“Không được! Người ta có làm gì anh đâu, em lại không có tật thích phi công...”

“Nhưng ánh mắt em khi nhìn cậu ta rất long lanh, em không có cảm giác gì sao?”

Đầu óc tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, thấy vết cắn trên tay Thiệu Khải đang sưng lên, tôi lấy ngón tay xoa xoa. “Đau không?”

“Không biết có phải tiêm thuốc phòng dại không?” Tôi lừ mắt nhìn anh, nghiêng răng. “Anh có tiêm hay không cũng như nhau cả thôi, dù sao thì lúc nào cũng bị thế.” Thiệu Khải vừa nghe xong đã áp sát lại tôi, rồi đưa mũi ngửi khắp người tôi như một chú cún con. “Này, buồn...”

Anh chẳng thèm để ý đến lời phản kháng, cắn vành tai tôi. “Cắn chết em...”

Sau một hồi trêu đùa, chúng tôi đã quên đi vấn đề chính mà cả hai phải nghiêm túc đối diện lúc đầu. Tôi lại một lần nữa trốn tránh. Tôi có thể tưởng tượng ra ánh mắt không thể kiềm chế của mình mỗi khi nhìn Trình Dặc Triết, nhưng không thể nói ra tại sao. Tôi luôn cố chấp cho rằng, một khi mình nói ra thì tất cả những gì hiện có sẽ lập tức tiêu tan, ngay cả tư cách để giận đối tôi cũng không có. “Bất luận thế nào anh đều không bỏ em, đúng không?” Thiệu Khải nghịch ngợm xoa mặt tôi. “Đúng đúng đúng, chỉ có em không cần anh thôi, được chưa?”

Bởi ngủ quá nhiều, lúc tỉnh dậy tinh thần lại hưng phấn quá mức nên đến tối tôi không thể nào ngủ được. Nhưng Thiệu Khải lại ngủ như chết, tôi trêu đùa thế nào anh cũng không dậy. “Này, lúc em ngủ anh không hề ngủ, em để anh ngủ chút đi. Em đi chơi với mèo con đi nhé, ngoan!”

“Nó cũng ngủ rồi... Được rồi được rồi, anh ngủ đi!” Tôi ngồi dậy rồi lại nằm xuống ắn ắn mũi anh, anh nhúu mày khó chịu. “Có pin không?”

“Pin... Trong ngăn bàn hình như có, em đi tìm đi.” Tôi trèo qua người anh xuống giường, nhẹ nhàng lấy hai cục pin trong ngăn kéo ra, lại lấy chiếc máy nghe CD được giấu ở góc khuất nhất, bỏ pin vào, cắm tai nghe. Đã nhiều năm trôi qua mà vẫn nghe được, tôi khẽ cười nhưng khóe môi lại cong lên đầy đau khổ. Đây là thứ cuối cùng Khúc Thành cho tôi, tôi nhớ rõ

từng âm điệu trong đó, lần này nghe lại lại khiến từng cơn sóng ngầm trong lòng tôi âm thầm trỗi dậy. Tôi lại leo lên giường, nằm cạnh Thiệu Khải lúc này đã ngủ say, tiếng dương cầm nhẹ nhàng trầm bổng bên tai nghe khiến trái tim tôi như được trầm trong nước, bồng bênh bồng bênh, tôi bỏ một tai nghe ra định đeo cho Thiệu Khải, nhưng bàn tay lại chột khựng giữa không trung.

Tôi có thể cầu xin anh nghe hiểu sao, tôi thật sự hy vọng anh sẽ nghe thấy sao?

Tuy nói là không buồn ngủ nhưng mới nằm một lúc tôi đã mơ màng, âm thanh bên tai nghe như được vọng đến từ nơi rất xa. Tôi muốn bỏ tai nghe ra nhưng lại không biết có thật là mình đã đưa tay lên không. Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng, bên cạnh không có ai, chiếc chăn được đắp ngay ngắn trên người tôi, máy nghe CD được xếp gọn gàng cạnh gối.

Là anh tháo ra giúp tôi sao?... Tôi với tay định cầm lại máy thì cửa đột nhiên bật mở. Một giây trước khi Thiệu Khải đi vào, tôi mới ý thức được, định giấu máy CD vào trong chăn. “Đừng giấu, anh không phải chưa nhìn thấy nó.” Anh ngồi xuống giường, gõ gõ đầu tôi. “Là của em à? Sao cứ để đấy, anh sẽ mua CD cho em nghe.”

“Thiệu Khải, cảm ơn anh...”

“Nha đầu ngọc, em nói gì thế? Em đừng đi đâu cả, anh sẽ về sớm, biết chưa?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Khi tất cả mọi người đi làm, tôi mang áo khoác của Trình Dặc Triết ra giặt và phơi khô. Là Thiệu Khải giúp tôi thay đồ, nhưng anh không hỏi lai lịch của chiếc áo. Tôi nghĩ không hỏi chắc anh cũng biết là của ai. Cho mèo con ăn xong, tôi lại không biết mình nên ăn gì. Cảm giác dạ dày trống rỗng sau khi uống rượu rất khó chịu, nhưng tôi không có cảm giác muốn ăn, cuối cùng tôi đã hiểu lần trước Thiệu Khải khổ khổ như thế nào.

Nếu nghĩ kỹ thì lý do khiến Thiệu Khải trốn tôi đi làm ở quán bar có lẽ bởi anh không muốn tôi đi làm lại ở đó, sợ tôi sẽ bị quấy rối vô cớ một lần nữa. Nhưng người con gái đó lại khiến tôi cảm thấy lo lắng, nếu một người

con gái cứ kiên quyết theo đuổi thì có người con trai nào lại không động lòng. Đây là việc không thể trách ai cả.

Tuy không thể trách nhưng lại có cảm giác thất bại vô cùng lớn.

Trong lúc buồn chán, tôi nghĩ tới việc đã rất lâu rồi không viết thư cho Trần Niên, bởi tôi đã yên tâm về ông, cũng bởi tôi không biết nói gì với ông. Tôi tìm giấy, do dự một lúc lâu, viết ra vẫn là những lời khách sáo không liên quan, mãi tôi mới nghĩ được một câu quan trọng: “Bố, con định kết hôn, có lẽ không lâu nữa con sẽ dẫn anh ấy về.”

Tôi hiểu Thiệu Khải, anh kiên trì muốn đập tung trở ngại trong tim tôi nhưng lại không muốn làm tôi bị tổn thương. Anh thật sự hy vọng chúng tôi có thể về An Thành, sống vui vẻ lại từ đầu. Thực ra mong muốn của tôi cũng chỉ có vậy, nhưng tất cả mọi thứ thuộc về An Thành đối với tôi lại giống như ác mộng, càng muốn quên đi lại càng hiện rõ. Tôi thật sự muốn về nhưng không có dũng khí.

Khúc Thành, anh cũng đang đợi em trở về đúng không? Anh có thể tha thứ việc em ở bên người khác không?

Đến khi tiếng gõ cửa cắt ngang mạch suy nghĩ, tôi mới phát hiện mình đã ngồi thần thờ ở bậc cửa trong sân gần một tiếng đồng hồ. Tiếng gõ cửa không có ý định dừng lại, tôi chạy ra mở, lại là Trình Dặc Triết. “Không phải em phải đi học sao?”

“Môn học buổi sáng rất vô vị, em trốn tiết.” Cậu ta nói bình thản như không, giọng điệu ngỗ nghịch đó phối với khuôn mặt thánh thiện kia thật không hợp chút nào. “Quả nhiên là chị vẫn quay về.”

Cậu ta lo lắng cho tôi sao?... Tôi bị chính ý nghĩ của mình dọa chết khiếp, vội vàng lắc đầu như muốn hất văng mấy suy nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu. “Không được trốn tiết! Mau đi học đi! Áo của em chị giặt rồi, bao giờ khô sẽ mang trả em.”

“Trốn một, hai tiết học cũng có ảnh hưởng gì đâu. Chị có dám nói trước kia mình chưa từng trốn học không?”

“Trước kia chị...” Suýt nữa trúng kế của thằng nhóc, tôi nhanh chóng định thần. “Không phải lo cho chị. Chị lớn hơn em nhiều tuổi đấy. Vào nhà đi!”

Có thêm một người khiến không khí trở nên dễ chịu hơn. Tôi thấy cậu ta cầm đàn guitar của Thiệu Khải, vội vàng hét lên: “Đừng động vào đó. Anh ấy mà biết là thảm đấy.”

Ai mà biết thằng nhóc Trình Dặc Triết này đúng kiểu người sinh ra là bò nhưng không sợ hổ, nó không thèm để ý lời cảnh báo của tôi mà còn quay lại hỏi: “Chị biết đánh không?”

“Chị? Không!” Tôi đi tới, nhìn những ngón tay thon gầy của cậu ta. “Thực ra tay em thích hợp đánh đàn piano hơn.”

“Lúc nhỏ gia đình cũng bắt em học, nhưng em không thích, cuối cùng bỏ giữa chừng. Đúng rồi, chiếc đĩa lần trước chị đưa em là đĩa nhạc dương cầm đúng không?”

Hóa ra vẫn còn tồn tại người có trí nhớ tốt thế này, ngay cả chi tiết siêu nhỏ cũng nhớ rất rõ. Tôi ngồi xuống cạnh cậu ta, gật đầu. “Đúng!”

“Chị thích piano?”

“Không phải chị, là...” Tôi cúi đầu xem xét các ngón chân, những lời trong cổ họng bị chặn lại. “Một người bạn...”

Trình Dặc Triết nhìn tôi, tôi thấy khóe môi cậu ta khẽ động đậy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở lời. Biểu hiện này của cậu ta khiến tim tôi đau nhói như bị hàng ngàn chiếc kim đâm.

Buổi chiều, cậu ta đi học, buổi trưa, tôi nấu cơm cho cậu ta, cậu ta ăn một cách không khách sáo. Còn tôi, chỉ biết ngậm ngẫn. Lúc đi ra cửa, cậu ta quay lại nói “tạm biệt” với tôi, tôi cố gắng cười. “Học cho tốt vào, nhất định phải đỗ đại học đấy.”

“Trường em ở gần đây, chị có thể đến tìm em bất cứ lúc nào.”

Thằng nhóc này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Tôi có lý do để đến tìm cậu ta à? Đúng rồi, chiếc áo khoác có lẽ là lý do hợp lý nhất. Trình Dặc Triết luôn mang đến cho tôi cảm giác áp lực, mỗi lần ở cạnh cậu ta, thần kinh tôi lại căng lên, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Không phải đã bảo em đừng đi lung tung sao?” Buổi tối, Thiệu Khải về, nhìn thấy tôi vừa nhảy vừa đi trong sân liền nhăn mặt. “Còn không nghe lời thế này nữa.”

“Em không sao rồi.” Tôi có chút ngượng ngùng, quay sang nói với A Mao, Tiểu Triết: “Hôm qua... xin lỗi!”

“Em có lỗi gì với chúng? Vào đây!” Thiệu Khải kéo tôi vào nhà như muốn an ủi. Anh để tôi ngồi xuống giường rồi chẳng nói chẳng rằng quỳ một chân xuống. Tôi kinh ngạc nhảy dựng lên, vội vàng kéo tay anh. “Anh... anh đứng dậy đi. Anh làm gì thế?”

“Em ngồi đi.” Anh dịu dàng ấn tôi ngồi trở lại. Thiệu Khải lấy một chiếc hộp màu đỏ từ trong túi ra, lúc này tôi mới hiểu anh đang làm gì, nhưng hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào. Đến khi đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón áp út của tôi xong, anh mới lắp bắp nói: “Anh... không biết nói những lời dễ nghe, không có tiền, nhưng anh muốn trói em lại, ngoài ở cạnh anh ra, em không được đi bất kỳ nơi nào khác. Được không?”

“Đồ ngốc...” Tôi muốn mình phải tỏ ra kiêu ngạo một chút nhưng lại bất giác bật khóc. “Có ai cầu hôn như anh không?...”

Thiệu Khải đứng dậy, nâng mặt tôi lên nhìn, giống như vừa phát hiện ra lục địa mới. “Có đúng là cảm động muốn khóc không? Anh cứ nghĩ mấy trò trên tivi toàn là lừa người.”

“Anh...” Tôi giơ tay muốn đánh nhưng bị anh chặn lại. “Thế này mà cũng muốn trói em lại, anh nằm mơ đi!”

“Đợi sau này anh kiếm được nhiều tiền sẽ đổi cái khác cho em, được không?”

“Anh nói không được nuốt lời đấy. Vậy bước tiếp theo sẽ là...” Tôi ngẩng đầu đặt môi mình lên môi anh. Thiệu Khải rõ ràng không ngờ tôi sẽ làm thế này, anh xúc động ghì chặt tôi vào lòng. Tôi ôm anh, cảm nhận được chiếc nhẫn ở trên tay, cho dù choáng váng vì bị thiếu dưỡng khí cũng không muốn dừng lại.

“Này, em cười ngô nghê cả buổi tối rồi. Không sao đấy chứ?” Tôi nằm nghiêng, ép sát vào người Thiệu Khải, không ngừng nghịch chiếc nhẫn trên tay. Anh nhìn tôi với vẻ bất lực, chốc chốc lại cúi đầu cắn môi tôi. “Đừng nhìn nữa, nhìn thêm là trời sáng đấy.”

“Thiệu Khải, nếu chúng ta kết hôn, có lẽ phải trở về.”

“Anh biết em không muốn...”

“Không sao!” Tôi lấy dũng khí, ngẩng lên nhìn đôi mắt sáng rực trong bóng tối của anh. “Chúng ta sẽ trở về, miễn là có anh đi cùng em.”

“Em biết là anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bất kể em có đi đến nơi nào mà, vì vậy nếu sợ thì đừng miễn cưỡng, hiểu không?”

Tôi gật đầu thật khẽ, không nói gì thêm. Một lúc sau, Thiệu Khải có lẽ nghĩ tôi đã ngủ say nên nhẹ nhàng giúp tôi đổi sang tư thế nằm dễ chịu hơn.

Thực ra rất lâu sau tôi mới ngủ được, không biết vì hưng phấn hay vì câu nói cuối cùng của Thiệu Khải mà tôi lập tức sa vào một giấc mơ. Tôi lại nhìn thấy gương mặt Khúc Thành vào lúc không nên nhất, anh vẫn trẻ như vậy. Trong mơ, anh đứng yên lặng nhìn tôi trong ánh mặt trời chói lọi, tôi trông thấy những giọt nước mắt khẽ lăn xuống từ đôi mắt anh, tim tôi như bị bóp nghẹt. Nhưng bản thân tôi lại không hiện hữu trong mơ, tôi không có cách nào đưa tay ôm lấy anh, chỉ có thể mở to mắt nhìn sự tuyệt vọng dâng đầy trong mắt anh, cuối cùng đôi mắt đó dần dần khép lại, anh đổ người xuống nền đất lạnh giá.

“A...” Tôi gắng hết sức, cuối cùng cũng hét lên một tiếng, thoát khỏi giấc mộng. Tôi ngồi bật dậy, thấy mình vẫn đang ở Ly Thành. Trong đêm đông lạnh giá mà quần áo tôi ướt sũng. Tôi ngồi ôm đầu gối, run rẩy khóc thành tiếng. Thiệu Khải bị tỉnh giấc bởi tiếng kêu của tôi, anh mơ hồ ngồi dậy, ôm tôi vào lòng. “Lại mơ thấy ác mộng à? Không sao không sao, chỉ là mơ thôi, đừng sợ...”

Một lúc lâu sau, anh phát hiện ra không cách nào có thể giúp tôi bình tĩnh lại như những lần trước, anh ép tôi ngẩng lên, khẽ chạm vào giọt nước mắt lạnh giá trên mặt tôi. “Sao vậy? Mơ thấy gì mà lại khóc như thế này?”

“Anh ấy không tha thứ cho em... Em hại chết anh ấy, là em hại chết anh ấy... Anh ấy không tha thứ cho em... Thiệu Khải, làm sao bây giờ?...”

Trong đêm tối, tiếng khóc lóc run rẩy của tôi trở nên thê lương đến rợn người, giống như âm hồn đang lượn lờ, ngay cả tôi cũng cảm thấy đáng sợ. Chỉ có Thiệu Khải không sợ. Anh chỉ khựng lại một lúc rồi kéo đầu tôi sát vào người, chạm đến động mạch đang nhảy múa không ngừng trên cổ anh, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi.

“Không sao! Không có ai trách em cả, sẽ không có ai trách em cả...”

Khi bầu trời dần chuyển sang màu nâu cũng là lúc Thiệu Khải đã dùng cả một đêm để an ủi tôi hết lần này đến lần khác, nhưng anh không biết, sở dĩ tôi không thể nhắm mắt là vì chỉ cần ở trong bóng tối là tôi lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Khúc Thành. Đó chính là tình huống khiến cả cuộc đời tôi sụp đổ, tôi không dám nhìn lần nữa. “Nhắm mắt lại, ngủ một lát đi.” Thiệu Khải lấy tay che mắt tôi. “Hôm nay anh sẽ không đi đâu cả, sẽ ở cùng em, đừng sợ!”

“Anh đi làm đi... Em không sao.”

“Thế em phải hứa với anh sẽ ngoan ngoãn đợi anh về.” Anh vẫn không yên tâm, đến khi tôi gật đầu mới đặt đầu tôi xuống gối rồi đi thay quần áo. “Không được nghĩ linh tinh nữa.”

Tôi nằm nghiêng trên giường nhìn anh thay quần áo, lúc anh chuẩn bị đi ra, tôi bỗng dừng gọi tên anh: “Thiệu Khải...”

Cánh cửa vừa hé mở được anh khép lại. Anh lại gần giường, vừa định mở lời, tôi đã nhẹ nhàng đặt tay mình lên mặt anh, anh cười cười rồi để tay lên tay tôi, khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Nếu một ngày nào đó em chết, anh có buồn không?” Bàn tay đang đặt lên tay tôi khẽ siết lại, tôi cảm nhận được sự hoang mang của anh, nhưng tôi thật sự muốn biết câu trả lời. “Anh phải mất bao lâu mới quên được em, mất bao lâu mới yêu được người khác, nói cho em biết...”

“Không được nói những lời này.” Thiệu Khải như cố hết sức mới khó nhọc thốt ra được những từ vừa rồi, từng chữ đều vô cùng đau khổ. “Nếu còn nói nữa anh sẽ giận đấy.”

Đồng tử của Thiệu Khải phản chiếu nụ cười đầu tiên sau cơn ác mộng của tôi, nhưng nó còn khó coi hơn cả khóc, giống nụ cười của người mắc bệnh hiểm nghèo, nhìn thấy sinh mệnh của mình càng ngày càng ngắn lại. Tôi muốn buông bàn tay mình khỏi mặt anh, giục anh mau đi làm, kết quả lại bị anh ôm lấy. “Anh sẽ không ra khỏi cửa, anh ở đây với em, được không? Không được nói những điều ngốc nghếch, không được nói đến từ chết, anh sẽ chết trước cho em thấy.”

“Em sẽ không làm gì ngốc nghếch đâu. Em ở đây chờ anh về.” Tôi vỗ vỗ lưng anh. “Tin em đi!”

Có lẽ lời nói vừa rồi của tôi thật sự làm anh sợ, anh đi ra với một bộ mặt không yên tâm, còn lén nhìn tôi từ cửa sổ. Tôi giả vờ như không biết, nhắm mắt lại. Một lúc sau, anh lại trở vào phòng, nhẹ nhàng đặt con mèo xuống cạnh tôi, xoa xoa đầu tôi. Tiếng đóng cửa khẽ vang lên, tôi mở mắt nhìn con mèo có vẻ đã lớn thêm một chút ở trên giường. Nó đang dùng cái lưỡi xinh xắn liếm liếm chiếc nhẫn trên tay tôi.

Tôi đã từng mơ đến ngày được đeo nhẫn trên ngón áp út, nó như một thói nam châm, giúp gắn chặt tôi với một người nào đó. Nhưng trong giấc mơ của tôi khi đó, đầu bên kia của thói nam châm là một người khác.

Tôi dùng sức day day bên thái dương đang giật, quyết định xuống giường ra ngoài hít thở không khí, không thể để bản thân chìm đắm quá lâu như thế này.

Trường của Trình Dặc Triết cách nhà tôi hai con phố, ngồi ba bến xe buýt là tới. Tôi cầm áo khoác của cậu ta đi vào trường. Tôi biết rõ mình sẽ hoảng loạn khi trông thấy khuôn mặt Trình Dặc Triết nhưng lại thật sự muốn nhìn, không thể khống chế được ý muốn đó của mình.

Tôi đợi từ sáng đến trưa. May mắn là tôi có mang theo máy nghe CD, tuy trong đó chỉ có duy nhất một chiếc đĩa đó. Học sinh mặc đồng phục ùn ra cổng trường ngày càng nhiều, sà vào hàng quán bên đường. Tôi đợi rất lâu mới trông thấy Trình Dặc Triết. Bộ đồng phục trở nên rộng thùng thình khi được khoác lên người cậu ta. Cậu ta đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ với hai người đi bên cạnh, khi trông thấy tôi, cậu ta có vẻ bất ngờ mà khựng người lại. Tôi nhìn cậu ta, mỉm cười, cậu ta nói gì đó với bạn rồi chạy lại phía tôi. “Hôm nay sao chị lại đến đây?”

“Mang áo khoác cho em.” Tôi nhìn phía sau lưng cậu ta, thấy hai cậu bạn kia đang thì thầm chỉ trỏ chúng tôi. “Haizz, chị biết một lát nữa khi em về bọn chúng sẽ hỏi em cái gì.”

“Hỏi cái gì, em bảo chị là chị gái em.”

“Buổi chiều mấy giờ tan học?”

“Sáu rưỡi.” Trình Dặc Triết cúi xuống nhìn tôi rồi đột ngột hỏi: “Đừng nói với em là chị định đợi đến khi em tan học nhé!”

Tôi chẳng có lý do gì để đợi cậu ta đến lúc đó. Nếu Thiệu Khải về mà không thấy tôi, nhất định anh sẽ lo lắng, tôi lắc đầu nói: “Chị về đây.”

Nói rồi tôi quay người định bước đi, không ngờ cậu ta đột nhiên bảo: “Đợi một chút”, rồi chạy như bay về trường, để tôi đứng một mình ở đó, hồn phách bay đi đâu mất. Khoảng mười phút sau, cậu ta đeo ba lô chạy ra, nhìn trái nhìn phải rồi kéo tay tôi chạy xa khỏi trường. “Này, em hư thế, lại trốn tiết!” Tôi thấy hối hận vì đã đến tìm cậu ta, rồi lại nghĩ đến chuyện Khúc Thành chưa bao giờ trốn học. “Thành tích của em không tốt à?”

“Cũng tạm, nếu căn cứ vào thứ hạng bây giờ thì thi vào trường đại học mà mẹ em mong muốn không có vấn đề gì.” Cậu ta vút ba lô xuống trước mặt rồi ngồi xuống vệ đường. “Chị đừng có lo!”

“Em như thế này mà gia đình không quản lý à?”

Cậu ta hỏi lại một câu rất thông minh: “Chị thế này mà gia đình không quản lý à?”

Vốn định nói “chị không có gia đình”, nhưng khi nhìn vào mắt Trình Dặc Triết, tôi lại không thể nói, đúng là tự làm tự chịu, chỉ biết đứng đó bị câu hỏi của cậu ta làm cho cứng họng. Im lặng trong giây lát, cậu ta cầm lấy bên tai nghe bị rơi xuống của tôi đeo vào tai, tôi cũng phối hợp cùng mà chuyển bên tai nghe của mình.

Những ngày tháng mà hai người cùng đeo một chiếc tai nghe... đã xa lắm rồi.

Con đường này rất yên tĩnh, trên tường chỉ chít những thân mây khô khốc, chuông báo vào lớp vang lên đâu đó, rồi lại bị ngọn gió cuốn lên trời xanh. Buổi chiều mùa đông, có rất ít người đi qua chỗ hai chúng tôi ngồi, ít đến mức không khiến chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn. Vì vậy, chúng tôi cũng không nhìn thấy có một người đang đứng bất động hồi lâu ở cuối con đường - Thiệu Khải. Buổi sáng, anh đi đến nửa đường rồi lại quay về, trên đường về còn mua đồ ăn sáng, rồi bất ngờ nhìn thấy tôi đang đứng đợi Trình Dặc Triết trước cổng trường.

Tôi đang đợi người khác. Anh đang đợi tôi. Giống như trò chơi trốn tìm, tiêu phí quá nhiều thời gian.

“Này, em luôn muốn hỏi chị một câu.” Cuối cùng Trình Dặc Triết cũng tháo tai nghe ra, nhìn tôi chăm chú, tôi thậm chí còn thấy khóe môi cậu ta khẽ run run vì đang quá thận trọng.

“Hỏi đi!”

“Em... có phải rất giống người nào đó mà chị quen không?”

Giống như một tia sét vang lên khô khốc giữa trời xanh rồi rơi xuống xé đôi ngọn núi, sau đó tất cả mọi âm thanh tan vỡ đều im bật, để lại không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Chiếc màn đen che giấu sự thật cuối cùng đã được vén lên, vết thương lòng như chiếc lưới bị thủng hàng trăm nghìn lỗ bị gió xuyên thấu, đau đớn lạnh lẽo như đang đi vào cõi chết. Tôi nghĩ biểu hiện của tôi lúc đó đã là câu trả lời rõ nhất cho cậu ta, tuy tôi rất muốn phủ nhận nhưng không thể mở lời. “Sao em lại nghĩ thế?...”

“Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy em, vẻ mặt của chị là hoàn toàn khiếp sợ, sau đó lại đưa máy nghe đĩa CD cho em một cách rất khó hiểu. Sau này, mỗi lần chị nhìn thấy em đều có biểu hiện rất lạ, lúc thì bình thường, lúc lại ngần ngại. Còn nữa, chị hình như không thích dùng máy nghe CD, chị chỉ thích nghe chiếc đĩa này thôi, nhưng chị lại hoàn toàn không hiểu gì về đàn dương cầm. Chiếc đĩa này nhất định không phải của chị đúng không?”

Tất cả là như vậy. Tôi ôm chặt hai vai, cười như điên. “Ha ha ha, em xem quá nhiều tiểu thuyết trinh thám rồi đấy. Chỉ vì mấy cái đó thôi ư? Em cảm thấy chị đang gửi gắm tình cảm vào em hay sao?”

Trình Dặc Triết không để ý đến lời tôi nói, lôi từ trong ba lô ra một gói khăn giấy rồi rút một tờ đưa cho tôi. “Chị khóc rồi.”

“Em không phải là anh ấy... Chị biết...” Tôi đẩy bàn tay đang cầm khăn giấy đưa đến trước mặt mình, nhìn xuống nền đường trước mặt đang hứng từng giọt từng giọt nước mắt. “Chị lại mang em đi so sánh với anh ấy, có phải rất ngốc không?”

“Nếu chị không ngại em thì nói ra đi.”

Thật sự có thể nói với cậu ta không? Mang chất độc từ trước đến giờ luôn giấu kín ở nơi sâu thẳm nhất trong tim, mang chướng ngại không thể vượt qua giữa tôi và Thiệu Khải, mang hồi ức tôi đã dùng không biết bao nhiêu năm tháng để cố quên đi nhưng càng ngày lại càng hiện rõ trước mắt

nói cho người vừa quen biết không lâu? Có thật là chỉ cần nói ra mọi chuyện sẽ rõ ràng?

Tôi nhắm chặt mắt, vùi mặt vào hai lòng bàn tay, tôi nhớ đến Trần Niên mỗi khi ông nhớ về mẹ tôi, lúc đó ông cũng có cảm giác như tôi hiện giờ. Nhưng khi ông ngẩng mặt lên, cũng là lúc ông nói ra tất cả.

CHƯƠNG 16: HÓA RA THẬT SỰ CÓ MỘT THỨ MANG TÊN DỰ CẢM

Chuyện tình bí mật của tôi và Khúc Thành cuối cùng cũng bị lộ. Lý do chính bởi chiếc vòng ngọc kia. Nhưng năm lớp Mười hai của Khúc Thành cũng đã đến và tôi cũng bắt đầu phải chiến đấu với các môn cho kỳ thi đại học.

Thực chất sau khi biết bệnh của anh, tất cả mọi thứ vẫn không có gì thay đổi. Ngoại trừ vẻ mặt xanh xao, hơi gầy đi thì Khúc Thành không có sự khác biệt lớn nào với mọi người. Anh cũng có thể đưa tôi đi dạo phố, mua đồ uống cho tôi. Thậm chí hằng ngày anh còn đạp xe đến đón tôi. Nhưng tôi không thể cho phép anh làm vậy.

Tôi không cho phép anh làm bất cứ việc nguy hiểm nào nữa, bởi vì chúng tôi còn có cả cuộc đời phía trước. Lúc đó trong lòng tôi đã thầm hạ quyết tâm, cho dù Khúc Thành vĩnh viễn không bao giờ giống như người bình thường, chúng tôi cũng vĩnh viễn không thể giống những cặp đôi bình thường, thì cũng chẳng sao cả. Chỉ cần anh vẫn là anh, vậy thì cả thế giới có phản đối cũng không sao hết.

Trái tim son sắt, ở vào độ tuổi như vậy mà đã bắt đầu phát ra những tia sáng ngoan cường đáng quý. Ngay cả những vì sao sớm mai cũng không thể sáng bằng.

Trần Niên có chút kinh ngạc khi trông thấy chiếc vòng ngọc trên tay tôi. Ông chắc cũng nhìn ra được chiếc vòng này không giống như những chiếc vòng được bày bán ngoài lề đường. Mà thái độ trân trọng của tôi cũng chứng tỏ nó không phải được tôi mua một cách tùy tiện.

“Vòng ở đâu ra thế?”

Nói thật, món quà này khiến tim tôi cứ thấp thỏm không yên. Tuy Khúc Thành nói đây là biểu hiện của việc mẹ anh đã chấp nhận tôi, nhưng tôi thấy mình có vẻ không xứng với món đồ quý giá thế này. Chiếc vòng rất hợp với tôi, cũng rất vừa tay, nhưng lại khiến tôi phải rất cẩn thận mỗi khi

lấy đồ, thậm chí cả khi ăn cơm, tôi cũng cố gắng hết sức để không bị va chạm. “... Được người khác tặng.” Tôi biết câu trả lời này không có sức thuyết phục. “Con không từ chối được.”

“Ai lại tặng đồ quý giá thế này? Mộng Mộng, nói thật đi, nếu không phải lập tức trả lại người ta.”

Qua giọng nói như kiên quyết hỏi cho rõ sự tình của Trần Niên, tôi biết mình không trốn được nữa. “Mẹ Khúc Thành tặng.”

Tôi đã chuẩn bị đón nhận một phen giáo huấn đạo đức hoặc một trận cuồng phong. Nhưng sau mười mấy giây chờ đợi, tôi chỉ nghe thấy một tiếng thở dài. “Mộng Mộng, con có biết việc nhận chiếc vòng này có ý nghĩa gì không?”

“Con biết!”

“Nhưng ngộ nhờ...”

“Không có ngộ nhờ.” Tôi ngắt lời ông, đứng dậy. “Tự con có thể quyết định việc của mình.”

Trần Niên nhìn tôi. Trong ánh mắt đó, tôi thấy những nếp nhăn nơi khóe mắt ông dường như sâu hơn. Cuối cùng vẫn là ông nhượng bộ trước. Trước khi đi về phòng, ông đã nói một câu, sau đó cửa phòng dần dần khép lại.

Ông nói, bố thật sự hy vọng con được hạnh phúc. Không biết tại sao chân tôi lại mềm nhũn ra, giống như đã chuẩn bị hết mọi thứ, đột nhiên nghe tin địch rút quân, tất cả mọi sức lực cũng theo đó mà rời khỏi thân thể. Tôi thả người xuống ghế sofa, đầu óc trống rỗng. Tôi cầm sách cố gắng đọc. Tôi phải làm việc gì đó để xua đi cảm giác sợ hãi đang dội lên trong lòng.

“Nếu anh bận thì không cần ngày nào cũng đến tìm em. Nhắn một tin báo cho em biết là được rồi.” Buổi trưa, Khúc Thành vẫn đến tìm tôi ăn cơm, nhưng thời gian ra ngoài của anh ngày càng ngắn. Tôi lo lắng ăn uống vội vàng thế này không tốt cho dạ dày của anh.

“Kỳ sau mới bắt đầu bận, bây giờ vẫn được.” Tuy nói vậy nhưng anh vẫn nhìn đồng hồ. “Trường đột nhiên ra quy định về thời gian đóng cổng trường buổi trưa, không còn cách nào khác.”

“Anh không cần phải chạy đi chạy lại nữa, em nói rồi, anh không cần đến.”

“VẬY anh sẽ căn cứ vào tình hình vậy.” Anh nhìn tôi mỉm cười, giơ tay vuốt tóc tôi. “Có gì không hiểu em có thể đến hỏi anh. Tuy có những môn khác nhau nhưng chắc vẫn được.”

Tôi lấy tay làm tư thế kính lễ. “Được, thưa thầy giáo!” Ăn cơm xong, anh đưa tôi về cổng trường. “VẬY anh đi nhé! Buổi tối tan học em đừng đợi anh, anh tan muộn hơn em. Về nhà nhắn tin cho anh nhé!”

“Ừ, được rồi, dài dòng quá, anh mau đi đi!” Khúc Thành vừa quay người đi được hai bước, tôi lại gọi anh đứng lại: “Này, đợi đã...”

Anh vẫn chưa kịp thu lại vẻ mặt ngỡ ngàng, tôi đã chạy đến kiễng chân lướt môi qua trán anh, sau đó nhân lúc anh chưa kịp đỏ mặt, vội vàng chạy vào trường. Trốn sau cánh cổng trường, tôi lén nhìn Khúc Thành đứng đó mỉm cười ngọt ngào. Nụ cười của anh giống hệt của tôi.

“Này!” Không hiểu kẻ đáng chết nào lúc này lại vỗ vai tôi. Tôi quay lại, thấy hai nữ sinh thường đi cùng nhau đang nhìn tôi và cười mờ ám, một trong số họ chính là người lần trước cãi nhau với tôi trong ký túc. “Hai người được mấy năm rồi?”

“Cậu hỏi làm gì?”

“Tôi không muốn cãi nhau với cậu.” Nữ sinh kia rõ ràng đã bị ngữ điệu thù địch của tôi dọa chết khiếp. “Tôi chỉ hiếu kỳ muốn biết cậu làm thế nào lại tìm được một nam sinh thuần khiết thế kia.”

Miệng nói không muốn cãi nhau nhưng câu nào thốt ra cũng mang theo gai nhọn. Tôi cười rồi “hứ” một tiếng với cô ta. “Đây là bản lĩnh, cậu cũng có thể đi tìm mà.”

Cô bạn đi cùng cô ta bắt đầu chửi thầm. Từ đáy lòng tôi luôn khinh thường loại con gái luôn miệng nói bậy, mặc dù tôi cũng đã từng như vậy. Sắc mặt cô ta trắng bệch, nghiến răng nói từng chữ với tôi: “Tôi nói cho cậu biết, lần trước tôi vẫn còn nghĩ cậu có đồng bọn gì, hóa ra... Hứ, bạn trai tôi mà đến thì xem ra cậu không còn vênh vang được nữa đâu.”

Tôi hết kiên nhẫn đẩy vai cô ta ra, đi hai bước rồi quay lại nhả ra hai chữ: “Tùy ý!”

Việc này tôi không kể cho Khúc Thành. Đây là việc tôi phải giữ lại để tự mình giải quyết. Tôi muốn nói tạm biệt với tôi của trước đây một cách triệt để. Ngõ nghịch, chơi bời, phóng túng, tôi muốn rũ bỏ tất thảy chúng, sau đó thay da đổi thịt trở thành một người hoàn toàn mới để xứng đáng với anh, để kiêu hãnh sống dưới ánh mặt trời.

Về biện pháp giải quyết, tôi đã sớm có dự liệu. Vì vậy khi đưa con trai có mái tóc che gần hết mắt, đeo xích chó ở thắt lưng ôm vai bạn gái đứng trước mặt tôi, tôi đã bình tĩnh tới mức khiến hẳn ta kinh ngạc.

Thật xấu hổ. Tôi đã từng thấy vô số con trai khoác vai bạn gái mình đi trên đường. Đa phần nếu không phải là ngượng thì cũng không tự nhiên, vậy mà khi Khúc Thành khoác vai tôi lại rất thoải mái, thuần khiết tới mức tôi không hề thấy ngượng. Tôi nhìn đứa con trai to xác trước mặt, hất hàm: “Nói đi, muốn làm gì?”

“Chỉ có mình cô thôi ư?” Chúng tôi gặp nhau ở mảnh đất trống sau ký túc, sau giờ tan học không có người qua lại. Đứa con trai đó hẳn cũng không thoải mái khi phải ra tay với một đứa con gái. “Tôi không muốn ra tay với con gái. Cô thành khẩn xin lỗi bà xã tôi, tôi sẽ để cô đi.”

“Xin lỗi? Dựa vào cái gì?”

Đứa con gái đã bày ra tư thế sẵn sàng nghe tôi ngoan ngoãn xin lỗi lập tức kéo cánh tay bạn trai. Đứa con trai bị mất mặt chửi thề một câu, ném điếu thuốc lá trên tay xuống đất. Đúng lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Tôi làm như không có chuyện gì, mở tin nhắn ra xem, vẫn chưa nhìn rõ Khúc Thành viết gì thì một cái tát đã giáng xuống mặt tôi. Tôi nghiêng rặng ngẩng lên nhìn thì phát hiện cuối cùng người đánh tôi vẫn là đứa con gái kia. Tôi giơ tay định đánh trả cô ta thì bị đứa con trai ngăn lại, cái tát thứ hai mạnh hơn giáng thẳng vào bên má còn lại của tôi.

Việc đã đến nước này, tôi cũng không muốn phản kháng nữa, dù sao tay của cô ta rất nhanh sẽ đau. Điều khiến tôi không ngờ tới là bàn tay đứa con trai đang giữ lấy tay tôi dần dần thả lỏng, tôi thừa cơ rút tay về rồi dùng hết sức lực trả đòn vào đúng miệng cô ta. Không biết bởi kinh ngạc hay bởi chưa từng bị đánh bao giờ mà cô ta ngã vật ra đất ôm lấy mặt, nước mắt chảy thành dòng.

Động một tí đã khóc thế này đâu phải là người có thể đánh nhau. Tôi không hề sợ chết mà quỳ xuống đất, mặt đã đau đến mức tê dại, nhưng vẫn trưng ra một nụ cười với cô ta. “Cô muốn đánh thì đánh đi. Đánh xong hai chúng ta hết nợ nần. Tôi nhắc nhở cô một câu, điều cô làm hôm nay, sau này sẽ có người trả lại cô nhiều hơn bội phần. Có điều sẽ không phải tôi, bởi tôi thấy cô không đáng.”

Nói xong, tôi nhìn cô ta không có vẻ gì là muốn đứng dậy, liền đứng dậy trước đi về phía cổng trường. Khi đi qua mặt đứa con trai, tôi ngẩng lên nhìn hắn ta rồi cười. Hắn ta ngay đến nhìn tôi cũng không dám.

Ra khỏi cổng chính, mặt tôi vẫn còn dậy lên từng cơn đau. Tôi lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Khúc Thành, định nói tôi sẽ không đi tìm anh nữa. Lúc này mới trông thấy tin nhắn vừa nãy chưa kịp đọc. Sau đó tôi chạy như điên về phía trường anh.

Tin nhắn chỉ vồn vện có năm chữ nhưng tôi lại thấy một dự cảm lạnh lẽo: “Trần Mộng, anh nhớ em!”

Chạy đến trường anh, tìm được lớp anh, đối mặt với vô số ánh nhìn dò xét, tôi mới chắc chắn dự cảm của mình là đúng. Khúc Thành đã được người nhà đưa đi, lúc này chắc đang ở trong bệnh viện. Nhưng khi hỏi tên bệnh viện thì giáo viên đều nói không biết. Trong lớp hình như có người nhận ra tôi, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán. Tôi nhìn vào cửa kính, thấy mặt mình đã sưng vù lên.

“Anh ở đâu? Em biết hết rồi, đừng giấu em.”

Tôi chịu đựng ánh mắt dò xét của người đi đường để về nhà. Trần Niên vẫn chưa tan làm. Tôi lấy một bình nước đá trong tủ lạnh chườm lên mặt, sau đó tự nhốt mình trong phòng. Tin nhắn gửi đi chưa lâu, Khúc Thành đã gọi điện lại: “Alô, Trần Mộng, anh không sao, đừng lo!”

Là giọng của anh. Tuy hơi yếu ớt nhưng vẫn bình tĩnh. Không nghe thấy tạp âm của hơi thở gấp gáp, trái tim treo lơ lửng của tôi cuối cùng cũng hạ xuống được một nửa. “Anh... thật sự không sao chứ?”

“Ừ, không sao!” Anh thận trọng an ủi tôi. “Anh phải nghỉ ngơi vài ngày. Hằng ngày em có thể đi mượn vở giúp anh được không?”

“Được! Vậy hãy cho em biết tên bệnh viện để em mang tới cho anh.”

Khúc Thành cười nhẹ một tiếng, miễn cưỡng nói: “Thật không muốn nói cho em biết, sợ em cứ ở lì đây không chịu đi. Em phải hứa là hằng ngày chỉ đến một lúc sau khi tan học thôi, được không?”

Lúc này thì đương nhiên tôi sẽ đồng ý mọi thứ với anh. Có điều tôi bỗng nhớ ra khuôn mặt mình chắc vài ngày nữa mới khỏi hẳn, còn bây giờ thì không thể đi gặp anh với bộ dạng này được. “Khúc Thành... Hai ngày tới em có chút việc. Hai ngày nữa em tới thăm anh có được không?” Kiểu đột ngột thay đổi quyết định này làm sao qua mắt anh được. Trong điện thoại vang lên giọng nói với ngữ điệu có chút cao của anh: “Nói đi, em bị làm sao?”

“Em không sao...”

“Trần Mộng, chúng ta đã hứa sẽ không giấu nhau bất cứ chuyện gì đúng không? Nói cho anh đi!”

“Em... em đánh nhau với người ta. Nhưng không phải em gây sự, thật đấy, anh tin em đi!” Tôi chỉ sợ anh sẽ hiểu lầm tôi. “Là cô ta...”

“Em không gây sự, vậy chắc hẳn người bị thương là em, đúng không?” Sự im lặng của tôi chính là đáp án cho anh. Khúc Thành ngừng một lát rồi nói: “Bây giờ em đến đây cho anh xem.”

Được sự đồng ý của anh, tôi không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác mà nhảy vọt khỏi giường, một tiếng vỡ vụn vang lên làm tôi dừng lại, nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thứ dưới đất khiến tôi không thể kiềm chế mà kêu lên một tiếng. Đó là chiếc lọ nhỏ mà Khúc Thành tặng tôi, bên trong đựng hoa hải đường. Tôi luôn đeo nó trên cổ, dây được thắt nút chết nhưng không ngờ nó tự dưng bị tuột ở chỗ nút lọ, dây đeo vẫn ở trên cổ. Lúc này dưới đất chỉ còn là những mảnh thủy tinh vụn vỡ.

Tôi cúi xuống nhặt cánh hoa lên, bị mảnh thủy tinh còn vương trên đó cắm vào ngón tay. Tôi nhổ ra, một giọt máu cũng theo đó chảy xuống.

Lúc tôi đến phòng bệnh, bố mẹ Khúc Thành đều ở đó. Tôi vội vàng đẩy cửa xông vào phòng, sau đó chỉ còn nước đứng chờ ra ở cửa. “Cô, chú...”

“Vào đây!” Mẹ Khúc Thành thấy tôi bối rối liền đi đến kéo tôi tới cạnh giường. Trước giờ tôi không quen thân mật với người lớn, những ngón tay

của tôi cứ thẳng đơ ra không cách nào nắm lại được. “Vừa rồi mới biết cháu sẽ đến. Mặt cháu làm sao thế?”

Tôi hoảng hốt lấy tay che mặt. “Không... không sao ạ!”

“Bố mẹ, con đói rồi. Đi mua đồ ăn cho con được không?” Khúc Thành nói. Ai mà không hiểu đây là cái cớ để đuổi khéo người lớn chứ. Nhưng bọn họ vẫn đi ra. Khúc Thành đưa tay kéo bàn tay đang che mặt của tôi ra, không nhìn được mà chau mày. “Sao lại nghiêm trọng thế này?”

“Rất nghiêm trọng sao? Không sao đâu!” Trong phòng bệnh không chỉ có chúng tôi, còn có các bệnh nhân khác và người nhà. Bọn họ cứ liếc nhìn chúng tôi. Tôi có chút không thoải mái, đành phải chuyển đề tài: “Anh sao vậy?”

“Hơi sốt, rồi lại khó thở. Cũng không nghiêm trọng lắm. Đừng lo cho anh, em đi tìm bác sĩ để lấy túi đá đi, anh chườm cho em.”

Tôi tìm bác sĩ lấy túi đá. Khúc Thành chẳng để ý đến ánh mắt của người khác, cẩn thận áp túi đá vào má tôi. Cái lạnh thấm thấu vào từng tế bào bị thương trên da, tôi cố nhịn đau nhìn anh mỉm cười, đặt tay lên mu bàn tay anh.

“Trần Mộng! Đêm giao thừa chúng ta ra ngoài đốt pháo được không?”

Khúc Thành đột nhiên đưa ra đề nghị này khiến tôi ngây người. Trong trí nhớ thì trước giờ tôi chưa hề đốt pháo bao giờ, lại hay sợ những thứ được phun ra và âm thanh lớn. “Ừm, được!” Thấy trên đầu giường có một túi táo và dao gọt hoa quả, tôi bắt đầu gọt táo cho anh. Kỹ thuật không tốt lắm, anh nhìn tôi gọt táo, muốn cười mà không dám cười. Cuối cùng cũng gọt được quả táo đưa cho anh, anh lại nắm lấy tay tôi xem vết thương trên ngón tay. “Sao lại bị thế này?”

Lúc này tôi mới nhớ việc xảy ra ngay trước khi tôi rời nhà. “Đúng rồi, chiếc lọ anh làm cho em bị vỡ rồi. Lần sau anh phải làm lại cái khác cho em.”

Đúng lúc hai chúng tôi mỗi đứa một miếng cùng ăn quả táo thì mẹ Khúc Thành mang cơm về. Bàn tay cầm táo của Khúc Thành vẫn đang đặt trên miệng tôi khiến tôi đỏ bừng mặt. “Mau ăn cơm đi, còn ăn táo làm gì, nào, lại đây ăn cơm!” Làm như chưa trông thấy gì, mẹ Khúc Thành bày cơm ra

bàn, mở ra rồi quay lại nói với tôi: “Cô và bố Khúc Thành phải về nhà lấy đồ. Cháu ở đây ăn cơm với nó nhé! Đợi đến khi cô chú quay lại rồi về.”

Tôi lập tức gạt đầu đồng ý một cách đầy thành ý. Xem ra Khúc Thành thật sự không có vấn đề gì, có thể tự ngồi dậy, tự ăn cơm, hoàn toàn không cần người khác phải chăm sóc. Có điều vết kim tiêm trên tay cũng như máy thở oxy trên đầu anh khiến hô hấp của tôi không được như bình thường. “Nhìn đi, anh nói họ đã chấp nhận em, em còn không tin.” Đến buổi tối, phòng bệnh trở nên yên tĩnh. Thế lực người bệnh không tốt, ăn tối xong đều đi ngủ sớm, người nhà có người đi về, có người ngủ gà gật. Dường như sợ tôi thấy ngột ngạt, Khúc Thành lấy từ dưới gối ra một chiếc máy nghe CD, kéo tôi tới ngồi cạnh giường rồi đeo một chiếc tai nghe cho tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe một chiếc CD toàn nhạc dương cầm, cũng là lần đầu tiên biết đến những cái tên như Franz Liszt, Richard Clayderman. Thực ra tôi nghe không hiểu lắm, chỉ là cảm thấy những âm thanh đó đi vào trong tim, khiến không gian bốn phía đều trở nên tĩnh lặng. Vì dây tai nghe ngắn, sau đó tôi quyết định nửa nằm nửa ngồi, dựa vào vai anh. “Trần Mộng!” Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy Khúc Thành gọi. “Mặt còn đau không?”

Tôi lắc đầu. Cảm thấy ngón tay anh khẽ vuốt ve khuôn mặt tôi.

Thời khắc đó tôi thấy dường như có một cơn gió nhẹ thoảng qua, cả người trôi lơ lửng trong không trung, phía dưới là lớp mây mềm mại. Tôi và Khúc Thành giống như đôi vợ chồng trẻ đã sống với nhau vài năm, có tin tưởng, có hẹn ước, có cảm thương, còn có cả một chút hạnh phúc nhỏ, nhỏ tới mức đáng thương.

Khúc Thành chỉ nằm viện ba ngày. Hẳng ngày, sau khi tan học, tôi đều đứng ngoài trường anh, đợi đến lúc tan học đi tìm bạn cùng lớp anh để mượn vở, rồi lại mang vở đến bệnh viện. Có hôm đến muộn, mẹ Khúc Thành còn phần cơm cho tôi. Đến trường anh thường xuyên nên ngay cả thầy giáo cũng biết quan hệ giữa hai chúng tôi. Bệnh nhân cùng phòng cũng nói: “Sau này sẽ đợi để uống rượu mừng của hai đứa.” Lúc đó Khúc Thành sẽ cười, nói: “Nhất định rồi”, sau đó lại cười cười bộ mặt ngượng ngùng của tôi.

Nhiều lúc tôi không chịu được, giơ tay định đánh anh, nhưng anh có điểm nào đáng bị đánh?

Hai tháng trước kỳ nghỉ đông, tôi bắt đầu học lớp cấp tốc cho kỳ thi đại học, hầu như không đến trường nữa bởi đã hoàn thành chương trình học, bắt đầu thời gian ôn luyện. Có điều như vậy thì khoảng cách giữa tôi và Khúc Thành sẽ trở nên rất xa, không thể ăn cơm trưa cùng nhau, cũng không thể muốn gặp anh là gặp. Những ngày này theo lý mà nói thì chỉ mang tính tạm thời, nhưng ngày nào đi học tôi cũng thất thần lo lắng.

Sợ cái gì? Tôi không biết!

Điều tôi biết chỉ là tôi vẫn còn thời gian hơn nửa năm, tôi phải dùng tốc độ nhanh nhất để bù lại phần kiến thức bị hổng trước đây, có được hay không thì phải làm mới biết. Điều tôi biết chỉ là đây là ngã rẽ quan trọng quyết định sau này chúng tôi có được cùng sánh vai bước đến tương lai hay không. Tôi phải kiên cường, vì anh, cũng là vì tôi. Điều tôi biết chỉ là tôi yêu anh, vì vậy tất cả mọi thứ đều đáng giá. So với sự trống vắng trước khi gặp anh thì cô đơn trong nửa năm không đáng gì. Đương nhiên tôi không nói những lời này với Khúc Thành, tôi biết, anh đều hiểu, vì vậy anh chỉ nói với tôi trong điện thoại rằng: “Cố lên!”

Nếu như cuộc sống có mục đích thì thời gian sẽ trôi nhanh hơn. Kỳ nghỉ đông đến rất nhanh, nhưng trước Tết tôi vẫn phải học thêm hai tuần. Khi bước ra khỏi lớp bố túc, thấy Khúc Thành đứng đợi ở đó tự bao giờ, tôi đã kinh ngạc không thốt nên lời.

Phải biết rằng, nhà anh cách chỗ tôi học rất xa, lại không có xe buýt chạy thẳng. Vì vậy, tôi không nói cho anh biết địa chỉ cụ thể. “Sao anh lại tìm được chỗ này?”

“Em không nói cho anh, anh chỉ còn cách hỏi bố em.” Anh nắm tay tôi theo thói quen, mười ngón tay đan vào nhau. “Ông nói gần đây em rất nỗ lực, vì vậy anh phải đến kiểm tra xem em có chịu ăn uống đầy đủ không. Bây giờ đã là tám giờ rồi.”

Không nhắc thì không sao, nhắc đến dạ dày tôi tự dừng rỗng tuếch. Tôi lắc lắc tay anh. “Anh đưa em đi ăn nhé!”

Khúc Thành sớm biết tôi sẽ có bộ dạng này, chỉ biết thở dài. “Đi thôi!”

Nắm tay anh đi trên đường, tôi thấy như thời gian đang quay ngược trở lại. Tôi cố nhớ xem đây là mùa đông thứ mấy chúng tôi ở bên nhau, nhưng lại phát hiện ra mình không nhớ nổi. Từ khi gặp Khúc Thành, mùa đông ở An Thành dường như ấm áp hơn. Trong ấn tượng của tôi, những ngày cùng anh đều là những ngày nắng ấm chan hòa với những đám mây nhẹ tênh lơ lửng giữa bầu trời.

Bởi nhà chỉ có hai người là Trần Niên và tôi nên Tết cũng giống như ngày thường, không có gì đặc biệt. Tuy ông cũng mua đèn lồng, cũng quét dọn nhà cửa, làm sủi cảo, nhưng bàn ăn vẫn chỉ có hai người ngồi đối diện nhau lặng im ăn cơm, không khí náo nhiệt của chương trình chào đón năm mới trong tivi trái lại càng làm cho căn nhà có cảm giác trống trải hơn. Thực ra, tôi luôn sợ Tết. Nhưng giao thừa năm nay không giống trước đây, vì tôi đã có thứ để mong chờ. Tôi ngồi trên sofa xem tivi nhưng hoàn toàn không để tâm điều gì, chốc chốc lại liếc đồng hồ. Bởi vì Khúc Thành nói sẽ đưa tôi ra ngoài vào lúc hơn mười một giờ, chúng tôi hẹn nhau đi đốt pháo hoa.

“Con có việc à?” Trần Niên phát hiện ra vẻ lơ đãng của tôi. “Hôm nay là giao thừa, nếu hẹn bạn đi chơi thì cứ ra ngoài chơi cho vui vẻ, nhưng phải chú ý an toàn.”

Tôi cúi đầu cười ngượng. Trần Niên chắc chắn biết tôi làm gì có bạn bè nào. Kiểu người thất bại như tôi thế này quả thật rất hiếm gặp. Đang suy nghĩ thì một tiếng nổ lớn vang lên, tôi hét lên một tiếng rồi bịt lấy tai. Trần Niên vội vã đi về nơi phát ra tiếng động. Bầu trời bên ngoài ban công có một chùm đốm sáng màu xanh đang dần rơi xuống đất, giống như chỉ cần vươn tay ra là có thể với lấy.

Nghĩ ra cái gì đó, tôi liền chạy ra ban công. Bầu trời bên ngoài rất tối, lại ở tầng cao như thế này, nhưng tôi vẫn nhìn thấy người đang đứng dưới kia. Đúng vào lúc đó, lại là một chùm sáng rực rỡ của pháo hoa chiếu sáng khuôn mặt đẹp trai của anh. Tôi quay người nhìn đồng hồ, đúng vừa qua mười một giờ.

Không thèm để ý đến ánh mắt của Trần Niên, tôi quên cả thay dép, chạy vội xuống rồi dừng lại ở chỗ cách anh khoảng mười mét. Đúng vào lúc bầu

trời sáng lên một lần nữa, tôi nhào vào cánh tay đang mở rộng đón lấy tôi của anh.

“Biết em khó chịu khi chờ đợi, nhưng anh còn khó chịu hơn, nên đã đến sớm.” Tiếng pháo hoa nổ ù ù ù ù khiến tiếng nói bên tai tôi trở nên bồng bênh. “Sau này đến Tết, em nhất định phải vui vẻ, biết chưa?”

Rõ ràng là gạt đầu nhưng nước mắt lại như những đốm lửa pháo hoa kia, thấm ướt vai áo anh.

Tuổi trẻ chính là một loại vốn, hay nói thẳng ra là một loại hạnh phúc. Khi còn trẻ, cho dù trong lòng có tuyệt vọng thế nào đi nữa nhưng vẫn còn có hy vọng dù là nhỏ nhoi với tương lai. Cho dù giây trước vẫn đang oán trách cuộc sống lạnh nhạt vô tình thì sau đó, chỉ cần có một tia ấm áp cũng sẽ bắt đầu tin rằng tương lai nhất định tốt đẹp.

Tin tưởng tương lai sẽ tốt đẹp. Bảy chữ này, vào năm tôi mười tám tuổi, đã chiếm lĩnh hoàn toàn cuộc sống của tôi.

Khúc Thành chính thức bước vào thời kỳ nước sôi lửa bỏng cuối cùng của năm lớp Mười hai. Anh học chuyên Văn, những thứ phải học thuộc nhiều đến mức hoàn toàn có thể chôn sống một người. Cũng bởi vậy nên anh không có thời gian tới tìm tôi, nhưng hằng ngày vẫn nhắn tin hoặc gọi điện cho tôi, nói vài câu đơn giản. Chúng tôi đều biết đây là thời điểm nước rút quan trọng nhất, vì vậy chúng tôi hiểu nhau đến mức ngay cả câu “cố lên” cũng không cần nói nhiều.

Lớp học thêm của tôi cũng bắt đầu tăng tốc độ giảng bài, đồng thời phát thêm đề thi thử cho học sinh, nhưng vẫn nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với trường chính quy. Hằng ngày khi về nhà, tôi đều nhắn tin: “Em về nhà rồi” hoặc “Anh đừng học muộn quá” cho Khúc Thành như một thói quen. Thời gian đó anh chắc vẫn đang phải đi học ở trường. Giờ tan học của anh ngày càng muộn, có lúc sẽ về nhà, có lúc không, dù sao tôi cũng không câu nệ.

Có lẽ trong cuộc sống không thể tránh khỏi những việc tuần hoàn, ví dụ như lúc nửa đêm ngồi làm bài tập, tôi lại nhớ về năm lớp Mười. Khung cảnh vẫn thế, hành động vẫn thế, lý do vẫn thế. Chỉ có điều, lần này tôi càng không thể thua, tôi thật sự cảm thấy nếu thua lần này, tôi sẽ thua hoàn toàn.

So với những gì anh đã làm cho tôi thì những thứ tôi làm hiện giờ có là gì. Huống hồ tôi chẳng lẽ lại không biết những ước mong anh nói với tôi đều không có ý thúc ép mà chỉ hy vọng tôi có thể tốt hơn.

Bận rộn đối với tôi mà nói lúc nào cũng là một việc tốt. Có lẽ bởi vì tôi luôn là một người hơi hợt, nên một khi rảnh rỗi thì hố đen trong tâm hồn lại ra sức gào thét, giống như nếu không một sống một còn thì sẽ không chịu dừng lại. Vì vậy nếu có việc gì có thể hoàn toàn thu hút sự chú tâm của tôi thì tâm tình tôi sẽ trở nên ổn định, tất cả mọi thứ khác, bao gồm cả mối quan hệ với người khác cũng trở nên tốt hơn. Tôi quen vài cô bạn ở lớp học thêm. Vì đều học trường nghề, tình cảnh tương tự nhau, nên bắt đầu nói chuyện, dần dần có thể cùng ăn cơm, chuyện phiếm vào giờ nghỉ trưa hoặc lúc tan học.

Mối quan hệ này rất giống bạn bè.

Còn nữa, quan hệ của tôi và Trần Niên cũng dần dần trở nên ấm áp hơn, tuy phần lớn thời gian của hai bố con vẫn là sự trầm mặc, nhưng ít nhất tôi đã có thể cùng ông ngồi trên một chiếc sofa lâu hơn. Ít nhất tình hình này khiến chúng tôi giống một cặp bố con bình thường trong cuộc sống. Thậm chí khi nói chuyện, tôi cũng bắt đầu học cách hạ thấp ngữ điệu, không còn nói những lời gay gắt, không còn xù lông nhím lên nữa.

“Mộng Mộng, con đang học à?”

Trần Niên gõ cửa, tôi nhìn đồng hồ, hơn tám giờ. Bình thường vào giờ này, ông hay ngồi trong phòng soạn giáo án hoặc chấm bài. “Vâng, có chuyện gì sao?”

“Con ra đây, bố đưa con vài thứ.” Tôi mở cửa, thấy trên tay Trần Niên là một chồng sách. “Bố nhờ người tìm cho con một ít sách cũ, trên đó người ta đã gạch vào những phần trọng điểm. Còn có đề thi các năm, con làm thử xem.”

Tôi gật gật đầu. “Cảm ơn bố!”

Nói xong câu đó tôi cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng Trần Niên lại lặng người một lúc. Tôi nhìn ông, tự dưng thấy đau lòng. Những năm này, có một người con gái như tôi, cộng thêm sự mệt mỏi trong cuộc sống, có lẽ

ông cũng không cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình. Tôi quay người đặt sách lên bàn, sau đó ra khỏi phòng. “Bố, chúng ta nói chuyện đi.”

Tôi và Trần Niên ngồi trên sofa phòng khách, lúc đầu không bật đèn, nhưng không khí như vậy quá yên tĩnh, khiến người ta không có cách nào mở lời. Một lúc sau, tôi đứng dậy bật đèn. Trần Niên tay cầm chén trà, ôn hòa mở lời, giọng ông trôi qua làn hơi đang bốc lên từ miệng cốc, khiến nó có phần không chân thực: “Con muốn nói gì?”

“Thực ra... từ lâu bố đã biết Khúc Thành bị bệnh có phải không?”

“Con biết rồi?” Khi nói ra những lời này, ngữ khí của tôi hoàn toàn bình thường, không nghĩ rằng phản ứng của Trần Niên lại kích động như vậy. Tôi chợt nhớ ra đúng là tôi chưa hề nói rằng tôi đã biết Khúc Thành bị bệnh. “Đúng! Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, bố đã thấy sắc mặt đó có gì không ổn. Bố đã hỏi, cậu ta cũng không trốn tránh. Lúc đó, bố biết cậu ta là một đứa trẻ tốt.”

“Sao bố lại không nói cho con biết?”

Trần Niên trầm lặng một lúc rồi lắc đầu nói: “Bố không biết phải làm thế nào con mới có thể chấp nhận được chuyện này.”

“Bố sợ con không chấp nhận được, hay sợ con bị lãng mạ? Nhưng bố nhìn con bây giờ xem, không phải rất tốt sao? Con thực sự không để bụng chuyện đó.”

“Được rồi... Mộng Mộng! Bố biết bố có khuyên thế nào đi nữa cũng không có tác dụng. Bố làm giáo viên cả đời, cả đời đi dạy đạo lý cho người khác, nhưng cuối cùng lại thấy tất cả những thứ đó hoàn toàn không có ý nghĩa gì đối với con. Nếu bố nói các con bây giờ còn trẻ, không thể quyết định được việc gì, con nhất định sẽ cho rằng bố giả dối, các con nhất định sẽ cho rằng chỉ cần hai đứa cố gắng sẽ có thể vượt qua mọi thứ. Trong cuộc đời, mỗi người sẽ phải diễn rất nhiều vai khác nhau. Một trong những vai diễn thất bại nhất của bố là làm một người bố. Nói ở một góc độ nào đó, bố thậm chí còn làm không tốt bằng cậu thanh niên kia, vì vậy, bố không có tư cách yêu cầu con quá nhiều. Bố cũng biết không có cách nào ngăn cấm con. Bố chỉ có thể nói, hãy tin tưởng vào tình yêu, yêu không bao giờ là việc sai trái, nhưng con phải chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ mất đi tình yêu bất cứ

lúc nào. Con đã lớn, con phải học cách chống đỡ thế giới của riêng mình, rồi dần dần còn phải học cách làm chỗ dựa cho người khác nữa.”

Đây là đoạn nói chuyện dài nhất của Trần Niên mà tôi còn nhớ được, cũng là một đoạn không có tư tưởng chủ đạo. Tôi chỉ có thể nghe ra sự lực bất tòng tâm của ông, cũng như sự lo lắng cho tương lai của tôi và Khúc Thành. Chỉ có điều sự lo lắng đó không có cách nào ngăn cản được bước chân tôi tiến về phía trước. Cuộc đời tôi trước giờ đều vậy, phải dựa vào một hy vọng nào đó để tỏa sáng, phải dựa vào một điểm nào đó để chứng minh - tôi vẫn còn tồn tại.

Ngày hôm đó, thời tiết chuyển nóng, ngày quan trọng nhất trong cuộc đời tôi đã đến. Kỳ thi đại học diễn ra vào tháng Tư, sớm hai tháng so với thi đại học thông thường, cũng không có quá nhiều người quan tâm đến kỳ thi này. Thậm chí, tôi tin rằng rất nhiều người còn không biết có loại thi này nữa. Vẫn là tôi một mình đến địa điểm thi. Tới cổng trường thi, tôi nhận được tin nhắn của Khúc Thành. Anh nói: “Cố gắng vượt qua hai ngày này, sau đó nhanh chóng tới gặp anh. Nhớ em rất nhiều!” Anh không nói những câu áp lực như “thi tốt nhé” hay “cố lên”, mà tìm một cách khác khiến tôi vui. Vì vậy, tôi đi thi với một tâm trạng nhẹ nhàng hơn bất cứ ai.

Hai ngày đó trôi qua vô cùng nhanh, nhanh đến mức khi thi xong môn cuối cùng bước ra, tôi vẫn tưởng ngày tiếp theo sẽ còn phải thi nữa. May mắn là thời gian hiển thị trên điện thoại đã nói rõ cho tôi biết: đã kết thúc. Tôi không dám nói mình thi tốt như thế nào, chỉ biết tôi đã phát huy toàn bộ năng lực của mình, trừ phi... trừ phi ác mộng lại diễn ra. Tôi nhìn thời gian vẫn còn sớm, đi thẳng tới trường Khúc Thành.

Không báo cho anh biết trước, tôi muốn anh bất ngờ. Phải tám giờ anh mới hết giờ tự học. Tôi mua gà rán chạy đến lớp anh. Đi đến cửa lớp cũng là lúc tan học. Một người đã từng nhìn thấy tôi trước đây chào tôi rất thân thiết. Tôi ngượng ngùng cười cười, đi đến cửa thò đầu vào bên trong. Không đợi tôi phải gọi anh đã trông thấy tôi.

“Sốt ruột đến thế này cơ à, vừa thi xong đã chạy ngay đến đây?” Anh cười cười bước ra khỏi lớp, không để ý đến ánh mắt người khác mà giơ tay vén lọn tóc đang lòa xòa trước trán vào hai bên tai cho tôi.

“Em muốn đem đồ ăn đến cho anh đã được chưa? Hứ!” Tôi giơ chiếc túi ra trước mặt anh. “Nhân lúc nóng ăn đi này!”

Khúc Thành không cầm lấy túi mà cầm tay kéo tôi xuống dưới tầng. “Thời gian nghỉ dài, chúng mình xuống dưới cùng ăn.”

Ngồi bên cạnh sân vận động, tôi cầm cốc Coca nghe anh kể đã làm những gì trong thời gian chúng tôi không gặp nhau. Anh không hỏi bất kỳ câu nào về tình hình thi cử của tôi, làm ra vẻ trong lòng đã biết rõ tất cả. Tôi chọc chọc vào người anh. “Sau này em sẽ thường xuyên đến tìm anh nhé, dù gì em cũng không bạn nữa rồi.”

“Không cần!” Không ngờ anh lại dứt khoát từ chối như vậy. Tôi không cam tâm, đặt cốc Coca xuống, dùng đôi bàn tay vừa lạnh vừa ướt xoay mặt anh lại hỏi: “Tại sao?”

“Em đến thì anh còn học thế nào được?” Anh kéo hai bàn tay tôi ra, nắm chặt. “Một tuần đến một lần.”

Tôi dẫu dẫu môi. “Được thôi!”

“Ngoắc tay nào!” Anh đưa ngón tay út ngoắc vào ngón út của tôi. “Đến lúc đó không được phép ngày nào cũng đến đây gây rối.”

Điểm thi được gửi đến nhà tôi vào một buổi sáng. Tôi mặc quần áo ngủ, cầm chứng minh thư ra lấy bức thư được gửi đến. Cầm điện thoại, tôi nhắn tin cho Khúc Thành: “Có kết quả rồi, em không dám xem.” Sau khi gửi xong, tôi lại cười thầm mình có thể ngốc đến như thế.

Không ngờ Khúc Thành ngay lập tức nhắn tin lại: “Mang đến đây rồi mở. Anh muốn là người đầu tiên xem.”

Đọc xong câu đó, tôi sợ tới mức run lập cập, nhanh chóng mở ra xem điểm. Tôi thực không dám cứ thế mang đến cho anh xem, ngộ nhờ... Tôi sợ phải nhìn thấy vẻ thất vọng của anh. Nhưng sự thực là điểm số quá mức đáng mừng. Mỗi môn đều đạt đến điểm tối đa trong khả năng của tôi. Tôi có thể vào học một trường đại học chính quy tốt một cách đường hoàng. Nếu đồng ý bỏ thêm chút tiền có lẽ còn có thể vào học ở trường đại học hạng ba. Đây có lẽ là kết quả thi tốt nhất trong tất cả các kỳ thi của tôi.

Tôi lấy hơi mấy lần, gấp tờ giấy báo điểm lại, làm bộ như chưa hề động tới, chạy như bay đến trường Khúc Thành.

“Không tồi!” Khúc Thành mở tờ giấy báo ra xem. “Anh đã lên mạng xem qua, số điểm này cao hơn điểm chuẩn rất nhiều.”

“Thật không? Em không biết!”

Anh đột nhiên cười, vừa cười vừa vỗ trán tôi, bất lực nói: “Đúng là em giả bộ. Em nhất định đã xem qua, rồi mới đến đây nghe người ta khen.”

Bị nhìn thấu, tôi chỉ còn cách thuận thế làm nũng, lắc lắc cánh tay anh. “Thế rốt cuộc có khen hay không?”

“Có!” Khúc Thành đột nhiên hơi nghiêng người rồi nhẹ nhàng hôn lên má tôi. Nụ hôn của anh lúc nào cũng dịu dàng như vậy, như có như không nhưng lại mang theo sự ấm áp rất lâu mới tan hết.

Tôi nhìn trái nhìn phải, không có ai để ý đến chúng tôi, mới làm như đáp lễ mà hôn thật nhanh lên mặt anh. “Anh cũng cố gắng nhé, em đi đây!” Tôi chạy một đoạn rồi mới quay lại, thấy anh vẫn đang đứng đó, dùng ánh mắt biết cười để tiễn tôi. Tia sáng trong đáy mắt anh làm tôi thấy mình lần đầu tiên được tỏa sáng.

Trần Niên sau khi biết điểm số của tôi đã không nói năng gì một lúc lâu. Sau đó, ông mới quay người nói với di ảnh của mẹ tôi: “Em nhìn xem, Mộng Mộng rất giỏi.”

Thời khắc đó, tôi vốn đang rất hưng phấn lại đột nhiên muốn khóc. Tôi khịt khịt mũi, trốn vào trong phòng.

Sau khi Khúc Thành được nghỉ ôn thi, tôi đã đến nhà anh một lần. May mắn là cả bố mẹ anh đều không có nhà, tôi cảm thấy thoải mái hơn. Tuy nói rằng nhìn bề ngoài bố mẹ Khúc Thành dường như đã chấp nhận tôi, nhưng không hiểu vì lẽ gì mà tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, luôn thấy chân tay lúng túng khi đứng trước mặt họ. Khúc Thành lúc nào cũng cười tôi căng thẳng thái quá.

Thành tích của anh luôn rất tốt. Như tôi thấy thì cứ vậy mà đi thi cũng chẳng vấn đề gì, nhưng anh vẫn học rất chuyên tâm, ngoại trừ việc chốc chốc lại quay sang nhìn xem tôi đang làm gì. Mà thực ra tôi cũng chỉ ngồi ngắm anh mà thôi.

Tháng Sáu nóng nực, nhiệt độ liên tục tăng, nhiệt độ ngoài trời đạt đến mức bốn mươi độ C. Thi đại học vốn là việc rất được mọi người quan tâm.

Cấm xe, cấm tiếng ồn, nên taxi rất đắt khách, đương nhiên còn cả từng hàng xe riêng đỗ trước trường thi. Biết mẹ Khúc Thành sẽ đưa anh đến trường thi nên tôi không đi mà ngồi ở nhà không ngừng xem đồng hồ.

Hai tháng vừa rồi của tôi trôi qua một cách lặng lẽ. Tôi đăng ký vào trường cao đẳng nghề nổi tiếng nhất An Thành, học chuyên ngành “hot” nhất tại đó. Sau đó, tôi chỉ việc ngồi đợi anh thực hiện một nửa còn lại lời hứa của chúng tôi. Như thế, trái tim tôi sẽ yên tâm một cách triệt để. Khó khăn lắm mới đợi đến lúc anh thi xong môn đầu tiên, tôi vội vã soạn một tin nhắn tốt lành gửi cho anh. Nhưng một giây trước khi gửi đi lại do dự rồi quyết định xóa đi.

Trên tivi nói có thể hỏi những câu như “thi thế nào”. Tôi cố gắng nhẫn nại, vớt điện thoại sang một bên, yên lặng chờ anh gửi tin nhắn cho tôi.

Không ngờ tới lúc tất cả các môn đã thi xong, Khúc Thành mới gọi điện cho tôi. Lúc đó, tôi đã sốt ruột đến mức muốn thổ huyết. Mỗi ngày đều không ngừng nhìn điện thoại, đến tối còn chuyển sang chế độ rung rồi nắm nó trong tay. Nghe khẩu khí của tôi không được vui lắm, Khúc Thành cười trong điện thoại: “Mấy hôm đi thi anh hoàn toàn không mở máy. Anh đã biết em nhất định sẽ suy nghĩ vẩn vơ cả nửa ngày, rồi cuối cùng cũng quyết định không làm phiền anh.”

“Anh đúng là nhìn thấu hết con người em! Thế... anh thi thế nào?”

“Cũng tạm, không có sự cố gì lớn.” Khúc Thành giả vờ trầm ngâm một lúc. “Anh đang suy nghĩ xem mai có nên hẹn em ra ngoài hay không. Trời nóng quá, hay là...”

“Anh dám nói “thôi vậy”!”

“Haizz... dám uy hiếp anh. Được rồi, ngày mai anh đến nhà tìm em.”

Tôi nhìn bầu trời bên ngoài, nắng chói chang, đúng là nắng đến không chịu nổi. “Hay là để em đến nhà anh?”

“Em ngoan ngoãn đợi đi.”

Vĩnh viễn không thể làm trái lời anh. Rõ ràng anh không dùng giọng điệu ép buộc, nhưng cuối cùng vẫn là tôi nhượng bộ. Nghĩ đến đó, tôi lại vô cớ chạy vào nhà vệ sinh soi gương. Sau vụ vỡ gương lần trước, Trần Niên đã mua chiếc gương mới cho tôi, to hơn nhiều so với cái cũ, móc treo cũng

đổi sang loại chắc chắn hơn. Trong gương là tôi với mái tóc đen tuyền, tóc mái gọn gàng, gương mặt không có bóng dáng của phần trang điểm, nhìn qua giống hết mấy cô nàng ngoan ngoãn mặc váy ngắn chạm gối hay đi trên phố. Con người hung hăng trước kia của tôi đã biến đâu mất, con người buông thả lúc nào cũng coi cả thế giới như kẻ thù đã biến đâu mất. Thời gian ở bên Khúc Thành, anh đã dùng phương thức bí mật độc quyền để trị căn bệnh ngang ngược của tôi.

Bây giờ vết thương đã kết vảy, tuy vẫn còn đó nhưng không còn đau nữa.

Tôi ôm tâm trạng hồi hộp đi ngủ. Sáng sớm hôm sau mở mắt tỉnh dậy, tôi thấy bên ngoài đổ mưa tầm tã, tiếng sấm rền rĩ trên trời rất đáng sợ. Lấy đồng hồ ra xem giờ, mới hơn sáu giờ, tôi gửi tin nhắn cho Khúc Thành: “Mưa to quá, hay là anh đừng đến nữa.”

Có lẽ bởi vẫn còn sớm nên không đợi tin nhắn lại, tôi đã nằm xuống ngủ tiếp.

Lúc tỉnh dậy lần thứ hai đã là chín giờ. Tôi không có thói quen ngủ nướng, thấy đã ngủ đủ liền dậy. Dọn dẹp giường chiếu xong bước ra, tôi kinh ngạc khi thấy Khúc Thành đang ngồi nói chuyện với Trần Niên, một chiếc ô dầm nước mưa phơi ngoài cửa. Anh nhìn tôi cười. Tôi vội vã cào cào mái tóc rối tung do vừa ngủ dậy rồi trốn vào nhà vệ sinh. Đáng lẽ phải biết sớm sẽ thế này, lời của tôi căn bản không có cách nào tác động đến tư tưởng của anh. Tôi đứng soi gương, vừa chải đầu vừa buồn bực.

“Mưa to thế này anh còn đến đây làm gì?”

Vệ sinh cá nhân xong tôi mới bước ra ngồi lên sofa, trên người vẫn còn mặc quần áo ngủ. Trần Niên đi vào bếp, hình như đang pha trà.

“Mưa thì càng mát, tốt hơn trời nắng.”

“Nhưng trời mưa mà đi ra ngoài thì không tiện.”

Bên ngoài chốc chốc lại có tiếng sấm lớn vang lên. “Hơn nữa...”

“Hóa ra em sợ sấm.”

“Không có!”

“Được, không sợ, vậy chúng ta đi thôi.”

Không còn cách nào khác, tôi chỉ biết đứng dậy đi vào phòng thay quần áo. Đợi tôi bước ra, Khúc Thành đã thu ô lại, đứng trước cửa. Tôi nhìn Trần

Niên, ông không có biểu hiện phản đối nào, tôi thậm chí còn cảm thấy hình như vừa rồi Khúc Thành đã nói hết với ông.

Những ngày mát mẻ hiếm hoi của mùa hè đều là những ngày mưa, chỉ có điều đi lại có chút khó khăn, khắp nơi là vũng nước, lại còn phải tránh những chiếc ô tô phóng như bay, nếu không sẽ bị ướt như chuột lột. May mắn là từ nhà tôi đến bến xe chỉ cách vài bước. Khúc Thành kéo tôi lên xe, ngày mưa nên trên xe không còn chỗ nào trống. Anh để tôi dựa vào thành ghế, sau đó dùng cánh tay bao bọc tôi trong khu vực ngay phía trước anh. Như vậy thì cho dù xe có rung lắc, người có nhiều đi nữa cũng không ai có thể chạm vào hay xô ngã tôi.

Mỗi lần sang đường, anh đều nắm tay tôi như phản xạ tự nhiên, còn đi trên đường thì để tôi đi sát lề, đi xe buýt nếu chỉ còn ghế đơn thì sẽ nhường tôi ngồi. Sự săn sóc như vậy giống tấm khăn quàng cổ trong mùa đông, mỗi lúc hít thở đều khiến hai má trở nên ấm áp. Ở trên những chiếc xe buýt chạy chậm rì rì, tôi thường hắt hơi do thiếu không khí. Nhưng chỉ cần có anh ở phía sau, tôi liền đặt toàn bộ sự chú ý của mình lên anh. Bởi vì tôi biết chỉ cần mình ngả về phía sau là có thể dựa vào bờ ngực anh.

Đích đến hôm nay là triển lãm kỹ thuật ở phía bên kia thành phố, bên trong toàn là máy tính và các linh kiện máy tính. Sau khi Khúc Thành đỗ đại học sẽ phải mua máy tính, vì vậy anh kéo tôi đến đây xem. Xe chạy được nửa đường thì có ghế trống, nhưng không phải hai chỗ cạnh nhau mà là hai chỗ trước sau. Khúc Thành để tôi ngồi trước sau đó mới nói với người phụ nữ bên cạnh: “Cô ơi, có thể phiền cô đổi chỗ cho được cháu không ạ?”

Người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi chỉ cần liếc qua là có thể nhìn ra quan hệ giữa hai chúng tôi nên vui vẻ nhận lời.

“Em chưa bao giờ đi sang bên kia thành phố, nghe nói giá nhà đất ở đó rất đắt, hơn nữa còn có nhiều khu công nghiệp.” Thực ra ngồi cạnh nhau cũng không có gì khác biệt, chỉ là hai bàn tay ở rất gần nhau tự nhiên sẽ nắm lấy nhau. “Anh đi bao giờ chưa?”

“Đi một lần, lúc đó còn rất nhỏ. Cơ quan bố anh tổ chức đi tham quan triển lãm kỹ thuật, ông đã đưa anh đi. Lúc ấy nơi đó còn rất hoang vu, toàn

là công xưởng, bây giờ thì lại vô cùng phồn hoa.”

“Bố anh làm gì?” Tôi đã đến nhà anh rất nhiều lần nhưng vẫn chưa biết bố mẹ anh làm công việc gì. “Lần nào em đến cũng thấy mẹ anh ở nhà.”

Khúc Thành thu ánh mắt đang nhìn những giọt nước mưa trên cửa kính lại, quay đầu nói với tôi: “Từ lúc biết anh bị bệnh này, mẹ anh đã không đi làm nữa. Nhà anh rõ ràng được tiêu chuẩn sinh hai con nhưng mẹ anh không muốn sinh thêm. Mẹ anh đã hy sinh rất nhiều. Bố anh là kỹ thuật viên của một cơ quan nhà nước, bây giờ thực chất công việc cũng không tốt lắm.”

Đây rõ ràng là vấn đề do tôi khơi ra, nhưng khi anh nói xong, tôi lại chẳng có cách nào tiếp lời, chỉ biết gật gật đầu rồi cúi gằm xuống. Có điều dường như Khúc Thành đã sớm biết trước biểu hiện của tôi sẽ như vậy, anh thả lỏng bàn tay đang nắm tay tôi, chuyển sang ôm lấy vai tôi. “Không nói mấy chuyện này nữa. Tóc em dài ra nhiều so với hồi chúng mình mới quen đấy.”

“Đương nhiên là nó sẽ dài ra.”

“Nhất định không được cắt. Anh thích em để tóc dài thế này. Anh còn định xem xem rốt cuộc có thể để dài đến đâu.”

“Anh thích em lại càng không giữ. Đợi hôm nào anh làm em buồn em sẽ cắt phăng nó đi.” Tôi nói với anh bằng ngữ khí mang tính tuyên bố quyền sở hữu, vừa giả vờ giận dỗi vừa cảm thấy thịnh thích. “Dù sao cắt đi sẽ nhanh hơn nuôi dài nhiều.”

“Em không sợ lần này nếu em cắt đi thì anh sẽ không thể nhìn thấy nó mọc dài ra sao?”

Một tia chớp lóe lên bên ngoài cửa kính khiến nhiều người trong xe sợ hãi hét lên. Còn tôi thì cảm thấy tia chớp ấy như đánh trúng vào trái tim mình, đau đến mức tưởng như nó đã tan nát, sau đó là tiếng thứ gì đó đổ vỡ. Khúc Thành nhìn thấy vẻ mặt của tôi mới ý thức được mình vừa nói gì, liền đưa tay chạm vào khuôn mặt cứng đờ của tôi. “Đồ ngốc, anh đùa mà.”

“Không được đùa kiểu này.” Tôi cắn chặt môi, bướng bỉnh nhìn anh. “Nếu còn nói đùa như vậy, em...”

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi rồi kéo tôi vào lòng, thì thầm hứa hẹn: “Không bao giờ nói vậy nữa. Là lỗi của anh.” Qua bờ vai anh, tôi trông thấy người phụ nữ vừa nãy ngưỡng ngùng chuyển ánh nhìn ra phía ngoài cửa kính. Tôi nghĩ chắc cô ấy đang nhủ thầm: “Lũ trẻ bây giờ thật là...”

Nghĩ đến đây, tôi thầm cười khe khẽ.

Tôi hoàn toàn mù tịt về máy tính. Tuy đã có thời gian cắm rổ ở quán internet nhưng toàn là để chơi mấy trò hoàn toàn không cần dùng đến trí tuệ, sử dụng mấy phím bấm cố định để điều khiển nhân vật trong trò chơi chém chém giết giết. Nghe mấy thuật ngữ chuyên ngành mà Khúc Thành và nhân viên cửa hàng thảo luận mà tôi thấy đầu óc quay cuồng. May mắn là anh không hỏi tôi, cùng lắm chỉ thi thoảng bảo tôi xem hộ xem kiểu dáng có đẹp hay không. Thoắt một cái đã đến trưa, chúng tôi tìm một nhà hàng cạnh đó. Anh vừa ăn vừa hỏi tôi: “Anh đã biết mình muốn mua cái nào rồi. Buổi chiều em định làm gì?”

Tôi ngẫm nghĩ, một suy nghĩ vốn đã có trong đầu tôi từ lâu bây giờ bỗng dừng lại xuất hiện. Tôi thận trọng lên tiếng: “Em nói ra anh đừng cười nhé.”

“Nói xem!”

“Em muốn anh đi chụp ảnh tự động với em.”

“...” Rõ ràng Khúc Thành không ngờ được tôi sẽ đưa ra yêu cầu này nên nhất thời cứng họng không biết nói sao. Sau đó anh lấy đĩa gỗ đầu tôi một cái. “Tại sao?”

“Bởi vì từ trước đến giờ em chưa từng chụp. Hơn nữa chúng ta cũng chưa từng chụp ảnh chung.”

Đại loại là cảm thấy lý do của tôi có thể chấp nhận được nên Khúc Thành gật đầu. Tôi còn nghĩ anh sẽ ngại, không ngờ anh chỉ nói: “Có thể chụp ảnh, nhưng anh không muốn chụp bằng cái đó. Đợi anh đăng ký trường học và thu xếp mọi thứ xong, hôm nào đẹp trời chúng ta sẽ đi ra ngoài chụp. Được không?”

“Được!” Tôi cũng không nài nỉ, vì thực ra mục đích của tôi chỉ là muốn có được một tấm ảnh của anh, rất muốn, vô cùng muốn, còn vì sao lại như

vậy thì tôi cũng không biết.

Mỗi người ở vào một thời điểm nào đó đều sẽ tưởng tượng ra cuộc sống sau này của mình. Lúc nhỏ nói muốn làm nhà khoa học, lớn lên một chút lại nói muốn làm họa sĩ, nhà văn. Khi học hành hay làm việc bận bịu thì muốn nghỉ, khi được nghỉ thì lại muốn đi làm. Mùa hè sau khi kết thúc kỳ thi đại học, tôi đã lần đầu tiên vạch ra một kế hoạch hoàn chỉnh cho tương lai sau này. Tôi phải học hành chăm chỉ, thời gian rảnh rỗi tôi vẫn sẽ ở cùng Khúc Thành, rồi tìm một công việc ổn định, sau đó... sau đó, tôi muốn kết hôn với anh.

Đúng, muốn kết hôn với anh. Bởi có mục đích này làm điểm tựa nên tất cả mọi thứ đối với tôi đều vô cùng ý nghĩa.

Điều khiến tôi không ngờ tới là quá trình điền nguyện vọng đại học, chờ điểm, chờ giấy báo trúng tuyển lại là một quá trình dài dằng dặc và phức tạp như vậy. Khúc Thành không nói, tôi cũng không dám làm phiền anh, đến tận khi nghe thấy thông tin chính xác về điểm chuẩn trên tivi, tôi mới dám gọi điện cho anh. Anh không nhắc gì đến kết quả thi mà lại bảo: “Ngày mai chúng ta ra ngoài chụp ảnh đi.”

Tuy có chút đột ngột nhưng cứ nghĩ đến việc sẽ có ảnh của anh, tôi liền vui vẻ nhận lời.

Cả một ngày đi đến rất nhiều nơi, tinh thần của anh không giống với người bệnh tim chút nào, cơ hồ như kéo tôi đi dạo một vòng khắp An Thành. Khu thương mại, phố xá, cuối cùng là công viên chứa đựng bao ký ức của chúng tôi. Có điều lỗ hổng trốn vé đã được sửa, chúng tôi chỉ còn cách mua vé vào, sau đó tìm kiếm một vài địa điểm trong trí nhớ.

Tôi kinh ngạc phát hiện ra anh còn nhớ tất cả, nhớ từng nơi chúng tôi đã dừng chân. “Trí nhớ của anh có phải quá tốt không?”

“Đâu có quá tốt.” Khúc Thành cầm máy ảnh, phim trong máy đã được chụp hết hơn một nửa. “Này, đứng vào chỗ kia đi!”

Tôi quay lại nhìn thấy một thân cây, liền nhớ ngay đến nụ hôn khiến người ta đỏ mặt vào hôm đó. Để khiến anh không đoán được tôi đang nghĩ gì, tôi liền giật lấy máy ảnh rồi hất hàm bảo anh: “Anh ra đứng đó đi.”

Khúc Thành gõ đầu tôi một cái rồi cũng đi đến chỗ đó đứng để tôi chụp ảnh.

Góc độ và ánh sáng tuyệt hảo, vào thời khắc ấn nút chụp, ánh sáng phát ra từ người anh rục rờ đến nỗi khiến tôi lóa mắt.

Thấy tôi bỏ máy ảnh xuống, Khúc Thành đi tới đỡ lấy máy, tiện thể níu một người qua đường lại. “Giúp chúng tôi chụp ảnh được không?”

“Này, anh...” Tôi chưa kịp phản ứng đã bị anh dùng một tay kéo lại gần, cánh tay anh ôm lấy vai tôi vô cùng tình cảm.

“Ngoan, nhìn ống kính!”

Tôi cười, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh, anh cũng ôm lấy vai tôi, cười mỉm. Nghĩ đến việc bức ảnh sau khi được rửa ra sẽ là tư thế hạnh phúc vô bờ của chúng tôi, tôi liền mỉm cười rạng rỡ.

Mãi đến chiều tối chúng tôi mới ngồi nghỉ bên chiếc ghế gỗ cạnh bờ sông. Khúc Thành lắc lắc chiếc máy ảnh trước mặt tôi. “Lần này đã mãn nguyện chưa? Rửa xong anh sẽ giữ lại hết, không cho em đâu.”

“Anh dám!” Tôi vội vã mở miệng đấu tranh, đột nhiên nghĩ ra một chuyện khác. “Này, anh đăng ký trường nào vậy?”

Anh trả lời qua loa: “Vẫn chưa biết có đỗ hay không. Khi nào có kết quả chính thức sẽ báo cho em.”

Tôi dẫu môi, không hỏi gì thêm nữa. Dù sao cũng đã quen với kiểu chuyện gì cũng phải để có kết quả mới nói cho người khác biết, không muốn để người khác lo lắng của anh. Nhưng tôi không thích như vậy chút nào.

Chúng tôi chia tay nhau ở bến xe trước cổng công viên, tôi nhất quyết không để anh đưa về. Vậy nên khi xe của anh đến trước, anh cũng không định lên. “Anh đợi em về rồi mới về.” Một vòng tay từ phía sau ôm chặt lấy người tôi, khiến trái tim tôi đập loạn nhịp. Chúng tôi ở cạnh nhau lâu như vậy, tôi đã không còn căng thẳng như trước kia nhưng mặt vẫn đỏ ửng lên. “Về đến nhà nhớ nhắn tin cho anh.”

Tôi gật gật đầu. “Anh về đến nhà cũng báo cho em biết nhé!”

Người đợi xe không nhiều, chúng tôi đứng đó ôm nhau, chẳng để ý đến ánh mắt người khác. Đến khi xe của tôi tới, anh mới thả tôi ra, đẩy tôi lên

xe. “Em về đây!” Xe từ từ dừng lại, bước lên xe rồi tôi còn quay đầu lại nói: “Rửa ảnh rồi nhất định phải bảo em đấy.”

“Biết rồi!” Anh cười, vẫy tay với tôi.

Rửa ảnh thì mất bao lâu, cùng lắm chỉ một tuần. Nhưng tôi đợi cả nửa tháng vẫn không thấy anh thông báo gì. Cho đến một ngày, Trần Niên vô tình nói ra một câu khi ăn cơm: “Bây giờ tất cả các trường đều tuyển sinh xong rồi đúng không?”, tôi mới ngỡ người ra. Nghĩ là thời gian này anh không rảnh rồi nên tôi cũng không muốn quấy rầy anh, chỉ thi thoảng gửi tin nhắn hỏi đã có giấy báo kết quả chưa, nhưng kỳ lạ là anh không hề nhắn tin lại cho tôi. Có lẽ vẫn chưa có, tôi cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc nào tôi cũng có cảm giác tin tưởng đối với anh, tôi không muốn đoán mò bất cứ điều gì.

Vì vậy, khi phát hiện ra việc xét tuyển đã hoàn tất, trong khi hôm trước trong điện thoại, anh vẫn cố tình trốn tránh câu hỏi có trúng tuyển hay không, tôi mới cảm thấy sợ. Đó là cảm giác hoảng sợ khi không biết phải đi con đường nào, cảm giác đó đã một thời gian rất dài không tồn tại ở tôi nữa, bây giờ lại cuồn cuộn kéo đến.

“Chiều mai chúng ta gặp nhau ở công viên. Chắc anh có chuyện cần nói với em.”

Hai tiếng sau khi gửi tin nhắn đi tôi mới nhận được hồi đáp, chỉ một chữ: “Được!”

Cả đêm không ngủ. Tôi nhớ lại quãng thời gian ở bên Khúc Thành. Ngoại trừ việc bệnh tình sau này mới phát hiện ra thì từ trước đến giờ anh chưa bao giờ ậm ừ chuyển đề tài, chưa bao giờ trốn tránh ánh mắt tôi. Chính bởi vậy nên lần này tôi mới càng hoảng sợ. Khó khăn lắm đêm dài mới trôi qua. Buổi sáng vừa ngủ dậy, tôi đã đến công viên, tôi ngồi trên chiếc ghế chúng tôi đã từng ngồi hôm đó, lòng như lửa đốt đợi anh.

Tôi quên cả ăn sáng. Từ lúc bước chân ra khỏi nhà, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không thể nghĩ được gì khác. Tôi biết, đây chính là dấu hiệu của việc thần kinh căng thẳng. Đến buổi trưa, tôi cũng không đi ăn cơm, dạ dày bắt đầu đau quặn. Qua một giờ chiều, Khúc Thành gọi điện thoại đến, hốt hoảng hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Em ở bên trong công viên, cạnh bờ sông.”

Tôi ngắt điện thoại, nhìn ra phía cổng. Chưa đến hai phút sau đã thấy anh chạy tới chỗ tôi. Tôi vẫy vẫy tay với anh, sau đó thu tầm mắt lại, hướng về phía dòng sông. “Em đến bao lâu rồi?” Mặt trời nắng gắt, tóc của tôi bị nắng chiếu bóng rầy. Anh vừa vuốt tóc đã biết tôi đã ngồi ở đây rất lâu rồi. “Ăn cơm chưa?”

“Em không đói.”

“Lại đây, anh đưa em đi ăn cơm.” Anh định kéo tôi đứng dậy, nhưng tôi cứ ngồi lì ở đó. Không còn cách nào, anh đành ngồi xuống cạnh tôi, dùng hai tay xoay người tôi lại đối diện anh. “Đừng có hành hạ bản thân mỗi khi gặp chuyện gì đó, được không?”

“Vậy thì đúng là có chuyện gì đó, đúng không?” Khúc Thành dường như không ngờ tôi sẽ hỏi vậy, sắc mặt rõ ràng có chút biến đổi, sau đó anh miễn cưỡng gật đầu.

Tôi không hiểu vì lẽ gì mình lại bật cười, rồi đứng lên. “Được, đi ăn thôi!”

Tại một quán mì nhỏ trong công viên, không có bàn nào lại có không khí khác thường như bàn chúng tôi. Vừa nhìn qua đã biết đây là hai người quen nhau nhưng lại không ai mở lời nói một câu nào. Tôi đã đoán ra sự việc sẽ rất nghiêm trọng, là việc sẽ vượt quá sức chịu đựng của tôi. Tôi gọi một bát mì thật cay nhưng không hiểu sao khi ăn vào lại chẳng thấy có vị gì, nhạt nhẽo đến mức tôi còn muốn cho thêm gia vị. Thế là tôi lấy lọ dấm bên cạnh ra sức đổ vào bát mì, thấy vẫn chưa đủ, tôi lấy luôn cả lọ muối, múc một thìa to.

Khúc Thành kịp thời ngăn bàn tay hồ đồ của tôi lại. “Đừng như thế...”

Tôi nhìn anh, chậm chạp đổ lại muối vào lọ. Tay anh vẫn nắm chặt bàn tay tôi, không có dấu hiệu muốn thả ra.

“Em ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Khúc Thành nhìn bát mì mà tôi ăn chưa đến một nửa, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi thấy rõ ràng hai chữ được viết trên khuôn mặt anh lúc này: không nở. Tôi chủ động kéo tay anh, đi ra ngoài.

“Anh không muốn nói em cũng không ép anh.” Cầm tay nhau đi một đoạn, cuối cùng tôi cũng ngẩng mặt nhìn anh. “Đừng nói gì cả.”

Hai bàn tay Khúc Thành đặt lên má tôi. Tôi biết anh đang hạ quyết tâm. “Trần Mộng, em có tin anh không?”

Tôi chỉ nhìn thẳng vào anh, không nói gì. “Em có tin anh hay không?”

Hoàn toàn khác với vẻ trầm mặc của tôi, Khúc Thành vội vã đòi câu trả lời. Tôi thậm chí còn cảm thấy bàn tay anh đang run rẩy. Rất lâu sau, tôi mới gật đầu. Thấy tôi gật đầu, anh như thở phào nhẹ nhõm rồi thuận thế ôm tôi vào lòng.

“Chỉ cần em tin anh thì sẽ không có gì không giải quyết được. Hiểu không?” Khúc Thành ôm tôi, môi anh nhẹ nhàng đặt lên trán tôi. “Anh sợ nhất là em không tin anh.”

“Em tin anh, nhưng em không tin bản thân em.”

“Trần Mộng...”

Tôi vùng khỏi bờ ngực của anh, nhìn chăm chăm vào anh và lặp lại một lần nữa: “Em không tin bản thân em, anh biết điều đó. Vì vậy nếu anh xác định em không thể chấp nhận được việc anh định nói, vậy thì đừng nói nữa, xin anh đấy...”

“Anh đã đăng ký vào trường đại học ở nơi khác. Nhưng đó là ý của bố mẹ anh, là họ ghi tên cho anh. Anh không còn cách nào khác. Trần Mộng, thực ra cũng không có gì, chỉ cần được nghỉ là anh sẽ về...”

Trong một khoảnh khắc, tôi không thể hiểu bất kỳ điều gì nữa. Rõ ràng mặt trời gay gắt như thế mà tôi lại thấy lạnh. Thứ duy nhất tôi nhìn thấy chỉ là khuôn miệng anh. Anh đang gấp gáp muốn tôi biết chuyện gì đó, nhưng tôi chỉ biết rằng đó chính là việc anh đã phản bội ước hẹn của chúng tôi. Anh đã vứt bỏ tôi. “Là trường đại học nổi tiếng đúng không?”

Anh mặc nhận.

“Như thế rất tốt. Ai chẳng hy vọng sẽ được học trường tốt nhất. Ha ha, đáng lẽ anh phải nói với em sớm hơn.” Tôi kéo tay anh. “Em đi mua quà chúc mừng anh, được không?”

“Em đừng như thế... Trần Mộng, em bình tĩnh đi!” Khúc Thành ôm chặt lấy tôi, không cho tôi động đậy, giống như tôi là một kẻ bị bệnh tâm thần

vậy, cần phải có thời gian yên tĩnh. Có trời mới biết được lúc này đây tôi hy vọng có một mũi thuốc tê biết bao, ít nhất cũng khiến tôi không phải gồng mình lên thế này.

Dứt khoát đẩy anh ra, tôi quay người bước về phía cổng. Anh chạy hai bước đến chặn trước mặt tôi. “Tránh ra! Em không xứng với anh thì ít ra cũng có quyền được đi chứ!”

“Trần Mộng, em nghe anh nói.” Khúc Thành đưa tay định kéo cánh tay tôi. “Anh giấu em bởi vì anh biết trước giờ em đều vì anh mà cố gắng...”

“Cút! Em không muốn nghe giải thích!” Tôi dứt khoát hất tay anh ra, sau lưng vọng lại tiếng gọi của anh, anh chưa bao giờ dùng hết sức để gọi tên tôi như thế. Có điều khi tôi không chịu được nữa mà quay đầu lại thì điều nhìn thấy lại là anh đang ôm chặt ngực quỳ dưới đất.

“Anh không sao chứ?” Sao tôi lại có thể quên căn bệnh của anh được chứ? Bàn chân tôi cứ đứng ngậy ra rồi mới chạy như bay đến chỗ anh. “Anh không sao chứ?...”

Anh chậm chạp ngẩng đầu, cười như đang đùa. “Anh không thế này liệu em có quay lại không?”

“Anh! Bây giờ mà anh còn lừa em! Anh lại dùng cách này để lừa em! Anh biết rõ rằng em cố gắng vì anh, biết rõ em sợ hãi như thế nào, vậy mà còn lừa em!” Tôi đứng dậy, lấy tay gạt nước mắt trên mặt, lùi ra sau mấy bước, sau đó chạy ra khỏi công viên mà không quay đầu lại. Ra đến bên ngoài, tôi liền bắt ngay một chiếc taxi.

“Cô gái, cô đi đâu?”

Đôi mắt đã bị nước mắt làm mờ, tôi thậm chí còn không nhìn rõ gương mặt người tài xế. “Cứ đi đi ạ.”

Bất giác đã đến bốn giờ chiều, đường phố đã bắt đầu đông lên, đã có người đi chợ mua thức ăn. Tôi cúi đầu cố gắng ngăn dòng nước mắt, trái tim thì trái lại càng hoảng sợ hơn. Khúc Thành không đuổi theo, anh vẫn còn ở công viên. Bởi không phải cuối tuần, công viên vốn vắng vẻ lại càng không có người, ngộ nhờ... ngộ nhờ anh...

Thâm tâm tôi như bị tách ra làm hai người, một người lạnh nhạt nói: “Anh lừa mình, anh lừa mình quay lại!”, một người lại lo lắng nói: “Ngộ

nhờ anh có chuyện gì thì làm thế nào?”. Cuối cùng, một người đã thắng. Tôi vỗ vai tài xế. “Chú ơi, phiền chú quay lại chỗ vừa rồi giúp cháu.”

Không ngờ tài xế lại nhìn tôi qua gương chiếu hậu và nói: “Không được, đường này cấm quay đầu.”

“Thế... thế chú xem chỗ nào tiện thì dừng xe lại đi.”

Xuống xe, tôi trả tiền, không kịp nghĩ đến việc lấy tiền thừa đã vội vã chạy đi. Tôi cứ nghĩ chưa đi được bao xa, không ngờ trong lúc mình còn do dự thì xe đã đi qua mấy con phố. Tôi vừa chạy vừa gọi điện cho Khúc Thành. Chuông đổ rất lâu mới có tín hiệu bắt máy. Tôi vừa nói “alô” thì bên kia đã ngắt tín hiệu. Nghe những tiếng tút tút lạnh lẽo kia, trái tim tôi như nháy ra khỏi lồng ngực. Khó khăn lắm mới tìm thấy chỗ có thể bắt xe. Tôi chạy đến nơi chúng tôi vừa đứng với tốc độ nhanh nhất. Chính khung cảnh trước mắt đã đẩy cả cuộc đời tôi vào tăm tối.

Khúc Thành, anh đang nằm lạng lã trên nền đất, tay vẫn cầm điện thoại.

“Khúc Thành, anh sao vậy? Anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi!” Tôi quỳ trước mặt anh, sợ hãi xoa xoa mặt anh. “Anh đừng dọa em, anh đừng dọa em mà...”

“Em xin anh, anh đừng dọa em như thế...”

“Em xin anh đấy, anh đừng dọa em được không? Anh không thể có chuyện...”

“Em cầu xin anh!!!”

Tôi ôm anh vào lòng. Tôi thấy cơ thể anh rất lạnh. Tôi lấy điện thoại của anh gọi cấp cứu, nói một hồi lâu mới tả được rõ vị trí của chúng tôi. Sau đó, tôi nhìn thấy cuộc gọi gần đây nhất mà anh nhận, chính là cuộc gọi của tôi.

Tại sao vừa rồi anh không nói chuyện với tôi, tại sao anh lại ngắt máy, tại sao anh không để tôi biết?... Lúc này đã có vài người đi tới chỗ chúng tôi nhưng không dám lại gần, chỉ biết an ủi tôi vài câu. Sau khi cấp cứu đến, nhân viên công viên và bác sĩ cùng đưa Khúc Thành lên xe.

Lần đầu tiên ngồi xe cấp cứu, tôi chỉ biết giương mắt nhìn bác sĩ, y tá đang tất bật sơ cứu, tín hiệu điện tâm đồ vô cùng yếu ớt. “Cô gái, đừng khóc! Cô biết rõ tình hình không? Cậu ta tên là gì?”

“Khúc Thành! Anh ấy bị bệnh tim bẩm sinh... Chúng tôi vừa cãi nhau... Bác sĩ, cầu xin bác sĩ cứu anh ấy!” Tôi bám chặt lấy cánh tay bác sĩ. “Cầu xin cô...”

“Được được được! Chúng tôi sẽ cố hết sức. Cô mau thông báo cho người nhà đi!”

Khúc Thành được đưa vào phòng cấp cứu không lâu thì bố mẹ anh cũng chạy đến nơi. Mẹ anh dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn tôi, giống như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Tôi có thể hiểu nỗi lòng bà, bởi vì tôi cũng đang hận không thể tự giết chết chính mình. Nhưng bà vẫn chưa kịp đi đến chỗ tôi thì cửa phòng cấp cứu đã bật mở. Một y tá đi ra hỏi: “Ai là người nhà Khúc Thành?”

“Là tôi! Là chúng tôi! Con trai tôi thế nào rồi?” Tôi đứng lặng một chỗ nhìn bố mẹ Khúc Thành ào đến, thấy y tá cất lực lắc đầu khi báo bố mẹ Khúc Thành ký tên vào thông báo bệnh tình nguy cấp. “Không thể...”

“Suy tim cấp, đã bỏ lỡ thời điểm cấp cứu tốt nhất, chúng tôi đang cố gắng. Nhưng cần người nhà phải ký vào thông báo bệnh tình nguy cấp.”

Khi y tá lấy chữ ký xong rồi vào phòng cấp cứu, mẹ Khúc Thành đi đến trước mặt tôi, bà dùng hết sức tặng cho tôi một cái tát, khiến tôi đập đầu vào tường. Có tiếng vỡ vụn vang lên trước cả khi tôi cảm thấy đau đớn. Chiếc vòng đang được đeo ngay ngắn trên tay tôi đã bị gãy làm đôi, rơi xuống sàn vỡ vụn.

Sự cố bất ngờ này khiến mẹ Khúc Thành đang vô cùng giận giữ cũng phải lặng đi. Tôi dựa lưng vào tường từ từ trượt xuống đất, trán tôi dán vào sàn nhà lạnh lẽo.

Khi y tá bước ra một lần nữa, tôi đột nhiên nhớ tới Trầm Siêu. Lần đầu tiên tôi thấy anh tàn nhẫn như thế, ngay cả tư cách nhìn anh lần cuối cũng nhẫn tâm không cho tôi.

Không biết tôi ra khỏi bệnh viện bằng cách nào. Tôi cầm ba lô của Khúc Thành, trôi nổi như một cái xác không hồn trên đường phố. Trời đã tối, tôi vẫn không ngừng đi, gặp chỗ rẽ thì rẽ theo. Tôi không biết mình muốn đi đến đâu, chỉ biết không thể dừng lại. Đêm càng lúc càng khuya, điện thoại

của tôi bắt đầu rung lên không ngừng. Vốn không định bắt máy nhưng nó không chịu ngừng lại, cuối cùng tôi đã tự giải thoát bằng cách tháo pin ra.

Ngay cả tôi cũng không biết mình đã đi bao lâu. Bàn chân đau nhức đã gọi lại một phần ý thức của tôi. Tôi chậm rãi nhìn ra bốn phía, phát hiện đây là một nơi mình chưa từng đến, đèn đường leo lét, không có cửa hàng, thi thoảng mới có vài chiếc xe phóng như bay qua. Tôi vừa dừng chân lại thì có hai gã đàn ông chạy qua người tôi, giật phắt chiếc ba lô trên tay.

Tôi nhìn bóng lưng chúng, trái tim không ngừng gào lên: “Đó là ba lô của Khúc Thành, là ba lô của anh ấy, trả lại cho tôi!” Nhưng đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, chân tay không cách nào cử động, cứng đờ như người chết. Hai tên cướp cứ nghĩ sẽ có người đuổi theo, chạy được vài bước quay lại nhìn, thấy tôi vẫn đứng ngây ra đó thì liền bạo gan lên, sau khi nhìn quanh bốn phía không có người liền tiến lại chỗ tôi.

Kỳ lạ là lúc đó tôi chỉ nhìn thấy trên mặt bọn chúng là cái miệng cười cười không ngừng mấp máy, nhưng lại không nghe ra chúng đang nói gì. Chúng lôi tôi vào một cái ngõ nhỏ ở phía sau. Sau khi thấy tôi không phối hợp thì liền có một thứ gì đó lạnh ngắt áp vào lưng tôi. Tôi quay lại, nhìn thứ áp vào lưng mình và cười.

Đó là nụ cười đầu tiên trong cả buổi tối của tôi.

Nhưng đúng khoảnh khắc đó, gã đàn ông vừa nãy còn nhìn tôi cười đắc ý liền bắn ra xa, ngay sau đó tôi bị một sức mạnh kéo về phía sau. Tôi nhìn thấy một người tóc đỏ bất ngờ xuất hiện như vừa từ trên trời rơi xuống, lưng đeo guitar, một mình đánh lại hai gã kia. Tôi biết anh ta định cứu mình. Tôi muốn nhắc anh ta cẩn thận vì bọn chúng có dao, nhưng tôi hoàn toàn không mở nổi miệng. Đúng lúc đó có tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng lại, xe cảnh sát tuần tra trông thấy màn lộn xộn này lập tức chạy đến. Thấy cảnh sát đến, hai gã vô lại kia đột nhiên nằm lăn lộn ra đất rên rỉ, còn vứt cả con dao bấm vào một chỗ khuất trong ngõ.

“Ở đây không có việc của cô, đi đi!” Người thanh niên tóc đỏ vừa cứu tôi đẩy tôi vào trong ngõ, giống hệt động tác vứt con dao của hai gã kia. Tôi mò mẫm bước vào trong mấy bước, phát hiện ngõ này thông ra đường lớn.

Sau đó rốt cuộc tôi cũng phản ứng lại được - tại sao lại không có việc của tôi?

Khi tôi quay trở lại thì chỉ nhìn thấy ánh đèn xe cảnh sát đã chạy ra xa. Tôi gọi một chiếc xe đuổi theo. Lái xe sợ hãi không dám chạy gần xe cảnh sát, nhưng tôi vẫn biết nơi họ đến là sở cảnh sát.

Hôm đó tôi không về nhà. Chính xác là từ khi Khúc Thành đi, tôi không mấy khi về nhà. Tôi sợ phải đối diện với vẻ lo lắng của Trần Niên. Tôi đốt hết tất cả ảnh Khúc Thành đã rửa, định mang cho tôi xem, chỉ giữ lại bức duy nhất tôi chụp cho anh. Bức đó cuối cùng cũng bị tôi vứt vào trong lửa. Nhưng tôi vẫn giữ lại máy nghe CD của anh. Cuối cùng tôi cũng vẫn tham lam muốn giữ lại một thứ gì đó của anh bên người.

Mười lăm ngày sau, tôi đứng trước cửa sở cảnh sát đợi người có tên là Thiệu Khải đó đi ra. Thực chất lúc đó tôi không hiểu, không hiểu tại sao anh lại cứu tôi.

Anh không nghe thấy một giây trước khi anh xuất hiện tôi rốt cuộc cũng mở miệng nói.

Tôi nói với hai gã côn đồ có ý định sàm sỡ mình rằng: “Giết tôi đi!”

CHƯƠNG 17: CUỐI CÙNG CŨNG PHẢI CÓ MỘT LỰA CHỌN

Nếu không phải thật sự muốn kể ra, tôi cũng không dám chắc mình lại có thể nhớ rõ ràng đến thế, nhớ đến từng khoảnh khắc, thậm chí nhớ đến từng giây tuyệt vọng. Tôi cũng không dám tin rằng cho tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ đến dáng vẻ của Khúc Thành khi nằm ở đó, tôi lại nghĩ chỉ có cái chết mới giải thoát khỏi mọi nỗi đau. Đúng vậy, đến tới bây giờ, khi bao nhiêu năm đã trôi qua, tôi vẫn không thể đối mặt với hiện thực Khúc Thành đã rời xa tôi. Tôi không thể đối diện với sự thực anh đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Trong lúc tôi kể, Trình Dặc Triết không chỉ một lần nói: “Đừng kể nữa!” Nhưng tôi không dừng lại được, trong tiềm thức của mình, tôi bức thiết muốn đào đến tận tầng sâu nhất trong trái tim, moi mọi khổ đau ra phơi bày trước ánh sáng. Nó đã bị tôi chôn trong lòng quá lâu, đến nỗi vảng vất đầu đó mùi ẩm mốc, khiến tôi thật sự không thể thở được nữa. Nhưng vào lúc tôi trở về với hiện thực, tôi lại nhìn thấy người đứng cạnh tôi là Thiệu Khải.

“Không phải em nói chị đừng kể nữa rồi sao?...” Trình Dặc Triết thì thầm trách móc.

Sẽ có một ngày, tôi biết, nhất định sẽ có một ngày Thiệu Khải biết tất cả, nhưng lúc nào tôi cũng ngây thơ cho rằng tự tôi sẽ bình tĩnh kể cho anh. Vào thời khắc này tôi cuối cùng cũng hiểu, suy nghĩ đó của tôi rất không thực tế. Tôi cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn vào mắt Thiệu Khải. Mấy giây sau anh đi đến, quỳ trước mặt rồi đưa tay ôm tôi vào lòng.

Anh đã có phản ứng mà trước giờ tôi chưa hề ngờ tới, đó là sau khi biết tất cả mọi chuyện, anh vẫn muốn ôm tôi. Tôi vùi mặt vào sâu trong ngực anh, cảm nhận hơi ấm quen thuộc, toàn thân run lên bần bật. “Thiệu Khải, em xin lỗi...”

“Về nhà thôi!”

Tôi gật đầu. Được anh ôm, tôi mới có sức chậm chạp đứng dậy. Tôi biết anh đang nhìn Trình Dặc Triết, nhưng tôi không dám nhìn. “Chúng ta về

nhà, được không?”

“Được!” Thiệu Khải ôm chặt tôi, chậm rãi đi về nhà. Về đến nhà, anh làm như chưa xảy ra chuyện gì, đưa tôi vào phòng nằm, sau đó, anh hâm lại đồ ăn sáng đã

nguội ngắt, mang chúng vào phòng. “Biết có bắt em ngủ em cũng không ngủ, em nhìn đôi mắt gấu trúc của mình đi. Ăn trước đã, ăn xong rồi ngủ.”

“Thiệu Khải...”

“Mau ăn đi!” Anh đưa bát đến trước mặt tôi, ngăn lời tôi lại. “Có gì ăn xong rồi nói.”

Tôi cầm lấy bát, uống một ngụm nước đậu nành trong đó, nước mắt lại rơi lã chã. Đến khi tôi ăn xong, Thiệu Khải thu dọn bát, vỗ vỗ đầu tôi. “Ngoan, ngủ một lát đi!”

Tôi giơ tay kéo anh lại. “Đừng trốn em!”

“Anh không trốn em, đừng sợ, anh thu dọn xong sẽ quay lại.”

Tôi cởi áo khoác nằm xuống giường, mở to mắt đợi Thiệu Khải vào. Nhưng phải gần một tiếng sau anh mới quay lại, nhìn thẳng vào mắt tôi rồi thở dài một hơi. “Em ấy, anh biết làm thế nào với em bây giờ?” Thiệu Khải dựa người vào giường. “Em muốn anh nói cái gì?”

“Anh không giận sao?”

“Giận? Giận ai? Em á, hay là cậu ta?” Anh dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau nước mắt trên má tôi. “Nha đầu ngốc ạ!”

“Em không cố ý giấu anh. Có rất nhiều lần em định nói rồi, nhưng... em...”

“Suyt, anh hỏi em, em phải trả lời thật.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh. “Ừ!”

“Người đó...” Thiệu Khải kéo tôi vào lòng, khiến cả người tôi như cuộn tròn bên cạnh anh. “... Đã từng ôm em thế này chưa?”

Tôi lắc đầu.

Anh cúi đầu hôn tôi thật sâu, đến tận khi mặt tôi đỏ rực lên mới buông tha. “Vậy người đó đã từng hôn em thế này chưa?”

“Đương nhiên là chưa...” Tôi đỏ mặt nhìn anh. “Vậy...” Ý thức được tiếp theo anh sẽ nói gì, tôi vội giơ tay bịt miệng anh. “Mấy cái vừa rồi đều không có, vậy những chuyện sau nữa làm sao có được.”

Thiệu Khải nhìn dáng vẻ cuống quýt của tôi liền cười không ngớt, lại hôn tôi thêm một hồi nữa rồi mới nói:

“Ngốc ạ! Em cho rằng anh định nói gì? Anh muốn nói, vậy... không có chuyện gì cả.”

Tôi nhìn anh, không muốn nói thêm bất kỳ điều gì nữa, rồi dựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại. Cho dù vào lúc này, anh vẫn có cách đùa để tôi vui, người đàn ông này đã lại một lần nữa trở thành đấng cứu thế trong cuộc đời tôi. Những thứ bị dồn nén trong lòng đều đã được lôi ra ngoài một cách sạch sẽ, cảm thấy như toàn thân đã gỡ được hòn đá tảng nặng nề, vừa nhắm mắt lại, tôi đã chìm vào giấc ngủ. Vậy nên tôi không biết Thiệu Khải đã ra ngoài gặp Trình Dặc Triết. Khi tôi tỉnh lại đã lầm tưởng rằng tất cả mọi thứ vẫn như thế, bởi vì tôi vẫn đang nằm trong lòng Thiệu Khải, anh vẫn ôm tôi như ôm một đứa trẻ.

Nhưng, nhất định sẽ có cái gì đó thay đổi. Tôi biết. Nếu không tại sao tôi lại cố gắng giấu giếm, hận một nỗi không thể đem những chuyện cũ kia chôn sâu dưới ba tấc đất?

Mùa đông ở Ly Thành vốn rất dài, mùa xuân đã chia mùa đông thành hai nửa. Nhân lúc Thiệu Khải không có nhà, tôi âm thầm lên kế hoạch ăn Tết. Gần Tết, tôi mua vài cái bùa treo, tranh và pháo tếp, rồi giấu chúng vào nơi khó tìm nhất trong nhà. Tôi còn định may một bộ quần áo cho mèo con, nhưng trước giờ tôi chưa hề làm mấy việc này, ngay cả đơm cúc cũng không biết. Kết quả, mấy hành động mờ ám của tôi vẫn khiến Thiệu Khải để ý. Lúc ăn cơm, anh đột nhiên nắm lấy tay tôi, trên ngón tay tôi vẫn còn vết cửa chưa lành da. Anh khẽ nhú mày nói: “Gần đây em làm gì vậy?”

Tôi rút tay lại, tiếp tục ăn cơm một cách rất bình tĩnh. “Không làm gì.”

“Này, Trần Mộng! Gần đây chị có gì đó rất lạ. Trước kia, cứ đến mùa đông, chị luôn là người dậy muộn nhất. Nhưng bây giờ hằng ngày chị lại dậy sớm nhất.” Tiểu Triết liếc tôi bằng một ánh mắt đầy hàm ý. “Không phải chị đang học cách làm vợ hiền đấy chứ?”

“Hứ, cơm nhiều thế kia mà không chặn được cái miệng của cậu lại à? Cần thận sau này tôi không lo cơm nước cho cậu nữa đâu.”

“Chị xem, giọng điệu nói chuyện của chị bây giờ thật là...”

Tôi vợ lấy chiếc kẹp sắt vẫn dùng để nhóm lò ở bên cạnh, định đánh cậu ta một cái, Thiệu Khải vội vàng ngăn tôi lại. “Này này này, cái này không đánh người bừa bãi được đâu, nhờ chết người chúng ta không dọn được. Phải chôn sống cậu ta, khá phiền phức đấy!”

Tiểu Triết nghiêng răng chỉ vào Thiệu Khải. “Khốn kiếp, coi như em chọn nhầm bạn rồi.”

Tôi ôm bụng cười rữ rượi.

“Trần Mộng, bao giờ mới định sinh em bé cho chúng em chơi?”

“Con tôi không phải đồ chơi, không cho các cậu chơi được.” Tôi nói xong mới phát hiện ra hai con người vừa rồi còn đấu khẩu, bây giờ lại đang kề tai nhau thì thầm cái gì đó, mỗi lần họ như vậy, trong đầu tôi lại xuất hiện một câu “gian như lang sói”. Tôi véo tai Thiệu Khải, kéo anh lại. “Các anh đang nghiên cứu cái gì đấy?”

“Trẻ con.”

Đầu óc tôi bị nghẽn lại, không nghe ra trọng tâm. “Cái gì?”

“Cậu ta nói, nếu có một đứa trẻ để chơi cùng thì sẽ rất vui.” Thiệu Khải vừa nói vừa chậm chậm lánh xa tôi. “Vậy nên anh nói được thôi, anh sẽ cố gắng... Á!”

Không đợi anh nói hết, tôi hậm hực dùng sức đá vào chân anh một cái.

Tôi thích nhất không khí náo nhiệt như thế này. Tôi có ác cảm với sự trầm lặng, với việc mặt đối mặt mà không có gì để nói. Nhớ lại những năm còn sống cùng Trần Niên, ngồi cùng bàn ăn cơm nhưng không khí tĩnh lặng đến mức ngay cả tiếng thìa chạm vào bát đĩa cũng trở nên chói tai.

Sau khi ăn xong không lâu, Tiểu Triết chạy đến chỗ tôi nói: “Em ra ngoài một lúc, cứ để cửa cho em nhé!” Tôi chưa kịp hỏi cậu ta định đi đâu thì cậu ta đã mất hút.

“Cậu biết cậu ta định đi đâu không?” Tôi hỏi A Mao. Cậu ta nhún nhún vai, nói: “Đi với bạn gái.”

“Hả? Thật không?” Tôi lập tức thấy hưng phấn, quay đầu nhìn Thiệu Khải, anh như biết tôi muốn hỏi gì, quay về phía khác không thèm nhìn tôi. “Haizz, là nữ chủ nhân duy nhất trong cái nhà này, tôi có quyền biết mấy người các anh đang làm cái gì.”

“Được, thế thì đi!” Anh đi vào phòng cầm áo khoác ra, khoác lên người tôi rồi kéo tôi ra cửa, còn vứt lại một câu cho A Mao: “Trông nhà cẩn thận.”

“Haizz, cậu ta rất đáng thương.” Tôi biết mình giống như đang cười trên nỗi khổ của người khác. “Đi đâu vậy?”

“Anh cũng muốn biết tên tiểu tử đó gần đây đang làm gì, lúc nào cũng thấy mất hút, chúng ta đi theo cậu ta.”

Bởi vì khu vực này bất kể muốn ngồi xe buýt hay bắt taxi cũng phải đi bộ một quãng, Thiệu Khải kéo tay tôi đi về phía trước, khi gần đến bến xe liền trông thấy bóng dáng Tiểu Triết. Nhưng cậu ta hoàn toàn không dừng lại mà tiếp tục đi. Hai chúng tôi giữ một khoảng cách không gần không xa, chậm rãi theo đuôi cậu ta. Đi được khoảng năm phút, Tiểu Triết dừng lại trước mặt một cô gái bên đường, cúi xuống kéo cô ta đứng dậy.

“Lần này nhìn thấy rồi, yên tâm rồi chứ?” Tôi liếc nhìn Thiệu Khải. “Anh cố ý!”

Bởi vì rõ ràng là... Rõ ràng chính là cô gái mà hồi đó luôn xuất hiện ở quán bar. “Haizz! Anh cố ý làm gì?”

Thiệu Khải kéo tôi gọn vào một bên để tránh bị phát hiện. “Cậu ta nói cậu ta thấy cô gái đó rất dễ thương. Anh nói vậy cậu đi tán cô ta đi. Anh làm sao nghĩ được cậu ta lại ra tay nhanh như thế.”

“Haizz, nghe giọng anh thì hình như anh có chút luyện tiếng đúng không?” Tôi hậm hực trợn mắt nhìn anh. “Nếu không thì đi cướp lại đi!”

“Cũng định thế...”

Tôi muốn đá cho anh một cái, anh đoán ra liền tránh xa trước rồi chạy biến mất. “Anh có bản lĩnh thì đứng lại cho em!” Tôi không muốn cho anh chạy thoát dễ dàng như thế, dù gì trước kia tôi luôn chạy nhanh nhất hội con gái, không ngờ anh tự nhiên dừng lại rồi quay người ôm chặt tôi. “Anh...”

“Anh muốn nói trong mắt anh bây giờ không có ai đáng yêu như bà xã của anh cả.”

Kết quả là vì chuyện này nên tôi quên mất chuyện lúc ăn cơm. Lúc đi ngủ, khi anh ghé sát tai tôi thì thầm: “Anh có nên cố gắng một chút

không?”, tôi đã ngây ngô không phản ứng gì, anh được đà tiến tới.

Tôi mệt tới mức không còn một chút sức lực, gối đầu trên ngực anh thở dốc, nghe thấy từng nhịp đập vững chãi của trái tim anh, từng tiếng từng tiếng vang lên đầy uy lực bên tai. Nhịp tim anh khiến tôi có cảm giác an toàn hơn bao giờ hết. “Mộng Nhi! Em ở bên anh mấy năm rồi?”

Đầu óc tôi đã có chút không tỉnh táo, nghĩ một chút tôi trả lời: “Hơn bốn năm rồi...”

“Chớp mắt đã lâu như vậy rồi à?”

“Ừ...”

“Anh đưa em về nhà ăn Tết nhé!”

Tôi vốn đã định ngủ, nhưng câu nói này của anh khiến tôi không thể không mở to mắt. “Qua Tết hãy nói, em muốn ăn Tết ở đây.”

“Mộng Nhi!” Anh nghiêng người ôm tôi, để tôi nhìn vào mắt anh. “Em nói thật đi, có phải em sợ quay về không?”

Đây là lần đầu tiên anh chủ động nhắc đến quá khứ của tôi kể từ sau hôm đó. Cho dù anh dùng ngữ khí vô cùng dịu dàng nhưng vẫn không thể ngăn được trái tim tôi trở nên hoang mang lo sợ. Khuôn mặt lạnh lẽo dưới ánh mặt trời rực rỡ của Khúc Thành bất chợt vụt qua mắt tôi. Tôi cuộn người vào lòng Thiệu Khải, chậm chậm gật đầu.

“Tại sao? Có phải em sợ trở về rồi, trong tâm trí em sẽ lại toàn hình bóng anh ta, em sẽ không nhớ ra anh nữa?”

Có thật vậy không? Hay tôi là một người tham lam, rõ ràng bây giờ người ở bên cạnh tôi cho tôi hơi ấm, cho tôi cảm giác an toàn, đi cùng tôi một quãng đường dài, cứu tôi ra khỏi tăm tối, chính là Thiệu Khải, nhưng hình bóng Khúc Thành cứ vẫn lưu luyến trong tim tôi? Sau đó như thể muốn trừng phạt tôi thông qua giấc mơ, tôi liên tục mơ thấy Thiệu Khải sẽ rời xa mình. Anh vứt bỏ tôi một cách tuyệt tình, không quay đầu lại.

“Thiệu Khải!” Tôi nâng cánh tay vòng qua cổ anh. “Em yêu anh, thật đấy, em không lừa dối anh...”

Tiếng thở khe khẽ ấm áp bao trùm bên tai tôi và cả chiếc hôn nhẹ nhàng trên tóc tôi nói rằng anh đã nghe thấy. “Được rồi, anh biết rồi!” Anh thu cánh tay tôi lại, nhét vào trong chăn. “Ngoan, ngủ đi!”

Mỗi tuần, bọn Thiệu Khải đều đi diễn hai đêm ở Thành Trì. Nhiều lúc lo họ bị đói ban đêm, tôi thường làm ít đồ ăn đơn giản mang đến đó.

Lúc đến hậu đài, tôi vừa vặn thấy họ đang uống bia. Tôi dứt khoát lấy lại lon bia trong tay Thiệu Khải. “Không được uống nữa!”

Anh bày ra bộ mặt vô cùng đau khổ. “Haizz, anh vừa mới uống được hai hớp em đã đến.”

“Anh định lừa ai? Đừng nói với em mấy cái lon rỗng trên nền nhà toàn là mấy người họ uống, anh không hề uống đấy nhé!” Tôi kéo ghế ngồi xuống, đặt túi đồ sang một bên. “Bên trong là đồ ăn, cả nước uống nữa. Uống rượu bia ít thôi, cứ cho là miễn phí thì cũng đừng uống nhiều, sẽ đau dạ dày đấy.”

“Được rồi được rồi, anh biết rồi!” Anh khẽ véo má tôi như muốn nói tôi hãy bớt càu nhàu. “Sao đi ra ngoài mà em mặc ít quần áo thế?”

“Đi có một đoạn mà, với lại hôm nay không lạnh lắm, em lười vào phòng lấy đồ, nên cứ vậy đi ra ngoài.”

“Em ấy, em không thấy bên ngoài nổi gió rồi đấy à, lát nữa mặc áo của anh đi về.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì có người gọi anh lên sân khấu. Anh vỗ vỗ đầu tôi. “Đợi anh một lát.”

Ở hậu đài không nghe rõ trên sân khấu đang hát bài gì, tôi chỉ nghe được tiếng của anh. Giọng anh cho dù hát loại nhạc nào cũng vô cùng hay. Khi tôi ló mặt ra phía cánh gà, tôi mới trông thấy cô gái kia cũng ở đây. Bốn mắt vô tình gặp nhau, không khí có chút ngưng ngùn.

“Bạn tên là gì?” Sau một lúc do dự, tôi cũng quyết định chủ động mở lời trước.

“Đàm Doanh Doanh!” Giọng cô ta nhỏ nhẹ, rất đáng yêu. “Mình...”

Tôi cười cười. “Không cần nói gì hết! Mình biết! Bạn bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”

“Mười chín? Oa! Lúc chị đến đây cũng vừa tròn mười chín tuổi. Nhà em ở đây à? Muộn thế này vẫn chưa về nhà có sao không?”

Cô gái hoàn toàn bất ngờ khi tôi lại có thể nói chuyện ôn hòa với cô ta như thế, dần dần cũng trở nên tự nhiên. “Bố em một tháng thì có đến nửa

tháng đi công tác, em về nhà thì cũng chỉ có một mình. Hơn nữa, em thi trượt đại học. Mọi người muốn em ôn lại một năm, nên em cũng không phải đến trường. Nhà em cách đây không xa, là cái nhà có cửa sắt đó.”

Tôi ngây người một lúc, nếu như đoán không nhầm thì cô gái này và Trình Dặc Triết ở cùng một khu. Nghĩ đến Trình Dặc Triết, từ hôm đó trở đi tôi không còn thấy cậu ta nữa. Tôi nghĩ chắc cậu ta cũng cảm thấy không nên can dự vào chuyện của mấy người chúng tôi nữa. Bởi dù sao đi nữa, cậu ta vẫn chỉ là một cậu nhóc. “Doanh Doanh, chị gọi em như thế được không?” Cô bé gật gật đầu. “Nếu có thời gian thì đến chỗ chị chơi. Ban ngày mấy người bọn họ đều không ở nhà, một mình chị rất buồn.”

Cô bé cười rạng rỡ. “Tiểu Triết nói chị là người tốt.”

“Cậu ta cũng là người tốt.” Tôi cũng cười. “Cậu ta nhất định sẽ đối xử tốt với em.”

Chúng tôi đang nói chuyện thì ba người kia từ trên sân khấu xuống. Thiệu Khải đặt chiếc đàn bass xuống rồi vòng tay ôm tôi. “Không còn sớm nữa, em về đi. Về muộn anh không yên tâm.”

Tôi gật gật đầu, đứng dậy, vẫy tay với cô bé rồi quay sang nói với Tiểu Triết: “Bất luận muộn đến đâu cậu cũng phải đưa cô bé về tận nhà đấy.”

Không biết do khó xử hay do ngượng mà cậu ta đuổi tôi như đuổi tà: “Anh Khải, anh mau đưa chị ấy về đi!”

Thiệu Khải đưa tôi ra cửa, tôi kéo tay anh đứng lại.

“Anh đừng nghe lời cậu ta, không phải đưa em về. Chẳng phải bọn anh vẫn còn diễn thêm mấy tiết mục nữa sao?”

“Vậy em đi cẩn thận, nhớ đi đường nào có đèn sáng.” Anh mặc áo khoác của anh cho tôi, còn đội cả mũ cho tôi nữa. “Khóa cửa cẩn thận rồi hãy đi ngủ, nhớ kỹ chưa?”

“Ừm, biết rồi! Em mặc áo của anh thì anh mặc gì?”

“Anh không sao hết.”

Tôi kiễng chân hôn lên má anh rồi quay người đi về nhà. Đi được một quãng xa, tôi quay đầu lại, nhìn thấy lúc này anh mới quay người đi vào trong quán bar. Áo khoác nam bao giờ cũng nặng hơn áo khoác nữ rất nhiều. Chiếc áo này là tôi mua cho anh sau khi chúng tôi đến đây, rất ấm.

Tôi mặc mà cảm giác ấm áp như có anh đang đi bên cạnh. Cảm giác nắng nằng nặng này giống như hơi thở ấm áp của anh đang bao bọc lấy tôi trong lòng. Trên con đường khuya vắng vẻ này, bỗng dưng tôi xúc động đến muốn khóc. Tôi nhớ cái ôm của Khúc Thành, lúc ở trường, ở bến xe, trong công viên tràn đầy kỷ niệm hạnh phúc cũng như đau đớn của chúng tôi. Cánh tay anh vươn ra ôm trọn lấy tôi. Tôi vẫn còn nhớ mùi hương thanh khiết như thắm cỏ vừa được tưới mát bởi cơn mưa trên người anh. Anh tồn tại một cách thầm lặng, ngay cả chiếc ôm cũng dịu dàng và che chở. Chỉ cần dựa sát vào anh, tôi lập tức cảm thấy phải cẩn thận, nếu không tôi có thể phá hỏng mọi thứ.

Trời mới biết tôi hy vọng anh có thể xuất hiện trước mặt tôi như thế nào, là ảo ảnh cũng được, hay là hồn ma cũng được, bởi vì chỉ khi nào anh chân thực đứng trước mặt tôi, cho tôi nhìn thấy, tôi mới có thể biết được sự nhớ nhung của tôi dành cho anh rốt cuộc là như thế nào. Cứ triền miên trong những suy nghĩ như vậy nên khi trông thấy bóng hình ở dưới ngọn đèn đường phía xa xa kia, tôi đã không thể khống chế được tâm trạng mà nghĩ ngay rằng đó chính là anh.

Tôi biết người đó là ai. Tôi biết người đó là ai.

Rõ ràng tôi biết người đó là ai.

Nhưng tôi chỉ có thể lấy tay bịt chặt miệng rồi ngồi gục xuống khóc. Cho đến tận khi bóng hình kia từng chút từng chút phủ lấy người tôi.

“Sao lần nào nhìn thấy em chị cũng khóc thế? Chị lại nhìn em thành người đó rồi đúng không?” Cậu ta ngồi xuống rồi nói như thể đi guốc trong bụng tôi. “Vừa rồi em đến chỗ mọi người.”

“Sao cậu còn đến?... Sao cậu vẫn còn muốn xuất hiện?” Tôi ngẩng đầu thét vào mặt cậu ta. “Có phải cậu thấy tôi rất buồn cười đúng không? Hay cậu thấy chuyện này rất thú vị?”

“Không phải...”

“Xin lỗi, muộn rồi, tôi phải về nhà.” Tôi đứng dậy, đi vòng qua cậu ta, chỉ muốn nhanh chóng về nhà nhân lúc vẫn còn tỉnh táo, nhưng một câu nói của cậu ta khiến tôi đứng sững lại.

Cậu ta nói: “Thiệu Khải, tên anh ấy như vậy đúng không? Anh ấy đến tìm em, nói hy vọng em có thể thường xuyên đến tìm chị.”

Tôi không thể nghĩ ra được chuyện này xảy ra lúc nào, tôi muốn nghĩ đây chỉ là trò đùa của cậu ta, nhưng tôi biết không phải vậy. “Anh ấy nói gì?” Tôi hỏi mà vẫn đứng quay lưng về phía cậu ta. Đúng là ông trời bắt đầu nổi giận, tôi dùng sức tự ôm chặt bản thân. “Có phải anh ấy nói hy vọng cậu có thể nhanh chóng xử lý tôi giúp anh ấy?”

“Haizz! Anh ấy không nói vậy, có điều lẽ nào chị không cho rằng chị cũng nên có một sự lựa chọn?”

Tôi chậm chạp quay đầu lại, trước mắt tôi là khung cảnh như sau: Ngọn đèn đường từ phía trên hắt thứ ánh sáng màu vàng ấm áp xuống đỉnh đầu cậu ta, còn dưới chân là chiếc bóng màu cam của cậu ta, tất cả khiến cậu ta như chìm trong một không gian không chân thực, như đang ở trong một lớp màng bảo vệ. Một cảm giác mơ hồ đáng sợ nặng nề công kích vào tuyến lệ của tôi.

“Mùa hè em sẽ tốt nghiệp. Nếu em thi tốt, bố sẽ cho em đi du lịch. Em đang không biết nên tìm ai đi cùng. Chị có muốn nhân cơ hội này để tự mình suy ngẫm không?”

Tôi không biết lúc mình về đến nhà là mấy giờ. Tôi ôm mèo con đang ngủ say sưa rồi nằm lên giường, vùi mặt vào lớp lông ấm áp, mềm mại của nó.

Trong đầu tôi là một khung cảnh không ngừng tái hiện, âm thanh duy nhất vang lên trong khung cảnh đó chỉ có một chữ: được.

Tôi đã nói với Trình Đặc Triết: “Được!”

Cứ cho là lòng tôi lại dậy sóng, tôi biết cái câu mình vừa nói ra có ý nghĩa gì. Trên gối vẫn còn lưu lại mùi hương của Thiệu Khải. Tôi nhắm mắt, cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc, tôi cứ gắng nhìn như vậy tới mức toàn thân run rẩy.

Vào ngày Hai mươi tám tháng Mười hai Âm lịch, Ly Thành có một trận tuyết lớn. Thế giới trong nháy mắt đã biến thành màu trắng nhức mắt. Bởi vì phải tới ngày Ba mươi bốn Thiệu Khải mới được nghỉ lễ, nên mấy hôm trước đó tôi bận bịu đến thở không ra hơi. Tôi cẩn thận dán từng tấm giấy

được cắt tinh xảo lên cửa sổ, còn dán cả một chữ “Phúc” to lên cửa chính. Lúc làm những công việc này, lần đầu tiên tôi thấy mình rất giống Trần Niên. Thậm chí, đó cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được những điều mà ông cố gắng nín nhịn trong lòng.

Tôi rõ ràng đã được di truyền từ ông rất nhiều thứ, có điều chỉ khi rời xa ông lâu như vậy nó mới dần dần lộ rõ. Tôi rất thích những thứ truyền thống mà thanh niên bây giờ hoàn toàn coi khinh, tôi thích những thứ nhỏ nhặt nhưng lâu bền với thời gian. Nhìn từ một mức độ nào đó, những hoài niệm của tôi với dĩ vãng giống như một loại bệnh.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, tôi đột nhiên có một cảm giác ấm áp. Tôi ôm mèo con đang nhảy tới nhảy lui trên tuyết vào nhà, thắt cho nó một chiếc nơ mà tôi làm từ vải và cúc không dùng tới. “Xong rồi, mèo con, chúc mừng năm mới!”

Do không quen nên nó gân cổ lên rồi dùng một gương mặt vô tội nhìn tôi. “Meo?”

Tôi cười, đáp lại: “Meo!”

Đến chiều, tuyết trong sân đã dâng lên đến mắt cá chân. Tôi dùng cả buổi chiều để đắp một người tuyết cao đến cổ. Tóc tôi bị tuyết làm ướt, đông lại thành từng viên băng bé xíu, tay thì sau một buổi chiều bị lạnh quá mức lại trở nên nóng. Tôi chụm tay lại để trước miệng hà hơi.

Tôi thích cuộc sống hiện giờ, cho dù nếu nói với người ngoài thì mọi người đều tỏ thái độ không thể tin được hoặc thậm chí là thương cảm. Nhưng đó là bởi họ cầu mong quá nhiều. Nhưng chính những ngày tháng an bình thế này, những ngày tháng như hoàn toàn xa rời thế giới mà có thể tự tìm thấy niềm vui thế này, khiến tôi tìm lại được niềm vui mà tôi vốn nghĩ không bao giờ có được nữa.

Nhưng cho dù như vậy thì sao tôi lại có thể đồng ý với Trình Dặc Triết sẽ đi du lịch với cậu ta, sao tôi lại đồng ý rời Thiệu Khải để đi với cậu ta, hoặc giả chỉ là bởi câu nói “Chị phải có một lựa chọn” của cậu ta chứ? Nhưng vấn đề là tôi còn có sự lựa chọn nào nữa? Khúc Thành đã không còn trên cõi đời nữa rồi.

Không lâu sau khi tôi đến đây, khi tôi vẫn chưa dấn vào Thiệu Khải như bây giờ, tôi đã từng nghĩ có lẽ sẽ có một ngày rời xa anh, bất kể bởi lý do gì, tóm lại tôi chưa từng nghĩ chúng tôi có thể ở bên nhau lâu đến vậy. Khi đó, việc làm tôi trăn trở chỉ là nên lấy gì để làm cái cớ, bởi dù sao đi nữa, tôi cũng có cảm tình với anh. Nhưng bây giờ khi nghĩ đến việc phải xa Thiệu Khải, trong lòng tôi lại có chút không nỡ, đến mức mỗi lần nhìn thấy anh, tôi lại xúc động muốn ôm lấy anh mà khóc thật to.

Tôi yêu anh, tôi biết. Nhưng kể từ thời khắc Khúc Thành biến mất ngay trước mắt tôi, tôi đã nghĩ mình không còn có thể yêu ai được nữa. Tôi còn có tư cách gì để yêu người khác đây? Tôi đã hoàn toàn phó mặc bản thân cho số phận. Tôi cho rằng chỉ khi nào mình tùy ý gặp được một người đàn ông vào một lúc nào đó, hai người không cần hiểu nhau cũng có thể chung sống hòa bình. Đến lúc đó, kết hôn hay chia tay, tôi cũng đều giao phó cho số mệnh. Nhưng ngàn lần tôi không thể ngờ số mệnh lại mang Thiệu Khải đến cho tôi, rồi còn đưa đến cho tôi một tình yêu sâu nặng như thế này.

Chính bởi không có cách kháng cự nên mới tiếc nuối nhiều đến thế, cũng mới cảm thấy không có cách nào tiếp tục như thế này.

Tôi không muốn sự yếu đuối, sự nhu nhược của mình lại một lần nữa làm tổn thương anh. Người mà tôi tuyệt đối không thể làm tổn thương nhất chính là anh.

Tôi nhớ đến mỗi lần gói đầu lên cánh tay anh ngủ, sáng sớm hôm sau, anh toàn tỉnh dậy với cánh tay tê dại. Đến khi tôi xin lỗi, anh lại dùng chiếc cầm lún phún râu cọ vào mặt tôi, nói tôi là đồ ngốc. Tôi nhớ đến vô số lần vào những ngày đông rét thấu xương, anh cởi áo khoác rồi khoác lên người tôi, hoàn toàn không để ý đến sự phản kháng của tôi, mà bọc người tôi lại như cái xác ướp. Lúc nào anh cũng nghĩ tôi sẽ bị lạnh, mặc dù tôi còn mặc nhiều đồ hơn anh. Tôi nhớ lần đầu tiên gặp phải kỳ sinh lý khi ở bên anh, lúc đó tôi đau đến trắng bệch cả mặt. Anh lúng túng không biết làm gì nhưng lại giống như một đứa trẻ to xác ngốc nghếch mà dụi dàng, làm ra vẻ vô cùng trấn tĩnh. Tôi nhớ đến bài hát anh tặng tôi hôm sinh nhật, anh hát xong còn tự đến bên tôi đòi thưởng, không cần biết tôi có đồng ý hay không. Tôi nhớ những lần anh làm sai nhưng bao giờ cũng xấu xa đến nịnh

nọt tôi trước, kết quả lại làm tôi sinh nghi. Tôi nhớ lần anh uống rượu vì tôi, những lần bị thương vì tôi, những lần rơi lệ vì tôi, mặc dù anh cố làm ra vẻ kiên cường, không cho tôi nhìn thấy. Tôi nhớ từng chuyện từng chuyện trước kia, có dịu dàng, có hỗn loạn, có vui vẻ, có buồn bã, tất cả những việc đó đều tồn tại hình bóng của anh.

Lâu như vậy, đã lâu như vậy, phải dùng “năm” làm đơn vị tính thời gian, chúng tôi vẫn ở bên nhau. Tất cả những khung cảnh có anh, vào lúc này đều trở thành những hạt cát nhỏ mịn, ấm áp nhẹ nhàng, gió thổi chúng bay vào mắt, thấu tận tim, làm người ta khó chịu đến mức lệ rơi không ngớt.

Tôi dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, phúi phúi tuyết trên người, hít vài hơi thật sâu rồi ngửa mặt lên trời cười mỉm. Đến giờ nấu cơm rồi, họ sắp về rồi.

“Mình không vào nhầm nhà đấy chứ?” Lúc tôi đang đứng tính toán thời gian thì nghe thấy tiếng bước chân, ba người cùng đứng trong sân đồng thanh thốt lên câu vừa rồi.

“Không sai đâu!” Tôi chuẩn bị đồ ăn cho mèo xong, quay lại nói: “Mau đặt đồ xuống, rửa tay rồi ăn cơm.”

“Anh Khải, vợ anh cũng biết bày vẽ thật đấy!” Tiểu Triết đầy thông cảm vỗ vai Thiệu Khải, tôi trợn mắt nhìn cậu ta, chạy đến chỗ người tuyết. “Mọi người thấy dễ thương không?”

“Hình như còn thiếu gì đó...” Thiệu Khải chậm rãi bước đến, quỳ xuống trước người tuyết rồi đột ngột cầm một nắm tuyết xoa lên mặt tôi. “Thế này đủ rồi.”

Cứ như ám hiệu phát động, hai tên nhóc kia cũng bắt đầu vo tuyết ném tôi. Một mình tôi không chống lại được ba người họ, chỉ một lúc sau đã bị ném tới tả. Trong lúc nguy cấp, tôi đã nghĩ ra một biện pháp tuyệt đối có thể chuyển bại thành thắng, liền ngồi thụp xuống vùi đầu vào cánh tay.

Đúng như dự liệu của tôi, ba người đàn ông vừa rồi còn vô cùng âm ỉ giờ đây lập tức yên lặng không một tiếng động. Trầm mặc một lúc, Thiệu Khải đi đến trước mặt, xoa đầu tôi, định làm tôi ngẩng mặt lên. “Này, chỉ muốn đùa với em thôi mà. Nếu không thì bọn anh sẽ đứng yên cho em tùy ý ném, được chưa?”

“Là anh nói đấy nhé...” Tôi ngẩng đầu rồi nhanh như cắt cầm tuyết ném vào mặt anh, rồi lại chạy nhanh như bay, còn quay đầu thè lưỡi với anh. “Đồ ngốc, anh bị lừa rồi!”

“Nha đầu đáng chết, đây là em ép anh đấy nhé!” Thiệu Khải xoa mặt rồi nháy mắt đã chạy đến nơi tôi đang đứng, còn quay đầu nói với hai tên nhóc đang ôm bụng cười: “Đem chôn cô ấy xuống tuyết, nhất quyết không được mềm lòng.”

“Em sai rồi, em sai rồi được chưa...”

Bởi vận động kịch liệt, nên lúc ăn cơm tất cả đều đói gần chết, cứ cầm đầu vào ăn không nói chuyện. Ăn cơm xong, Tiểu Triết vẫn đi ra ngoài như mọi khi, A Mao sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị về ăn Tết với bố. Tôi đã từng hỏi cậu ta, tại sao không tìm cơ hội để chuyển về mà lúc nào cũng chỉ ghé qua nhà thăm bố như thế. Cậu ta nói, vì mỗi lần về nhà đều rất hòa thuận, có thể ngồi nói chuyện với nhau, không có quá nhiều thời gian để lật lại những chuyện cũ.

Nhưng cậu ta cũng nói, nếu như có ngày bố mở lời muốn cậu ta về, cậu ta sẽ không cự tuyệt. Bởi dù sao đi nữa, đó cũng là bố của mình.

Những lời cậu ta nói khiến tôi yên tâm. Bao lâu nay tôi đã coi họ như người thân của mình, tôi hy vọng vết thương của mỗi người họ đều có thể chữa lành. Trước kia tôi từng nghĩ mình là người bất hạnh nhất trên thế gian, cho rằng những nỗi đau, những vết thương kia đã sâu đến tận xương tủy, sẽ đau đớn cho đến tận lúc chết. Nhưng bây giờ, tôi đã có thể sống an tĩnh, tự đối diện với kẻ thù, trưởng thành đúng là một quá trình không thể dùng lời để diễn tả, nghi ngờ chính là bài học cuối cùng của nó.

Nhưng có lẽ người không có tư cách để nói hai từ “nghi ngờ” nhất chính là tôi.

Khi tôi và Thiệu Khải trở về phòng, anh vội vàng lấy khăn bông lau tóc cho tôi, vừa lau vừa cười. “Em ấy, đáng đời!”

“Anh còn dám nói!”

“Ai bảo em xấu bụng như thế. Mau lau khô đi, kẻo bị ốm!”

Tôi vuốt vuốt mái tóc vẫn chưa khô. “Được rồi, tốt nhất là đi gội đầu.”

Đợi tôi cầm chậu và phích nước đi vào phòng, Thiệu Khải đột nhiên đứng dậy kéo tôi ngồi xuống giường. “Năm xuống, anh giúp em!”

Gội mái tóc dài thế này thật là một việc tốn thời gian, phải thay nước rất nhiều lần mới gội sạch, hơn nữa đứng lâu sẽ mỏi lưng. Có người đồng ý giúp, tôi đương nhiên vui vẻ nhận lời, thoải mái nằm trên giường, thả toàn bộ mái tóc xuống cạnh giường. “Dài thế này cơ à, dài như cả một cái áo.” Nhất định là anh chưa hề làm qua việc này bao giờ nên rất lóng ngóng, nhưng ngón tay anh rất dày, cảm giác vô cùng dễ chịu. “Em để tóc bao lâu rồi?”

“Từ cấp hai đến giờ chưa cắt lần nào.” Tôi ngược mắt, nhìn bộ dạng chăm chú cần mẫn của anh. “Trong khoảng thời gian đó hình như có lần cắt đi một ít, bởi vì bị hỏng tóc do lần nhuộm trước đó.”

“Nhuộm màu gì?”

“Màu tím... kiểu tím nhẹ.” Thời gian trôi nhanh như một cái chớp mắt. Tôi cố gắng nhớ lại mình của ngày trước, nhưng ký ức đã trở nên mơ hồ, muốn nhớ rõ ràng hơn chắc phải đem những mảnh ký ức đang phân tán đâu đó trong đầu ghép lại.

“Không đẹp. Thế này đẹp hơn.”

Tôi mỉm cười, lấy tay giật tóc anh. “Anh cũng nhuộm lại tóc đen đi được không? Nhuộm tóc lâu không tốt đâu.”

“Được, tại anh lười đi một mình, hôm nào em đưa anh đi nhé!”

Hôm nào em đưa anh đi. Một câu nói không thể bình thường hơn nhưng tôi lại thấy hốc mắt trở nên nóng rực. Không muốn để anh thấy, tôi lấy tay che mắt. “Sao thế?” Anh vội hỏi. “Bọt xà phòng chảy vào à?”

“Không! Em buồn ngủ rồi.”

Nhắm mắt dựa vào ngực anh, tôi cảm nhận được anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, một lúc sau tôi buồn ngủ thật. Điều cuối cùng đi vào trí nhớ trước khi tôi ngủ là Thiệu Khải thì thầm nói với tôi để tóc khô rồi hãy ngủ, nhưng tôi không đợi được nữa.

Tôi tựa hồ như lại nằm mơ. Mơ thấy vào một buổi trưa nắng gắt, tôi muốn cùng Khúc Thành đi đâu đó, hai chúng tôi xách hành lý, nhưng kỳ lạ là khung cảnh sau lưng lại là ngôi nhà này. Trong mơ tôi thấy mình cứ đi

một bước lại quay đầu nhìn lại một lần, nhưng không biết mình quay đầu lại để nhìn cái gì. Tôi tỉnh giấc, trông thấy Thiệu Khải liền hiểu ngay ý nghĩa của giấc mơ kia. Người đó không phải Khúc Thành mà là Trình Dặc Triết.

Tôi lại thấy hối hận, tại sao lại có thể đồng ý với lời mời kỳ quái đó của cậu ta?

Tôi vuốt vuốt tóc, không còn cảm giác ướt át mà là cảm giác rất mềm mượt. Tôi đoán nhất định anh đã đợi đến lúc tóc tôi khô hết mới đi ngủ. Tôi thấy đây là một cơ hội hiếm có, cuối cùng cũng có thể khóc thoải mái trong vòng tay anh, những chuyện khác để khóc xong tính tiếp.

Không dám phát ra tiếng động lớn, tôi trùm chăn kín nửa mặt, cảm nhận từng nhịp thở đều đều của anh rồi lén lau những giọt nước mắt trên bờ ngực anh.

Ngày hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, anh đã đi làm. Tôi dụi dụi trán vào chỗ anh nằm, cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh, ngẩng lên liền phát hiện trên gối của anh có một chiếc vòng cổ mặt ngọc. Tôi nhớ Thiệu Khải không có đồ vật nào thế này, mà nó lại còn rất mới, hoàn toàn không có hơi ấm của cơ thể người. Hình như có chuyện gì đó, tôi ngồi dậy thì đúng là trên bàn để một tờ giấy.

“Nha đầu, có phải em nghĩ anh quên sinh nhật em không? Cái này anh nhờ bố Tôn Diệc mua từ nơi khác về, vì vậy muộn mất vài ngày. Tuy anh không tin lắm vào mấy thứ như thế này, nhưng em cứ đeo cho anh yên tâm nhé!”

Đúng là tôi tưởng anh quên sinh nhật tôi, nhưng tôi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Sinh nhật đối với tôi luôn là một ngày bình thường đến không thể bình thường hơn. Tôi không bao giờ đặt quá nhiều hy vọng vào ngày này. Chiếc vòng cổ này có mặt đức Phật hiền từ, được xâu vào sợi dây màu đỏ. Tôi đeo lên cổ, thắt nút chết.

Tôi phải làm thế nào để Thiệu Khải biết rằng khung cảnh này vô cùng giống với hồi đó?

Tôi phải làm thế nào để quên, rằng đến tận ngày Khúc Thành rời đi, anh vẫn đeo chiếc vòng mà tôi tận tay đeo lên cổ cho anh? Chiếc vòng đó hoàn

toàn không có khả năng hộ mệnh.

Nhưng khi Thiệu Khải về, tôi vẫn cười với anh, không để anh biết chiếc vòng cổ ấy tuy đã đeo lên rồi nhưng vẫn không thể trở nên ấm áp. Ngược lại nó giống như một viên đá lạnh rơi vào chiếc động không đáy trong tim tôi, lưu lại trên miệng hố một luồng khói trắng lạnh lẽo.

Lần chuyển mùa này giống như sự sống được tái sinh. Lớp màn u ám trên bầu trời được kéo ra, thay vào đó là khoảng không hoàn toàn mới. Đây là mùa đông đầu tiên tôi cảm thấy ngăn ngủi và tôi cầu nguyện thời gian đừng trôi nhanh như thế trong vô vọng, nhưng tháng Hai vẫn trôi qua, tháng Ba vẫn trôi qua, và cuối cùng mùa hạ hoa thơm cũng đến.

Vậy... còn bao lâu nữa là đến kỳ thi đại học vào tháng Sáu?

May mắn là chắc bởi đang bận học nên Trình Dặc Triết rất ít khi tới nhà tôi, nếu tới cũng chỉ ngồi một lát rồi lại đi. Cậu ta không nhắc gì đến đề nghị lần trước, giống như tối hôm đó chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng vào đúng lúc tôi nhắm mắt trộm chuông, cho rằng cậu ta đã quên thì cậu ta lại đột nhiên nhắc đến kế hoạch nghỉ hè.

Cậu ta cắt tóc giống hệt Khúc Thành hồi trước, nhìn có vẻ già dặn hơn hồi đầu gặp tôi. Mỗi lần cậu ta đến, tôi lại trốn ở đằng xa không dám lại gần. Toàn là Thiệu Khải kéo tôi ngồi xuống cạnh anh.

Tôi biết, bất luận là tôi hay ai khác nói ra thì chuyện này cũng đều rất mờ ám. Có một sự thực rất hài hước trong cuộc sống của tôi, đó là ngày nào tôi cũng trốn cậu ta, nhưng sau đó lại dựa dẫm vào cậu ta, dần dần cậu ta đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi. Tôi nhìn Trình Dặc Triết, gàn dở cho rằng đây nhất định là sự an bài của số mệnh, một con người vô thần như tôi lúc nào cũng cho rằng khi gặp phải việc không thể giải quyết thì tốt nhất hãy quy nó cho số mệnh.

Tư tưởng này rất giống tâm lý của những phụ nữ trung niên không còn niềm tin và nhiệt huyết trong cuộc sống.

Thực ra tôi đã thầm nghĩ về rất nhiều khả năng. Một là Trình Dặc Triết thi không tốt hoặc đột ngột thay đổi quyết định, hai là tôi không rời xa được Thiệu Khải, ba là tôi phải làm thế nào để buông tay anh ra. Có điều nếu như

thực tế đều giống tưởng tượng của chúng ta thì có lẽ bây giờ tôi phải ở bên Khúc Thành mới đúng, tôi vẫn có thể nhìn thấy anh mới đúng.

Hoặc ngay từ thời khắc vừa chào đời, sự bấp bênh liên tiếp đã trở thành số mệnh của tôi.

“Hôm nay sao về muộn thế?”

Trời tối mịt bọn Thiệu Khải mới về nhà, muộn hơn hai tiếng đồng hồ so với ngày thường. Tôi hâm nóng cơm, không để ý đến việc không ai trả lời câu hỏi vừa rồi. Gia đình này ngay từ ban đầu đã được dựng lên trên cơ sở mọi người hiểu nhau, ngày thường chúng tôi không nói nhiều, nhưng đó là sự yên tĩnh chứ không phải ngại nhau. Đến lúc ăn cơm tôi mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Ba người bọn họ rõ ràng đều đang nghĩ ngợi gì đó. Tôi vỗ vào người Thiệu Khải đang ngồi bên cạnh. “Này, sao mọi người về muộn thế?”

“Ăn cơm đi đã, lát nữa sẽ nói với em.”

“Không được! Bây giờ...” Tiếng gõ cửa vang lên không đúng lúc đã ngắt lời tôi. Tôi đứng dậy mở cửa. Cửa vừa hé mở đã bị cơn gió mang tên Trình Dặc Triết thổi bung đi vào, lúc đi ngang qua tôi cậu ta còn chào: “Hi!”

Cuối xuân đầu hạ, những thân cây trong vườn vẫn kiên trì bám trụ, những cành cây đan vào nhau chằng chịt, che kín khoảng không trên đầu. Tôi nhìn cậu ta đi vào sân, đến ngồi bên cạnh bàn, lại thấy cậu ta có cái gì đó không giống ngày thường. “Em ăn cơm không?”

“Ừ!”

“Này, nhà cậu không có cơm à mà phải đến đây xin cơm?” Thiệu Khải lấy lại bát cơm tôi đang đưa cho cậu ta, không có ý cho cậu ta ăn. “Về nhà ăn cơm đi!”

Tôi chỉ còn cách giật lại bát rồi xới cơm cho cậu ta. “Được rồi, anh cho cậu ta ăn đi!” Đến tận khi Trình Dặc Triết nói cảm ơn tôi, tôi mới ý thức được mình vừa làm gì. Tôi đã xới cơm rất chu đáo cho cậu ta. Tôi nhớ lần duy nhất tôi xới cơm cho người khác chính là giúp Khúc Thành, trong lần Trần Niên mời anh đến nhà ăn cơm. Lần đó, tôi cố ý làm mọi thứ quá lên, giống như một kiểu thách thức.

Khi định thần lại, tôi thấy mọi người vẫn đang chăm chú ăn cơm, dường như không ai để ý đến hành động vừa rồi của tôi.

Thực ra tất cả mọi lần Trình Dặc Triết đến không phải để tìm tôi, mà là tìm Thiệu Khải học đàn, cả buổi tối cậu ta cũng không nhiều lời với tôi. Đúng lúc tôi thấy mình chẳng còn việc gì, đang định về phòng thì Thiệu Khải kéo tay tôi, gần như để tôi ngã xuống chiếc ghế bên cạnh anh. Tôi đang định cần nhả thì nhìn thấy nửa bên mặt trầm ngâm khác thường của anh, cứ như người vừa kéo tôi ngồi lại không phải là anh, cứ như anh không muốn tôi ngồi cạnh anh.

Tôi không hiểu tại sao mình đột nhiên lại có ý nghĩ này. Lúc đánh đàn, Thiệu Khải rất ít khi biểu lộ cảm xúc, nhưng tại sao tôi lại thấy khuôn mặt anh hôm nay cực kỳ khó coi? Tôi bắt đầu tự kiểm điểm, có phải tôi đã bỏ qua điều gì đó? “Thiệu Khải, anh vẫn chưa kể với em, hôm nay tại sao lại về muộn như vậy?”

“Em đợi một lát.” Bàn tay đang gảy đàn của anh dừng lại, làm ký hiệu đợi nhưng ánh mắt lại không nhìn tôi lấy một lần. Anh đưa đàn cho Trình Dặc Triết. “Ấn dây này xuống rồi gảy, dây phía dưới hất lên một chút là được...”

Rất lâu rồi không có cảm giác bị người ta cố tình lừa đi như thế này. Mà chính xác là từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra. Ngay cả những lần chúng tôi cãi nhau kịch liệt nhất cũng là hai người âm ỉ một hồi rồi lại làm lành, mà hầu hết các lần đều do tôi sai trước. Nhưng lần này, tôi không thể hiểu rốt cuộc mình đã làm điều gì khiến anh không vừa ý, rõ ràng buổi sáng trước khi đi làm anh còn rất vui vẻ. Tôi lặng lẽ cắn môi, chống cằm lên tay, không nói gì.

Đại khái nhìn ra tôi đang không vui, mấy phút sau, A Mao đến ngồi cạnh rồi thì thầm một câu vào tai tôi, tôi đã từ chỗ vô cùng hưng phấn nhìn cậu ta chuyển sang kinh ngạc tròn mắt. Tôi quay sang bên cạnh lén kéo áo Thiệu Khải ra. Quả thật đã nhìn thấy hình xăm mà A Mao vừa nhắc đến. Ở ngực anh có một chữ to bằng lòng bàn tay tôi. Máu vẫn đang rỉ ra từ hình xăm, nhìn rất đáng sợ.

“Anh bị mất trí à?”

Tôi đột nhiên cất cao giọng nói gay gắt của mình. Trình Dặc Triết không biết có phải bị tôi dọa không mà sợ đến mức đánh lên một hợp âm rất chói tai. Tất cả mọi người đều im bật. Hoặc có thể do tôi đã thay đổi. Trước kia tôi không thấy việc này là phản cảm. Không phải bản thân tôi cũng đã từng bấm rất nhiều lỗ tai hay sao, không phải chính tôi cũng từng dùng nỗi đau thân thể để nhắc nhở bản thân nhiều điều hay sao? Nhưng tại sao đến hôm nay, nhìn thấy anh như vậy, phản ứng đầu tiên của tôi lại là tại sao anh lại ngược đãi bản thân như thế?

Điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái là hình như ngoại trừ Trình Dặc Triết ra, còn lại không có ai đồng tình với tôi. Anh lí nhí nói: “Làm cái này đau lắm!”

Tôi đá chiếc ghế sang một bên, lạnh lùng nhìn Thiệu Khải đang ngồi bất động. “Đau cho đáng đời!”

“Trần Mộng!” Người đầu tiên bất mãn với tôi không phải Thiệu Khải mà lại là Tiểu Triết. Cậu ta đứng dậy kéo tay tôi, muốn lôi tôi ra ngoài. “Chị ra đây với em...”

“Cậu...” Tôi không phục, vùng vẫy muốn thoát khỏi cậu ta. Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy Thiệu Khải từ phía sau đi ngang qua chúng tôi nhanh như bay, anh đi vào phòng, để lại phía sau tiếng đóng cửa đinh tai. Tiểu Triết đứng trước mặt tôi, giật bàn tay đang nắm tay tôi ra, lạnh lùng nhìn tôi. Tôi nhìn cậu ta, rồi lại nhìn cánh cửa phòng của tôi và Thiệu Khải, hậm hực đi tới chỗ chiếc ghế vừa rời ngồi xuống, úp mặt lên đầu gối.

“Này, chị không sao chứ?” Trình Dặc Triết quỳ xuống trước mặt tôi, thì thầm hỏi. “Em không hiểu có chuyện gì...”

Tôi ngẩng đầu, định nói với cậu ta rằng tôi cũng không hiểu gì thì Tiểu Triết đã mở lời trước: “Cậu về đi!”

Tôi lại bắt đầu bốc hỏa. “Cậu có gan thì đến đây, rốt cuộc cậu với anh ấy bị bệnh gì thế?”

“Đi!” Cậu ta không thèm để ý đến sự thách thức của tôi, gương mặt đánh lại. A Mao ném cho Trình Dặc Triết ba lô của cậu ta. “Tốt nhất cậu nên về trước. Chúng tôi có chuyện cần nói.”

Trình Dặc Triết không nói gì, chỉ dùng khẩu hình nói với tôi câu tạm biệt rồi đeo ba lô đi khỏi.

Tầm mắt của tôi vẫn chưa rời khỏi bóng lưng cậu ta, liền nghe thấy Tiểu Triết nói: “Trần Mộng, chị nói thật đi, trước đây chị có từng quen thằng nhóc đó không?”

“Không quen!” Tôi nhìn xuống mũi giày, mũi chân trái và mũi chân phải không ngừng dụi xuống nền đất. “Cậu có ý gì?”

“Em không có ý gì khác. Em muốn hỏi, em không thể hiểu nổi tại sao cậu ta lại xuất hiện. Nếu như hai người đã quen nhau từ trước, hoặc cậu ta là người nhà của chị, em còn chấp nhận được.” Tiểu Triết ngồi xuống trước mặt tôi. “Chị nghĩ thế nào mà lại nói hộ cậu ta, không để ý đến cảm nhận của anh Khải?”

“Chính vì tôi để ý đến cảm nhận của anh ấy nên mới tức giận. Anh ấy nghĩ sao mà lại làm như thế?”

“Chị Mộng, chị nhìn rõ anh ấy xăm chữ gì chưa?” A Mao đột ngột chen ngang, nhìn thấy tôi gật đầu, cậu ta lại càng kinh ngạc. “Vậy tại sao chị còn có thể...”

“Tôi thấy chúng tôi ở bên nhau lâu như vậy, từ lâu đã không còn... không còn phải chơi mấy trò lãng mạn nữa. Hơn nữa hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì.” Tôi quay nhìn căn phòng không có động tĩnh gì từ lúc Thiệu Khải đi vào. “Tôi không phải... không cảm động.”

Chữ “Mộng” xăm trên ngực đó, vào giây phút vừa rồi đã đập thẳng vào mắt tôi, đốt cháy hốc mắt tôi. Giả sử anh không xăm chữ đó, có lẽ tôi sẽ không kích động như vậy.

“Trần Mộng, em cứ nghĩ chị chỉ tạm thời quên, hóa ra là trước giờ chị đều không biết.” Tiểu Triết thở dài một hơi, nhìn thẳng vào tôi với vẻ trách móc. “Hôm nay là sinh nhật Thiệu Khải.”

Tôi xông vào phòng. Thiệu Khải cúi đầu ngồi bên giường, không biết đang nghĩ gì. Tôi đứng như trời trồng ở cửa nhìn anh, anh cũng không ngẩng lên. “Thiệu Khải...” Tôi cố gắng mở miệng, nhưng mũi tôi có cảm giác nghèn nghẹt. Tôi quỳ trước mặt anh, áp mặt vào bàn tay đang để trên đùi của anh. “Xin lỗi... em xin lỗi...”

Không ai có thể tin rằng, chúng tôi đã ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy mà tôi lại không biết sinh nhật anh. Vấn đề là thật sự vào lúc Tiểu Triết nói với tôi sự thật chấn động kia, tôi mới nhớ ra hóa ra trước giờ tôi hoàn toàn không nghĩ đến sinh nhật Thiệu Khải. Tôi không nghĩ tới, cũng không hỏi tới. Tất cả điều này không thể dùng câu nói vô trách nhiệm: “Anh ấy cũng chưa bao giờ nhắc đến” để trốn tránh. Nhưng tôi đột nhiên nghĩ ra, tôi cũng chưa hề nghĩ tới sinh nhật Khúc Thành.

Nghĩ đến những điều này, nước mắt tôi bất giác rơi lã chã, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay Thiệu Khải. Anh run lên rồi rút tay về. “Thiệu Khải, anh nói gì đi, anh cứ thế này em càng buồn, anh nói gì đi!” Tôi đứng dậy nghiêng người ôm lấy anh, áp mặt vào mặt anh, ngửi mùi máu vẫn còn lưu lại trên da thịt anh. “Em sai rồi, em sai rồi... Em đáng chết... Em thật đáng chết...”

“Không sao!” Anh giơ tay vỗ vỗ lưng tôi, nhưng lại không nói không rằng đẩy tôi ra xa. “Anh không sao!”

Tôi đứng bất động nhìn anh, không thể thốt ra bất kỳ câu an ủi nào, chỉ có nước mắt không ngừng lăn dài. Căn phòng này vốn rất bé, giường chỉ cách tường có một bước chân, mà lúc này chiếc đèn treo trên trần đang không ngừng thả những tia sáng chói mắt xuống, khiến tôi lần đầu tiên cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi lại trở nên xa như vậy. Cuối cùng vết máu trên áo tôi đã phá vỡ không gian tĩnh lặng. Vì tôi mặc áo trắng nên những vết máu ở phần ngực càng trở nên rõ ràng. Tôi chạy đến kéo áo anh ra, nhìn thấy miệng vết xăm vẫn đang rỉ máu, liền vội vàng ra ngoài mang nước ấm vào.

“Đau không?...” Tôi nhúng khăn mặt vào nước ấm, vắt khô, rồi cẩn thận lau từng vết máu cho anh. “Em thấy rất đau...”

Ngực anh khê phập phồng dao động, nhưng anh không nói gì, tôi biết anh đang nhìn tôi. Một lúc sau anh mới khê vuốt má tôi. Đây là cảm giác đau thấu tận tâm can. Tôi đứng dậy, ngồi lên đùi anh rồi ôm chặt anh.

May là lần này anh không đẩy tôi ra. “Ngốc ạ, không đau như em nghĩ đâu.” Anh đặt tay lên gáy tôi, giọng nói khàn khàn không rõ tiếng.

“Sau này em sẽ nhớ, nhất định sẽ nhớ. Anh tha thứ cho em lần này được không? Có được không?”

“Được, tha thứ cho em. Lau nước mắt rồi đi tắm đi, chuẩn bị đi ngủ. Một lát nữa là em buồn ngủ đấy.”

Vốn nghĩ việc này sẽ dừng lại ở đây. Mặc dù tôi biết lỗi lầm lớn mà được cho qua dễ dàng như thế này thực tình có gì đó không đúng lắm, nhưng tôi cũng không nghĩ ra anh định trừng phạt tôi như thế nào. Đến tận lúc tôi trái xong chăn, anh nằm xuống quay lưng về phía tôi, tôi mới biết mình không thể trốn tránh sự thực là anh đang vô cùng tức giận.

“Này, anh mệt à?” Tôi nâng người ngó đầu sang, thấy anh nhắm chặt mắt. “Anh quay sang đây được không?”

“Đừng quấy nữa, anh buồn ngủ. Ngủ đi!”

“Mai anh nghỉ làm đúng không?” Tôi gác cằm lên vai anh. “Anh đưa em đi chơi được không?”

Anh không mở mắt, chỉ ậm ừ cho qua, coi như đã đồng ý.

Bất lực, tôi đành phải đắp chăn cho anh rồi nằm ôm anh từ phía sau, áp mặt vào tấm lưng rộng của anh. Chỉ có như vậy tôi mới thấy mình như đang ở trong bầu không khí được bao phủ bởi hormone của anh, vô cùng an toàn. Nhưng tôi căn bản không thể ngủ, rõ ràng buồn ngủ rũ mắt nhưng lại cẩn thận để ý anh, anh chắc chắn cũng không ngủ, cơ thể cứ cứng đờ, không động đậy. Không biết đã bao nhiêu phút, hay là một tiếng đồng hồ, vào đúng lúc tôi không thể chịu được nữa, anh cũng khẽ động đậy, hình như quay đầu sang nhìn tôi trước, sau đó mới chậm chậm nhấc tay tôi bỏ vào trong chăn rồi quay người lại ôm chặt lấy tôi.

Tôi nghe trái tim đang đập loạn nhịp của anh. Trái tim tôi cũng như bị ảnh hưởng mà đập như ngựa phi, dường như có thứ gì đó được cất giấu trong tim, giờ đang tìm cách chạy ra ngoài. Cuối cùng không thể chịu đựng bầu không khí nặng nề vô hình này, tôi mở mắt, không ngờ lại gặp ngay đôi mắt đang nhìn tôi của Thiệu Khải.

Ánh mắt này vô cùng quen thuộc, giống hệt như ánh mắt cuối cùng mà Khúc Thành nhìn tôi trong công viên, đau khổ, không nở, mông lung, đầy

sợ hãi, thậm chí muốn từ bỏ. Nhưng tại sao tâm trạng này lại xuất hiện ở Thiệu Khải?

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì, sao em chưa ngủ?” Anh kéo chăn đắp cho tôi, thực ra chăn đã đắp kín người tôi, không cần đắp thêm ở bất cứ đâu nữa. “Ngủ đi!”

“Rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Anh nói cho em biết đi...”

“Được rồi, mau ngủ đi!”

“Thiệu Khải...”

“Em có ngủ hay không?” Thiệu Khải không nhẫn nại được nữa, buông ra một câu ép buộc rồi ngồi dậy. Tôi nhìn bóng lưng anh trong bóng tối, rồi cũng ngồi dậy theo, do dự một lúc, quyết định không bật đèn. “Em biết anh giận.” Tôi lắc lắc tay anh. “Phải làm thế nào để anh bớt giận, nếu không anh mắng em đi.”

“Hứ!” Anh quay đầu lườm tôi, cười lạnh lùng rồi hất tay tôi ra. “Anh có tư cách gì để giận? Người như anh, không học vấn không bản lĩnh, chả có tài cán gì, chỉ biết sống qua ngày, cũng không biết bao giờ mới bằng người ta. Em đi theo anh thì ngay cả sự bảo đảm cơ bản nhất cũng không có. Em xem người trên đường có ai không hơn anh? Anh có tư cách gì để sai bảo em? Em không để ý đến anh cũng phải...”

Anh chưa nói hết, tôi đã vội vã giơ tay bịt miệng anh không cho nói tiếp. Tôi không biết hóa ra trong lòng anh tồn tại suy nghĩ như vậy, hơn nữa suy nghĩ này luôn luôn làm phiền. Tôi bò đến trước mặt anh, quay mặt anh đối diện mặt tôi, ép anh phải nhìn tôi. Nhưng những lời định nói cứ mắc trong cổ họng, tôi không có cách nào biểu đạt ra để anh nghe thấy. “Em chưa từng một lần nghĩ qua... Em không cho phép anh nói bản thân như vậy... Ai nói em không để ý anh, ai nói em không để ý anh?...”

“Lại khóc. Ngoài khóc ra em còn biết làm gì nữa? Nếu em thấy ở bên anh khó chịu như vậy thì em đi đi. Em muốn đi với ai thì đi cùng người ấy ngay đi.”

“Em không đi, em không đi...” Mấy năm nay cho dù cãi nhau đi nữa anh cũng không dùng những lời lẽ vô tình như vậy với tôi. Anh nói anh không cần tôi nữa, anh muốn tôi đi với người khác... Tôi thấy mình giống như đứa

trẻ bị mẹ vứt ra ngoài đường, nhưng vấn đề là trước giờ tôi chưa từng có mẹ. Tôi trước giờ không ngờ được cảm giác bị người thân vứt bỏ hóa ra lại như thế này, nó khác hoàn toàn với hình dung của tôi. Nhìn anh không có hành động gì, tôi lại lao vào ôm anh. “Em không đi. Anh đã nói sẽ không để em đi cơ mà...”

Anh không ôm tôi nhưng cũng không đẩy tôi ra. Tôi nghe thấy giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu, lúc này còn lạnh lùng hơn bội phần: “Không phải em định đi cùng người khác rồi hay sao? Còn diễn kịch với anh làm gì nữa?”

Câu nói của anh giống như một chiếc gai nhọn đâm thẳng vào người tôi, giây phút đó tôi còn nghĩ trái tim mình đã ngừng đập, tôi hồn bay phách lạc nhìn gương mặt sa sầm, lạnh lùng của Thiệu Khải. Anh... đã biết việc tôi đồng ý với Trình Dặc Triết, vì vậy mới vứt bỏ tình yêu và sự tin tưởng với tôi. Nhưng tôi phải giải thích thế nào đây? Tôi hoàn toàn không thể có bất cứ sự giải thích nào. “Thiệu Khải... Thiệu Khải...” Tôi buông anh ra, ôm gối ngồi trước mặt anh, chỉ biết lẩm bẫm gọi đi gọi lại tên anh. Còn anh không nhìn tôi lấy một lần. “Cậu ta nói với em có muốn...”

“Anh biết, em không thích cậu ta, có điều cậu ta nhìn giống hệt người em yêu nhất trên đời này.” Anh cố ý nhấn mạnh vào từ “nhất”, tôi có thể nghe ra được sự run rẩy trong giọng nói của anh. “Chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy vẫn không bằng một khuôn mặt của cậu ta, em còn muốn anh nói gì nữa?”

“Nói trắng ra là anh không thể chấp nhận sự tồn tại của Khúc Thành. Nhưng anh có dám bảo đảm với em là trước kia anh chưa từng có bạn gái?”

Thực ra tôi hối hận ngay khi nói xong câu đó. Tôi thừa nhận tôi đã không kịp suy nghĩ kỹ trước khi nói nên mới thốt ra những lời đổ thêm dầu vào lửa như lúc này. Nhưng tôi không thể ngờ được Thiệu Khải nghe xong lại cười khinh bỉ. “Đúng, anh có, anh còn lên giường với cô ta, thế nào?”

Lòng ngực tôi như bị rút hết không khí, sau đó dường như cả thính giác của tôi cũng trở nên vô tác dụng, tất cả những gì tôi nghe thấy chỉ là tiếng thở nặng nề, giống như một đoạn băng cassette được ai đó thu rồi phát lại, tất cả chỉ là những âm thanh lệt lệt. Hai bên trầm lặng một lúc, khuôn mặt

Thiệu Khải dần dần khôi phục vẻ dịu dàng, ánh mắt anh ánh lên một tia hồi hận. Anh giơ tay định sờ mặt tôi.

“Đừng đụng vào em...” Tôi đẩy bàn tay của anh ra nhưng lại bị anh dễ dàng thuận thế đè xuống. Anh dùng cả chân lẫn tay khống chế toàn bộ cơ thể tôi rồi hung hãn chiếm đoạt môi tôi.

“Thả ra... Anh thả ra!” Bất luận tôi đánh thế nào, giãy giụa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, miệng tôi đột nhiên tràn đầy mùi máu tanh. “Thả ra, đau...”

Lần này anh giống như xé rách quần áo tôi rồi cố ý lưu lại rất nhiều dấu vết trên cơ thể tôi. Tôi biết, anh đã mất kiểm soát. Anh vì tôi mà mất kiểm soát.

Không giãy giụa nữa, tôi nhắm mắt lại, để mặc nước mắt chảy dài. Đôi bàn tay hung hãn du ngoạn trên cơ thể tôi cũng dừng lại. Tôi đang do dự mở mắt liền thấy Thiệu Khải đang dùng ánh mắt quen thuộc đó nhìn tôi.

Đó là ánh mắt anh nhìn tôi khi lần đầu tiên tôi bị ốm, khi tôi bị đau, khi tôi khóc lóc. Mỗi lần anh nhìn tôi như vậy đều khiến tôi càng muốn xấu xa lẫn tới.

Anh lấy tay nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt tôi, cuối cùng vùi mặt vào vai tôi. “Xin lỗi, xin lỗi... Anh thật sự không muốn đối xử với em như thế này, nhưng...” Giọng nói của anh khàn tới mức như phát ra từ cuống họng. “Anh gần như phát điên vì em. Em có biết không?”

Đây là loại cảm giác gì? Giống như có ai đó cầm một con dao găm sắc nhọn cắm sâu vào tim tôi, sau đó còn tàn nhẫn nắm chặt chuôi dao từ từ rút ra. Khi đâm vào máu chưa kịp chảy ra, nhưng lúc rút dao mới thấy máu tươi tuôn trào. Tôi cũng nâng mặt anh lên, nhưng không có cách nào đối diện với đôi mắt đỏ hoe của anh, chỉ có thể nắm chặt vai anh rồi run rẩy hôn lên môi anh.

Lúc tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng. Mở mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Thiệu Khải đang ngủ ngon lành. Anh vòng một cánh tay ôm lấy tôi. Mái tóc ướt mồ hôi rồi lại khô của anh dính bết vào trán.

Tôi nghĩ mình có thể hiểu được nỗi đau của anh. Một con người bướng bỉnh, độc miệng như anh cũng phải lấy hết dũng khí để thừa nhận tình yêu

với một người. Nhưng người được anh yêu cho đến bây giờ vẫn lưu giữ bóng hình người khác trong tim, cho đến tận bây giờ vẫn không thể xác định có yêu anh hay không, cho đến tận bây giờ vẫn còn tự giày vò bản thân. Ngoại trừ buông tay ra thì anh còn có thể làm gì, đặc biệt là sau khi biết được ý định bỏ trốn của tôi? Thực ra anh đang kiếm cớ, đang muốn dựa vào tất cả lý do bằng tất cả mọi cách để hạ quyết tâm rời bỏ tôi. Bởi vì anh biết nếu như anh bỏ tôi trước, tôi sẽ rất buồn. Nhưng anh lại không hề nghĩ đến việc nếu có một ngày tôi rời bỏ anh, anh sẽ đau khổ như thế nào.

Tôi rướn người khẽ hôn lên mắt anh rồi nhân lúc tất cả mọi người còn đang ngủ, tôi xuống giường đi tắm, thay quần áo rồi ngồi cạnh giường ngáy người nhìn anh. Kết quả là nhìn quá nhập tâm, đến mức anh tỉnh dậy cũng không phát hiện ra. “Này, này!” Anh gọi tôi hai tiếng, cuối cùng đành phải giật giật đuôi tóc tôi. “Nghĩ gì thế, sớm thế này đã dậy?”

“A... Anh tỉnh lúc nào thế?”

“Sao không ngủ thêm?” Anh cũng không thèm để ý đến câu hỏi vô nghĩa của tôi, ngồi dậy vuốt ve mặt tôi, giống như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại thành cười nhẹ.

Tôi giả vờ không trông thấy điệu bộ muốn nói xong lại dừng của anh, ngồi dậy lay cánh tay anh thật lực. “Dậy đi, anh đã đồng ý hôm nay sẽ đưa em đi chơi mà.”

“Được được được, em đi nấu cơm cho anh đi, anh đói rồi.”

Tôi không cam tâm, lè lưỡi với anh, rồi vừa cười vừa đẩy cửa đi ra. Chỉ có điều lúc đóng cửa lại, nụ cười cũng liền biến mất. Tôi dựa lưng vào tường, vuốt vết thương trên mu bàn tay, cơ thể và cả các cơ trên mặt đều cứng lại. Tôi rất muốn biết, nếu lúc này tôi đẩy cửa đi vào, tôi sẽ nhìn thấy vẻ mặt nào của Thiệu Khải.

Hôm nay A Mao không nghỉ, Tiểu Triết chạy đi hẹn hò từ sáng sớm. Ăn sáng xong, tôi lấy thuốc làm mờ sọc bôi lên vết xăm của Thiệu Khải, rồi cẩn thận dùng gạc băng lại. “Cái này còn phải bôi thuốc thêm một thời gian nữa...” Tôi còn muốn căn nhắc anh, nhưng ngẩng đầu lên lại đụng phải khuôn mặt của anh, sau khi kết thúc một nụ hôn không dài không ngắn, tôi lờm anh. “Anh làm gì đấy?”

“Chẳng làm gì cả.” Anh kéo tôi lên ngồi cạnh anh. “Anh phát hiện nếu nhìn ở góc độ vừa rồi, em đặc biệt xinh đẹp.”

Tôi được thể, liền hỏi anh: “Thế anh thấy ở góc độ nào em xấu nhất?”

Anh giả bộ ngó nghiêng trái phải một hồi, rồi nâng cằm tôi lên trầm ngâm: “Tạm thời chưa nghĩ ra.”

Tôi bật cười, vòng tay ôm cổ anh rồi hỏi tiếp: “Anh muốn đưa em đi đâu chơi?”

“Thế phải xem em muốn đi đâu. Em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi nơi đó.”

“Hử...” Để tôi nghĩ, quả thực sẽ không nghĩ ra. Tôi không biết rõ Ly Thành. Nó có điểm nào đáng để tham quan du lịch, thậm chí có những địa điểm nổi tiếng nào, tôi cũng không biết. Nghĩ cả nửa ngày, tôi mới do dự nói ra duy nhất một nơi để đi chơi mà Ly Thành chắc chắn có: “Nếu không thì chúng ta đi... công viên?”

Lời vừa nói ra được ba giây, trước khi Thiệu Khải trả lời, tôi bỗng nhiên nhớ ra ý nghĩa của hai từ “công viên” đối với tôi. Nhưng lần này, thật sự là sau khi nói ra tôi mới nhớ đến.

“Có ai ấu trĩ hơn không? Đến nơi đó em cũng nghĩ ra được.”

Đúng vậy, tôi rất ấu trĩ. Nơi tôi nghĩ đến lại là nơi chúng ta vẫn hay đi khi mười mấy tuổi. Thấy tôi không nói gì, Thiệu Khải khẽ than một tiếng rồi ôm lấy vai tôi. “Đi, đi, được chưa?”

Thiệu Khải cao hơn tôi rất nhiều, tôi phải ngẩng đầu lên khi nói chuyện với anh. Năm tay anh đi trên đường mà tôi cứ nghĩ mình là con gái anh. Tôi nghĩ cũng có thể bởi vì tình cảm của tôi đối với Thiệu Khải đã đi vào giai đoạn tình thân. Anh nhét tay tôi vào túi áo, lúc gọi xe cũng đẩy tôi vào trước, anh để tôi trong tầm mắt của anh mọi lúc mọi nơi, dường như sợ tôi sẽ bốc hơi bất thành linh. Công viên lớn nhất Ly Thành ở rất xa chỗ chúng tôi, gần như nằm ở góc Nam Bắc của thành phố. Nếu không có Thiệu Khải, chắc tôi đi lòng vòng cả ngày cũng không tới nơi. Cảm giác về không gian của nam giới dường như tốt hơn phụ nữ. Người ta vừa chỉ đường xong anh đã rõ phải ngồi xe nào, đi đường nào để đến. Trên xe vắng người, anh ôm

vai tôi rồi đột nhiên cúi xuống hỏi nhỏ: “Anh nhớ là em say xe, đúng không?”

“Trước đây thì có. Còn hiện tại chắc do lâu quá không đi nên cũng không thấy say nữa.” Tôi dựa vào anh, nhìn nằng xuân ngoài cửa kính. “Có phải anh sợ lát nữa em nôn lên người anh không?”

“Anh sợ em khó chịu.”

Thực ra tôi vẫn bị say xe. Có điều lần này vừa mới thấy khó chịu thì đã tới nơi nên anh không nhận ra. Sau khi chuyển ba lần xe, cuối cùng chúng tôi cũng đứng trước cửa công viên. Thiệu Khải đi mua vé, tôi mua hai chai nước rồi đứng đợi anh ở chỗ cũ. Màu sắc công viên Ly Thành so với màu sắc công viên An Thành trong trí nhớ của tôi có vẻ âm đạm hơn một chút, nhưng tôi biết ký ức có thể làm giả được. Trong đầu tôi hiện giờ, hình ảnh của công viên An Thành hiện lên quá không chân thực. “Được rồi, đi nào!” Thiệu Khải cầm vé đi tới chỗ tôi, vỗ vai kéo tâm hồn đang phiêu dạt nơi nào của tôi quay về. Tôi vội vàng nắm tay anh đi vào.

Tôi thừa nhận những chỗ như công viên, đi cùng người khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau. Nếu như lần đi cùng Khúc Thành chủ yếu là ngắm cảnh, là cảm giác an tĩnh đi qua một bức tranh, thì lần đi chơi này cùng Thiệu Khải... là hiểu một cách triệt để công năng của từng thiết bị được lắp đặt trong công viên. Trong hai tiếng ở công viên, ngoài lúc xếp hàng ra, hầu như toàn bộ thời gian còn lại tôi đều ở trên trời với những tiếng thét đình tai nhức óc và cảm giác như nội tạng trong cơ thể hòa trộn vào với nhau. Nhưng tại sao anh lại có vẻ như không có chuyện gì? Tôi không thể hiểu.

Kết quả sau hai lần ngồi đu quay trên không, ném thử cảm giác như ngồi trong chiếc máy giặt đang quay tít, tôi cũng không chịu được, chạy ra chỗ khuất đưa hết những thứ trong dạ dày ra ngoài bằng đường miệng. Thiệu Khải đứng sau vừa vỗ lưng cho tôi vừa cười mờ ám. “Anh còn định kéo em đi ngồi lần thứ ba, xem em có bị dọa cho phát khóc không.”

Tôi dùng tất cả chỗ nước còn lại súc miệng, bỗng dưng muốn phun hết số nước ấy lên con người đáng ghét kia. “Em thấy anh đúng là có dã tâm bắt nạt em đến chết. Sao lúc này anh lại không nhớ ra việc em bị say xe hả?”

“Em ngoan ngoãn chờ ở đây. Anh đi ra kia mua nước.” Đúng là ở phía xa có một quầy bán nước, nhưng người xếp hàng rất đông. Thiệu Khải đi, tôi dựa lưng vào một gốc cây từ từ ngồi xuống, cảm giác choáng váng dần dần tan đi, thay thế vào đó là sự chua xót. Tôi và Thiệu Khải ở cùng nhau, lúc nào cũng có thể bày ra vẻ vô tư không lo lắng, mà đúng là nó không chỉ ở bề mặt, giống như những tiếng thét chói tai trên trời của tôi và bàn tay nắm thật chặt tay tôi, tất cả thật chân thực và giản đơn. Không ai biết được đêm qua chúng tôi đã trải qua nỗi giày vò như thế nào, đó là cảm giác đen tối như không thể còn nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng chớp mắt một cái, chúng tôi đã lại sống dưới ánh nắng chan hòa.

Tôi biết lại là tôi nghĩ nhiều, cần phải gạt bỏ chúng ra khỏi đầu thật nhanh, bởi vì ngày hôm nay mới chỉ vừa bắt đầu. Đúng dậy hít thở một hồi, Thiệu Khải đi đã lâu, tôi quyết định đến đó tìm anh. Nhưng khi đứng cạnh hàng người đang xếp trước quầy bán nước, tôi thế nào cũng không nhìn ra bóng dáng Thiệu Khải. Tôi chạy đi chạy lại mấy lần, đã rõ Thiệu Khải sẽ không thể không ở bên trong, nhưng vẫn không cam tâm mà suy nghĩ nếu anh không ở đó thì sẽ phải làm thế nào. Tôi quay đầu, người trong công viên đột nhiên đông hơn mấy lần, họ tụ lại rồi lại tan ra trong đάy mắt tôi, ngược xuôi tán loạn, giống như ống kính không ngừng đổi tiêu điểm. Giữa biển người là những cỗ máy trò chơi to lớn đứng sừng sững, chúng không có tình cảm, chúng không biết đến vui vẻ.

Giống như thước phim bị mất giờ đã tìm lại được, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh năm đó tôi về quê thăm mẹ, bị lạc trong một cánh đồng xa lạ. Màu sắc trong phim là đen trắng, bản thân tôi cũng chỉ có màu đen trắng. Sau đó hình ảnh gián đoạn, những bông hoa tuyết ập xuống, hình ảnh hiện lên cuối cùng là tôi cầm ống nghe điện thoại cũ kỹ gọi cho ai đó. Khi hồi ức kết thúc cũng là lúc trời đất trước mắt tôi như tối sầm lại. Tôi dừng chân, thở gấp mấy hơi mới trở lại bình thường. Tôi giống như con ruồi mất đầu chạy loạn lên tìm kiếm, không ngừng luồn lách giữa biển người mênh mông, đến tận khi bị ai đó kéo sang một bên. Ngẩng lên nhìn thấy khuôn mặt vẫn chưa hết hoảng hốt của Thiệu Khải. Anh cố nén bực tức nói với tôi: “Từ xa đã thấy em chạy đi chạy lại ở đây, không phải đã bảo em cứ chờ anh sao?”

“Em đã chờ, nhưng mãi vẫn không thấy anh về, em đi tìm anh... nhưng không tìm thấy...”

“Ở đây rất nhiều người, rất dễ lạc nhau em có biết không?” Anh mệt mỏi giơ chai nước lạnh ra trước mặt tôi. “Em không tìm thấy cũng không biết chạy về chỗ cũ đứng chờ anh, anh nhất định sẽ tìm thấy em mà.”

“Thiệtу Khải, chúng ta chơi thêm một trò nữa được không?” Anh giống như không thể ngay lập tức theo kịp tốc độ tư duy của tôi. “Chơi gì?”

“Chúng ta đứng quay lưng lại với nhau rồi bước tự do về phía trước một trăm bước, muốn đi đâu thì đi, rẽ cũng được, hoặc đi chơi trò nào đó cũng được. Sau một trăm bước chúng ta sẽ bắt đầu đi tìm nhau, ai tìm thấy trước sẽ thắng.”

“Không được!” Anh chau mày. “Ngộ nhỡ không tìm thấy thì làm thế nào?”

“Không phải anh nói nhất định sẽ tìm thấy em sao?” Tôi rất ngoan cố, khiến anh không còn cách nào khác. Anh chỉ biết lắc lắc đầu than thở: “Nhất định phải chơi à?”

Tôi gật đầu.

“Vậy được, bắt đầu thôi!”

Hai chúng tôi dựa lưng vào nhau, sau đó tôi bắt đầu bước về phía trước. Tôi không nhìn đường, chỉ chuyên tâm đếm số bước chân, cuối cùng khi đếm đến một trăm, quay đầu lại, không thấy bóng dáng Thiệtу Khải đâu nữa.

Thực ra các con đường trong công viên đều thông nhau, tôi nghĩ việc tìm nhau không hề khó, chỉ là tôi muốn xác định một số việc mà thôi. Nhưng dường như đúng là có người không hề có khả năng tìm kiếm, ví dụ như đối mặt với ngăn kéo đang mở, lục tung đồ đạc trong đó cả nửa ngày mà vẫn tìm không ra; ví dụ như một con đường thường xuyên đi qua, nhưng mỗi lần lại phải đi cùng người khác; hoặc tìm một người trong không gian không hề rộng. Tôi hy vọng sẽ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc sau mỗi ngã rẽ, nhưng lần nào cũng là không thấy gì. Cuối cùng tôi chọn cách tìm một chiếc ghế để ngồi xuống, chờ đợi anh thực hiện lời hứa.

Điều khiến tôi kinh ngạc là tôi mới vừa nhắm mắt đếm đến mười, Thiệu Khải đã xuất hiện.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, choàng tay lên thành ghế sau lưng tôi, tay còn lại ấn ấn đầu tôi. “Chơi đủ chưa?”

“Anh... anh từ đâu ra thế?” Tôi không trông thấy anh xuất hiện như thế nào, cảm giác của tôi là anh giống như vừa hạ cánh từ trên trời xuống vậy, nhưng sự thật hẳn không phải như vậy.

“Đồ ngốc, anh luôn đi theo em, nếu không thì đến lúc trời tối em cũng không tìm thấy anh.”

“Sao em không phát hiện ra anh ở phía sau?”

Anh không chịu nổi mà giơ tay vờ như muốn đánh tôi, cuối cùng cánh tay hạ xuống chỉ là ngón tay ấn ấn vào trán tôi. “Em ấy, em đã quay đầu lại nhìn bao giờ chưa? Kiểu tìm người mà chỉ nhìn một nửa đường như em thế này thì đến đời nào mới tìm ra.”

Em đã quay đầu lại nhìn chưa?

Tôi cũng bắt đầu tự hỏi, tôi thật sự đã từng quay đầu lại nhìn chưa?

“Này, anh nói sai câu nào à?” Thiệu Khải phát hiện tôi lại khóc, vội vàng nâng mặt tôi lên. “Được rồi được rồi, sao nào?”

Tôi vòng tay ôm chặt anh, vùi đầu vào ngực anh, đây chính là tư thế mà tôi thích nhất, thật ấm áp, giống như có thể dựa vào đó cả đời không rời xa. “Ở đây ít người, ôm một lát nhé...” Tôi áp tai vào ngực anh, nghe thấy anh khẽ cười rồi càng thu hẹp vòng tay hơn. “Em hỏi anh, Thiệu Khải, nếu như, em nói là nếu như, nếu em bị lạc đường ở một nơi xa lạ và gọi điện thoại cho anh, anh có đến tìm em không?”

“Vớ vẩn, có thể không đi tìm sao? Anh sẽ lo lắng đến chết ấy chứ.”

“Nhưng nếu như đó là một nơi rất xa, phải mất mấy tiếng ngồi xe thì sao?”

“Mấy tiếng thì mấy tiếng chứ.”

“Vậy...” Tôi dừng lại rồi nói ra giả thuyết cuối cùng. “Em không đi một mình, em cùng với... ví dụ cùng với bố đi, rồi bố con lạc nhau. Trong lòng anh cũng biết có lẽ một lát nữa bố sẽ tìm thấy em, anh có còn đến tìm em nữa không?”

“Ngộ nhỡ bố em không tìm thấy em thì sao? So với việc ngồi một chỗ chờ đợi thì đi đến tận nơi vẫn hơn. Cứ cho là em và bố đã gặp nhau rồi thì ít ra cũng khiến anh yên tâm. Hơn nữa, ở vào tình huống này, nếu như cuộc điện thoại đầu tiên là em gọi cho anh thì cho dù phải chết anh cũng sẽ đi.”

Tôi tiếp tục vùi đầu vào lòng anh, không nói thêm lời nào, chỉ cảm thấy khóe mắt ươn ướt. Một lúc sau, tôi ngồi thẳng dậy, lau mặt rồi chỉ tay lên trời. “Em muốn chơi trò kia.”

Tôi đã do dự rất lâu khi ngồi vòng quay rồi cuối cùng vẫn quyết định sẽ không nói bất cứ điều gì với Thiệu Khải. Điều tôi không nói là, vừa rồi, trong khoảnh khắc anh biến mất, khi anh xuất hiện trước mặt tôi với tốc độ nhanh nhất, lần đầu tiên tôi hoài nghi về tình cảm của tôi và Khúc Thành. Tuy tôi vạn lần không muốn thừa nhận, tôi cũng nỗ lực vứt bỏ cảm giác ngờ ngẩn đó, nhưng nó vẫn âm thầm mọc rễ trong đầu tôi.

Nếu lúc này tôi quay đầu lại nhìn thì những tháng ngày thanh xuân ngăn ngùi giữa tôi và Khúc Thành có được gọi là tình yêu không? Liệu có được tính không? Tôi đã từng đứng trước mặt Trần Niên, đứng trước mặt mẹ Khúc Thành, đồng dục khẳng định chúng tôi yêu nhau. Nhưng chính lúc này, tại sao tôi lại muốn phủ nhận nó?

Chớp mắt chúng tôi đã lên tới điểm cao nhất của vòng quay. Tôi giơ tay kéo Thiệu Khải về ngồi cùng bên với mình. “Thực ra trước đây em cũng đã từng đi chơi công viên với Khúc Thành. Bọn em cũng từng ngồi cái này.” Tôi kéo tay anh. “Bây giờ mới kể cho anh, anh không giận chứ?”

“Anh giận.” Anh nhìn tôi rồi mờ ám nói. “Anh quyết định sẽ nhảy từ trên này xuống.”

“Vậy thế này sẽ không giận nữa chứ?” Tôi nhân lúc anh chưa kịp phản ứng, ngẩng lên hôn anh.

Khúc Thành, trong thời khắc này em đột nhiên hiểu ra, cứ cho rằng anh nhìn thấy em đang ôm hôn người khác ở độ cao tương tự, không gian tương tự, khung cảnh tương tự, anh cũng sẽ không tức giận tới mức ngay lập tức xuất hiện trước mặt em đúng không?

Vậy thì rốt cuộc, em còn ngoan cố điều gì nữa?

CHƯƠNG 18: MÓN QUÀ ĐẸP NHẤT ANH TẶNG EM

Kỳ thi đại học năm đó diễn ra trong cơn mưa tầm tã. Mọi người trên đường đều nói đây là cơn mưa lớn nhất, dài nhất trong nhiều năm nay ở Ly Thành. Rất nhiều phụ huynh đều kêu ca đường khó đi, khó bắt taxi, tiếng mưa quá to ảnh hưởng tới khả năng nghe của thí sinh...

Ba ngày trước kỳ thi, tôi gặp Trình Dặc Triết. Cậu ta đã rời khỏi đồng sách vở, chỉ chờ ngày thi. Cậu ta hỏi tôi: “Rốt cuộc chị có muốn đi cùng em không?” Vẻ mặt như nắm chắc phần thắng.

Tôi nói: “Nếu em thi đỗ, chị sẽ đi cùng.”

Kết quả vào ngày kết thúc kỳ thi, cậu ta đến nhà tôi chơi, trước mặt mọi người tuyên bố cậu ta có thể dễ dàng đỗ vào khoa bất kỳ của trường đại học nào đó. Hôm đó, cả nhà mở tiệc chúc mừng cậu ta, không sai, là tất cả mọi người, bao gồm Thiệu Khải, cả Tiểu Triết cũng đưa Doanh Doanh tới. Doanh Doanh cũng đã thi xong, nghe nói thi tốt hơn lần trước. Mọi người cùng nhau uống rượu, hát hò, cả buổi tối quây tung bừng, người nào cũng giống như đã uống không ít, nhưng lại không ai say.

Vào tối đó, trong lòng tôi đã rõ, như Thiệu Khải từng nói, tôi hoàn toàn không có cảm giác gì với Trình Dặc Triết. Trong mắt tôi cậu ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ. Sau khi hiểu ra điều đó, tôi liền nghĩ thông suốt.

“Thiệu Khải!” Tối đó, tôi mượn rượu nói với Thiệu Khải. “Nếu như có một ngày em phải xa anh một thời gian, anh cũng đừng trách em. Em đảm bảo sau khi quay về em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa, đây là lần cuối cùng.”

Anh yên lặng nhìn tôi, giơ tay vuốt tóc mái tôi, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Nhưng hôm Trình Dặc Triết tới, tôi vẫn thấy quá đỗi đột ngột, là ngày thứ mười chín sau khi kỳ thi kết thúc. Cậu ta đến, mang theo hai tấm vé tàu tới trước mặt tôi, nói: “Đã mua xong rồi. Vậy hôm đó em sẽ đến đón chị sớm.”

Thiệu Khải đi tới từ sau lưng tôi, cầm lấy vé trong tay cậu ta, làm như không có chuyện gì, hỏi: “Là ngày nào?”

Tôi cúi đầu, ngón tay day day hốc mắt.

Hôm xuất phát, tôi vẫn chưa tỉnh hẳn, trong lúc mơ mơ màng màng mở mắt thì thấy Thiệu Khải đang quỳ gối trên nền nhà bỏ đồ vào ba lô. Anh lấy ba lô tôi cầm theo khi đến đây, lúc đó anh như muốn mang hết đồ đạc của tôi bỏ vào đó. “Thiệu Khải...” Tôi xuống giường quỳ trước mặt anh, nắm lấy bàn tay không có ý định dừng lại của anh. “Mấy giờ rồi?”

Anh không ngẩng lên, cũng không trốn tránh bàn tay của tôi. “Em ham ngủ thật đấy, đã trưa rồi, một lát nữa người ta sẽ đến, em còn định để người ta đợi sao?”

“Không vội mà, không phải mới chỉ trưa thôi sao?” Tôi định bụng kéo anh dậy. “Đừng làm nữa, chúng ta ra ngoài ăn cơm được không?”

“Được rồi, em thu dọn đồ rồi đi ra ngoài nấu cơm cho bọn anh đi.”

Tôi đứng đó, nhìn anh đang cúi đầu quỳ dưới nền nhà. Tôi có thể hiểu thời khắc này anh đang cố gắng đè nén tâm trạng của mình, bởi vì tôi cũng vậy. Tôi quay người lại gấp chăn, nhìn thấy ngón tay không chịu nghe tôi điều khiển mà run lấy bầy. Tôi muốn khống chế nhưng không thể.

Khi Trình Dặc Triết kéo vali đi vào trong sân, chúng tôi vừa ăn cơm xong. Tôi đang rửa bát, ánh mặt trời chính hạ gay gắt cực kỳ chói mắt. Tôi trông thấy cậu ta thì lặng người đi một lúc, không biết phải làm gì. Thiệu Khải bước lên từ phía sau tôi, bàn tay anh vỗ nhẹ lưng tôi, sau đó kéo tôi vào phòng. Tôi đóng cửa nhốt mặt trời gay gắt ở bên ngoài. Căn phòng chỉ có một khung cửa sổ nhỏ nên dù là giữa trưa hè vẫn rất mát mẻ. Tôi dựa vào cửa, nhìn Thiệu Khải mở chiếc ba lô đã được kéo khóa cẩn thận ra, sau đó lần lượt mở từng ngăn kéo và cửa tủ.

“Em nghĩ xem còn đồ gì để ở nơi nào mà anh không biết không?” Anh bỏ hết mọi thứ anh cho rằng tôi sẽ dùng đến vào ba lô, trong căn phòng vốn đã rất nhỏ này, ngoài quần áo ra thì toàn bộ đồ đạc còn lại chúng tôi đều dùng chung, thành ra hầu như không để lại cho anh thứ gì. “Tạm tạm rồi... Đi thôi!”

“Thực ra em không cần mang nhiều đồ như vậy. Anh xem mang nhiều đồ sẽ nặng thế nào, em sắp không đeo nổi rồi. Anh đã quên bộ dạng em lúc mới đến đây rồi à? Em gần như không mang theo đồ đạc gì.”

Thiệu Khải cười. “Không giống nhau!” Nói xong, anh kéo ba lô lại gần thân, đặt nó ở nơi gần tôi nhất, rồi chỉ ngồi đó chờ tôi đón lấy. Tôi đứng một lúc mới cầm lấy ba lô. Nó nặng đến mức kéo rã cả cánh tay tôi xuống. Tôi chỉ còn cách nắm chặt lấy quai xách mới không làm rơi nó xuống đất.

“VẬY...” Tôi đứng ở cửa, định dùng ngữ khí “buổi tối em sẽ về” để nói câu: “Em đi đây...”, nhưng cuối cùng vẫn bị nghẹn lại nơi cổ họng, không cách nào nói ra rõ ràng được. Đúng lúc tôi đặt tay lên nắm cửa, nghiêng người định mở thì một bàn tay giơ ra đóng chặt cánh cửa lại. Tôi nghe thấy miếng kính trên cánh cửa vang lên âm thanh leng keng đầy bất mãn.

Tôi biết tôi chần chừ không quay người chính là bởi đợi cái ôm này. Từ lúc biết tôi định rời đi, Thiệu Khải luôn giữ thái độ lặng im như không có chuyện gì xảy ra, đến tận lúc tôi xoay người chuẩn bị bước ra cửa anh mới xông tới ghì chặt tôi vào lòng. Tôi hiểu anh, anh nhất định sẽ làm như vậy. Anh dùng lực ấn đầu tôi vào sâu trong khuôn ngực anh. Trong khoảnh khắc, tôi như chỉ nghe thấy nhịp đập của trái tim anh. Bàn tay đang nắm lấy quai xách của tôi dần dần thả lỏng, cuối cùng cũng thả nó rơi xuống. Tôi vòng tay ôm chặt lấy anh, giống hệt như những lần chúng tôi ôm nhau trước đây.

“Xin lỗi, em không...”

“Đi đi!” Hai từ vẫn chưa được nói hết, anh đã mở cửa đẩy tôi và ba lô hành lý ra ngoài với tốc độ nhanh nhất. Tiếng cài chốt cửa khiến nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi. “Thiệu Khải... Anh mở cửa đi... Em vẫn còn lời muốn nói, anh mở cửa đi!” Tôi tận lực đập cửa, nhưng anh không nói gì, chỉ chậm chạp kéo rèm cửa lại, triệt để ngăn cách tôi và anh.

Tôi không rõ mình và Trình Dặc Triết đi ra khỏi nhà bằng cách nào. Tôi cứ cầu xin Thiệu Khải mở cửa, ít nhất cũng để cho tôi nhìn anh lần nữa. Tôi không biết lần này tôi sẽ đi bao lâu, tôi vẫn còn rất nhiều rất nhiều điều muốn dặn dò anh. Tôi còn muốn dặn anh đừng uống nhiều rượu quá, nếu cai được thuốc thì cố gắng cai. Tôi còn muốn dặn anh khi không có tôi ở nhà hãy chăm chỉ đun nước uống. Tôi còn muốn dặn anh chiếc quần chiếc áo nào của anh dễ phai màu thì không được giặt chung với quần áo khác.

Tôi còn muốn dặn anh, nếu không thì đợi tôi về giặt cho anh cũng được.

Không ai tiễn tôi. Tiểu Triết và A Mao trốn trong phòng tập nhìn tôi. Tôi nghĩ có lẽ trong lòng họ đã nghĩ rằng tôi sớm muộn gì cũng sẽ rời đi. Ngay cả mèo con, nó cũng hiểu nhưng chỉ chạy theo tôi mấy bước rồi lại chạy vào nhà. Hai tiếng kêu “meo meo” cuối cùng của nó khiến tâm tình cố gắng nén chặt của tôi lập tức vỡ òa.

“Xin lỗi, đợi một lát...”

Tôi gọi Trình Dặc Triết, sau đó ngồi sụp xuống, cuộn mình lại. Không cần để ý cậu ta nghĩ thế nào, cũng không cần để ý đến ánh mắt người đi đường, tôi hoàn toàn bị nỗi đau xé lòng, đau đến quá sức tưởng tượng của tôi đánh gục. Nó giống như cảm giác bị cắt mất một phần trên cơ thể, lúc đầu chỉ là kinh hoàng, nhưng đến khi các chất giảm đau trong thùy não dần dần bị dùng hết thì cơn đau đớn không thể sờ thấy đó bắt đầu khiến người ta không cách nào chịu đựng được.

“Nếu đã không nở như vậy thì vì sao còn quyết định đi?” Tôi nghe thấy Trình Dặc Triết ở gần tôi trong gang tấc, hỏi tôi câu không nên hỏi nhất. Tôi lắc đầu, khắc khoải đứng dậy, nói: “Đi thôi!”

Lần này tôi không quay lại nữa, nỗ lực bước thẳng về phía trước, đến tận lúc không thể nhìn thấy căn nhà cũ kỹ kia. Hành lý trong tay tôi quả thực rất nặng, bên trong đựng những thứ gì tôi cũng chẳng biết. Sau khi ngồi lên một chiếc taxi, tôi mới mở ra xem. Quần áo, dép, đồ dùng thiết yếu, cốc... tất cả đồ dùng của tôi đều được anh bỏ vào hết. Cuối cùng tôi tìm thấy một chiếc thẻ ngân hàng và một tờ giấy nhắn trong ngăn túi ở tận bên trong.

“Anh đã chuyển hết tiền trong chiếc thẻ trước kia của em vào chiếc thẻ này, cộng thêm cả tiền anh để dành được. Tiền trong thẻ này tuy không nhiều nhưng chắc sẽ đủ cho em sống một thời gian ở bên ngoài. Đây vốn là tiền anh để dành để cưới em. Đây là điều cuối cùng anh có thể làm cho em.”

Tôi ôm ba lô khư khư, đến tận lúc tới nhà ga. Sau đó rời Ly Thành cũng vẫn với bộ dạng ôm khư khư chiếc ba lô đó.

Thế là, đôi mắt tôi chỉ biết khóc, không để ý tới xung quanh, nên đã không nhìn thấy vào lúc tôi quay người rời đi, có người vẽ một vòng tròn

lớn màu trắng ở bức tường sau lưng tôi, bên trong đó là chữ “sát” - giết người.

Cuộc hành trình dài hơn tưởng tượng của tôi, hơn hai mươi tiếng ngồi tàu, phải ngủ một đêm trên tàu, sau đó xuống tàu vào buổi tối. Điều này làm tôi mơ hồ nhớ lại buổi tối tôi và Thiệu Khải cùng tới Ly Thành. Đêm đó, trái tim tôi cũng lắc lư liên hồi cùng với tần suất lắc lư của tàu hỏa, nhưng lại mơ hồ ngủ thiếp đi. Còn đêm nay, tôi gục người trên chiếc bàn nhỏ ngoài hành lang, nhìn màn đêm đen kịt, thế nào cũng không ngủ được.

Sau khi tôi rời xa anh, cuối cùng tôi cũng có thể thừa nhận với bản thân là tôi đã dựa dẫm vào anh quá nhiều. Tính ra thì tôi mới xa anh mấy tiếng đồng hồ, nhưng mấy tiếng đó quả thật dài đằng đẵng. Từ thời điểm rời khỏi vòng tay anh, tôi đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Anh đã không còn cùng tôi ở toa tàu này nữa, cũng không còn đối giường với người khác vì lo lắng cho tôi nữa, không còn mơ hồ trả lời tôi mỗi khi tôi tùy tiện gọi tên anh nữa. Bây giờ đã là nửa đêm, tôi muốn biết, Thiệu Khải, anh đã ngủ chưa?

Cùng lúc đấy, ở đầu bên kia nỗi nhớ của tôi, ở căn nhà cũ kỹ mà tôi đã sống mấy năm nay, sau khi đuổi hết đám khách không mời đi, bọn họ lần lượt trở về phòng. Trong lòng mỗi người đều rõ rằng thật sự khó thích ứng với việc thiếu đi một người. Đó là chỗ trống mà không một ai biết phải làm thế nào để lấp đầy.

[Fan - page - eb00k - ngôn - tình - miễn - phí](#)

Thiệu Khải khóa mình trong phòng. Đã mười một giờ. Từ buổi chiều anh đã nhận ra ý thức của mình cứ mơ mơ hồ hồ, đến tận bây giờ vẫn không cách nào thoát ra được. Anh đối diện với bức tường trống trơn và chiếc giường lạnh lẽo, không biết lúc này đây nên làm gì. Chỉ đêm trước thôi, bên cạnh anh vẫn còn tồn tại một thứ biết hít thở, vậy mà giờ đây người đó không biết đã rời anh bao xa rồi.

Nghĩ đến đây, anh quay lại nhìn hai chiếc gối để trên giường, trên một chiếc còn lưu lại một sợi tóc dài. Anh nhặt lên, cẩn thận cuộn quanh đầu

ngón tay, từng vòng từng vòng siết chặt, đến tận khi nó không chịu thêm được nữa, đứt ra.

Anh mở cửa chạy ra ngoài. Căn phòng này, lúc này, anh không thể ở thêm một phút nào nữa.

Xuống tàu hỏa, Trình Dặc Triết tìm thấy ngay nơi để ở. Cậu ta đã tra cứu hết mọi thông tin trước khi xuất phát, định sẵn kế hoạch, liên hệ trước nơi ở. Tôi nhìn dáng vẻ cẩn thận, không chút nao núng của cậu ta, thật sự không nghĩ rằng đây là một đứa trẻ vừa tròn mười tám tuổi. Ở tuổi mười tám, tôi hoàn toàn chẳng biết gì về cuộc sống, mang theo nhận thức hồ đồ và gàn dở về tình yêu, tự cho thế là đúng, mà tiến về phía trước, nhưng không ngờ lại sa chân xuống vực thẳm.

Nơi tôi đến là một thành phố biên thùy miền Tây, dân cư thưa thớt, khoảng không tự nhiên rộng mênh mông. Ít đồ đạc hiện đại, nhiều đồ đạc xưa cũ. Nhưng hơn hai mươi tiếng đồng hồ không hề chớp mắt, thêm vào đó là áp lực tâm lý, khiến tôi vô cùng mệt mỏi. Tôi không còn lòng dạ nào ngắm phong cảnh, chỉ muốn nhanh chóng leo lên giường ngủ. Sáng sớm hôm sau, tôi bị cổ họng đau rát làm cho tỉnh giấc. Tôi xuống giường đi uống rất nhiều nước, nhưng vẫn cảm thấy hình như có rất nhiều cát tắc trong đó, ma sát vô cùng khó chịu.

Nơi này quá nóng và khô. Ban ngày đi trên đường, tôi uống nước liên tục, nhưng uống nhiều nước khi đi du lịch mang đến rất nhiều phiền toái. May mà chúng tôi không đi theo tour, không bị hạn chế về thời gian, thi thoảng còn có thể trà trộn vào các đoàn du lịch nghe ké. Bất kể khi nào tôi cũng là đối tượng nhận được sự săn sóc. Tôi cũng thử đi chăm sóc người khác, nhưng lần nào cũng khiến sự việc phức tạp hơn. Trên xe ô tô đường dài, Trình Dặc Triết ngồi cạnh tôi. Chúng tôi nói chuyện không nhiều, toàn là đột nhiên nghĩ ra chuyện linh tinh gì thì nói vài ba câu. Không ai nhìn chúng tôi với ánh mắt kỳ quái, bởi vì trong mắt người khác chúng tôi hoàn toàn là một cặp chị em. Tôi không thể không thừa nhận, tôi đã chẳng thể so sánh được với đám thanh niên trẻ tuổi nữa rồi.

“Chị hỏi em, tại sao em lại muốn chị đi cùng? Không phải em có rất nhiều bạn học hay sao?”

“Thực chất bố em luôn không yên tâm để em đi chơi xa một mình. Em đi với người nhiều tuổi sẽ khiến ông yên tâm hơn.”

“Thế tức là ông yên tâm về chị, trong khi ông còn chưa từng gặp chị.” Tôi cảm thấy lý do của cậu ta vô cùng vô lý. “Tại sao lại không sợ chị sẽ làm hư em, hoặc sẽ cướp em đi?”

“Ông ấy đã gặp chị. Chị còn nhớ có một hôm trời tuyết, chị ngồi ở dưới nhà em không? Hôm đó bố em đã nhìn thấy chị từ trên cửa sổ. Ông vốn gọi chị đi lên, nhưng chị kiên quyết không lên. Bố em thoáng tính hơn phụ huynh thông thường. Ông nói năm xưa cũng hai bàn tay trắng đến Ly Thành, sau đó mới lập nghiệp thành gia ở đây. Ông bảo nhìn chị là biết chị không có ác tâm, còn bảo trẻ như vậy mà đã phải sống một mình ở ngoài thật không dễ dàng. Vì thế sau này khi em đến chỗ chị, ông ấy đều không quản nữa.”

“Bố em...” Tôi quay đầu nhìn ra cửa, lần đầu tiên thấy sa mạc trải dài bất tận. “... thật giống bố chị.”

“Chị đã bao lâu không gặp bố rồi?”

Tôi cẩn thận nghĩ một lúc, rồi lắc đầu cười khờ: “Chị không nhớ rõ nữa.”

“Chị có nhớ ông ấy không?”

Ốc đảo có hồ nước và cây cối xanh mướt hiện ra giữa sa mạc khiến tất cả mọi người trên xe cùng xuýt xoa tán thưởng. Tôi ngắm nhìn những tia sáng phát ra dưới ánh nắng, nghe thấy mình trả lời: “Nhớ!”

Ở đây năm ngày, chúng tôi di chuyển từ thành phố lớn tới một thị trấn nhỏ. Trình Dặc Triết mang theo máy ảnh nhưng tôi không cho cậu ta chụp tôi. Đây là nơi có bề dày lịch sử và văn hóa, dường như mỗi tấc đất đều có thể kể lại một câu chuyện. Thi thoảng Trình Dặc Triết lại kể cho tôi nghe vài điển tích, còn tôi thì không thể mang ra bất cứ thứ gì để chia sẻ với cậu ta. Tôi bất lực nói: “Em xem sau này chị phải dạy con thế nào đây? Thật là một người mẹ thất bại không tài cán không học thức.”

Buổi sáng ngày thứ sáu, khi từ giường bước xuống tôi liền cảm thấy trời đất đảo lộn, tôi cố nhịn chạy vào nhà vệ sinh, nhưng chỉ nôn khan, không ra bất cứ thứ gì. Thực chất, khi vừa đến đây tôi đã thấy cơ thể có chút khó chịu, nhưng tôi cho đó là bởi tinh thần bất ổn, cộng thêm cả mệt mỏi,

không ngờ đã mấy ngày rồi mà vẫn không khá hơn. Đúng lúc đó, Trình Dặc Triết ở phòng bên cạnh đi tới gõ cửa. Tôi mở cửa cho cậu ta rồi lại chạy vào nhà vệ sinh tiếp tục nôn.

“Chị sao thế?” Cậu ta sợ hãi nhìn bộ dạng tôi. “Có phải không hợp thủy thổ không?”

Tôi súc miệng, tiện thể nhìn mặt mình trong gương. Không hợp thủy thổ? Từ lúc nào tôi đã trở nên yếu đuối như thế? “Không sao, chị nhớ là gần chỗ này có bệnh viện. Em không cần đi cùng chị, tự chị đi được rồi.”

Trên đường tới bệnh viện, tôi đã dự liệu trước được mình làm sao rồi. Đó là một loại dự cảm, nếu nói lần đầu tiên tôi không có kinh nghiệm thì lần này phản ứng của cơ thể quả thật rất mạnh mẽ. Nhưng khi bác sĩ ngồi đối diện tôi, cầm kết quả xét nghiệm và thông báo: “Cháu có thai”, tôi vẫn không kiềm chế nổi mà dùng tay bịt chặt miệng, mắt đỏ hoe.

Có lẽ phản ứng của tôi không giống như vui mừng nên bác sĩ đã hỏi lại một cách đầy kinh nghiệm: “Muốn sinh hay muốn bỏ?”

Tôi không nói gì.

“Thực ra độ tuổi còn trẻ như cháu thế này sinh con là tốt nhất, tốt cho cả người mẹ và đứa con. Cùng là một sinh mệnh, nếu như đã kết hôn rồi thì hãy cân nhắc giữ lại nó.” Vừa nói bác sĩ vừa nhìn bàn tay đang để trên bàn của tôi. “Đương nhiên, bác sĩ cũng sẽ tôn trọng quyết định cá nhân của cháu.”

Tôi không nghe rõ bà ấy nói gì, cũng nhìn vào ngón tay mình, cảm thấy hình như thiếu đi cái gì đó. Đến khi nhận ra là thiếu gì, tôi liền đứng bật dậy, lao nhanh ra cửa. Bác sĩ ở phía sau bị dọa chết khiếp, chỉ biết vội vàng gọi với theo: “Cẩn thận!”

Nhẫn của tôi... không thấy đâu.

Tối qua trước khi đi ngủ, tôi còn thấy nó. Tôi nhớ rõ nó ở trên ngón áp út bàn tay trái, tôi còn vuốt ve nó khi đi ngủ. Nhưng tại sao bây giờ lại không thấy đâu? Đáng chết nhất là tôi còn không nghĩ ra tôi có thể làm rơi nó ở đâu. Ở trên đường, hay ở trên xe? Tôi càng nghĩ càng tuyệt vọng, ngồi bên lề đường bật khóc.

“Chị ngồi đây làm gì?” Vẫn là Trình Dặc Triết không yên tâm để tôi một mình đến bệnh viện, thấy tôi chạy từ bệnh viện ra lại lảo đảo ngồi xuống vệ đường, liền chạy lại hỏi: “Sao thế?”

“Chị có thai rồi...”

“Ồ! Thật sao?”

“Em có nhìn thấy nhẫn của chị không? Chị không thấy đâu nữa, tối qua còn trông thấy nó, vừa rồi phát hiện nó không còn nữa.” Vật đó đã ở trên ngón tay tôi một thời gian dài, cả khi đi tắm tôi cũng không tháo ra, dần dần dường như đã quên mất sự tồn tại của nó. Nhưng kể từ khi đến đây, tôi bắt đầu coi nó như một niềm an ủi, ngày nào cũng phải nhìn nó. Bây giờ nó đột nhiên biến mất, tôi mới hiểu nó quan trọng như thế nào với mình. “Em giúp chị tìm được không, giúp chị tìm...”

“Nhẫn? Có phải cái này không?” Trình Dặc Triết xòe bàn tay ra, bên trong đó là một chiếc nhẫn vô cùng bình thường. “Em nhìn thấy nó trên giường chị.”

Tôi giống như giật lại nó từ lòng bàn tay của cậu ta, cầm thật chặt, để nó lẩn sâu một vòng trong lòng bàn tay. “Cảm ơn em... cảm ơn! Đây là thứ duy nhất Thiệu Khải để lại cho chị, là thứ anh ấy cho chị...”

“Đứa bé không phải cũng vậy sao?”

Một sợi dây thần kinh nào đó của tôi bị câu nói ngẫu nhiên đó của cậu ta chạm phải, tôi quên cả khóc.

“Chị muốn ở một mình một lát. Em có thể tự đi chơi, không cần để ý đến chị.” Tôi nói với Trình Dặc Triết. “Chị nhớ nhà nghỉ, chiều tối sẽ về đó.”

“Vậy em đưa chị cái này. Nếu em về nhà nghỉ mà chị vẫn chưa về thì em sẽ gọi điện đến số này.” Cậu ta đưa điện thoại cho tôi. Rất lâu trước đây, cậu ta đã dùng ngữ khí ngạc nhiên tốt độ hỏi tôi: “Mấy người rớt cuộc có phải người trái đất không, điện thoại di động cũng không dùng.” Lúc đó tôi đã trả lời thế nào nhỉ, hình như chỉ cười cười.

Tại sao lại không trả lời cậu ta? Chính bởi vì tôi thấy chúng tôi căn bản sẽ không tách xa nhau.

Tôi không đi quá xa, chỉ tìm một cửa hàng nhỏ yên tĩnh, mua một cốc nước rồi ngồi chờ dẫn một chỗ. Từ lúc biết trong bụng mang một hình hài bé

bồng, ngay cả đi bộ tôi cũng bắt đầu có ý thức cẩn thận hơn. Tôi thậm chí còn muốn quay trở lại hỏi bác sĩ xem mấy ngày gần đây tôi uống thuốc chống say, liệu có ảnh hưởng gì tới thai nhi không. Tôi biết, tôi không hề có ý muốn bỏ nó, tôi yêu nó hơn bất cứ ai khác.

Có điều con của tôi dường như di truyền tính cách tinh quái của bố nó. Cứ lúc tôi và bố nó rời xa nhau thì lại báo cho tôi biết về sự tồn tại của nó. Ha ha, thế thì có quan hệ gì, mẹ vẫn là mẹ, bố vẫn là bố.

Điều tôi lo lắng chỉ là rốt cuộc tôi có tư cách làm mẹ hay không? Tôi có thể khiến con mình lớn lên khỏe mạnh vui vẻ hay không? Tôi là đứa trẻ không có mẹ, tôi không biết một người mẹ phải đối xử với con của mình như thế nào. Khi đứa trẻ nghịch ngợm phải dạy dỗ thế nào, khi đứa trẻ tui thân phải an ủi thế nào, khi đứa trẻ bị bệnh phải chăm sóc thế nào? Cuộc đời tôi không phải là một tấm gương tốt. Tôi rất sợ tôi không có thứ gì để tặng lại cho con chúng tôi. Tôi nằm bò trên bàn đón ánh mặt trời buổi trưa, càng nghĩ càng thấy sợ.

Sau đó tôi nghĩ đến Thiệu Khải. Mấy ngày này, không ngày nào tôi không nhớ anh. Lúc ăn cơm thì nghĩ xem anh có ăn cơm không, lúc đi ngủ thì nghĩ xem anh có nhớ tôi không. Nếu bây giờ anh ở cạnh tôi, anh biết tôi có thai rồi thì sẽ phản ứng thế nào? Anh nhất định sẽ vui mừng tới mức ôm tôi lên xoay một vòng, rồi ra lệnh cho tôi không được làm bất cứ việc gì, cứ ngoan ngoãn ở yên là được. Lần sảy thai trước của tôi là một vết sẹo trong lòng anh. Bây giờ nếu biết tôi lại có thai, anh sẽ vui mừng thế nào đây? Sau đó, sau đó tôi có thể nói ra nỗi lo của tôi, nói xong hẳn là anh nhất định sẽ véo mũi tôi nói: “Vợ ngực không được nghĩ linh tinh.”

Con, nhất định bây giờ con rất muốn gặp bố đúng không? Mẹ... cũng rất muốn.

Khi tôi trở về nhà nghỉ, Trình Dặc Triết vẫn chưa về.

Cậu ta đi du lịch luôn luôn rất chuyên tâm. Tôi dựa lưng vào giường, tháo nhẫn ở tay ra ngắm chăm chú, kết luận là bởi vì tôi gầy đi nên nhẫn mới bị rơi ra. Nghĩ đến đây tôi lại ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn.

Tôi nghĩ, có lẽ không lâu sau tôi sẽ sợ ăn, giống như lúc mẹ mang bầu tôi, vì vậy lúc này tôi phải ăn càng nhiều càng tốt.

Tối hôm đó, Trình Dặc Triết tìm tôi nói chuyện. Nhìn tôi làm tổ trên giường mà ăn uống, cậu ta cười nói: “Từ khi quen chị đến giờ chưa bao giờ thấy chị vui vẻ ăn uống như lúc này.”

“Chị vui vẻ sao?”

Vẻ mặt cậu ta dửng dưng hết mức, như kiểu muốn nói: chị đã biết rồi còn hỏi.

Tôi đem tất cả mọi suy nghĩ lúc chiều kể cho cậu ta nghe. Trong suốt thời gian ở cùng nhau, chưa từng có một khắc nào tôi coi cậu ta là trẻ con. Nhiều lúc, cậu ta có thể sắc bén thức tỉnh tôi. Nhưng lần này khi tôi nói xong một hơi dài, nửa ngày sau cậu ta mới nói một câu. Câu đó lại làm mắt tôi đỏ hoe.

Khúc Thành! Khúc Thành! Khúc Thành! Em chắc chắn đúng lúc đó em nghe thấy anh nói rằng: “Về đi! Về với anh ấy đi!”

Trong tim tôi nổi lên một trận cuồng phong, sau khi mặt đất rung lắc dữ dội, tất cả mọi thứ đều trở nên mới mẻ. Thế giới mới mẻ, trời, biển, đất, và cả con người.

Tôi đi cùng Trình Dặc Triết tới khi cậu ta kết thúc hành trình du lịch, tám ngày tất cả. Sau đó, chúng tôi chia tay nhau ở nhà ga. Cậu ta nói mình vẫn còn đủ tiền, muốn nhân cơ hội này sang thành phố bên cạnh chơi thêm hai ngày nữa. Tôi chỉ có thể nói với cậu ta hãy chú ý an toàn. Tôi nhìn cậu ta lên xe, sau đó vẫy tay tạm biệt.

Tôi tin chắc thằng nhóc này sẽ có một tương lai tốt đẹp. Cậu ta khỏe mạnh, thông minh, tràn đầy sức sống, có ước mơ. Gặp tôi chỉ là một nốt nhạc thêm vào trong giai điệu cuộc đời của cậu ta, không gây ra bất cứ trở ngại nào. Như vậy là tốt rồi.

Còn tôi, từ đây, sẽ về nhà.

Về An Thành. Về ngôi nhà đầu tiên của tôi.

Khi bến tàu hiện ra trước mặt, tôi nhắm chặt mắt nói với đứa bé trong bụng: “Có con đi cùng mẹ, mẹ không sợ bất kỳ điều gì.”

Sau quãng thời gian xa cách lâu như vậy, cuối cùng tôi cũng quyết định đặt chân trở lại mảnh đất này. Có được dưng khí như vậy có lẽ bởi vì tôi đã không còn là tôi của trước kia nữa.

Bố, đợi con trở về.

Khúc Thành, đã lâu không gặp.

Trở lại An Thành cũng là lúc tôi đã rời xa Thiệu Khải tròn mười ngày. Thời gian quả thật trôi rất nhanh. Nhưng An Thành vẫn vậy, không hề thay đổi. Ga tàu, cầu vượt, đường phố, bao gồm cả màu sắc của xe taxi vẫn là đáng vẻ trước đây. Nó khiến tôi cảm thấy hình như thời gian đã bỏ qua nơi này. Tôi giống như buổi sáng khoác ba lô đi khỏi, buổi tối quay lại mà thôi.

Nhưng vẫn có điểm không giống, mà điểm không giống lớn nhất là cảm giác mới mẻ ở tôi. Trước kia, tôi đã ghét vẻ đơn điệu của An Thành, ghét vẻ chậm chạp của nó, ghét những con đường không đủ bằng phẳng, ghét những cửa hiệu nho nhỏ ở khắp nơi. Nhưng bây giờ tôi lại thấy tất cả đều rất đẹp, tôi còn muốn tìm ngay một cửa hàng sạch sẽ để ăn cái gì đó.

Sau khi tìm được một cửa hàng và ăn xong thì trời đã tối. Tôi nghĩ một lúc rồi quyết định tìm nhà nghỉ để ngủ một đêm, tuy tôi đang ở gần ngay nhà, nhưng tôi cần thời gian chuẩn bị một chút. Hơn nữa, phải ngồi tàu hỏa lâu như vậy, em bé nhất định đang rất mệt. Ngày hôm sau, khi tôi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Đây có lẽ là giấc ngủ ngon mà rất lâu rồi tôi mới có. Lúc tỉnh dậy tôi vẫn có cảm giác buồn nôn. Tôi nắm chặt vào bồn rửa mặt, cố chịu đựng một lúc, sau đó nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi đi vào phòng. Tôi đi đến trường cấp hai trước. Khi đến cổng trường, học sinh đang tập thể dục. Tôi đặt tay lên cổng nhìn bộ dạng lười biếng không muốn nhấc tay lên của chúng, cảm thấy vô cùng buồn cười. Những đứa trẻ mười mấy tuổi cùng mặc đồng phục giống nhau, nhìn chúng thật nhỏ bé. Thì ra con người cứ nghĩ đã trưởng thành là tôi đây khi đứng trước mặt người lớn cũng sẽ trẻ con như thế này, cũng trẻ con đến mức liếc qua đã nhận ra. Điểm dừng chân tiếp theo là trường nghề cũ của tôi và trường cấp ba của Khúc Thành. Cửa hàng ăn mà chúng tôi vẫn thường đến không biết đã đổi chủ từ lúc nào, biển hiệu và chữ trên đó đều rất mới, là kiểu thịnh hành bây giờ. Có lẽ là để thu hút học sinh. Tôi cười cười, vẻ xúc động khi bước vào đã biến mất. Cuối cùng, tôi đứng ở đối diện công viên năm nào.

Lúc đầu, tôi còn không dám chắc mình có dũng khí đến đó không, nên cố gắng sang đường ở nơi cách đó rất xa rồi đứng ở bên kia đường. Nhưng

đi chưa được bao lâu, tôi liền phát hiện ra bên trong đã không còn thứ làm tôi sợ. Nơi vốn là công viên bây giờ là công trường xây dựng, đất được xới lên, đắp thành từng đống lớn.

Trên cổng treo một tấm biển to: Đường tàu điện ngầm số 3. Những ký ức tốt đẹp nhất cũng như đáng sợ nhất của tôi đều bị chôn vùi xuống. Không lâu nữa, nó sẽ trở thành trạm tàu điện ngầm mà rất nhiều người phải đi qua. Cứ cho là những người trước kia tận mắt nhìn thấy một chàng thanh niên choáng váng ngã vật ra đất và một cô gái ngồi cạnh khóc lóc có đi qua nơi này chẳng nữa, chưa chắc họ đã nhớ lại chuyện năm xưa.

Nhưng tôi vẫn có thể nhớ ra đó là vị trí nào. Tôi đứng bên kia đường nhìn chăm chăm vào nơi tôi không trông thấy, quyết định sau khi tàu điện ngầm đi vào hoạt động sẽ lại đến một lần nữa.

Vào ba giờ năm mươi phút buổi chiều, tôi đứng bên đường vẫy một chiếc taxi. Tôi chỉ đường cho lái xe đi, bởi tôi không nhớ nơi đó có tên là gì. Lái xe nhất định không biết rằng trước khi gọi xe của ông ta, tôi đã bỏ qua rất nhiều chiếc xe khác. Tôi đã đứng bên đường do dự hai mươi phút, cuối cùng mới quyết định giơ tay vẫy xe. Đi thẳng, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải, đi thẳng, đỗ lại bên đường. Cảm ơn trời đất, ngôi nhà trước kia vẫn ở nguyên chỗ cũ, không khác gì, nhưng bên trong còn có người ở không?

Tôi đứng dưới nhà, lại do dự thêm mười phút, cuối cùng lấy hết dũng khí đi vào bên trong, ấn chuông - chuông cửa nhà Khúc Thành.

Tôi luôn nhớ lần đầu tiên Khúc Thành đem cô gái bị thương là tôi về nhà cũng chính là trong hoàn cảnh này. Anh quyết đoán bấm chuông cửa, không cho phép tôi bỏ chạy. Nếu như không có lần đó, có lẽ chúng tôi đã không quen nhau nhanh như thế. Vào lúc tôi vẫn chìm trong ký ức, cửa bật mở. Tôi lặng lẽ nhìn người phụ nữ trung tuổi vừa quen vừa lạ trước mặt. Tóc bà đã bạc đi một nửa, rõ ràng đã già hơn trước rất nhiều. Nhưng bà vẫn là người mẹ đẹp nhất mà tôi từng gặp.

“Cháu...” Bà nhận ra tôi ngay cái nhìn đầu tiên. Tôi có thể nhìn ra tâm tình phức tạp hiện lên trong mắt bà, bởi bà mở miệng nhưng không thể thốt ra lời nào.

“Cô, xin lỗi, cháu về muộn quá!”

“Cháu đừng như vậy, vào nhà trước đã.” Tôi đột ngột quỳ xuống, khiến bà đang hết sức ngạc nhiên chợt bừng tỉnh. Bà lấy hết sức kéo tôi dậy. “Cháu à, cháu đứng dậy đi, cô không cần cháu làm thế này.”

“Cô, đây là việc cháu phải làm, cô hãy để cháu hoàn tất nó.” Lúc này, nghe thấy tiếng nói chuyện, bố Khúc Thành cũng đi tới nơi, nhìn thấy tôi đang quỳ trước cửa nhà mà kinh ngạc há hốc miệng. Tôi chậm chậm cúi dập đầu. “Cô chú, xin lỗi!”

“Con bé này, đứng dậy đi, vào nhà nào!” Bố Khúc Thành bình tĩnh nói.

Sau khi Khúc Thành ra đi, tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày nào đó mình lại đứng trong căn nhà này, đối diện với hai con người này. Nhưng bây giờ, tôi đã thực sự lựa chọn làm như vậy, và phát hiện ra nó không khó khăn chút nào. Trước khi đến đây, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị đánh, nhưng không ngờ mẹ Khúc Thành lại cho tôi vào nhà ngồi, còn rót nước cho tôi.

Một lúc lâu mà hai bên đều không biết phải mở lời thế nào. Tôi căn bản không dám yêu cầu họ tha thứ cho tôi. Tôi ngẩng lên, nhìn thấy ảnh Khúc Thành ở trên tường và trên bàn, nhưng kỳ lạ ở chỗ trái tim tôi lại không mất kiểm chế như trong tưởng tượng.

“Mấy năm nay cháu sống tốt không?” Mẹ Khúc Thành mở miệng hỏi câu đó, tôi thậm chí không dám tin, đến tận khi bà lặp lại lần nữa. “Cháu sống ở đâu? Có tốt không?”

“Cô không trách cháu chứ...”

Bà cúi gằm xuống, căn môi dưới, vừa cười vừa lắc đầu, nhưng trong mắt vẫn xuất hiện những tia máu đỏ. “Nếu nói trách thì đúng là lúc đầu thật sự có trách. Lúc đó ở bệnh viện, cô hận không thể mang cháu đi đền mạng cho con trai cô. Đặc biệt sau này, cháu lại còn không xuất hiện trong lễ tang của nó. Nhưng đến khi ngôi nhà này chỉ còn lại cô và bố Khúc Thành, cô bình tĩnh lại mới phát hiện ra rằng không thể trách cháu. Cô hiểu rõ sức khỏe con trai mình. Ngày đó chỉ là đến sớm hay muộn mà thôi. Haizz, nói thẳng ra, ai lại không có ngày đó. Chỉ có điều ngày đó của nó lại đến sớm quá... Nó nở để cô và bố nó phải sống cô quạnh nhiều năm như vậy...” Đến cuối cùng, bà không thể nói tiếp được nữa mà bật khóc thành tiếng.

Nước mắt tôi cũng lăn dài khi nghe bà nói được một nửa. Bàn tay tôi cứng ngắc đưa ra định nắm tay bà, nhưng lại dừng ở giữa không trung, không biết phải hạ xuống thế nào.

“Được rồi được rồi, đã nhiều năm như vậy, em còn nói chuyện này ra làm gì.” Bố Khúc Thành ngồi gần lại vỗ vỗ lưng vợ. Tôi phát hiện ra ông cũng lén quay mặt đi lau nước mắt. “Những năm này, em không ngừng nhắc tới con bé. Cuối cùng nó cũng trở về rồi. Cứ nói chuyện cho thật nhiều vào.” Nói xong ông quay sang tôi, nói một cách rành mạch: “Thực ra mấy năm nay, chúng ta rất lo cho cháu.”

“Sau này cô hỏi ra địa chỉ nhà cháu, đi tìm cháu.” Mẹ Khúc Thành nén tiếng khóc, ngẩng mặt lên từ lòng bàn tay. “Nhưng bố cháu nói cháu đã bỏ đi mất. Ông ấy cho cô xem tờ giấy cháu để lại, lúc đó cô đã bị dọa cho chết khiếp. Mấy năm nay lúc nào cô cũng ngủ không ngon, nửa đêm còn hốt hoảng tỉnh dậy. Cô lo cháu xảy ra chuyện. Những lúc không ngủ được cô thường nghĩ, lúc ở bệnh viện cháu đã có bộ dạng đấy, ngộ ngộ cháu nghĩ quần thì làm thế nào? Sau khi chết cô còn mặt mũi nào nhìn con trai nữa...”

“Cô ơi, cô đừng nói nữa, cháu chưa từng oán trách cô.” Tôi không kiềm chế được nữa, quỳ xuống trước gối bà. Tôi nhìn thấy nước mắt mình rơi từng giọt xuống bàn tay đầy nếp nhăn của bà. Bà khẽ run lên rồi đưa tay lau nước mắt cho tôi. “Được rồi, chúng ta đều không khóc nữa, không khóc nữa. Cháu nói cô nghe những năm này rốt cuộc cháu đã đi đâu, sống như thế nào?”

Tôi kể cho bố mẹ Khúc Thành tất cả mọi chuyện ở Ly Thành. Tôi kể hết mọi chuyện mà tôi còn nhớ được, tôi kể về Thiệu Khải, cuối cùng cũng kể về đứa con trong bụng mình. Khi bà nghe tôi nói tôi đã có thai liền lập tức trách tôi không chịu chăm lo cho mình, đã mang bầu sao vừa nãy lại còn quỳ dưới đất lạnh như vậy. “Nghe cháu kể, cô yên tâm rồi... yên tâm rồi!” Bà kéo tay tôi, vỗ nhẹ. “Thực ra cô luôn sợ cháu... Haizz, cuối cùng cũng coi như cô đã an lòng rồi.”

Tôi biết rõ những điều bà muốn nói. Điều bà lo lắng nhất cũng chính là kết cục mà tôi luôn luôn cho rằng mình đáng phải nhận, đó chính là mất đi khả năng yêu thương người khác.

“Cháu... có muốn nói chuyện với nó không?” Có lẽ lo sợ không khí lại trở nên yên tĩnh, bố Khúc Thành dò hỏi tôi. Tôi ngẩng lên, nhìn bức ảnh đen trắng treo trên tường. Mười sáu tuổi. Gương mặt Khúc Thành.

Bố mẹ Khúc Thành cùng nhau vào phòng, để tôi một mình ngồi đối diện với di ảnh Khúc Thành. Tôi đứng rất gần anh, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào gương mặt anh. Tôi luôn nhớ rất rõ tướng mạo của anh, vì vậy tôi mới không thể kiềm chế bản thân khi lần đầu nhìn thấy Trình Dặc Triết. Nhưng tôi đã quên, người giống Trình Dặc Triết có lẽ chỉ là Khúc Thành khi mười sáu tuổi đang ở trước mặt tôi lúc này, Khúc Thành trong tim tôi cũng chỉ dừng lại ở tuổi mười tám, anh sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng chính tôi lại thay đổi.

“Em về rồi!” Tôi nhìn gương mặt trẻ trung của anh, nhưng lại không ảo tưởng xem tôi đang là tôi của hiện tại hay là tôi của trước kia. “Anh xem, anh vẫn còn trẻ thế này, mà em thì già mất rồi.”

“Em nên về thăm anh sớm hơn. Xin lỗi, lúc đó em đã bỏ trốn, không đi tìm anh. Anh có trách em không?”

“Anh sẽ không trách em đâu, em biết. Đúng rồi, em phải nói cho anh biết một việc, em sắp làm mẹ rồi. Đợi khi bảo bối được sinh ra, em sẽ đưa nó đến gặp anh.”

“Khúc Thành, nếu như thật sự có kiếp sau, nếu như thật sự có kiếp sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé! Được không?”

Đầu ngón tay khẽ chạm vào gò má và mắt anh trong khung ảnh, nhưng tất cả chỉ là cảm giác lạnh lẽo của tấm kính. Cuối cùng tôi cũng có thể tự nói với mình rằng, anh sẽ không quay trở lại nữa, nhưng bất giác lại cảm thấy chiếc động không đáy trong tim bắt đầu được lấp đầy từng chút một. Hoặc giả, một Trần Mộng mười tám tuổi đã bị tôi phong kín ở nơi sâu nhất trong tim. Cô ta sống ở một ngăn có tên gọi dĩ vãng mà ai cũng có, cùng trải qua những năm tháng thanh xuân tươi đẹp với Khúc Thành mười tám tuổi.

Còn tôi hiện tại, là một người vợ, người mẹ và cả người con đang cần phải kiên cường hơn.

Lúc cáo từ ra về, bố mẹ Khúc Thành cứ giữ tôi lại ăn cơm tối, nhưng tôi thấy mình phải trở về thăm Trần Niên. Tôi sống ở bên ngoài lâu như vậy, bây giờ không có lý do gì không về nhà. “Cô, chú, nếu như cháu kết hôn, hai người có đến dự không?” Tôi đứng ngoài cửa, dè dặt hỏi.

“Chúng ta sẽ đi, đương nhiên chúng ta sẽ đi!” Mẹ Khúc Thành một lần nữa nắm lấy tay tôi. “Thực ra lúc đó, cô gần như đã coi cháu là một thành viên trong gia đình rồi...”

“Cô, thực chất cháu luôn có một ước nguyện, đó là có thể gọi cô một tiếng mẹ. Cháu không dám nói đến chuyện báo đáp hay bù đắp. Nếu cô và chú không chê, đợi sau khi cháu sinh con xong, có thể nhận cô chú làm ông bà ngoại cho đứa bé không?”

“Được, rất tốt, đúng không?” Mẹ Khúc Thành vui vẻ kéo tay bố Khúc Thành nói. “Đợi khi đứa trẻ được sinh ra, nhớ bế nó về cho chúng ta xem.”

Cuối cùng, tôi lấy máy nghe CD của Khúc Thành từ trong ba lô ra. “Cái này là của Khúc Thành. Lúc đó cháu tự ý giữ lấy nó. Bây giờ, là lúc nên trả lại.”

Lúc rời khỏi nhà Khúc Thành, trời đã sẩm tối. Tôi bước vài bước lên phía trước, lại quay đầu nhìn khung cửa sổ có ánh đèn màu vàng kia. Tôi giơ tay, vẫy vẫy trên không trung.

Tạm biệt nhé! Tạm biệt!

Lúc đứng trước cửa nhà thì trời đã tối đen. Tôi gõ cửa mấy tiếng, chỉ sợ Trần Niên không có ở đó. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân từ xa tiến đến gần, ánh đèn trong phòng từng chút từng chút chiếu sáng khuôn mặt tôi.

“Bố, con về rồi!”

Cách bài trí trong nhà giống hệt như lúc tôi rời đi. Tôi nhìn căn phòng của mình, ga giường và bệ cửa sổ đều sạch sẽ. Cứ nghĩ đến việc Trần Niên giúp tôi lau dọn phòng khi tôi không có ở đây, tôi bất giác cảm thấy nhói đau trong tim. Tại sao trước kia tôi không có cảm giác này? Tôi của trước kia luôn coi sự bao dung nhường nhịn của Trần Niên với mình là lẽ đương nhiên, nhưng nghĩ kỹ ra, trước khi Khúc Thành và Thiệu Khải xuất hiện, chỉ có Trần Niên là cho tôi tình yêu và sự an tâm. Hơn nữa, tôi biết, tình

yêu của ông vẫn giống trước đây, chưa bao giờ thay đổi. Giống như đồ ăn thức uống đang bày trước mặt tôi bây giờ, tất cả đều là thứ tôi thích ăn, cũng là thứ đã nhiều năm nay chưa được ăn.

Tôi gắp một miếng đưa lên miệng. Cảm giác quen thuộc khiến cổ họng tôi nghẹn lại, theo đó là cảm giác buồn nôn. Tôi chạy vào nhà vệ sinh nôn, sau đó nói với Trần Niên đang lo lắng bên ngoài: “Bố, không sao đâu, con đang mang thai.”

Tôi nhìn thấy một tia sáng ánh lên trong đôi mắt già nua kia, càng ngày càng sáng, giống như quá trình một ngôi sao hiện ra trên nền trời đen thẫm.

“Bố, có một vấn đề con luôn muốn hỏi. Bố ngồi trước đi, con rửa bát nhanh thôi.” Sau khi ăn cơm xong, tôi ngăn Trần Niên đang định đi rửa bát lại. Những việc này từ giờ trở đi có thể giao cho tôi làm được rồi.

Đợi tôi rửa xong bát đĩa quay trở lại phòng khách, Trần Niên đã cất lời trước: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Bố, sau khi mẹ ra đi, bố có buồn không?”

“Đương nhiên rất buồn.”

“Bố mất bao lâu mới có thể thoát khỏi nỗi buồn đó?” Ông cúi đầu cười, những nếp nhăn ở khóe mắt càng thêm sâu hơn. “Thực ra vào lúc con hỏi câu đó, bố vẫn có chút buồn.”

“Đây có phải là lý do bố không đi bước nữa?”

“Không phải!” Ông lập tức phủ nhận chắc như đinh đóng cột. “Lý do chính là con. Mộng Mộng, từ nhỏ con đã là một đứa trẻ có trái tim yếu đuối hơn bất kỳ ai. Muốn con chấp nhận một người khác thật sự rất dễ dàng. Nhưng con cũng lại nhạy cảm hơn bất cứ ai, một việc nhỏ nhặt cũng có thể trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều lần trong suy nghĩ của con. Mẹ con sinh con ra lại không kịp nhìn con một lần, dạy dỗ con. Người bố như ta có những điều cũng không biết có nên nói ra hay không, vì vậy đã khiến con cảm thấy như mình đã lớn lên một cách cô độc. Cái con cần không chỉ là chút tình yêu, mà phải là cả một suối nguồn tình yêu. Nhưng bố lại không có cách nào bảo đảm có người nào đó sẽ luôn coi con của người khác như chính con đẻ của mình hay không.”

Tôi trầm lặng cúi xuống nhìn bàn tay đang vô thức đặt lên bụng của mình, không biết nên nói gì. Dường như từ thời khắc sinh mệnh nhỏ bé này đến với thân thể tôi, tôi đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều mà trước giờ mình luôn luôn không thể nhìn thấu. Ví như sự trả giá, hóa ra trên thế gian này không phải chỉ có duy nhất một cách trả giá như cái cách móc ruột móc gan phơi bày ra cho cả thế giới chứng kiến.

Thấy tôi không nói gì, Trần Niên uống một ngụm nước rồi tiếp tục: “Mộng Mộng, bố biết con muốn hỏi gì. Có phải con muốn hỏi rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể từ bỏ một cách triệt để đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Kỳ thực sau khi biết cậu thanh niên kia đã ra đi, bố cũng rất thương xót. Một đứa trẻ tốt như thế, cuộc sống còn chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Vì vậy lúc đó bố đã không ngăn cản bất cứ lựa chọn nào của con. Con lựa chọn không đi đến trường báo danh, lựa chọn không về nhà, tuy bố có lo lắng nhưng bố không có cách nào ép con. Bởi vì bố biết giả dụ lúc đó bố ép con phải đi làm việc khác thì con sẽ thật sự tuyệt vọng đối với thế giới này. Nhưng điều bố không ngờ tới là cuối cùng con lại lựa chọn bỏ đi. Bố đã mấy lần chạy đến trước cửa đồn cảnh sát rồi lại quay về. Bố luôn nghĩ rằng một ngày nào đó con sẽ trở lại.”

“Thực ra bây giờ nghĩ lại con cũng không hiểu mình đã trải qua quãng thời gian đó như thế nào. Cảm ơn Thiệu Khải, may mắn vì đã có anh ấy ở bên cạnh con. Bố, con đã gặp được một người tốt, là anh ấy đã khiến con sống lại.”

“Bố cũng phải cảm ơn cậu ấy...” Nói đến đây, tâm trạng Trần Niên dường như có chút xúc động. Ông giơ tay ra định đặt lên bàn tay tôi, nhưng nửa chừng lại cứng đờ dừng lại, giống hệt như động tác của tôi với mẹ Khúc Thành. Tôi nhìn ông, người cha chưa từng được hưởng chút tình cảm nào từ con gái, sự cẩn thận của ông lúc nào cũng làm trái tim tôi đau đớn. Lần đầu tiên tôi chủ động đưa tay ra nắm lấy bàn tay đầy nếp nhăn của ông. Giọng ông run run: “Cảm ơn cậu ấy đã đưa con gái tôi trở về bên cạnh tôi một cách tốt đẹp thế này.”

“Nhưng con đã làm đau trái tim anh ấy. Con vẫn lựa chọn bỏ anh ấy ở đó một mình. Bố, con không biết anh ấy có còn ở đó đợi con quay lại hay không?”

“Mộng Mộng, khi thật sự yêu một người nào đó thì trong mắt chúng ta sẽ chỉ có người đó. Chúng ta tự nhiên sẽ cho rằng cả đời này ngoại trừ người đó ra mình sẽ không thể yêu bất kỳ ai khác. Cậu ta là bầu trời, cậu ta là cả thế giới. Khi cậu ta rời đi, cả thế giới sẽ bị hủy hoại. Nhưng cuộc sống vốn tàn khốc, có gia đình viên mãn, có gia đình mà cả hai người cùng vun đắp hạnh phúc, nhưng không thể đạt được tỷ lệ một trăm phần trăm. Con hãy quan sát kỹ những người bên cạnh con, có mấy người được sống cả đời với người đầu tiên mà mình yêu? Tuy khó chấp nhận nhưng nó là sự thực. Mộng Mộng, là con đã sai, là con luôn muốn quên đi thứ tình cảm đã thực sự xảy ra này. Nhưng giả dụ các con thật sự yêu nhau thì sự mãnh liệt, sự tự tin đó làm sao có thể quên được? Thực chất chết không phải là mất đi tất cả, chỉ cần những người nhớ đến cậu ta vẫn còn sống, vẫn nhớ đến cậu ta, tức là cậu ta vẫn đang tồn tại. Con hiểu không?”

“Bố, vừa nãy con đến nhà Khúc Thành. Con đã cầu xin bố mẹ anh ấy tha thứ. Con không ngờ rằng họ thật sự tha thứ cho con. Từ lúc ra khỏi nhà Khúc Thành, con đã nghĩ rất nhiều. Lúc ở Ly Thành, con luôn cho rằng mình không có cách nào đối diện với Khúc Thành, mình không thể nhìn mặt anh ấy, nhưng lúc con thật sự đối diện với di ảnh của anh ấy, con mới phát hiện ra, con thực sự vẫn yêu anh ấy, nhưng chỉ là con của hồi mười mấy tuổi vẫn còn yêu anh ấy.”

“Điều con cần làm là nhớ tới cậu ta, nhớ tới những điểm tốt đẹp của cậu ta, rồi đem cậu ta cùng tình yêu của các con đặt vào một góc trong tim. Đây không phải hai lòng hai dạ, đây chỉ là sự thành thật và thẳng thắn. Con sẽ dần dần nhận thấy cậu ta giống như luôn ở bên cạnh con, cậu ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống của con mà trái lại, sẽ làm con có thêm dũng khí để tiếp tục sống.”

Tôi nghĩ tôi hiểu những gì Trần Niên nói. Tôi nghĩ cuối cùng tôi đã hiểu một cách triệt để. Dù sao hình ảnh Khúc Thành vĩnh viễn không thể phai mờ trong tim tôi, vậy thì tại sao tôi lại không cố gắng nhớ tới anh, nhớ tới

quãng thời gian chúng tôi bên nhau, tuy vẫn chưa trưởng thành nhưng đã dám khẳng định đó chính là tình yêu?

Thời gian sẽ che chở cho mỗi chúng ta.

“Bố, con sẽ ở nhà cùng bố vài ngày, sau đó con vẫn phải quay về Ly Thành. Con muốn đưa Thiệu Khải về.”

Khúc Thành, em thành tâm hy vọng sẽ có kiếp sau. Kiếp sau, em nhất định sẽ gặp lại anh, anh không được phép bỏ chạy giữa chừng nữa đấy. Còn kiếp này, em đã quyết định sẽ cùng Thiệu Khải và con của chúng em, sống tới hết kiếp.

CHƯƠNG 19: ĐỢI EM QUAY VỀ

Con yêu!

Mẹ biết việc làm này của mẹ rất ngốc nghếch. Sau này khi con có thể đọc hiểu bức thư này, nhất định sẽ không thể hiểu suy nghĩ cũng như tâm tình của mẹ lúc này. Nhưng mẹ thực sự không thể chờ đợi thêm mà muốn nói với con, chỉ còn hơn mười tiếng đồng hồ nữa là mẹ có thể nhìn thấy bố con, sau đó, đoán chắc người ta sẽ không để con và mẹ có thời gian riêng đâu, vì vậy, bây giờ có vài điều mẹ nhất định phải nói với con.

Sau này trong cuộc đời con sẽ có vài người vô cùng quan trọng, một là ông ngoại con. Ông là một người rất thông tuệ. Trong tương lai, nhất định ông sẽ dạy con rất nhiều triết lý nhân sinh mà con không thể học được từ bất cứ người thầy nào khác. Con nhất định phải nghe. Ừm, thực ra mẹ cũng biết, người già hay nói nhiều, nhiều lúc thấy rất phiền, nhưng Trần Niên không như vậy, điểm này con có thể yên tâm. Từ nhỏ mẹ đã luôn không nghe lời ông, vì vậy đã đi rất nhiều, rất nhiều con đường vòng. Tuy mẹ bây giờ không phải không hạnh phúc khi có con và bố, nhưng mẹ không hy vọng con cũng phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Người tiếp theo chính là bố con, bố... bố có lẽ sẽ không phải là người bố thật dịu dàng. Nếu như con là con gái thì còn đỡ. Còn nếu là con trai, có lẽ bố sẽ rất nghiêm khắc với con. Nhưng con đừng sợ, bố nhất định là người yêu con nhất trên đời này. Bố nhất định sẽ yêu con như yêu mẹ. Mẹ luôn cho rằng người nhận được tình yêu của bố con chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Bảo bối, con thật có phúc. Bố có lẽ sẽ giống mẹ, không thể dạy con được nhiều điều, nhưng con chỉ cần học được sự lương thiện và dũng cảm từ bố con là đủ rồi. Đúng rồi, bố có thể dạy con đánh đàn, bố đánh đàn rất hay.

Ừm... Người tiếp theo mà mẹ muốn nói tới, con sẽ không thể gặp được người đó. Đó là người vô cùng, vô cùng quan trọng đối với mẹ trong cả cuộc đời, tuy rằng bây giờ người đó không còn nữa. Câu chuyện của mẹ

với người đó, chờ con lớn lên, chờ con hiểu chuyện, mẹ sẽ kể cho con nghe. Người đó là một thanh niên rất đẹp trai, thật đấy, mẹ không lừa con đâu. Nếu con là con gái, tuổi mười sáu của con nhất định sẽ yêu một thiếu niên giống như người đó. Người đó tên là Khúc

Thành, con phải nhớ cái tên này. Còn cả bố mẹ của người đó nữa, họ chính là ông bà ngoại nuôi của con, họ đều là những người tốt nhất, lương thiện nhất. Khi con gặp được đủ mọi loại người, con sẽ phát hiện những người biết cách đối nhân xử thế như họ thật sự rất hiếm. Nếu sau này con không hiểu thuận với họ, mẹ sẽ không tha thứ cho con.

Người còn lại, chính là mẹ. Bây giờ con đã cảm nhận được mẹ chưa? Mẹ là Trần Mộng, là mẹ của con. Phải nói thế nào đây, mẹ không biết có thể dạy cho con những thứ gì, bởi vì mẹ cũng lớn lên một cách ngổ ngược, hơn nữa đến tận bây giờ mẹ vẫn luôn ý lại vào sự nuông chiều của bố con. Chính con đã khiến mẹ kiên cường hơn, vì vậy, mẹ càng phải mạnh mẽ hơn để sinh ra con, để yêu thương con. Hãy tin mẹ!

Bảo bối, con nhất định phải khỏe mạnh để gặp mẹ, mẹ đợi con.

Mẹ yêu con!

Tôi lặng lẽ sống ở nhà nửa tháng. Trong nửa tháng này, tôi đã nỗ lực thích ứng với việc làm một đứa con gái bình thường, có thể nói chuyện và sống cùng bố. Tuy vẫn còn đôi chút gượng ép và khó khăn nhưng dần dần cũng đã xuất hiện một thứ tương tự như sự ấm áp. Trong một, hai ngày đầu, Trần Niên thức dậy đã lặng đi vài giây khi trông thấy đồ ăn tôi làm sẵn để trên bàn, sau đó ông dần dần thích ứng được, bắt đầu dặn dò tôi phải ngủ nhiều mới tốt cho em bé.

Không nghĩ được rằng lại có một ngày tôi yêu thích cuộc sống như thế này. Tôi tự đưa ra một quyết định, đợi khi dẫn Thiệu Khải về, chúng tôi sẽ sống ở đây cùng Trần Niên. Thực ra tôi biết rõ Thiệu Khải nhất định sẽ đồng ý. Anh luôn là người miệng cứng tim mềm, đặc biệt là anh còn có tình cảm phức tạp với từ “bố”.

Trong khi tôi hy vọng có thể mang đến cho con chúng tôi một gia đình hoàn hảo nhất, tôi cũng hy vọng sẽ mang đến cho đứa trẻ to xác Thiệu Khải một gia đình.

Bây giờ tôi đang ngồi trên tàu hỏa tới Ly Thành, tình cảnh này giống như thời gian đang quay ngược trở lại. Tôi thậm chí còn có cảm giác một lát nữa Thiệu Khải sẽ chạy tới. Nhưng khung cảnh giống mà tâm trạng lại không giống. Trong lòng tôi không có một chút nghi hoặc và vô vọng vào tương lai, tôi chỉ mong chờ mau chóng tới đích. Tôi nhớ anh rất nhiều, chớp mắt, tôi đã xa anh một tháng.

Tôi mang theo điện thoại cũ của mình, sau khi sạc pin xong vẫn còn dùng được, sau đó tôi đi đến cửa hàng mua một chiếc sim. Tôi lưu số điện thoại của Tôn Diệc mà tôi đã mang theo bên mình khi rời khỏi Ly Thành vào máy để sau này có lúc dùng đến. Nhưng tôi không gọi. Tôi muốn mang đến bất ngờ cho Thiệu Khải, bù đắp cho nỗi đau của anh khi tôi rời khỏi đó.

Nằm trên chiếc giường trong tàu hỏa, tôi nhắm đi nhắm lại: “Thiệu Khải, đợi em quay về.”

Vì xúc động nên tôi không chớp mắt được lấy một giây, lúc xuống tàu hỏa buồn ngủ tới mức không mở được mắt. Tôi cố gắng xốc lại tinh thần, dùng nước lạnh ở nhà vệ sinh vỗ lên mặt, sau đó hòa cùng dòng người đi ra khỏi nhà ga. Tôi nhìn thấy bóng dáng chiếc cầu vượt mà mình có ác cảm từ đằng xa. Khi đi qua nó, mỗi bước chân của tôi đều vô cùng thận trọng, đến tận khi bước xuống khỏi bậc cuối cùng tôi mới thở phào. Tiền Thiệu Khải đưa, ngoài lộ phí thì vẫn chưa tiêu hết bao nhiêu. Tôi dự định sẽ trả nó lại cho anh, hỏi anh còn muốn dùng số tiền này cưới tôi hay không. Nghĩ đến đây, tôi lại muốn cười.

Ngồi trên xe về nhà, tôi đặt tay lên bụng, dịu dàng hỏi bảo bối: “Con có căng thẳng không?” Tài xế quay lại cười hỏi tôi: “Mang bầu rồi à?”

“Ừm!”

“Chúc mừng!”

“Cảm ơn!”

Bảo bối, mọi người đều chúc mừng sự xuất hiện của con, nhất định bố con cũng vậy, đúng không?

Lái xe không nói trước với tôi, dừng xe ở chỗ còn cách nhà một đoạn. Tôi nhìn anh ta tỏ vẻ không hiểu, anh ta quay lại xin lỗi: “Phía trước khó đi, xe vào sẽ không ra được, không còn cách nào khác.”

Tôi biết, đường ở khu vực này có chút gập ghềnh vòng vèo, xe qua lại rất ít, nhưng trước giờ chưa từng nghe taxi nói không vào được. Nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian tranh cãi cùng anh ta, trả tiền rồi xuống xe. Dù sao người tôi cũng chưa nặng nề, tuy cảm thấy gần đây có béo lên chút ít nhưng người ngoài vẫn chưa trông thấy bụng. Nhân lúc vẫn còn ánh mặt trời, vừa đi vừa nhìn ngắm khung cảnh xung quanh vậy. Sau này rời khỏi Ly Thành, không biết lúc nào mới có thể quay lại, mà quay lại cũng chỉ là để gặp gỡ bạn bè.

Đọc đường đi, tôi không nhìn thấy sự thay đổi nào, đến tận khi tới cửa “Thành Trì”, nếu như không phải tôi quá quen thuộc với nó thì nhất định sẽ không dám khẳng định đây chính là nó. Biển hiệu đã được dỡ xuống, rất nhiều công nhân đang chuyển đồ ra ngoài. Tôi đang định bước vào thì thấy ông chủ đi ra, trông thấy tôi, anh ta chột ngậy người ra. “Sao em lại ở đây?”

“Chỗ này sao vậy? Sửa chữa à?”

“Đóng cửa rồi.”

“Tại sao?” Tôi buột miệng hỏi. “Nơi này có ý nghĩa với anh như vậy...”

“Tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Đây chỉ là một nơi uống rượu mà thôi, tất cả những cái đó chỉ là lừa mình dối người. Làm nghề này lâu như vậy, mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Tôi không còn lời nào để nói. Anh ta nói đúng, những người coi giữ một tòa thành trống rỗng đều là tự lừa mình dối người. Nghĩ thông là việc sớm hay muộn, không phải tôi cũng thế sao? “May mà đúng lúc em trở về, nếu không em sẽ không nhìn thấy nơi này lần cuối.”

“Bọn em đi rồi sao? Chẳng trách gần đây không nhìn thấy bọn em.”

Tôi cười. “Không phải, là tự em đi, chuyện nói ra thì phức tạp, hôm nào có thời gian sẽ kể cho anh nghe.”

Ông chủ nghe xong lại tỏ ra không có hứng thú với chuyện mà tôi muốn kể. Anh ta chau mày hỏi: “Ý của em là em bỏ đi, bây giờ quay lại? Thời gian này em có liên lạc với bọn họ không?”

Tôi lắc đầu.

“Mau đi xem xem thế nào.” Anh ta vỗ vai tôi, tỏ ý tôi nên nhanh lên, nhanh nữa lên. “Tất cả khu vực này đều được công ty phát triển mua lại,

trong tháng này phải dỡ bỏ. Nghe nói mấy căn nhà phía trước đều bị dỡ rồi. Em mau về xem còn kịp không?”

Khi tôi bịt chặt miệng chạy về tới cánh cửa tôi vô cùng quen thuộc thì khung cảnh trước mặt khiến tôi ngây ra như tượng gỗ. Bụi đất mịn mù, mấy chiếc cần cẩu và xe ủi đang làm việc. Đâu còn nhà nữa, tất cả những gì nhìn thấy chỉ là những mảnh tường vỡ chưa được dọn dẹp hết.

Thiệu Khải, anh thật sự không đợi em sao?

“Alô, Tôn Diệc, em là Trần Mộng đây.”

“Trần Mộng?” Ngữ khí đầu dây bên kia rõ ràng là kiểu không dám tin vào tai mình. “Em đang ở đâu?”

“Em đang ở cổng nhà trước kia, nhưng... bọn họ đâu rồi?”

Anh ta trầm ngâm một lúc, tôi nghe được tiếng thở dài của anh ta. “Trần Mộng, em thực sự đã quay về rồi.”

“Họ đâu?”

“Em đừng lo lắng, đừng khóc được không?” Anh ta đọc cho tôi một địa chỉ. “Em đi lâu như vậy, không phải một, hai câu có thể kể hết, đến nhà anh đã.”

Tôn Diệc nói với tôi, vào buổi tối khi tôi rời đi, bên tháo dỡ đã đến tìm họ. Lúc đó Thiệu Khải đang như ngồi trên đống lửa, thái độ đối với người ta đặc biệt tệ. Có thể nói là đã đuổi bọn họ đi. Nhưng mảnh đất đó đã bị người ta mua, nhà trước sau cũng phải dỡ. Bố Tôn Diệc là chủ sở hữu đã đồng ý dỡ bỏ, anh ta cũng không còn cách nào. Anh ta đã tìm nơi ở mới cho hội Thiệu Khải, nhưng không ngờ Thiệu Khải không chịu đi.

“Trần Mộng, sau khi em đi, mọi người đều nghĩ em không quay lại nữa. Thật đấy!” Tôn Diệc căng thẳng nắm hai bàn tay lại. Tôi thấy anh ta căng thẳng như vậy, nhất định còn việc gì đó quan trọng hơn muốn nói với tôi. “Lúc đó, Thiệu Khải như trúng bùa mê, một mực cho rằng em sẽ trở về, ai khuyên cũng không được. Cậu ta nói em không có cách thức liên lạc nào, khi quay lại nhất định sẽ về nhà tìm họ, vì vậy có chết cậu ta cũng không đi.”

“Đồ ngốc...” Tôi lắc đầu, không biết nên cười hay nên khóc.

“Sau đó, bên tháo dỡ nhà đến cường chế, Thiệu Khải một mực ngăn cản họ, cuối cùng đánh nhau. Lúc anh chạy đến thì đã muộn, ba người bọn họ bị thương không nhẹ.”

Đầu tôi nổ “bùm” một tiếng, bắt đầu tê đi. “Anh ấy giờ ở đâu?... Anh ấy ở đâu? Anh mau nói đi!”

“Cậu ta bị thương nặng nhất, gãy xương bả vai trái. Nhưng em đừng lo lắng, đã đi bệnh viện bó bột rồi. Bác sĩ nói không có gì đáng ngại. Có trách thì phải trách mọi người đã không để mắt tới cậu ta, năm viện có hai ngày đã bỏ đi. Đến tận bây giờ bọn anh vẫn đang tìm cậu ta, nhưng chưa tìm thấy.” Tôn Diệc nhìn tôi, trên mặt hiện rõ vẻ chán nản. “Em rõ tính của Thiệu Khải rồi đấy. Haizz, anh thật sự nghĩ không ra cậu ta còn có thể đi đâu, anh cũng lo cậu ta lại xúc động sẽ gây ra chuyện gì đó...”

“Không đâu, không đâu, Thiệu Khải sẽ quay về, anh ấy nhất định sẽ quay về.”

“Trần Mộng, anh thật không hiểu nổi hai người. Rõ ràng đều có tình cảm với đối phương, tại sao cứ giày vò nhau như thế?”

Tôi muốn nói, nhưng cuối cùng lại không thể nói được gì. Tôi hôn chiếc nhẫn trên tay, lắc đầu cười.

Có lẽ chính bởi vì con đường này quá trắc trở, nên mới khiến chúng tôi nhận ra tình yêu của đối phương. Giống như một giấc mơ cao vời vợi, bạn nhất định phải gắng sức đạt được mới có tư cách nói với thế giới rằng nó quan trọng với bạn như thế nào.

“Tôn Diệc, giúp em tìm một căn hộ ở gần căn nhà lúc trước, nhỏ một chút, cũ một chút cũng không sao. Em có cảm giác Thiệu Khải ở quanh đây. Nếu như các anh tìm được anh ấy trước em, hãy nói với anh ấy, em và con luôn đợi anh ấy trở về.”

Đợi chờ là sự khảo nghiệm lớn nhất đối với một người. Anh đã thử vì em, giờ đây em sẽ thử một lần vì anh. Anh đã cứu em ra khỏi cơn ác mộng, bây giờ đôi lại sẽ là em giơ tay đưa cho anh giấc mơ đẹp đẽ mà anh hằng mong ước.

Thiệu Khải, em và con đợi anh về!

Tôi tin Thiệu Khải nhất định sẽ trở lại nơi này.

Giống như lời Trần Niên dặn tôi trước khi tôi đi lần này. Ông không lo lắng cho tôi là bởi ông biết chim có bay cao bay xa thế nào chẳng nữa thì khi mệt mỏi cũng sẽ tìm về nhà. Vì vậy nhất định phải có một người canh giữ trước cửa nhà, đợi chờ để nói ra câu: “Anh đã về rồi!”

HẾT

LỜI DỊCH GIẢ

Dịch đến câu cuối cùng của *Mộng xưa thành cũ*, tôi không kìm lòng nổi mà ngay lập tức viết ra những dòng này. Một câu chuyện khác xa tất cả những câu chuyện mà tôi từng đọc. Tuy nội dung không có gì mới, nhưng cách dẫn dắt của tác giả, cách miêu tả những rung động dù là nhỏ nhất một cách tinh tế của tác giả đã khiến tôi không ít lần thấy trái tim mình như thắt lại. Không thể nghĩ rằng đây chính là văn phong của một cô gái mới tròn hai mươi tuổi.

Nếu bạn muốn đọc một câu chuyện ngôn tình với hình ảnh những soái ca ngạo nghễ, hay những câu chuyện bang phái kịch tính, đây hẳn không phải là câu chuyện dành cho bạn.

Nhân vật xuất hiện trong truyện bình thường tới mức không thể bình thường hơn, chân thật tới mức như là ai đó đang sống hiện hữu cạnh chúng ta. Đó là một cô gái nhạy cảm bướng bỉnh và có phần hư hỏng do thiếu thốn tình cảm gia đình từ bé; đó là một chàng trai sống trong gia đình tan vỡ, trong mắt mọi người cũng là phần tử

hư hỏng; và một chàng trai ốm yếu bệnh tật từ khi mới sinh ra. Nhưng chuyện tình giữa họ thật cảm động. Cái lạ của truyện này là không tồn tại mối quan hệ tay ba thù địch lẫn nhau. Có lẽ là bởi hai chuyện tình không xảy ra ở cùng một thời điểm, một là câu chuyện của Trần Mộng và Khúc Thành ở tuổi mười sáu, một là câu chuyện của Trần Mộng và Thiệu Khải khi cô ở độ tuổi hai mươi.

Trong quá trình dịch, lúc đầu quả thật tôi không có cảm tình với Trần Mộng, một cô gái quá mức nhạy cảm, cuộc sống thơ ấu vốn rất đơn thuần đã bị sự nhạy cảm đó của cô làm hỏng. Nhưng đến đoạn Trần Mộng tận mắt nhìn thấy Khúc Thành nằm một mình trên nền đường lạnh lẽo ở công viên, đó cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, trái tim tôi như tan chảy. Một người con gái mới mười tám tuổi đã phải hứng chịu nỗi đau nhìn tình yêu đầu tiên ra đi ngay trước mắt chính bởi sự trẻ con của mình, liệu có ai

kiên cường được như cô? Cô dằn vặt, cô lựa chọn trốn tránh, cũng bởi vì cô yếu đuối. Nhưng sau đó cô đã vượt qua được cú sốc đó, vẫn mở lòng để yêu và được yêu. Khác với tình yêu đầu tiên trong sáng, tình yêu thứ hai tuy có vảng vất đâu đó nỗi lo toan cơm áo gạo tiền, vẫn mang đâu đó hơi hướm của người thứ ba đã không còn nữa - Khúc Thành, nhưng nó vẫn đẹp vô cùng. Tác giả rất trẻ tuổi, nhưng những miêu tả của cô thật sự tinh tế. Trái tim tôi đã thắt lại không ít lần, khi Thành quyết định nói với Mộng: “Anh thích em”, khi chứng kiến nụ hôn đầu bờ ngõ của Mộng và Thành, khi Khải vì cô mà uống cạn cả chai rượu mạnh, khi Khải dịu dàng ôm cô vào lòng, bao dung cô, khi Mộng rút ruột rút gan kể ra toàn bộ câu chuyện tình đã qua của mình cho Trình Dặc Triết và bị Thiệu Khải bắt gặp...

Câu chuyện kết thúc nhưng nó mở ra cả một bầu trời nhân văn. Bất kể xuất phát điểm của bạn như thế nào, nhưng chỉ cần bạn nỗ lực vượt qua, bạn sẽ nhận được thứ xứng đáng với mình. Mộng đã vượt qua sự đau khổ và dằn vặt của tình yêu đầu để tìm được tình yêu đích thực trọn đời; Thành đã vượt qua bệnh tật để có được tình yêu duy nhất trong đời đầy đẹp đẽ; Khải đã vượt qua tuổi thơ khốn khó với những vết sẹo trong tâm hồn để có được một người thực sự yêu anh; A Mao, Tiểu Triết vượt qua sự bất hạnh để có cuộc sống tốt hơn; Trần Niên, bố mẹ Khúc Thành cũng vượt qua nỗi đau mất mát để có được sự an vui lúc tuổi già. Tất cả nhân vật trong câu chuyện đều không có ai xấu. Tất cả họ đều là người tốt, đều là những người đáng được trân trọng yêu thương, bởi họ biết cách yêu chính mình và yêu người khác.

Table of Contents

CHƯƠNG 1: HIỆN TẠI VÀ THƠ ẤU CỦA TÔI

CHƯƠNG 2: ĐỨA TRÈ BỊ TỔN THƯƠNG

CHƯƠNG 3: ANH LÀ MỘT CHÀNG TRAI GIỐNG NHƯ ÁNH SÁNG

CHƯƠNG 4: Ở CÙNG MỘT NGƯỜI CHỈ ĐƠN GIẢN VẬY THÔI

CHƯƠNG 5: CÓ LẼ EM NÊN LÀM GÌ ĐÓ CHO ANH

CHƯƠNG 6: ANH TRỞ THÀNH NGƯỜI QUAN TRỌNG NHẤT ĐỜI
TÔI

CHƯƠNG 7: TÔI KHÔNG CÒN LÀ TỜ GIẤY TRẮNG

CHƯƠNG 8: TÌNH YÊU LÀ TRẬN CHIẾN KHÔNG KHÓI SÚNG

CHƯƠNG 9: ANH KHÔNG BIẾT RẰNG TỪ LÂU EM ĐÃ KHÔNG
XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC YÊU

CHƯƠNG 10: TUY KHÔNG NHÌN THẤY NHƯNG ANH VẪN LÀ
NGỌN HẢI ĐĂNG CỦA EM

CHƯƠNG 11: ANH NÓI CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI

CHƯƠNG 12: ANH ĐÃ NÓI DỐI

CHƯƠNG 13: LỜI NÓI THẬT SAU KHI UỐNG RƯỢU

CHƯƠNG 14: KHÔNG AI LÀ CỨU TINH CỦA AI

CHƯƠNG 15: ĐAU KHỔ LÀ KỶ NIỆM SÂU SẮC NHẤT

CHƯƠNG 16: HÓA RA THẬT SỰ CÓ MỘT THỨ MANG TÊN DỰ
CẢM

CHƯƠNG 17: CUỐI CÙNG CŨNG PHẢI CÓ MỘT LỰA CHỌN

CHƯƠNG 18: MÓN QUÀ ĐẸP NHẤT ANH TẶNG EM

CHƯƠNG 19: ĐỢI EM QUAY VỀ

LỜI DỊCH GIẢ